

ASSASSIN'S CREED®

TITKOS KERESZTES HÁBORÚ

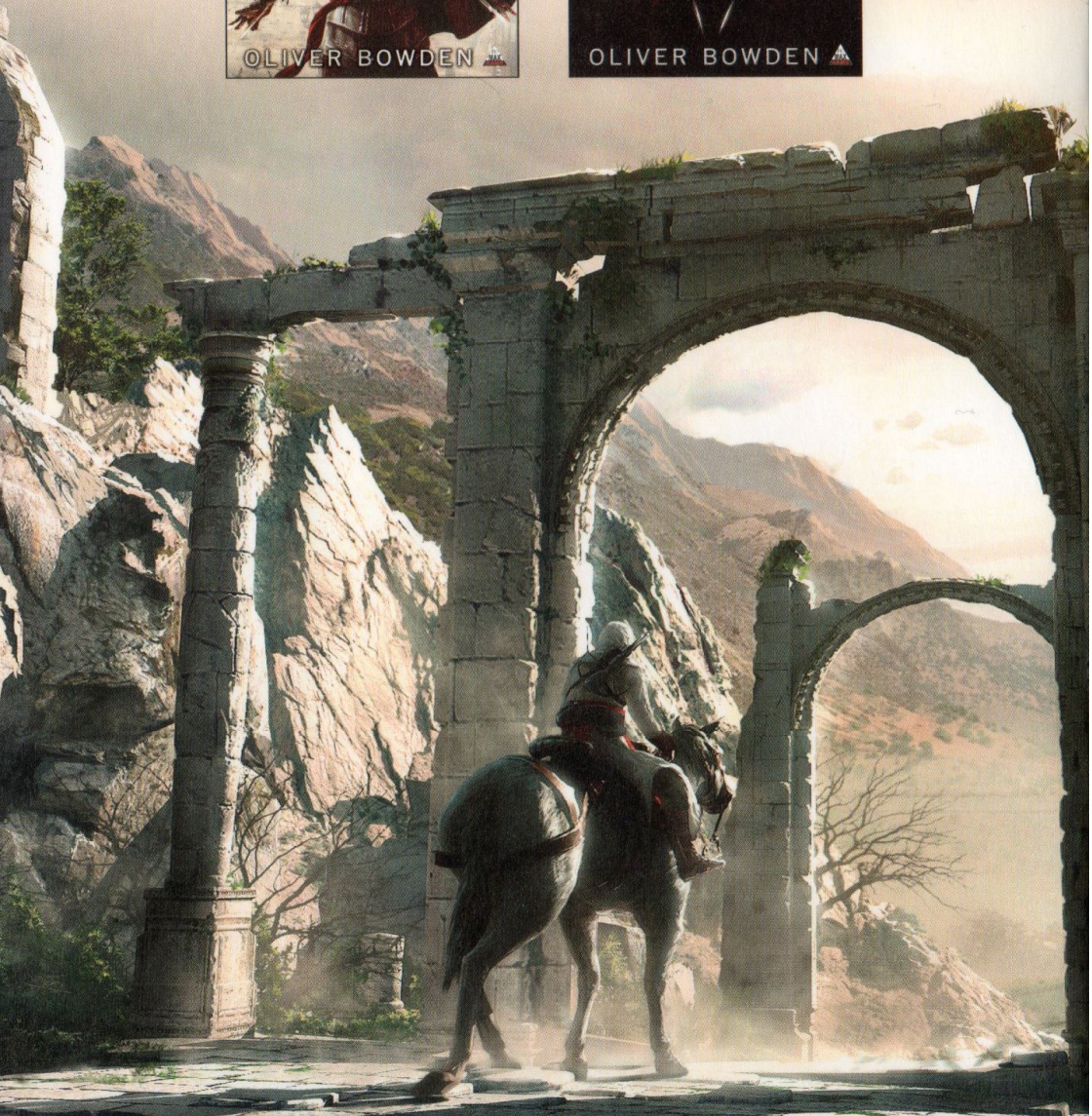
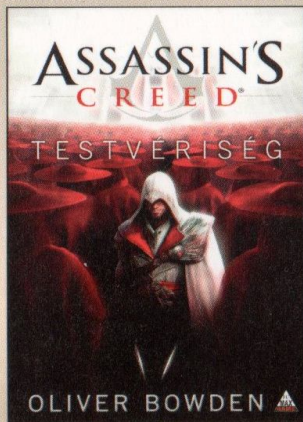
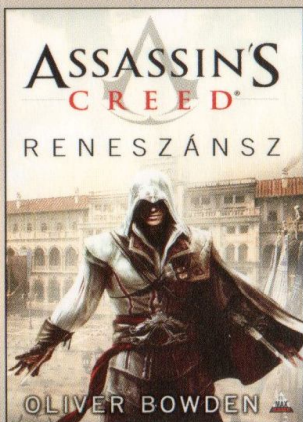

OLIVER BOWDEN

MÁR MEGJELENT

OLIVER BOWDEN

Assassin's Creed – Az orgyilkos krédója

Az Assassin's Creed-sorozat megjelent kötetei

Reneszánsz
Testvériség

Assassin's Creed
Titkos keresztés háború

OLIVER BOWDEN

BUDAPEST. 2012

Copyright © 2011 Penguin Books Ltd. All rights reserved.

A magyar változat az alábbi kiadás alapján készült:
Oliver Bowden: Assassin's Creed – The Secret Crusade
First published in Great Britain in the English language by
Penguin Books Ltd.

Copyright © Ubisoft Entertainment. All Rights Reserved.
Assassin's Creed, Ubisoft, Ubi.com and the Ubisoft logo are
trademarks of Ubisoft Entertainment in the U.S. and/or other
countries.

Első magyar kiadás: Fumax Kft., 2012
Hungarian translation © Fumax Kft., 2012

Fordította: Soproni Tamás

Szerkesztő: Németh Vladimír
Korrektor: Friedrich Zoltán
Műszaki szerkesztő: Benes Attila
Felelős kiadó: a kiadó ügyvezetője

További információ kiadványainkról és kedvezményes vásárlási
lehetőségek:
www.fumax.hu

Facebook-oldalunk:
www.facebook.com/fumaxkiado

Nyomta: Kinizsi Nyomda, Debrecen
Felelős vezető: Bördös János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva. A jogtulajdonos írásbeli engedélye nélkül
tilos ezt a könyvet vagy bármely részletét sokszorosítani vagy
bármely formában közzétenni.

ISBN: 978-963-9861-38-1

Prológus

A fenséges hajó recsegett és nyikorgott; fodrozódó vitorlái dagadtak a szélben. Napokra járt a szárazföldről, kérlelhetetlenül hasította az óceánt a hatalmas nyugati város felé, fedélzetén értékes rakománnyal: egy férfival – azzal a férfival, akit a legénység csak Mesterként ismert.

Most is ott volt köztük, szoborként állt az előfedélzeten. Hátrahúzta köpenye csuklyáját, hagyta, hogy a szélben arcát verje a tengeri vízpermet, és ajkán érezze a tenger sós ízét. Naponta sort kerített erre. Kabinjából előtűnve végigjárta a fedélzetet, választott egy helyet, ahonnan mereven szemlélte a tengert, majd visszatért szállására. Néha a hajó orrában állt meg, máskor a hátsó fedélzeten. Aztán csak bámulta a fehér tajtékkal szegélyezett hullámokat a végtelen víztömeg tetején.

A legénység tagjai mindennap figyelték. Tették a dolgukat, szólították egymást a fedélzeten vagy a kötélzeten foglalatoskodva, és időről időre lopva a magányosan álló, gondolataiba merült alak felé pillantottak. Találgatták, ugyan miféle ember lehet? Ki lehet ez az idegen, aki a hajójukra került?

Titokban most is őt méregették, ahogy hátralépett a hajókorláttól, és előrehúzta a csuklyáját. Lehajtott fejjel állt egy pillanatig, karját lazán lógatta maga mellett, a legénység pedig figyelte. Néhányuk talán bele is sápadt, amint nagy léptekkel elhaladt mellettük a fedélzeten, vissza a kabinjába. Amikor becsapódott mögötte az ajtó, mindegyikük fellelegzett egy kicsit.

Bent az orgyilkos leült az asztalához, bort töltött serlegébe, majd egy könyvért nyúlt, és közelebb húzta magához. Felcsapta valahol, és olvasni kezdett.

Első rész

1.

1257. június 19

Maffeo és én egy darabig még itt maradunk Maszjafban. Legalábbis amíg egy-két – hogy is mondjam? – *kétes dolog* rendeződik. Addig is rendelkezzen velünk a Mester, Altaïr Ibn-La’Ahad. Habár bosszantó lemondani az önállóságunkról, különösen a Rend vezetőjének javára, aki vénségére ugyanolyan kimért pontossággal forgatja ki a szavakat, ahogy egykor a kardot forgatta, de legalább annyi hasznom származik belőle, hogy hallhatom történeteit. Maffeo azonban ebből is kimarad, így türelmetlenné és nyugtalanná vált, amit nem csodálok. Elege van Maszjafból, fárasztja a falutól az orgyilkosok erődjéig vezető meredek lejtő, és a hegyek látványa is hidegen hagyja. Ő egy született Polo, szokta mondani, és az itt töltött hat hónap után már annyira csábítja az utazás vágya, mint valamely érzéki asszony, akinek kéjesen hívogató szavait képtelenség elutasítani. Ég a vágytól, hogy a szél ismét belekapjon vitorláiba, és új tájak felé repítse, végre hátat fordíthasson Maszjafnak.

Türelmetlensége egyre bosszantóbb, még számomra is. Altaïr viszont fontos bejelentésre készül – érzem. Úgyhogy felvettem ma:

– Maffeo, mesélek neked egy történetet.

Micsoda modortalan fickó. Kezdek kételkedni benne, hogy valóban vérrokonok vagyunk. Ahelyett, hogy az ajánlatomat méltó lelkesedéssel fogadta volna, esküdni mernék, hogy sóhajtni hallottam (talán a jobbik esetet kellene feltételeznem: csak kifulladt a tűző napon).

– Mielőtt elkezdenéd, Niccoló, mondd már el, miről szól a történeted? – vont kérdőre, mindezt elég dühítő hangnemben. Micsoda dolog?

Azért folytattam.

– Nagyon jó kérdés, testvérem – válaszoltam neki, és eltöprengtem a lehetséges válaszon, ahogy felfelé kaptattunk a rettentő meredélyen. A fellegvár komoran magasodott fölénk a hegyfok csúcsáról, mintha magából a mészkőből faragták volna ki. Úgy döntöttem, hogy a legmegfelelőbb helyen kell előadnom a történetemet, és keresve sem találhattam volna erre alkalmasabbat Maszjaf erődjénél. A tekintélyes várat számos tornyával csillogó habú folyók ölelték körül, az alatt nyüzsgő falu fölé magasodott, amely az Orontész-völgy legmagasabban fekvő települése volt.

– Azt mondanám, hogy a *tudásról* szól – döntöttem el végül. – Mint te is tudod, az *asszaszin* arabul „őrzőt” jelent, tehát az asszaszinok, avagy orgyilkosok őrzik a titkokat, az őrzött titkok pedig mind valamiféle tudást rejtenek, úgyhogy, igen... – kétségkívül önelégült lehetett a hangom – ... a tudásról szól.

– Ez esetben attól tartok, találkozóm van.

– Hogy?

– Niccoló... Azt örömmel venném, ha kissé elterelnéd a figyelmem a tanulmányaimról. Mindamellet a kiegészítésükre most nem vágyom.

Széles vigyor ült ki az arcomra.

– Azokra a történetekre viszont biztos kíváncsi vagy, amelyeket a Mestertől hallottam.

– Attól függ. A mesélésed módja kicsit elvesz az izgalmukból. Nem te szoktad mondani, hogy csak a legvéresebb történeteidet bírom végighallgatni?

– De.

Maffeo félig mosolyra húzta száját.

– Jól mondod, mert úgy is van.

– Akkor most bőven kijut belőle, mert a hatalmas Altaïr Ibn-La’Ahad történeteit fogom elmesélni! Az *élettörténetét*, testvérem. Hidd el, nem szűkölködött fordulatokban, és örömdre szolgálhat, hogy gyakori eleme volt a vérontás.

Ekkor már felértünk az erőd külső kapujához. Áthaladtunk a boltív alatt, keresztül az örposzton, majd a belső kastély felé ismét másznunk kellett. Az előttünk magasodó toronyban volt Altaïr szálláshelye is. Hetek óta látogattam itt rendszeresen, számtalan órát töltöttem a társaságában. Teljesen el voltam ragadtatva tőle, ahogy összefont karral és könyökét megtámasztva ült magas székén, és csak mesélt, szeme alig látszódott a csuklyája alól. Lassanként ráeszméltem, hogy okkal meséli el nekem ezeket a történeteket. Egy számomra még kifürkészhetetlen okból *kiválasztott* rá, hogy meghallgassam.

Amikor Altaïr nem mesélt, akkor visszavonult a könyvei és emlékei közé, néha pedig hosszú órákon át csak révedt kifelé a torony ablakán. Talán épp most is ott áll, gondoltam, és kezemmel beárnyékoltam szemem, hogy felnézhessek a toronyra, de a napfényben vakító fehérén izzó kötömbökön kívül mást nem láttam.

– Találkozónk lesz vele? – szakította félbe gondolataimat Maffeo.

– Nem, ma nem – válaszoltam, helyette egy jobboldalt magasodó toronyra mutattam. – Oda megyünk fel...

Maffeo elfintorodott. Az volt a fellegvár egyik legmagasabb védőtornya, csak szédítő létrákat megmászva lehetett feljutni rá, többségük szemmel láthatólag javításra szorult. De tántoríthatatlan voltam, tunikámat övem alá gyűrtem, és felfeztettem Maffeót az első szintre, majd a következőre, és végül a tetőre. Onnan szemléltük a vidéket. Szikla szikla hátán, hosszú kilométereken keresztül. A tájat vérerekként behálózó

folyók. Itt-ott egy település foltja. Letekintettünk Maszjafra is: az erődítménytől végig le az elnyúló falu piacára és házaira, a külső cölöpsáncra és a karámokra.

– Milyen magasán lehetünk? – kérdezte a kissé elzöldült Maffeo, aki bizonyára csak a széllekedésekkel és a nagyon-nagyon távolinak tűnő talajjal foglalkozott.

– Nyolcvan méternél is magasabban – feleltem. – Épp elég magasán ahhoz, hogy az ellenség nyilai ne ériék el az orgyilkosokat, de ők nyílzáport és egyebet zúdíthassanak a mélybe.

Megmutattam neki a minket minden oldalról körbevevő lőréseket.

– Ezekből a nyílásokból lehet követet hajigálni az ellenségre, olajat is innen öntenek...

Vaskos fateraszok nyúltak a semmibe, fel is léptünk az egyikre. Belekapaszkodtunk a kétoldalt vert tartógerendákba, hogy le tudjunk tekinteni a mélység fölé kihajolva. Közvetlenül alattunk a meredek toronyfal a sziklaszírtben folytatódott. Lejjebb pedig a csillogó folyó.

Maffeo arcából kiszökött a vér, és hátrébb lépett a torony biztonságos kövezetére. Nevetve követtem példáját (és titkon hálás voltam neki, mert igazság szerint magam is kezdtem émelyegni és beleszédülni a magasságba).

– Szóval, miért kellett feljönnünk ide? – kérdezte Maffeo.

– Mert itt kezdődik a történetem – válaszoltam. – Több szempontból is. Egyrészt ez volt az a hely, ahonnan az őrszem először megpillantotta a támadó sereget.

– A támadó sereget?

– Bizony. Szaladin hadát. Ostrom alá vette Maszjaf várát, el akarta pusztítani az orgyilkosokat. Nyolcvan évvel ezelőtt, egy verőfényes augusztusi napon. Egy pontosan ilyen napon, mint a mai.

2.

Az őrszemnek először a madarak tűntek fel.

Egy mozgó sereg mindig vonzza a dögevőket, elsősorban szárnyasokat, amelyek bármilyen hátrahagyott koncra rávetik magukat, legyen szó élelemről, ürülekről vagy épp emberek vagy lovak teteméről. Aztán meglátta a porfelhőt, majd határtalan feketeség tűnt fel a látóhatáron, lassan kúszva előre, apránként elborítva minden láthatót. Egy sereg birtokba veszi, elsorvasztja és romba dönti a tájat. Akár egy óriási, falánk rém, amely minden útjába kerülőt felzabál, és többnyire – mint azt Salah Al'din is jól tudta – már pusztá látványával hajlamos megadásra bírni az ellenfelet.

De ezúttal nem így történt. Hiszen az orgyilkosokkal került szembe.

Hadjáratához a szaracén vezér szerényen mintegy tízezer gyalogost, lovast és tábori követőt számláló sereget állított fel. Terve szerint ekkora sereggel felmorzsolhatta az orgyilkosok védelmét, akik addigra már két merényletet is megkíséreltek ellene, és harmadszorra nem hibáztak volna. A harcot ellenségei földjén szándékozott megvívni, így seregét az An-Nuszajrijah hegységbe vezette, az orgyilkosok ott épült kilenc fellegrárához.

Hamarosan hírek érkeztek Maszjafba, miszerint Szaladin katonái kegyetlenül feldúlták a vidéket, viszont egyik erődtítmény sem esett el. Ezért Szaladin inkább Maszjaf felé vette az irányt, hogy szándéka szerint bevegye a várat, és fejét vétesse Al Mualimnak, az orgyilkosok vezérének.

Szaladin higgadt és megfontolt uralkodó hírében állt, de

ugyanannyira dühítették az orgyilkosok, mint amennyire el is bántortalanodon: tőlük. A jelentések szerint nagybátyja, Sihab al-Dín pedig egyenesen békekötést javasolt neki. Sihab azzal érvelt, hogy érdemesebb az orgyilkosokat maga mellett tudnia, mint szembeszállni velük. De a bosszúszomjas szultánt nem lehetett lebeszélni tervéről, így hát seregét Maszjaf ellen vezette azon az augusztusi napon 1176-ban. A fellegvár védelmi tornyának őrszeme pedig észrevette a madárrajt, látta a hatalmas porfelhőt és a horizontot elborító feketeséget, majd kürtjét ajkához emelve riadót fűjt.

A falusiak vésztartalékaikkal megrakodva a fellegvár biztonságába húzódtak. Arcukon maró félelemmel összezsúfolódtak a belső udvarokon, de sokan ott is kipakolták portékáikat, és folytatták a kereskedést. Az orgyilkosok közben megerősítették a vár védelmét, és készültek az ütközetre, folyamatosan figyelve, ahogy a feketeség elárasztja a gyönyörűen zöldellő tájat, ahogy az óriási rém felzabálja földjeiket, és elhódítja a látóhatárt.

Hallották a kürtök, dobok és cintányérok kakofóniáját. Hamarosan kivehetővé váltak a hőfátyol mögül előtűnő alakok: ezer és ezer katona. A gyalogság közt lándzsások, dárdavetők és íjászok; örmények, núbiaiak és arabok. A lovasságot arabok, törökök és mamelukok alkották, kezükben szablyával, buzogánnyal, lándzsával vagy hosszú karddal. Némelyik láncinget viselt, mások bőrvértet. Távolabb látták a nemesasszonyok hordszékeit, szent embereket és hevenyészett kísérőket: a családtagokat, gyermekeket és rabszolgákat. Végignézték, ahogy a betolakodó harcosok elérték a cölöpsáncot, és felgyújtották a karámokkal együtt, a kürtök és a cintányérok zenében kísérvé. A fellegvárban a falu asszonyai keservesen zokogni kezdtek. Lélekben arra készültek, hogy pillanatokon belül elérik házaikat az égő

fáklyák. A sereg viszont érintetlenül hagyta az épületeket, és megtorpant a falu közepén, látszólag mit sem törődve az erőddel.

Nem küldtek követet, sem üzenetet; egyszerűen csak táborot vertek. A legtöbb sátruk fekete volt, kivéve a tábor közepén felállított nagyobb paviloncsoportot, amely a nagy Szaladin szultán és fővezérei számára nyújtott szállást. Ott hímzett zászlók lengtek, a sátorfák csúcsán aranyozott gránátalmák ékeskedtek, magukat a pavilonokat pedig színpompás selyem borította.

A fellegvárban az orgyilkosok azt találgatták, milyen hadi taktikát választ majd Szaladin. Vajon megostromolja az erődöt, vagy ki akarja éheztetni őket? Mire leszállt az éj, megkapták a választ. Alattuk a sereg hozzáfogott az ostromgépek felállításához, késő éjszakáig lobogtak a tüzek. A fűrészek és kalapácsok keltette zajt tisztán hallották a fellegvár védői, a hangok a Mester tornyáig is eljutottak, ahová Al Mualim összehívta legkiválóbb orgyilkos mestereit.

– Szaladin tálcán kínálja magát – kezdte Fahim al-Szajf, az egyik mester. – Ezt az alkalmat nem szalaszthatjuk el!

Al Mualim gondolkodóba esett. Kitekintett tornya ablakán, és elképzelte Szaladint, amint színes sátrában terpeszkedik, az ő megbuktatását tervezgetve, ami az orgyilkosok végét is jelentené. Elképzelte a hatalmas szultán seregét, ahogy feldúlja a vidéket. Elképzelte, hogy a hadjárat sikertelensége esetén a szultán könnyűszerrel felállíthat egy sokkal jelentősebb sereget is.

Belátta, hogy Szaladin hatalma utolérhetetlen. Ám ugyanakkor az orgyilkosok ravaszsága is.

– Ha Szaladin meghal, a szaracén seregek széthullanak – folytatta Fahim.

Al Mualim csak a fejét rázta.

– Nem hinném. Sihab venné át a helyét.

– Feleolyan rátermett uralkodó sincs, mint Szaladin.

– Akkor a keresztényeket sem tudja majd olyan hatékonyan visszaverni – vágta rá élesen Al Mualim. Néha bosszantotta Fahim túlzott harciassága. – Talán eszméljünk majd arra, hogy a keresztények kegyelmétől függünk? Eszméljünk arra, hogy akaratlanul is a szövetségesükké váltunk a szultánnal szemben? Mi orgyilkosok vagyunk, Fahim. Mi magunk hozzuk a döntéseinket, és nem szolgálunk senkit.

Néma csend borult az édes illattal belengett teremre.

– Szaladin legalább annyira tart tőlünk, mint mi őtöle – mondta végül Al Mualim, hosszas gondolkodás után. – Csak arról kell gondoskodnunk, hogy elérjük, még inkább féljen.

A következő reggelen a szaracénok feltoltak egy faltóló kost és egy ostromtornyot a várkapuhoz vezető meredélyen. Ahogy felvágtaztak a török lovas íjászok, nyílzáporral borították be a fellegrát. Erre az ostromgépek is támadásba lendültek az orgyilkos íjászok ösztüzében, akik emellett köveket és forró olajat is zúdítottak az ellenségre a védőtornyokból. A falusiak is kivették részüket a harcból: köveket dobáltak a várfalokról, és oltották a fellobbanó tüzeket, míg bátor orgyilkosok egy csoportja kitört a főkapuba vágott kisebb ajtón keresztül, és visszaszorította a gyújtogató gyalogságot. Mire leszállt az est, mindkét fél nagy veszteségeket szenvedett, a szaracénok pedig visszavonultak a hegyoldalról. Fáklyákat gyújtottak éjszakára, és az ostromgépek javításába, illetve továbbiak összetákolásába kezdtek.

Aznap éjjel nagy volt a felfordulás a táborban, reggelre pedig elbontották a nagy Szaladin színpompás pavilonját; az uralkodó szűk testőri kíséretében távozott.

Nem sokkal később nagybátyja, Sihab al-Dín kaptatott fel a meredélyen, hogy szót váltson az orgyilkosok nagymesterével.

3.

– Őfelsége Szaladin szultán megkapta üzeneteket, s legőszintébb háláját fejezte ki érte – szólt a követ. – Máshol akadt sürgős dolga, így távozott, és meghagyta, hogy Őméltósága Sihab al-Dín tárgyalásokat kezdeményezzen.

A követ Sihab ménje mellett állt, s egyik kezéből tölcseért formálva kiáltott fel a Nagymesternek és vezéreinek, akik a toronyban gyűltek össze.

Kis csapat kapaszkodott fel a dombra, talán kétszáz ember, és egy núbiaiak által cipelt hordszék – csupán a még mindig lóháton ülő Sihab testőrsége. Arca nyugodt volt, mintha jelezni akarná, hogy nem érdekli a kelleténél jobban, sikerrel jár-e a küldetése. Bő fehér nadrágot és mellényt viselt fonott piros övvel. Hatalmas, vakító fehér turbánját ragyogó drágakő díszítette. Annak az ékszernek bizonyára hangzatos neve van, gondolta a toronyból letekintő Al Mualim. Valaminek a csillaga vagy a rózsája. A szaracénok szerették elnevezni a csecsebecségeket.

– Halljuk hát! – kiáltott le Al Mualim, magában mosolyogva a „*máshol akadt dolga*” fordulaton. Visszaemlékezett arra, amikor néhány órával korábban egy orgyilkos berontott a hálósobájába, felverte szendergéséből, és a írőnterembe hívta.

– Üdvözöllek, Umár – mondta ekkor Al Mualim, s magára öltötte köntösét, borzongva a kora reggel hűvösétől.

– Nagymester – suttopta Umár lehajtott fejjel.

– Azért jöttél, hogy beszámolj a küldetésedről? – kérdezte Al Mualim. Meggyújtott egy láncon függő olajmécsest,

megkereste a székét, kényelmesen elhelyezkedett benne. Árnyékok táncoltak a padlón.

Umár bólintott. Al Mualim közben megfigyelte, hogy embere ruhaujja véres.

– Igazat mondott a kémünk?

– Igen, Nagymester. Bejutottam a táborukba, és meggyőződtem, hogy a cifra sátor csak álca, úgy, ahogy mondta. Szaladin a közelében aludt, egy jóval kevésbé feltűnő szálláson.

Al Mualim elmosolyodott. – Kitűnő, kitűnő. Mondd, hogy ismerted fel?

– A kémtől tudtam, hogy kőporral és hamuval szórták fel a környékét, hogy ne lehessen zajtalanul megközelíteni.

– De neked sikerült?

– Igen, Nagymester. Parancsodnak megfelelően bejutottam a sátorba, és otthagytam a tollat.

– Hát a levél?

– Tőrrel az ágyához szegeztem.

– Aztán?

– Kiosontam a sátorból...

– És?

Umár kis szünet után válaszolt.

– A szultán felébredt, és az őrségért kiáltott. Alig tudtam megmenteni a bőrömet.

Al Mualim Umár vérrel szennyezett ruhaujjára mutatott.

– És ez?

– El kellett vágnom valakinek a torkát, hogy elmenekülhessek, Nagymester.

– Egy őrnék? – kérdezte reménykedve Al Mualim.

Umár szomorúan csóválta meg a fejét.

– A turbánja és a mellénye alapján ítélve nemesember volt.

Al Mualim gondterhelten eresztette le szemhéját.

- Nem lehetett volna ezt elkerülni?
- Meggondolatlan voltam, Nagymester.
- De ettől eltekintve sikeres volt a küldetés?
- Igen, Nagymester.
- Jól van, majd meglátjuk, hogyan alakulnak a dolgok.

A dolgok úgy alakultak, hogy Szaladin sietve távozott, és Sihabot követségbe küldte. Torna magasában Al Mualim úgy gondolta, nem elbizakodottság arra következtetnie, hogy az orgyilkosok győztek. Úgy látszott, a terve bevált. Az üzenettel elérték, hogy a szultán belássa, fel kell hagynia a hadjárattal, különben a következő tört nem az ágyába, hanem a lágyékába döfik. Pusztán azzal, hogy eljuttatták hozzá a levelet, megmutatták, mennyire sebezhető, s hogy mérhetetlen hatalma mit sem ér, ha egyetlen orgyilkos könnyedén kijátszhatja őrségét és álcáit, s beléphet a sátrába, miközben ő az igazak álmát alussza.

Szaladin talán jobban ragaszkodik a lágyékához, mint egy hosszú, költséges háborúhoz egy kellemetlen ellenséggel, amelynek érdekei a legritkább esetben ütköznek az övéivel. Így kell lennie, hiszen elhagyta seregét.

– Őfelsége Szaladin szultán elfogadja békeajánlatotokat! – kiáltotta a követ.

A toronyban Al Mualim és a mellette álló Umár cinkos pillantást váltott. Az ezúttal szótlán Fahim kissé távolabb helyezkedett tőlük.

– A szavát adja, hogy rendünk a továbbiakban zavartalanul működhet, s hogy nem avatkozik az ügyeinkbe?

– Igen, amíg az érdekeink nem ütköznek.

– Akkor én is elfogadom őfelsége ajánlatát – válaszolta elégedetten Al Mualim. – Vonjátok vissza csapataitokat Maszjaf alá! Barátságotok jelének vennénk, ha újjáépítenétek a cölöpkerítésünket, mielőtt elvonultok.

Sihab erre szigorúan tekintett a torony irányába, és Al Mualim még a magasból is észrevette, hogy szemében harag villan. Sihab lehajolt, hogy sűgjon valamit a követnek. Az meghallgatta, bólintott, majd kezét szájához emelve ismét felkiáltott:

– Üzenetetek átadása során megölték Szaladin egyik hűséges vezérét. Őfelsége elégtételt követel: a tettes fejét.

Al Mualimnak arcára fagyott a mosoly. A mellette álló Umár megmerevedett.

Hosszú csend következett. Hallani lehetett a lovak horkantását és a madarak énekét. Mindenki Al Mualim válaszára várt.

– Mondd meg a szultánnak, hogy e követelésének nem teszek eleget.

Sihab vállat vont. Megint lehajolt a követhez, aki tolmácsolta szavait Al Mualimnak.

– Őméltósága tudtotokra kívánja adni, hogy ha nem teljesíted e kívánságát, a sereg Maszjaf alatt marad, s meglátod, türelmünk tovább tart majd, mint a ti készleteitek. Csak azért, hogy egyetlen orgyilkos megtarthassa a fejét, eltűnétek, hogy a békekötés semmivé váljon, hogy embereitek és parasztjaitok éhen vesszenek? Őméltósága őszintén reméli, hogy ennél bölcsebbek vagytok.

– Lemegyek – sziszegte Umár Al Mualim felé fordulva. – Hibáztam. Rendjén való hát, hogy megfizessenek érte.

Al Mualim mintha nem hallotta volna.

– Nem adom ki egyetlen emberemet sem.

– Őméltósága sajnálattal veszi tudomásul döntéseket, s arra kér, szolgáljatok tanúként egy másik ügyben, amely megoldásra vár. Lelepleztünk egy kémeket a táborunkban, s ki kell végeznünk őt.

Al Mualim visszafojtotta lélegzetét, miközben a szaracénok

előrángatták a hordszékből az orgyilkos kémet. Utána a vérpad került elő, amelyet két núbiai Sihab ménje elé helyezett a földre.

A kémet Ahmadnak hívták. Csúnyán összeverték. Sebekkel és alvadt vérrel borított feje a mellére lógott, térde a földet súrolta, ahogy a vérpadhoz húzták, majd ráfektették, torkával felfelé. Előlépett a hóhér is, egy török férfi, kezében hatalmas pallossal, amelynek végét a földre eresztette, s mindkét kezével drágakővel díszített markolatára támaszkodott. A két núbiai lefogta Ahmad karját, és a szerencsétlen kissé felnyögött. A hang elhallatszott a toronyban döbenten álló orgyilkosokig.

– Ha lekülditek helyette az embereteket, megkíméljük az életét, és tartjuk magunkat a békefeltételekhez! – kiáltotta a követ. – Ha nem, meghal, folytatjuk az ostromot, és kiéheztetünk titeket.

Sihab hirtelen felemelte a fejét, és felkiáltott:

– Ez mind a te lelkesen szárad majd, Umár Ibn-La’Ahad!

Erre már minden orgyilkosnak elállt a lélegzete. Ahmad vallott. Kínózták persze, de akkor is elárulta őket.

Al Mualim megtörten állt.

Umár magánkívül volt.

– Engedd, hogy lemenjek! – kiáltotta. – Kérlek, Nagymester!

A hóhér szétvetette lábát a vérpad mellett. Két kezével feje fölé emelte a pallost. Ahmad erőtlenül próbált szabadulni a karjait markoló kezek szorításából. Torkát kifeszítették, hogy a penge könnyen átvághassa. Teljes csend uralkodott, csak az ő nyöszörgése hallatszott.

– Utoljára kérdezlek, orgyilkos! – kiáltotta Sihab.

A penge megcsillant a napfényben.

– Nagymester/ – könyörgött Umár. – Hadd menjek!

Al Mualim bólintott.

– *Várjatok!* – ordított Umár. A torony egyik kiugrójához lépett, hogy Sihabhoz szólhasson. – Én vagyok Umár Ibn-La’Ahad. Engem öljetek meg!

Izgatott moraj kelt a szaracénok sorai között. Sihab mosolyogva bólintott, majd jelzett a hóhérnak, aki hátrább lépett, és ismét leeresztette pallosát. – Nagyszerű! – mondta Umárnak. – Gyere, és foglald el a helyed a vérpadon!

Umár Al Mualim felé fordult, aki feltekintett, és kivörösödött szemmel nézett vissza rá.

– Nagymester – szólt Umár. – Kérnék egy utolsó szívességet. Gondoskodj Altaïr neveléséről! Fogadd tanítványoddá!

Al Mualim bólintott.

– Ígérem, Umár – felelte. – ígérem.

A fellegrvárban mindenki elhallgatott, ahogy Umár lemászott a torony létráin, leereszkedett a lejtőn a kaputornyon át, elhaladt a boltív alatt, s a főkapuhoz ért. Egy ór előjött, hogy kinyissa neki a kiskaput, s ő lehajolt, hogy kilépjen.

Hirtelen felkiáltott valaki mögötte: – *Atyám!*

Futó lábak zaja hallatszott.

Egy pillanatra megállt.

– *Atyám!*

Hallotta, hogy fia hangját fájdalom torzítja el. Összeszorította szemét, hogy visszatartsa a könnyeket, miközben kilépett az erődítményből. Az ór becsukta mögötte a kaput.

Ahmadot leemelték a vérpadról, és Umár megnyugtató pillantást próbált vetni rá. A kém azonban képtelen volt a szemébe nézni, miközben elvonszolták, és a kiskapu közelében a földre dobták. A kapu kinyílt, s az összetört embert behúzták rajta. Umárt megragadták, s a vérpadra fektették, ugyanúgy, ahogy Ahmaddal tették. Maga feszítette ki a torkát, és nézte,

ahogy a hóhér fölé tornyosul. A hóhér alakján túl láthatta az eget.

– *Atyám!*– hallatszott a fellegrvából, miközben a fényben megcsillanó pallos lecsapott.

Két nappal ezután Ahmad az éj leple alatt elhagyta az erődöt. Másnap reggel, amikor eltűnését felfedezték, egyesek csodálkoztak, hogyan volt szíve magára hagyni a fiát, akinek anyját két évvel korábban elvitte a láz. Mások úgy vélekedtek, nem tudta elviselni a szégyent, ezért vonult önkéntes száműzésbe.

Az igazságot azonban senki sem sejtette.

4.

1257. június 20.

Ezen a reggelen arra ébredtem, hogy Maffeo rázza a vállamat – nem éppen gyengéden. Mindazonáltal türelmetlenségének oka az volt, hogy hallani akarta a történetem folytatását, és legalább ezért hálával tartozom neki.

– És aztán? – kérdezte.

– És aztán mi? – nagyon álmos voltam, s ez bizonyára a hangomon is érződött.

– Aztán mi történt Ahmaddal?

– Ezt egy későbbi alkalommal tudtam meg, testvérem.

– Mondd már!

Ahogy felültem az ágyban, átgondoltam a dolgot.

– Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha mindent úgy mesélek el neked, ahogyan én is hallottam – közöltem vele végül. – Altaïr igen öreg, de még mindig nagy mesélő. Amit tegnap mondtam el, azt az első találkozásunkkor tudtam meg tőle. Még csak tizenegy éves volt, amikor megtörtént.

– Minden gyereket megviselt volna – tűnődött Maffeo.

– Hát az anyja?

– Belehalt a szülésbe.

– Altaïr tizenegy évesen árvaságra jutott?

– Úgy van.

– Mi lett vele?

– Tudod, mi történt. Bezárkózik, aztán...

– Úgy értem, mi történt vele azután?

– Még ezzel is várnom kell, testvérem. Amikor legközelebb találkozunk, Altaïr tizenöt évvel későbbi eseményekről mesélt, arról a napról, amikor a Jeruzsálem alatt húzódó sötét, nyirkos katakombákban bolyongott...

1191-et írtak, több mint három év telt el, mióta Szaladin és szaracénjai elfoglalták Jeruzsálemet. A keresztények erre dühükben a fogukat csikorgatták, toporzékolnak, és újabb adókat vetettek ki a köznépre, hogy megindíthassák a harmadik keresztes háborút – s ismét láncinges férfiak meneteltek a Szentföldön, hogy megostromolják a városokat.

Anglia királya, Richárd, akit Oroszlánszívűnek neveztek, mert olyan kegyetlen volt, amilyen bátor, éppen elfoglalta Akkót, de leghőbb vágya az volt, hogy visszahódítsa Jeruzsálemet, ezt a szent várost. A szent város legszentebb helye pedig a Templom-hegy volt Salamon templomának romjaival. Altaïr, Malik és Kadar éppen ide tartott.

Gyorsan, de óvatosan haladtak, az alagút oldalához simulva, könnyű csizmájuk alig hagyott nyomot a homokban. Altaïr ment elől, Malik és Kadar néhány lépéssel mögötte. Minden idegszálukkal a környezetükre figyeltek, s szívük egyre hevesebben vert, ahogy közeledtek a Hegyhez. A katakombákat több ezer éve vájták, és ennek megfelelő állapotban voltak. Altaïr látta, hogy homok és por szivárog a rozoga fapillérek mellől, lába alatt pedig puha volt a talaj – a homokot átitatta a szabályos időközönként a mennyezetről csöpögő víz, bizonyára egy közeli csatornából. A levegőt nehézé tette a kénzag, amely a falakra erősített, szurokba mártott fáklyából áradt.

Elsőnek Altaïr hallotta meg a pap hangját. Ez nem csoda, hiszen ő volt a vezető, az orgyilkosok mestere. Ügyesebb volt, és kifinomultabb érzékekkel rendelkezett, mint a társai.

Megtorpant, megérintette a fülét, majd felemelte a kezét. Mindhárman mozdulatlanra dermedtek, akár a kísértetek. Amikor Altaïr visszapillantott a többiekre, azok a parancsára vártak. Kadar szemében izgatottság csillogott, Malik arca éber és merev volt.

Mindnyájan visszatartották a lélegzetüket. Körülöttük csepegett a víz, és Altaïr feszülten figyelt a pap mormolására.

A templomosok hamis ájtatosságát hallotta ki belőle.

Háta mögé nyúlt, és csuklójának egy apró mozdulatával kipattintotta pengéjét. Érezte a kisujján viselt gyűrűs szerkezet ismerős húzását. Mindig sok figyelmet fordított fegyvere karbantartására, így az alig csapott zajt, amikor kieresztette – de a biztonság kedvéért ezt a vízcseppek hangjához időzítette.

Csepp, csepp, *csussz*.

Előrehúzta a karját, és a penge a bal kezénél félelmesen megcsillant a pislákoló fáklyafényben.

Altaïr most az alagút falához simult, és lopva haladt tovább egy enyhe kanyarban, amíg meg nem pillantotta a térdeplő papot. A templomosok köpenyét viselte, s ez arra utalt, hogy még több társával akadhatnak össze, valószínűleg a templom romjainál. Minden bizonnyal a kincsüket keresik.

Szíve hevesebben vert. Jól sejtette: a tény, hogy a város Szaladin uralma alá került, nem tartja távol a vörös keresztet viselő férfiakat. Ők is kerestek valamit a Hegyen. Ugyan mit? Altaïr ezt akarta megtudni, de előbb még...

Előbb még ezzel a pappal kell elbánni.

Mélyen előrehajolva a pap mögé lépett, aki tovább imádkozott, nem is sejtve, hogy közeledik számára a vég. Altaïr testsúlyát az elülső lábára helyezte, térdét kissé behajlította, kezét hátrahúzta, készen arra, hogy lecsapjon.

– *Várj!* – sziszegte mögötte Malik. – Biztosan van más mód... Ennek nem kell meghalnia.

Altaïr nem figyelt rá. Egyetlen jól begyakorolt mozdulatsort alkalmazott: jobbjaival megragadta a pap vállát, baljaival pedig nyaka hátsó részébe dőfte a pengét, éppen a koponya és az első csigolya közé, elvágva a gerincét.

A papnak még felsikoltani sem volt ideje, majdnem azonnal meghalt. Majdnem. Teste rángatózott és megfeszült, de Altaïr keményen lefogta, közben ujjával kitapintva nyaki ütőerét, s érezve, ahogy kiszáll belőle az élet. A test lassan elernyed, és Altaïr csendesen a földre eresztette. A körülötte terjedő vértócsát felitatta a homok.

Mindez gyorsan és zajtalanul ment végbe, de miközben Altaïr visszahúzta pengéjét, észrevette Malik vádló tekintetét. Komoly erőfeszítésébe került, hogy visszatartsa a gúnymosolyt társa gyengesége láttán. Malik fivére, Kadar azonban még most is csodálattal és tisztelettel bámult a pap holttestére.

– Remek munka – lehelte. – A szerencse kegyeibe fogadta a pengéd.

– Ez nem szerencse kérdése, hanem gyakorlásé – kérkedett Altaïr. – Csak figyelj, és talán tanulsz valamit.

Miközben ezt mondta, Malikot figyelte, s látta szemében a düh villanását. Biztosan irigyli a tiszteletet, amelyet Kadar Altaïr iránt érez.

Malik valóban így szólt fivéréhez:

– Hogyne. Megtanulhatod tőle, hogyan hányj fittyet mindenre, amit a Mestertől tanultunk.

– Hát te hogy csináltad volna? – kérdezte Altaïr gúnyosan.

– Úgy, hogy ne vonjam magunkra a figyelmüket. Úgy, hogy ne kelljen megölnöm egy ártatlan embert.

Altaïr felsóhajtott.

– Csak az számít, hogy teljesítsük a küldetésünket, nem az, hogyan tesszük.

– De nem ez a módja... – kezdte volna Malik. Altaïr szigorú

tekintetével félbeszakította.

– Ez az én módszerem, s ezt tartom jobbnak.

A két férfi néhány pillanatig egymásra meredt. Altaïr még a nyirkos, hideg alagút félhomályában is felfedezhette Malik szemében az arcátlanságot és a haragot.

– Óvatosnak kell lennem – gondolta. – Az ifjú Malik egyszer ellenem fordul.

Ám még ha Maliknak szándékában is állt Altaïr helyébe lépni, úgy döntött, nem ez az alkalmas időpont a cselekvésre.

– Előremegyek, és felderítem a terepet – mondta Altaïr.

– Igyekezz, hogy a továbbiakban ne hozz ránk szégyent!

Ezért az engedetlenségért majd később büntetem meg, határozta el, miközben Malik elindult az alagútban a Templom felé.

Kadar utánanézett, majd Altaïrhoz fordult.

– Mi a küldetésünk? – kérdezte. – A fivérem semmit sem hajlandó elárulni azon kívül, hogy megtiszteltetés, hogy itt lehetek.

Altaïr kedvtelve nézett a lelkes ifjoncra.

– A Nagymester szerint a templomosok találtak valamit a Templom-hegy alatt.

– Kincset? – kérdezte sóvárgón Kadar.

– Nem tudom. Csak az számít, hogy a Nagymester fontosnak tartja, különben nem kért volna meg rá, hogy szerezzem meg.

Kadar bólintott, és Altaïr kézlegyintésére elindult a fivére után, egyedül hagyva Altaïrt az alagútban. Tűnődve nézett le a pap holttestére, amelynek feje körül a vér szinte glóriát képezett. Maliknak talán igaza van. Lett volna más módja a pap elhallgattatásának. Nem kellett volna meghalnia. De Altaïr megölte, mert...

Mert megtehetette.

Mert ő volt Altaïr Ibn-La'Ahad, egy orgyilkos fia, a rend legragyogóbb harcosa, orgyilkosmester.

Elindult, és hamarosan aknák sorához érkezett, amelyek mélyét pára fátyolozta el. Szinte erőfeszítés nélkül elugrott az első keresztgerendáig, macska módjára pihekönnyen, guggolva landolt. Egyenletesen lélegzett, élvezte, hogy teste erős és ruganyos.

Végigugrált a gerendákon, míg végül megérkezett oda, ahol Malik és Kadar várt rá. Mintha észre sem vette volna őket, elfutott mellettük, lábaival nem keltve a sóhajnál nagyobb zajt, alig hagyva nyomot a homokban. Hosszú létrát vett észre. Odaszaladt, halkan és fürgén felkapaszkodott rajta. Csak akkor lassított, amikor már a csúcsa közelében járt. Ott megállt, hallgatózott, és beleszagolt a levegőbe.

Aztán rendkívül lassan kidugta a fejét, és emelt padlójú helyiséget látott. Ahogy sejtette, egy őr állt ott, háttal neki. A templomosok öltözkékét viselte: vastag, bélelt vászonkabát, lábszárvédő, láncing, oldalán kard. Altaïr mozdulatlanul, teljes csendben figyelte néhány pillanatig. Testtartásából, görnyedt vállából leszűrhetette, hogy fáradt, és figyelme elkalandozik. Könnyű lesz ártalmatlanná tenni.

Altaïr lassan felhúzódkodott a szobába. Ott guggolt egy pillanatig, lélegzését egyenletessé igazította, és figyelte a templomost. Aztán mögé osont, felegyenesedett, és kinyújtotta karját. Bal kezén az ujjak karomszerűen behajlítva, jobbjára készen állt, hogy betapassza a templomos száját.

Végül lecsapott. Csuklójával kieresztette a pengét, és abban a pillanatban, hogy az előugrott, már bele is dőfte az őr gerincébe, jobb kezével fojtva el a férfi sikolyát.

Egy pillanatig halálos ölelésben fonódtak össze, és Altaïr érezte, hogy áldozatának utolsó, erőszakkal visszatartott kiáltása csiklandozza a tenyerét. Aztán a test elernyed, és

Altaïr óvatosan földre eresztette, majd lehajolt, hogy lezárja a szemét.

Így jár, aki nem teljesíti a kötelességét az őrségben, gondolta zordan, miközben felegyenesedett a holttest mellől, majd ellépett tőle, hogy csatlakozzon Malikhoz és Kadarhoz. Átbújtak a boltív alatt, amelyet a templomos olyan gondatlanul őrzött.

Egy hatalmas terem felső szintjén találták magukat. Altaïr egy pillanatra megállt, hogy letekintsen, és hirtelen elárasztotta a csodálat. Salamon legendás templomában voltak, amelyről azt tartották, Krisztus születése előtt kilencszázhatvan évvel építette Salamon király. Altaïr úgy gondolta, ez a helyiség lehet a nagyobbik, a Szentek Szentje. A korai írások szerint a Szentek Szentje falait cédrus fedte, rajta kerubokat, pálmafákat és virágokat ábrázoló aranyberakással, de a Templom most már csak árnyéka volt régi önmagának. Sehol sem lehetett látni a díszesen faragott fát, a kerubokat és az aranyborítást. Altaïr nem tudta, hová tűnt mindez, de úgy sejtette, a templomosok keze lehet a dologban. A hely azonban még díseitől megfosztva is tiszteletet ébresztett a szemlélőben, s még Altaïr is a hatása alá került.

Mögötte álló társai még inkább elámultak.

– Az ott biztosan a Láda – mutatott Malik a terem túlsó oldala felé.

– A Szövetség Ládája – lihegte Kadar, amint megpillantotta.

Altaïr ekkorra összeszedte magát, és hátratekintett a két férfira, akik úgy álltak ott, mint két bolond kufár néhány fénylő csecsebecse láttán. *A Szövetség Ládája?*

– Ne gyerekeskedjetek! – korholta őket. – Az a Láda nem létezik. Az egész csak szóbeszéd.

Amikor azonban ő is odanézett, már kevésbé volt biztos ebben. A láda mindenesetre igen hasonlított arra, amilyennek a

legendás tárgyat leírták a próféták: arannyal borított, kerubokkal díszített, oldalán gyűrűk, amelyekbe a hordozására szolgáló rudakat lehetett illeszteni. Emellett Altaïrnek el kellett ismernie, hogy mindezen kívül volt még benne valami. A kisugárzása...

Elfordította a tekintetét. Most sürgősebb feladatokra kellett összpontosítania. Emberek érkeztek az alsó szintre, csizmájuk ropogott a valaha fenyőfával borított kőpadlón. Templomosok voltak, s vezetőjük már most parancsokat ordított.

– Azt akarom, hogy napkelte előtt a kapun kívül legyen! – Kétség sem férhetett hozzá, hogy a Ládáról beszélt. – Minél előbb birtokba vesszük, annál hamarabb foglalkozhatunk azokkal a maszjafi sakálokkal.

Francia kiejtéssel beszélt, és ahogy kilépett a fényre, a köpenyéről felismerték. A templomos rend nagymestere volt.

– Robert de Sable – mondta Altaïr. – Ő az enyém.

Malik mérgesen fordult felé.

– *Nem!* Az a parancs, hogy szerezzük meg a kincset, s Robert-rel *csak* akkor foglalkozzunk, ha elkerülhetetlen.

Altaïr, akit egyre jobban bosszantott Malik állandó felelőse, így felelt:

– Őnála van a kincs, amelyért jöttünk, úgyszólván azt hiszem, elkerülhetetlen.

– Megfontoltnak kell lennünk, Altaïr – vetette ellen Malik.

– Úgy értem, gyávának? Ez az ember a legfőbb ellenségünk, s most itt a lehetőség, hogy megszabaduljunk tőle.

Malik tovább makacskodott.

– A krédónk két tételét már megszegtéd, most a harmadikat is lábbal taposnád? Ne botránkoztasd meg a Testvériséget!

Altaïr ekkor elvesztette a türelmét.

– Feletted állok mind rangban, mind erőben! Több eszed lehetne, semhogy vitatkozz velem!

Ezzel megfordult, gyorsan lemászott az első létrán egy alacsonyabb erkélyre, majd a földszintre, és biztonsága teljes tudatában a lovagok csoportja felé lépdelt.

Azok észrevették a közeledését, és megfordultak, hogy bevárják, kezük kardjuk markolatán, állkapcsuk keményen összeszorítva. Altaïr tudta, hogy feszülten figyelik őt – az orgyilkost, aki sebesen közelít feléjük, csuklyája elrejtí az arcát, köpenye és vörös öve lobog utána, oldalán kard, válla felett rövid szabályainak markolata látszik. Tudta, hogy a látvány félelmet kelt bennük.

Altaïr is felmérte őket: melyikük jobbkezes, melyik vív a baljával, melyik gyors mozgású, s melyikük a legizmosabb. Különösen a vezetőjükre figyelt.

Robert de Sable volt a legtermetesebb közöttük, s ő látszott a legerősebbnek. Fejét kopaszra borotválták, arcán a harcban töltött évek emlékét őrző sebhelyek. Mindegyik csak gazdagította legendáját, egy olyan lovagét, aki éppoly híres volt kardforgató tudományáról, mint embertelen kegyetlenségéről. Altaïr jól tudta, hogy a vele szemben állók közül ő a legveszedelmesebb, vele kell hát először elbánnia.

Hallotta, ahogy Malik és Kadar is leereszkedik a létrán, és hátrapillantva konstataálta, hogy követik őt. Kadar idegességében nagyokat nyelt, Malik szeméből pedig sütött a rosszallás. A templomosok az újabb két ellenség láttán feszültebbé váltak. Számbeli fölényük már nem volt olyan jelentős. Négyen körülvették De Sable-ot, mindnyájan harcra készen. Tapintani lehetett a feszültséget.

– Megálljatok, templomosok! – kiáltotta Altaïr, amikor már elég közel ért. Közben De Sable-ra nézett, aki kezét leeresztve állt, ajkán kis mosollyal. Feszült, csatára kész társaival ellentétben ő teljesen nyugodt volt, mintha az orgyilkosok jelenléte nem is érdekelné. Altaïr eltökélte, hogy megfizet a

gőgjéért.

A két férfi végigmérte egymást. Altaïr jobbjaival kardja markolata felé nyúlt, hogy De Sable arra figyeljen, miközben a halált hozó penge balról siklik felé. *Igen, ez az* – gondolta. Jobbról csel, balról vágás. Ha a pengével levágja Robert de Sable-t, az emberei menekülőre fogják, hátrahagyva a kincset az orgyilkosoknak. Mindenki a templomosok nagymestere felett aratott diadaláról beszél majd. Az a gyáva Malik végre befogja a száját, testvére becsinál a gyönyörűségtől, s amikor hazaérnek, a maszjafiak hódolnak Altaïr előtt. Al Mualim személyesen tünteti ki, és kétség sem férhet hozzá, hogy ő lép majd az örökébe.

Altaïr ellenfele szemébe nézett. Észrevétlenül megmozdította a bal kezét, kipróbálva, hogy a pengét kioldó szerkezet megfelelően feszül-e rajta. Igen, készen áll.

– S ugyan mit akartok? – kérdezte De Sable, még mindig közönyösen mosolyogva.

– Vért – felelte tömören Altaïr, és lecsapott.

Szinte emberfeletti sebességgel vetette magát De Sablera, ugyanabban a pillanatban kieresztve a pengét. Jobbjaival cselt mutatott, baljával lecsapott, gyorsan és halálosan, mint a kígyó.

A templomos nagymester azonban gyorsabb és ravaszabb volt, mint várta. Támadás közben kapta el, látszólag könnyedén. Megállította Altaïrt, aki képtelen volt megmozdulni, s hirtelen, legnagyobb rémületére, teljesen tehetetlennek érezte magát.

Az orgyilkos abban a pillanatban felfogta, hogy súlyos hibát követett el. Végzetes hibát. Megértette, hogy nem De Sable volt gőgös, hanem ő maga. Úgy érezte, ő most már nem Altaïr, az orgyilkosmester, hanem egy gyöngé, védtelen gyermek. S ami még rosszabb, olyan gyermek, aki erejével kérkedett.

Küszködött, de alig tudott mozogni. De Sable játszi

könnyedséggel fogta le. Hirtelen belenyilallt a szégyen, amikor eszébe jutott, hogy Malik és Kadar is tanúja megaláztatásának. De Sable keze a torkát markolta, ő pedig levegőért kapkodott, miközben a templomos az arcához hajolt. Homlokán lüktetett egy ér.

– Nem tudod, mibe ártottad magad, orgyilkos. Csak azért kíméllek meg, hogy visszatérj a Nagymesteredhez, és elmondd neki: a Szentföld elveszett az ő és népe számára. Meneküljön, amíg teheti! Ha itt maradtok, mindnyájan megdöglötök.

Altaïr fuldoklott, szájából nyál fröccsent. Kezdett elsötétülni előtte a világ. Próbált eszméleténél maradni, miközben De Sable oly könnyen megfordította őt, mint egy csecsemőt, és a terem hátsó falához vágta. Az ódon követ átszakítva Altaïr az előcsarnokban találta magát. Néhány pillanatig zúgó fejjel feküdt ott, s hallotta, ahogy gerendák zuhannak le, a terem hatalmas oszlopai pedig összerogynak. Felpillantott, és látta, hogy a törmelék elzárta az utat a Templomba.

A túloldaltól kiáltások hallatszottak.

– Mindenki fegyverbe! *Megölni az orgyilkosokat!* – ordította De Sable. Altaïr feltápászkodott, s a törmelékhez sietett, próbálva utat törni. Szégyen és tehetetlenség járta át, amikor hallotta Malik és Kadar kiáltásait, majd halálsikolyát. Végül fejét lehorgasztva megfordult, és elindult kifelé a Templomból, hogy megtegye az utat Maszjafba, s hírt vigyen a Nagymesternek a történekről.

Hírt arról, hogy kudarcot vallott, hogy ő, a nagy Altaïr, szégyent hozott magára és a Rendre.

Amikor kijutott a Templom-hegy végtelen alagútjaiból, már ragyogóan sütött a nap, és Jeruzsálem utcáin nyüzsögtek az emberek. Altaïr mégis rettenetesen magányosnak érezte magát.

5.

Öt nap kimerítő lovaglás után érte el Maszjafot, s ez idő alatt végig kudarcán rágódott. Amikor végre hazaérkezett, ólomnehéz szívvel léptetett be a kapun, amelyet az őr kitárt előtte, és ment az istállóhoz.

Lekászálódott a nyeregből, kinyújtóztatta elgémberedett tagjait, és hátasát a lovászfíú gondjaira bízva a kúthoz indult, hogy enyhítse kínzó szomjúságát. Kortyolgatta, majd mohón nyelte a vizet, aztán végigöntött magán egy vödörrel. Az út mocskát azonban így is érezte a testén. Köpenye nehéz volt a portól és piszoktól. Alig várta már, hogy megmártózhasson Maszjaf csillogó tükrű tavacskájában, amelyet a hegyoldal egyik barlangja rejtett. Úgy érezte, csak a magány enyhítheti fájdalmát.

Miközben átvágott a külvároson, tekintete az istállók és a nyüzsgő piactér felett a kanyargós utakat kereste, amelyek az orgyilkosok erődjének bástyáihoz vezettek. Ott éltek és gyakorlatoztak a Rend tagjai Al Mualim irányítása alatt, aki a fellegrvár egyik középső, bizánciak építette tornyában rendezte be szállását. Gyakran látták őt, amint gondolataiba merülve bámul ki ablakán. Altaïr elképzelte, hogy most is ott áll, s letekint a napsütötte, élettől pezsgő városra, ahonnan ő tíz nappal korábban Malik és Kadar kíséretében Jeruzsálembe indult, és ahová győzedelmes hősként remélt visszatérni.

Arra, hogy kudarcot vallhat, még legszörnyűbb rémálmaiban sem gondolt.

Ahogy áthaladt a verőfényes piactéren, egy orgyilkos

köszöntötte. Erre kissé összeszedte magát, kihúzta magát, és felszegte a fejét. Igyekezett, hogy annak az erős és büszke harcosnak látsszon, aki akkor volt, amikor elhagyta Maszjafot, ne a szerencsétlen fickónak, aki üres kézzel tért vissza.

Rauf volt, aki üdvözölte, s ettől, ha ez abban a pillanatban lehetséges lett volna, Altaïr még nyomorultabbul érezte magát. Éppen Rauffal kell először összefutnia... Rauffal, aki úgy tisztelte őt, akár egy félistent! Úgy tűnt, az ifjú órá várt, egy fallal körülvett ivókút mellett ücsörögve. Most fűgén felpattant, és tágra nyílt szemekkel, lelkesen bámult rá. Szemmel láthatólag nem vette észre Altaïr levertségét.

– Altaïr, hát visszatértél! – kiáltotta. Ragyogott az arca, úgy örvendezett, mint egy kiskutya gazdája láttán.

Altaïr lassan bólintott. Közben egy Rauf mögött álló idős kereskedőt figyelt, amint felfrissíti magát a kútnál, majd egy fiatal nőt üdvözöl, aki éppen akkor érkezett, kezében gazellákkal díszített korsóval. Ezt a kút alacsony kávjára helyezte, és megindult a társalgás. A nő izgatott volt, beszéd közben élénken gesztikulált. Altaïr őszintén irigyelte őt és az öreget is.

– Örömmel látom, hogy épségben tértél vissza – folytatta Rauf. – Ez azt jelenti, hogy a küldetés sikeres volt, ugye?

Altaïr nem válaszolt, még mindig a kútnál sürgölődőket figyelte. Úgy érezte, képtelen Rauf szemébe nézni.

– A Nagymester a szállásán van? – kérdezte végül, kényszerítve magát, hogy mégis az ifjúra tekintsen.

– Ott, ott – felelte Rauf, összehúzott szemöldökkel méregetve őt, mintha próbálná kitalálni, mi lehet a baj.

– A könyveibe temetkezik, mint mindig. Már biztosan vár rád.

– Köszönöm, testvérem.

Ezzel otthagya Raufot és a vidáman csevegő városiakat a

kútnál, elhaladt a fedett bódék, szénásszekerek és ülőalkalmatosságok mellett, elérve a kőburkolatú tér szélét, ahol a száraz, szikkadt fűvel borított meredek domboldal következett. Innen már minden ösvény a várba vezetett.

Még sohasem érezte, hogy az erőd árnyéka ennyire ránehezedne. Ökölbe szorult a keze az idegességtől, miközben átvágott a domb sík tetején, s a kapuhoz vezető úton az örök fürkésző tekintettel, kezüket a kardjuk markolatán tartva köszöntötték.

A kaputoronyhoz vezető nagy boltívnél újabb megaláztatás várta. Egy másik régi ismerősét, Abbászt pillantotta meg ott.

Abbász a boltívet megvilágító, a csekély homályt is elűző fáklya alatt állt, hátát a durván faragott kőfalnak vetve, karját összefonva, oldalán karddal. Altaïr megtorpant, és a két férfi néhány pillanatig hidegen méregette egymást. A közelükben elhaladó, dolgukra siető városiak nem vették észre, ahogy a régi gyűlölet ismét fellobban a két orgyilkos között. Valaha testvérnek szólították egymást, de az az idő már elmúlt.

Abbász ajka lassan gúnymosolyra húzódott.

– Ó, hát végre visszatért! – mondta, s átpillantott Altaïr válla felett. – Hol vannak a többiek? Talán bizony előresietté, hogy elsőnek léphess be a kapun? Tudom, semmit sem utálsz jobban, mint ha osztozni kell a dicsőségen.

Altaïr nem válaszolt.

– Hallgatni annyi, mint egyetérteni – folytatta Abbász, még mindig gúnyolódva, még hozzá egy kamasz fiú ravaszságával.

– Nincs jobb dolgod, mint engem bosszantani? – kérdezte sóhajtva Altaïr.

– A Nagymester üzenetét hozom. A könyvtárban vár rád – mondta Abbász, betessékelve őt. – Jobb, ha sietsz! Bizonyára alig várod már, hogy nyelveddel illethesd nagyságos csizmatalpát.

– Még egy szó – vágott vissza Altaïr –, és a pengémel
illetem a torkodat!

– Lesz még alkalom, hogy megpróbáld, *testvérem* – felelte
Abbász.

Altaïr félrelökte az útjából, és a gyakorlótérként is szolgáló
udvaron keresztül Al Mualim tornyának ajtajához sétált. Az
őrök meghajtották előtte a fejüket, az orgyilkosmesternek járó
tisztelettel adózva előtte. Altaïr megfelelően viszonzta
köszöntésüket, de közben arra gondolt, hogy amint tudomást
szereznek a történekről, mindjárt nem lesznek ilyen
alázatosak.

Először azonban közölnie kellett a gyászos hírt Al
Mualimmal. Felkaptatott hát a Nagymester hálókamrájához
vezető toronylépcsőn. A helyiségben meleg volt, a levegő
pedig a jól ismert illatosító édes szagától nehéz. A szoba túlsó
falán nyíló nagy ablakon beáramló fénypárazmákban porszemek
táncoltak. Ott állt a Nagymester, kezét összekulcsolva a háta
mögött. Ő nevelte fel, mindent tőle tanult. Mindenkinél jobban
tisztelte.

Most pedig csalódást okoz neki.

Az egyik sarokban a Nagymester postagalambjai halkán
turbékoltak kalitkájukban. A szoba tele volt könyvekkel és
tekercekkel. Az orgyilkosok irodalmát és tudományát őrizték
évezredekre visszamenőleg, polcokon vagy porlepte, minden
pillanatban összedőléssel fenyegető halmokban álltak. A
Nagymester pazar díszítésű köntöst viselt, hosszú haja a vállára
hullott. Mint mindig, most is gondolataiba mélyedt.

– Nagymester – szólalt meg Altaïr, megtörve az egyre
feszültebbé váló csendet, s lehorgasztotta fejét.

Al Mualim szóltanul megfordult, és az asztalához lépett,
amely alatt szétdobált tekercek heverték. Egyetlen éles,
mogorva pillantást vetett Altaïrra. Őszes-fehér szakállal

keretezett szája semmiféle érzelmet nem árult el, amíg végre beszélni nem kezdett, kezével intve védencének, hogy lépjen közelebb.

– Gyere csak! Számolj be a küldetésedről! Elhoztad a templomosok kincsét, igaz?

Altaïr érezte, hogy verejtékcsepp csordul végig a homlokán és az arcán.

– Nem várt akadályba ütköztük, Nagymester. Robert de Sable nem volt egyedül.

Al Mualim türelmetlenül legyintett.

– Nincs az a küldetés, amelynek során minden a terv szerint alakul. Éppen annak köszönhetjük hírnevünket, hogy alkalmazkodni tudunk a körülményekhez.

– Ebben az esetben ez sem volt elég.

Al Mualim néhány pillanatig emésztgette a hallottakat, aztán ismét ellépett az asztalától. Amikor újra megszólalt, hangja metsző volt.

– Ezt hogy értsem?

Altaïrnek alig jöttek szájára a szavak.

– Kudarcot vallottam.

– A kincs?

– Elveszett számunkra.

A hangulat erre megváltozott. A feszültség fokozódott, már-már elviselhetetlenné vált. Al Mualim rövid hallgatás után szólalt meg újra.

– Mi lett Robert-rel?

– Elmenekült.

A szó zuhanó kőként hatott az egyre sötétebb szobában.

Al Mualim most közelebb lépett Altaïrhoz. Egyetlen szeme dühtől villogott, hangja felcsattanását alig fékezte. Haragja szinte betöltötte a helyiséget.

– Elküldöm a legjobb emberemet, hogy teljesítsen egy

minden eddiginél fontosabb feladatot, s ő csupán mentegetőzéssel és kifogásokkal tér vissza?

– Mindent megtet...

– *Hallgass!* – hangja olyan volt, mint az ostorcsapás. – *Egy szót se többet!* Nem ezt vártam tőled. Újabb csapatot kell kiküldenünk, úgyhogy...

– Esküszöm, hogy megtalálom! Küldj engem, és... – kezdett könyörögni Altaïr, aki már most égett a vágytól, hogy ismét megmérkőzhessen De Sable-lal. Ezúttal máshogy alakul majd.

Al Mualim körülpillantott, mintha most jutna eszébe, hogy Altaïr két kísérővel hagyta el Maszjafot.

– Hol van Malik és Kadar? – kérdezte.

Újabb verejtékcsepp jelent meg Altaïr halántékán.

– Meghaltak.

– *Nem*, nem egészen – szólalt meg egy hang a hátuk mögött.

Al Mualim és Altaïr megfordult, s nem hitt a szemének.

6.

Malik áll a hálókamra ajtajában, vértől mocskosán, sebekkel borítva, dülöngélve a kimerültségtől. Valaha fehér köpenyét most rászáradt vérfoltok tarkították, különösen a bal karja körül, amely, úgy látszott, súlyosan megsebesült, s bénultan lógott oldala mellett, rajta fekete hegek.

Ahogy belépett, sérült válla meggörnyedt, és kissé sántított. Testi sebei ellenére azonban lelke szemmel láthatólag nem tört meg. Tekintetéből düh és gyűlölet sütött Altaïr felé, olyan hevesen, hogy az kis híján hátrahőkölt tőle.

– *En* legalábbis élek még – morogta Malik, véreres, haragtól szikrázó szemét Altaïrra vetve. Lassan és szaggatottan lélegzett. Vicsorgott, és a foga véres volt.

– Hát a fivéred? – kérdezte Al Mualim.

Malik megrázta a fejét.

– Neki vége.

Fejét egy pillanatra lehorgasztotta, majd dühödten, vad erővel ismét felszegte, összehúzta szemét, s remegő ujjával Altaïrra mutatott.

– *Te vagy oka!* – *sziszegte.*

– Robert kihajított a teremből. – Altaïr maga is érezte, milyen szánalmas ez a kifogás, sőt *nála* jobban senki sem érezhette. – Nem tudtam visszajutni. Nem tehettem semmit.

– Mindez azért történt, mert elengedted a füled mellett a figyelmeztetésemet! – ordította rekedten Malik.

– Elkerülhettük volna. A fivérem pedig... A fivérem pedig most is élne! Az esztelen gőgöd ráadásul kis híján a küldetés

sikerébe került!

– Kis híján? – kérdezte Al Mualim higgadtan.

Malik kissé lecsillapodott, és arcán a mosoly árnyéka jelent meg. Még mindig Altaïr felé fordult. Jelzett egy másik orgyilkosnak, aki aranyozott tálcán egy ládát hozott be.

– Megtettem, amire a kedvenced nem volt képes – sziszegte Malik. Alig állt a lábán, hangja erőtlen volt, de az Altaïr felett aratott diadal pillanatát maradéktalanul ki akarta élvezni.

Miközben az orgyilkos Al Mualim asztalára helyezte a tálcát, Altaïr úgy érezte, összedől a világ. A ládát ősi jelek borították, s valami különös erő áradt belőle. Bizonyos volt, hogy a kincset rejtí, a kincset, amelyet ő nem tudott megszerezni.

Al Mualim megmaradt szeme szélesre tárgult, és ragyogott. Ajkai szétnyíltak, nyelve hegyét kidugta a száján. A láda látványa, és a gondolat, hogy milyen kincset rejthet, valósággal megigézte. Ekkor hirtelen zsvaj támadt odakint. Sikolyok. Lábdobogás. Egymásnak csapódó acélpengék összetéveszthetetlen csengése.

– Úgy látszik, a kincsen kívül mást is hoztam – jegyezte meg Malik. Egy küldönc az illemszabályokkal mit sem törődve berontott a hálókamrába, és levegőt kapkodva így kiáltott:

– Nagymester, megtámadtak minket! Robert de Sable a várost dúlja!

A hallottak felrázták Al Mualimot ábrándozásából. Azonnal visszanyerte nyugodt komolyságát, készen rá, hogy szembeszálljon De Sable-lal.

– Csatát akar hát? Jól van, megkapja! Menj, riaszd a többieket! Az erődnek készen kell állnia!

Visszafordult Altaïrhoz, s lángoló szemmel így szólt:

– Később folytatjuk ezt a beszélgetést. Most eredj a városba! Végezz a betolakodókkal! Űzd el őket a kapunk elől!

– Úgy lesz! – mondta Altaïr, aki a nem várt fordulat hatására önkéntelenül kissé megkönnyebbült. Ennél a megaláztatásnál még az ostromlók elleni harc is elviselhetőbb volt számára. Jeruzsálemben szégyenben maradt, most talán kiköszörülheti a csorbát.

Levetette magát a Nagymester szobája előtti lépcsőpihenőről, a sima kőpadlóra érkezett, és kirohant a toronyból. Miközben átszaladt a gyakorlótéren, majd ki a főkapun, azon tűnődött, ha most meghalna, talán megszabadulhatna szégyenétől. Jó halál lenne? Büszke, nemes halál? Jóváténné ezzel a hibáit?

Kivonta kardját. A csatazaj most már közelebbről hallatszott. Láta az orgyilkosokat és a templomosokat, amint az erőd falai közelében, a domb sík tetején kaszabolják egymást, s alant az ezerfelé futó városiakat. A domboldalt már most holttestek borították.

Egy pillanattal később már ő is a közepében volt. Egy templomos fogát vicsorítva rontott felé. Altaïr megfordult, és az ösztöneire bízta magát. A keresztény harcos pallosával gyors és erős csapást mért rá, amelyet ő kardjával fogott fel. Szikráztak az egymásnak ütődő pengék.

Altaïr azonban keményen, szétvetett lábbal, tökéletes tartásban fogadta a csapást, így az még csak ki sem billentette egyensúlyából. Félretaszította ellenfele fegyverét, s annak súlya magával rántotta a lovag karját. Az így nyert pillanatnyi idő elég volt, hogy pengéjét ellenfele gyomrába döfje.

A templomos azt feltételezte, könnyen elbánhat vele, éppen, mint a városiakkal, akiket az imént mészárolt le. Megfizetett a tévedéséért. Vért köhögött, szemében fájdalom és döbbenet tükröződött, ahogy Altaïr feljebb rántotta a kardot, szinte kettészelve a törzsét. Végül összerogyott, belei a porba omlottak.

Vörös köd szállt Altaïr elméjére. Minden dühét beleadta csapásaiba, mintha ellenségei vérével akarná tisztára mosni a nevét. A következő lovag már ügyesebb volt, keményen küzdött az életéért, amikor Altaïr hátrálásra kényszerítette. Támadásból gyorsan védekezésbe húzódott, végül már csak azzal törődött, hogy az orgyilkos csapásait hárítsa, közben nyöszörögve a félelemtől, mintha tudná, hogy nem kerülheti el a halált.

Altaïr cselet mutatott, megpördült, és átvágta a keresztény torkát. A sebből vér ömlött a vászonkabátra, olyan pirosra festve azt, amilyen a kereszt volt a mellrészén. A lovag térdre esett, s közben már újabb harcos rontott Altaïrra, magasra emelt kardján megcsillant a nap. Altaïr oldalt lépett előre, és pengéjét olyan mélyen vágta a hátába, hogy a hegye a mellvértjét átszúrva bukkant elő. Egy pillanatra egész teste megfeszült, száját néma sikolyra nyitotta, miközben az orgyilkos a földre eresztette, s kirántotta belőle kardját.

Most két lovag egyszerre támadt rá, talán abban bízva, hogy együttes erővel legyűrhetik. Nem számoltak azonban a haragjával. Altaïr most nem megszokott hideg közönyével, hanem veszett dühvei harcolt. Mit sem törődött saját épségével, márpedig az ilyen harcos a legveszedelmesebb.

Újabb holttesteket látott maga körül, polgárokét, akiket a templomosok gyilkoltak le. Haragja még inkább fellobbant, kardjával szörnyű csapásokat osztogatott. Két újabb katonát vágott le és hagyott a porban vonaglani. A lovagok azonban mintha egyre többen lettek volna, a városiak és az orgyilkosok pedig egyként futottak fel a domboldalra. Altaïr észrevette, hogy Abbász utasítja őket, vonuljanak vissza az erődbe.

– Foglaljuk el a pogányok várát! – ordította erre egy lovag. Altaïr irányába rohant felfelé a dombon, és egy menekülő asszony felé sújtott kardjával. – Küzdjünk csak az orgyilkosok

ottho...

Altaïr a torkába vágta a pengéjét, s utolsó szava érthetetlen bugyborékolásba fulladt.

A menekülő polgárok és orgyilkosok mögött azonban újabb templomosok érkeztek. Altaïr habozva állt a domboldalon, latolgatva, hogy érkezett-e az idő az utolsó hőstetre. Most a népét védelmezve halhatna meg, és így talán megmenekülhetne szégyene börtönéből.

Nem. Az értelmetlen halál sohasem lehet dicsőséges. Csatlakozott hát a visszavonulókhoz, s éppen a kapuk bezárása előtt érte el az erődöt. Odabent megfordult, és letekintett a szörnyű mézsárlás színhelyére. A szépséges Maszjaf városát polgárok, orgyilkosok és templomosok hullái csúfitották el.

Végignézett magán. Köpenyét ellenségeinek vére borította, de ő maga sértetlen volt.

– *Altaïr!* – a kiáltás felriasztotta gondolataiból. Megint Rauf kereste. – Gyere velem!

Hirtelen kimerültnek érezte magát.

– Hová megyünk?

– Egy kis meglepetést készítünk a vendégeinknek. Csak tedd, amit én! Hamar megérted majd – magyarázta Rauf, felmutatva a bástyákra. Altaïr hüvelyébe dugta kardját, és követte társát. Létrák sorát mászták meg, míg arra a helyre nem értek, ahol az orgyilkosok vezetői gyülekeztek a belső torony magasában. Al Mualim is köztük volt. Ahogy áthaladt a termen, a Nagymesterre nézett, aki azonban sem szóra, sem pillantásra nem méltatta őt. Rauf ekkor az egyik, fából épült kiugróra mutatott, jelezve, hogy Altaïrnek ott kell helyet foglalnia. Engedelmeskedett, mély levegőt vett, és óvatosan a párkányhoz lépett.

Maszjaf legtetején találta magát. Innen beláthatta az egész völgyet. Érezte maga körül a szél fuvallatát, köpenye lobogott.

Madárrajokat látott, amint a meleg légáramlatokon vitorlázva ide-oda szállnak. Szédült a magasságtól, s a látványtól elakadt a lélegzete. Feltárultak előtte a vidék buja növényzettel borított, hepehupás dombjai, és a napfényben ragyogó folyó. A holttestek a vár alatt nem látszottak nagyobbak a légypiszoknál.

S ott voltak a templomosok is.

A támadó hadsereg egy őrtorony előtti fennsíkon sorakozott, közel az erőd kapujához. Élén Robert de Sable állt. Előlépett, felnézett a bástyákra, amelyekről az orgyilkosok letekintettek, és felkiáltott, Al Mualimhoz címezve szavait:

– *Eretnek!* Add vissza, amit elloptál tőlem!

Igen, a kincs. Altaïr gondolatai az Al Mualim asztalán pihenő ládára terelődtek. Mintha izzott volna...

– Nincs jogod hozzá, Robert – felelte a Nagymester, s szava visszhangzott a völgyben. – Vonulj el innen a seregeddel, mielőtt még további veszteségeket szenvednél.

– Veszélyes játékba kezdél – válaszolta De Sable.

– Biztosíthatlak, hogy ez nem játék.

– Legyen hát!

Volt valami a hangjában, ami nem tetszett Altaïrnak. Balsejtelme rögtön beigazolódott, ahogy De Sable az egyik emberéhez fordult.

– Elő a fogollyal!

A soraik közül egy megkötözött, betömött szájú orgyilkost rángattak elő. Hasztalan próbált szabadulni kötelékeiből, miközben durván a templomoscsapat előtti térre vonszolták. Elfojtott kiáltásait még Altaïr is hallotta a kiugróban.

De Sable minden teketória nélkül intett egy közelében álló katonának. Az hajánál fogva hátrahúzta az orgyilkos fejét, hogy könnyebben hozzáférhessen a torkához, belevágta pengéjét, majd hagyta, hogy a vonagló test a földre hulljon.

Az orgyilkosok lélegzetüket visszafojtva bámulták a jelenetet.

De Sable a haldokló mellé lépett, egyik lábát annak hátára helyezte, karját pedig büszkén fonta össze, akár egy győztes gladiátor. Felkiáltott AJ Mualimnak, és hangja túlharsogta az orgyilkosok felháborodott mormogását:

– A városodat leromboltam, a készleteid pedig nem tarthatnak sokáig. Mit gondolsz, mennyi időre van szükség ahhoz, hogy megtörjetelek? Az embereid akkor is ilyen fegyelmeztettek lesznek, ha kiszáradnak a kútjaitok, s nem lesz mit zabálniuk?

Szinte élvezettel ejtette ki a szavakat.

Al Mualim azonban nyugodt hangon válaszolt:

– Az én embereim nem félnek a haláltól. Ellenkezőleg: örömmel fogadják, s jutalmukat is, mely utána várja őket.

– Helyes! – kiáltotta De Sable. – Nemsokára meg is kaphatják.

Nem üres fenyegetésekkel dobálózott, ezt mindnyájan tudták. A templomosok könnyen ostromgyűrűt vonhatnak Maszjaf köré, és megakadályozhatják, hogy az orgyilkosok utánpótláshoz jussanak. Mennyi idő alatt gyengíti el őket az éhség annyira, hogy De Sable kockázat nélkül indíthatja meg a támadást? Két hét vagy egy hónap alatt? Altaïr szívből remélte, Al Mualim kifőz valamit, amivel kitörhetnek ebből a patthelyzetből.

Mintha olvasott volna a gondolataiban, Rauf a tőle balra lévő kiugróról suttogva így szólt:

– Kövess! Gyorsan!

Még távolabb egy harmadik társuk állt. De Sable és emberei nem láthatták őket. Altaïr letekintve ravaszul elhelyezett szénabálákat vett észre, amelyekre ilyen magasságból is biztonságban lehetett leérkezni. Kezdte megérteni, mit tervez

Rauf. Leugranak úgy, hogy a templomosok ne vegyék észre. De miért?

Szélben lobogó köpenye a térdét csapkodta. Ez a hang megnyugtatta, akár a hullámverése vagy az esőcseppeké. Lenézett, és próbált egyenletesen lélegezni. Minden erejével összpontosított, teljesen magába fordulva.

Hallotta, hogy Al Mualim és De Sable tovább kiáltozik egymásnak, de már nem figyelt oda. Csakis az ugrásra gondolt, lélekben készült rá. Becsukta a szemét, nagy nyugalom és béke érzése járta át.

– Most! – szólt Rauf, s levetette magát. A másik orgyilkos követte a példáját. Altaïr következett.

Ő is leugrott.

Ahogy kinyújtott karokkal zuhant, elvesztette időérékét. Izmai ellazultak, teste kecses ívbe hajolt. Tudta, hogy most bizonyos szempontból elérte a tökéletességet – mintha kívülről szemlélte volna önmagát. Leérkezése tökéletesen sikerült, a szénabála felfogta az esést. Rauf hasonlóan szerencsés volt, harmadik társuk azonban lábát törte. Felkiáltott fájdalmában, mire Rauf rögtön odasietett, hogy elhallgattassa, nehogy a templomosok meghallják. Hogy a csel beváljon, a lovagoknak azt kellett hinniük, azért ugrottak le, hogy végezzenek magukkal.

Rauf Altaïrhoz fordult.

– Én itt maradok, és ellátom. Menj csak nélkülünk! A kötelek elvezetnek a csapdához. Oldd ki, és zúdíts halált a nyakukba!

Hát persze! Altaïr most már mindent értett. Kissé csodálkozott, hogyan állíthattak csapdát az orgyilkosok az ő tudta nélkül. Még mennyi, számára is ismeretlen titka lehet a Testvériségnek? Fürgén megtette az utat a szakadék felett a kötelek segítségével, majd a völgyaszurdokon átvágva

visszatért, és elérte az őrtorony mögötti sziklafalat. Felkapaszkodott, mászás közben ösztönére hagyatkozva. Gyorsan és könnyedén haladt, érezte karjaiban az erőt, ahogy egyre feljebb és feljebb ért a meredek falon. Végül elérte a torony tetejét. A felső szint deszkázata alatt használatra készen találta a csapdát: súlyos, zsírral bekent farönköket egy kissé ferde emelvényre halmozva.

Óvatosan a párkányhoz lépett, s letekintett a templomos lovagok soraira. Sokan közülük háttal álltak neki. Itt voltak a csapdát tartó kötelek is. Kihúzta kardját, és a hosszú, keserves napok után először mosolyodott el.

7.

Néhány órával később a még mindig győzelemittas orgyilkosok a belső udvaron gyűltek össze.

A rönkök az őrtoronyból a lovagokra hullottak, akik közül igen sokat már az első köteg leterített, a többieket pedig a második adag verte le a lábáról. Az egyik pillanatban még biztosak lehettek sikerükben, a következőben összetört tagokkal vonaglottak a földön. Az egész seregen zűrzavar lett úrrá, s amikor az orgyilkos íjászok a csatát végképp eldöntve nyílzáport zúdítottak rájuk, Robert de Sable kiadta a parancsot a visszavonulásra.

Most azonban Al Mualim csendet parancsolt összegyűlt harcosainak, intve Altaïrnak, hogy lépjen mellé a tornya ajtaja előtti emelvényre. Arcán nyoma sem volt engedékenységnak, és ahogy Altaïr elfoglalta helyét, jelzett két őrnek, hogy álljanak melléje.

Az ilyenkor szokásos elismerő szavak helyett most mély csend következett. Altaïr háttal állt bajtársainak, és érezte, hogy minden tekintet rá szegeződik. Malik és Abbász mostanra már bizonyára gondoskodott róla, hogy mindenki tudomást szerezzen a Jeruzsálemben történekről. A mai csatában szerzett érdemei, s a tény, hogy ő hozta működésbe a csapdát, mit sem számít. Egyedül abban reménykedhetett, hogy Al Mualim megkegyelmez neki.

– Szép munka volt! Elűzted Robert-t a falaink alól – mondta a Nagymester, némi büszkeséggel a hangjában. Altaïr úgy érezte, ez jó jel, s hogy a Jeruzsálem óta véghezvitt

hőstettekkel talán elkerülheti a büntetést.

– Súlyos csapást mértünk rá – folytatta Al Mualim.

– Hosszú ideig nem kell aggódnunk miatta. Mondd, miért jártál ma sikerrel?

Altaïr nem válaszolt. Szíve hevesen dobogott.

– Azért, mert engedelmeskedtél a parancsnak – mondta Al Mualim nyomatékosan. – Ha Salamon templomában is így teszel, mindezt elkerülhettük volna.

Széles mozdulatot tett karjával, egybefoglalva az udvart, és azon túl az egész környéket, ahol még most sem végeztek az orgyilkosok, templomosok és városiak holttestének az elszállításával.

– Azt tettem, amire utasítottak – mondta Altaïr, igyekezve gondosan megválogatni a szavait; nem nagy sikerrel.

– *Nem!* – csattant fel a Nagymester, s szemében harag lobbant. – A magad feje után mentél! Malik elmesélte, milyen fennhájázóan viselkedtél! Semmibe vetted a törvényeinket!

A két ór előbbre lépett, s megragadta Altaïr karját. Altaïr izmai megfeszültek. Megkeményítette magát, de nem ellenkezett.

– Mit műveltek? – kérdezte gyanakodva.

Al Mualim elvörösödött az indulattól.

– Nem véletlen, hogy szabályaink vannak. Ha nem engedelmeskedünk az Orgyilkosok Krédójának, elveszünk! Három egyszerű elv, amelyről te megfeledkeztél. Hadd emlékeztesselek! Először és elsősorban: „soha ne ontsd...”

Tehát csak egy kis fejmosás lesz. Altaïr megnyugodott, s hangjában némi unottsággal befejezte a mondatot Al Mualim helyett: – „...ártatlanok véré!” Tudom.

Al Mualim tenyere Altaïr arcán csattant, s az ütés hangja visszahangzott az udvar kövezetén. Altaïr elpirult szégyenében.

– Fékezd a nyelved, míg azt nem mondom, hogy

beszélhetsz! – ordította Al Mualim. – Ha ilyen jól ismered ezt az elvet, miért ölted meg azt az öregembert a templomban? Semmi rosszat nem tett! Nem kellett volna meghalnia!

Altaïr nem szólt. Mit mondhatott volna? Hogy elhamarkodottan cselekedett, vagy hogy a gőg vezette rá?

– Határtalan az arcátlanságod! – kiáltott Al Mualim.

– Több alázatot, fiú, vagy esküszöm, gondoskodom róla, hogy ne tiszteletlenkedhess többé!

Elhallgatott, válla emelkedett és süllyedt, ahogy próbált úrrá lenni haragján.

– A második elv betartásában rejlik legfőbb erősségünk. „Soha ne fedd fel magad! Vegyülj el a tömegben!” Emlékszel? Úgy hallom, te az ellenkezőjét tetted. Felhívtad magadra az ellenség figyelmét, még mielőtt lecsaptál volna.

Altaïr most sem felelt. A szégyent már a zsigereiben érezte.

– A harmadik és utolsó elv megsértése – tette hozzá Al Mualim – a legszörnyűbb minden árulásod közül. „Ne tégy semmit, ami bajt hozhat a Testvériségre!” Ez igazán egyértelmű. Soha nem sodorhatsz veszélybe minket, sem közvetlenül, sem közvetve! A te önzésed Jeruzsálemben kis híján mindnyájunk vesztét okozta! S ami még rosszabb: a kapunkhoz vonzottad az ellenséget! Minden, ma elvesztett emberünk halála a te lelkesen szárad!

Altaïr mindaddig nem pillantott a Nagymesterre. Az ütéstől még mindig sajgó arcát félre fordította. Most azonban hallotta, hogy Al Mualim előhúzza törét, s szembefordult vele.

– Igazán sajnálom, ezt őszintén mondhatom – folytatta Al Mualim. – De egy árulónak nem kegyelmezhetek.

Ne! Csak ezt ne! Az árulók halálával kell hát meghalnom.?

Szeme tágra nyílt, ahogy a Nagymester tört tartó kezére pillantott – a kézre, amely gyermekkor óta vezette útján.

– Nem vagyok áruló – nyögte.

– A tetteid nem ezt mutatják. Nincs más választásom – Al Mualim hátrahúzta a tört. – Béke legyen veled, Altaïr! – mondta, s tanítványa hasába dőlt.

8.

Addig a néhány pillanatig, amíg halott volt, Altaïr valóban békére lelt.

Aztán... aztán eszméletre tért, lassan visszaemlékezve, ki is ő, és hol van.

A saját lábán állt. Hogy lehetséges ez? Ez volna a túlvilág? A paradicsomba került? Ha igen, a paradicsom igencsak emlékeztet Al Mualim szobájára. Ráadásul Al Mualim is jelen volt. Előtte állt, s kifürkészhetetlen tekintettel meredt rá.

– Élek? – kérdezte Altaïr, és kezével kitapintotta a helyet, ahol a tör beléhatolt. Azt várta, széles sebhelyet érint majd, s érzi a friss vér síkosságát, de semmit sem lelt. Sem sebet, sem vért. Pedig látta... Érezte a fájdalmat is...

Vagy nem?

– Hiszen láttam, ahogy ledöftél! – sikerült végre kinyögnie.
– Éreztem, hogy a halál körülvesz.

Al Mualim rejtélyes szavakkal válaszolt.

– Azt láttad, amit láttatni akartam veled. Utána a holtak álmát aludtad. Magzat voltál, hogy új életre ébredhess.

Altaïr megrázta a fejét, hogy eloszlassa az elméjét borító ködöt.

– Mi célból?

– Altaïr, emlékszel, miért harcolunk mi, orgyilkosok?

Altaïr még mindig kótyagos fejjel felelt:

– Hogy minden ember békében élhessen.

– Igen, minden ember. Nem elég, hogy véget vetünk az emberek közötti erőszaknak, a saját lelkünkben is meg kell

találunk a békét. E kettő csak együtt lehetséges.

– Azt mondják.

Al Mualim megcsóválta a fejét, s arcát ismét a harag pírja öntötte el. Kissé felemelte a hangját.

– Igen, azt mondják. De te, fiam, nem talátd meg meg a békédet, s ez eltorzítja a jellemedet. Gőgös vagy, és túlságosan magabizó. Nincs benned sem önuralom, sem bölcsesség.

– Akkor hát mi lesz velem?

– A fájdalomért, amelyet okoztál nekünk, megérdemelnéd a halált. Malik szerint az lenne igazságos, ha a fivére életéért a magadéval lakóinál.

Itt egy pillanatra elhallgatott, hogy Altaïr felfoghassa a pillanat jelentőségét.

– De ezzel mind a te tehetséged, mind az én rád fordított időm kárba veszne.

Altaïr most már teljesen megnyugodott. Megkímélik hát az életét. Jóváteheti, amit vétett.

– Minden javadtól megfosztalak – folytatta Al Mualim.

– A rangodtól is. Ismét újonc vagy, gyermek, éppen úgy, mint amikor csatlakoztál a Rendhez. Lehetőséget nyújtok neked, hogy mindent helyrehozz. Ismét kiérdemelheted a helyed a Testvériségben.

Természetesen.

– Ha nem tévedek, máris van valami terved ezzel kapcsolatban.

– Először is be kell bizonyítanod, hogy emlékszel rá, *miként* kell orgyilkosként élni. Igaz orgyilkosként – mondta Al Mualim.

– Tehát meg kell ölnöm valakit? – kérdezte Altaïr, belül tudva, hogy vezeklése ennél súlyosabb lesz.

– Nem, legalábbis még nem. Egyelőre ismét tanítvánnyá válsz.

– Mi szükség van erre? Orgyilkosmester vagyok!

– *Csak voltál.* Ez azt is jelentette, hogy mások kutatták fel a célpontjaidat. Ennek mától vége. Magad fogod megkeresni őket.

– Ha így kívánod...

– Igen, így.

– Mondd meg, mit kell tennem!

– Ez itt a kezemben egy lista, rajta kilenc ember neve, akiknek meg kell halniuk. Dögvészt hozók. Háborút szítók. Hatalmukkal és befolyásukkal megromtják földünket, s gondoskodnak róla, hogy a keresztes háborúk folytatódjanak. Keresd meg őket, és végezz velük! Ha így teszel, a béke magvait hullajtod el mind anyaföldünk, mind saját magad számára. Ezen a módon kiérdemelheted a megbocsátást.

Altaïr mélyet lélegzett. Ezt képes megtenni. Meg is akarja tenni, meg *kell* tennie.

– Kilenc élet, cserébe az enyéért – mondta óvatosan.

– Nagylelkű ajánlat, nem igaz? – mosolygott Al Mualim. – Van kérdésed?

– Melyikükkel kezdjem?

– Menj Damaszkuszba, s ott keresd meg a kufár Tamírt! Ő legyen az első!

Al Mualim postagalambjai ketrecéhez lépett, kiemelt egy madarat, és gyengéden a tenyerébe vette.

– Ha odaérsz, ne felejtse el meglátogatni a helyi központunkat! Küldök egy madarat, hogy értesítem a *rafikot* az érkezéséről. Beszélj vele! Meglátod, nagy hasznodra lesz!

Elengedte a galambot, s az azon nyomban kirepült az ablakon.

– Ha így látod jónak...

– Így. Különben sem kezdhetsz hozzá a feladatod végrehajtásához, míg az engedélyét nem kérted.

– Nevetséges! – fortyant fel Altaïr. – Miért lenne szükségem az engedélyére? Ez pusztán időpocsékolás!

– Ezt az árat fizeted a hibáidért – torkolta le a Nagymester. – Nemcsak nekem kell bizonyítanod, hanem az egész Testvériségnek.

– Legyen – válaszolta Altaïr, miután eleget hallgatott ahhoz, hogy kifejezze rosszallását.

– Menj hát! – utasította Al Mualim. – Bizonyítsd, hogy nem vesztél el számunkra!

Elhallgatott, valamit elővett az asztala alól, s Altaïr elé tolta.

– Vidd ezt is!

Altaïr boldogan vette kezébe pengéjét. Felcsatolta csuklójára a pántot, s kisujját a kioldógyűrűbe illesztette. Kipróbálta, működik-e a szerkezet, s közben újra orgyilkosnak érezte magát.

9.

Miután átvágott a pálmaligeten, s elhaladt a város falait szegélyező istállók és kereskedőbódék mellett, Altaïr elérte Damaszkusz hatalmas, tiszteletet parancsoló kapuját. Jól ismerte ezt a várost, a legnagyobbat és legszentebbet Szíriában. A megelőző évben két célponttal végzett itt. Végigtekintett a falon és bástyáin. Szinte érezte a bent zajló életet, amely mintha a köveket is átjárta volna.

Először is be kellett jutnia. Küldetésének sikere elsősorban attól függött, képes lesz-e észrevétlenül mozogni a nyüzsgő utcákon. Nem lenne a legjobb kezdet, ha az örök rögtön megállítanák. Leszállt a nyeregből, kipányvázta a lovát, és tanulmányozta a kaput, amely előtt szaracén örök strázsáltak. Úgy látta, máshol kell próbálkoznia. Ezt azonban könnyebb volt elhatározni, mint megtenni. Damaszkusz híres volt védelméről. Falai – amelyekre Altaïr most ismét felpillantott, s nagyon kicsinek érezte magát – túl magasak és meredekesek voltak, semhogy kívülről meg lehetett volna mászni őket.

Megpillantott egy csoport tudóst, és elvigyorodott. Szaladin minden tanult embert arra ösztönzött, hogy Damaszkuszba menjen műveltségét szélesíteni. Számos *medres^e* működött a városban. A tudósok így kiváltságokat élveztek, s nem gátolták őket mozgásukban. Altaïr csatlakozott hozzájuk, felöltve legkegyesebb ábrázatát, és könnyedén átjutott az őrségen. Végre maga mögött hagyta a sivatagot, belépett a városba.

Fejét leszegve, gyorsan, de óvatosan járta az utcákat, míg végre eljutott egy minarethez. Sietve körülnézett, majd

felugrott egy ablakpárkányra, felhúzódkodott, s egyre magasabbra kapaszkodott, kezével fogódzók után tapogatva a naptól forró kövön. Nem mászott olyan gyorsan és biztosan, mint azelőtt, de érezte, ahogy régi ügyessége visszatér. Nem is visszatér: újra *felébred* benne. Ismét érezte a derűt is, amely ilyenkor mindig eltöltötte.

Amikor elérte a minaret tetejét, leguggolt, és mint valami ragadozó madár, végignézett az alatta elterülő városon. A háztetők egyenetlen tömegéből kupolás mecsetek és csúcsban végződő minaretek emelkedtek ki. Látott piacokat, udvarokat, szent ligeteket, s a tornyot, amelyhez igazodva megtalálhatta az orgyilkosok helyi központját.

Ismét boldogság és megelégedettség öntötte el. Már elfelejtette, milyen gyönyörűek a városok ilyen magasból szemlélve, s hogy ő mit érzett, amikor a legmagasabb épületük tetejéről letekintett rájuk. Ezekben a pillanatokban minden gondjáról megfeledkezett.

Al Mualimnak igaza volt. Altaïr számára évek óta kikutatták a célpontokat, s megmondták neki, hová menjen, és mikor. Az ő feladata csak a gyilkolás volt, semmi más. Észre sem vette, hogy közben szem elől tévesztette, mi az orgyilkosok életének igazi izgalma: nem a vérontás, hanem az, amit munkájuk során önmagukban felfedeznek.

Kicsit előrehúzódkott, s letekintett a szűk utcákra. A népet imára hívták, és így most kevesebb volt a járókelő. Megvizsgálta a bódék ponyváit és a háztetőket, helyet keresve, ahová leugorhat. Észrevett egy szénásszekeret. Rászegezte tekintetét, mélyeket lélegzett, és felállt. Érezte a szellő fuvallatát, hallotta a harangok zúgását. Aztán előrelépett, ügyesen levetette magát, s nem hibázta el a szekeret. Nem esett olyan puhára, mint remélte, de még mindig jobban járt, mint ha egy kopott ponyvára kellett volna ugrania, amely be is

szakadhatott a súlyától, és akkor, mint egy zsák, az alatta lévő standra zuhan. Egy darabig meghúzódott, várt, míg az utcák még jobban elnéptelenednek, aztán lemászott a szekérről, és megkereste a központot.

A tető felől jutott be. Egy árnyas előcsarnokba érkezett, amelyben kis forrás csordogált, s a növények eltompították a város zaját. Mintha másik világba lépett volna. Összeszedte magát, és belépett.

A vezető tunyán üldögélt egy kis asztalnál. Ahogy az orgyilkos belépett, felállt.

– Á, Altaïr! Örülök, hogy egy darabban látlak!

– Én is örülök a találkozásnak, barátom.

Altaïr végigmérte a férfit. Nem volt kedvére a látvány. Először is tiszteletlenül, gúnyos hangon beszélt. Kétség sem férhetett hozzá, hogy értesült a kellemetlenségekről, amelyek Altaïrt az utóbbi időben érték, és a viselkedése alapján ítélve úgy tűnt, a legteljesebb mértékben kihasználja majd a helyzet adta fölényét.

Valóban, mikor újra megszólalt, alig leplezte gúnyos mosolyát.

– Sajnálom, ami veled történt.

– Semmiség.

A vezető tettetett együttérzéssel folytatta:

– Néhány fivéred járt itt a minap...

Hát *innen* olyan jól értesült, gondolta Altaïr.

– Ha hallottad volna, hogyan beszélnek rólad – fecsegett tovább a vezető könnyed hangon –, bizonyosan ott helyben felkoncolod őket.

– Ugyan, az ilyesmi igazán nem zavar – vontá meg a vállát Altaïr.

A vezető elvigyorodott. – Sose tartottad valami sokra a Krédót, igaz?

– Ez minden? – próbált véget vetni a csevegésnek Altaïr, aki legszívesebben egy pofonnal törölte volna le a vigyort a szemtelen kutya képéről, vagy a pengéjével tette volna még szélesebbé.

– Bocsánat – szabadkozott a vezető, s elvörösödött –, néha megfedlek magamról. Mi járatban vagy Damaszkuszban?
– Kissé kihúzta magát, látszott, hogy eszébe jutott végre, mi a kötelessége.

– Egy Tamír nevű embert keresek – felelte Altaïr. – Al Mualimnak nem tetszik, amit csinál, s én azért vagyok itt, hogy véget vessek az üzelmeinek. Áruld el, hol találom!

– Magadnak kell megkeresned.

– Az ilyesmit általában a... – kezdett méltatlankodni Altaïr, de észbe kapott, és elhallgatott. Emlékezett Al Mualim parancsára. Most ismét újoncnak számít, neki kell hát elvégeznie a nyomozást, megtalálni és megölni a célpontot. Bólintott, jelezve, hogy tudomásul veszi kötelességét.

A vezető folytatta:

– Kutasd át a várost! Tudd meg, miben mesterkedik Tamír, és hol dolgozik! Minden az előkészületeken múlik.

– Rendben van, de te mit tudsz róla? – kérdezte Altaïr.

– Csempészettel keresi a kenyerét, úgyhogy legjobb lesz, ha a szűk negyedben nézel szét.

– Feltételezem, azt akarod, ha végeztem, térjek vissza ide.

– Úgy van. Tőlem megkapod a jelet, amelyet Al Mualimnak kell felmutatnod. Tamír életével fizetsz érte.

– Ahogy kívánod.

Megkönnyebbült, amikor végre elhagyhatta a lankasztó hangulatú helyet. A tetők felé vette az irányt. Ismét elgyönyörködött a városban, ahogy lenézett az alant húzódó szűk utcára. A könnyű szellő meglebegtette a ponyvákat. Asszonyok ögyelegtek hangosan csevegve egy fényesített

olajlámpákat kínáló kereskedő standja körül. Nem messze tőlük két férfi állt és vitatkozott, szavaikat Altaïr nem hallhatta.

Figyelmét ezután az utca túloldalán álló épületre fordította, majd a távolba tekintett. Onnan, ahol állt, láthatta a Pasa Mecsetjét és a gazdag kerteket a város déli részén, de ő most mást keresett...

Észrevette azt is: a hatalmas Szúk al-Szilát, ahol az orgyilkosok helyi vezetője szerint Tamír felől kérdezősködhethet. A fickó persze többet tudott, mint amennyit elárult, de Al Mualim szigorúan meghagyta neki, hogy ne segítsen Altaïrnak. Megértette, hogy az „újoncnak” egyedül kell dolgoznia.

Altaïr kettőt lépett hátra, ellazította karját, mély levegőt vett, és elrugaszkodott.

Miután biztonságban talajt ért a túloldalon, egy pillanatilag guggolva maradt, s az alanti utcánép zsvajját figyelte. Észrevette az örök egy csapatát, amely hordókkal roskadásig rakott, számár húzta kocsit kísért.

– El az útból! – kiáltottak, félrelökve a járókelőket.

– A vezír palotájába tartunk! A kiváló Abu’l Nukúd megint mulatságot rendez!

A félretaszított polgárok próbálták elrejteni dühüket.

Altaïr figyelte, ahogy a katonák elhaladnak alatta. Hallott már Abu’l Nukúdról, a damaszkuszi „kereskedőkirályról”. Úgy tűnt, azokban a hordókban bort szállítanak, de természetesen nem lehetett benne biztos.

Mindez azonban most nem számított, neki máshol volt dolga. Kiegyenesedett, s lassan futni kezdett. Alig lassított, amikor a következő tetőre ugrott. Így haladt tovább, minden ugrásnál érezve, ahogy szétárad tagjaiban az erő. Ismét azt csinálhatta, amihez legjobban értett.

Könnyen megtalálta a szúkot, amely felülről úgy nézett ki, mint a város háztetői közé ütött szabálytalan lyuk. Damaszkusz

legnagyobb kereskedelmi csomópontja volt. A város északkeleti részén, a szegénynegyed közepén feküdt, és minden oldalról fából és sárból épült házak vették körül – eső után Damaszkusz valóságos mocsárrá vált –, kocsik, bódék és asztalok tarka egyvelege volt. Édes illatok csiklandozták a magasban megbúvó Altaïr orrát: illatszerek és olajok, fűszerek és sütemények szaga. Mindenfelé vásárlók és kufárok beszélgettek, vagy igyekeztek átvágni a tömegen. Úgy tűnt, ebben a városban az emberek vagy ácsorognak és csevegnek, vagy sietnek valahová – a kettő között nincs átmenet. Altaïr egy ideig figyelte őket, majd lekúszott a tetőről, elvegyült a tömegben, és figyelte.

Egyetlen szót akart hallani: „*Tamír*”.

Három kereskedő az árnyékba húzódva halkan, de hevesen gesztikulálva beszélgetett. Egyikük kiejtette a nevet. Altaïr a közelükbe oldalgott, s a hátát fordította feléjük. Emlékezett Al Mualim tanítására: „Ne nézz senki szemébe; tégy úgy, mintha dologban járnál; őrizd meg a hidegvéred.”

– Megint találkozóra hív – hallotta Altaïr, de azt nem tudta megállapítani, melyikük beszél. Kiről lehet szó? Valószínűleg Tamírról. Altaïr tovább figyelt, és megjegyezte a találkozó helyét.

– Mit akar már megint? Újabb figyelmeztetés? Vagy kivégzés?

– Nem. Munkát akar ránk bízni.

– Ez azt jelenti, hogy most sem fizetnek majd nekünk.

– Semmibe veszi a kereskedőcéh szabályait. Azt tesz, amit csak akar...

Aztán valami óriási üzletről kezdtek suttogni, a valaha volt legnagyobbról, majd hirtelen elhallgattak. Nem messze tőlük egy rövidre nyírt fekete szakállú szónok fellépett egy emelvényre, és sötéten, összehúzott szemmel meredt a

kereskedőkre. Fenyegető volt a tekintete.

Altaïr lopva rápillantott csuklyája alól. A három férfi elsápadt. Az egyik a port rugdosta szandáljával, a másik kettő sietve távozott, mintha hirtelen valami fontos dolguk akadt volna. A megbeszélés véget ért.

A szónok talán Tamír embere volt. Ez a sötét alak szemmel láthatólag vaskézzel uralkodott a szűk felett. Altaïr közelebb húzódott, amikor a szakállas beszélni kezdett, próbálva minél nagyobb hallgatóságot gyűjteni maga köré.

– Senki sem ismeri Tamírt nálam jobban! – kiáltotta.

– Gyűljetek körém! Hallgassátok a történetet, melyet elmesélek! A kereskedők hercegéről szól, erről a páratlan emberről!

Altaïr éppen ilyen történetet akart hallani. Még közelebb húzódott, s megjátszotta az érdeklődő járókelőt. Körülötte kavargóit a tömeg.

– Éppen a hattíni csata előtt történt – folytatta a szónok. – A szaracénoknak kifogyóban volt az élelmiszerkészletük. Égető szükségük volt az utánpótlásra, de sehonnan sem remélhettek segítséget. Tamír éppen karavánt vezetett Damaszkusz és Jeruzsálem között. Az üzlet nem ment valami fényesen. Úgy tűnt, Jeruzsálemben senkinek sem kellett, amit szállított: zöldséget és gyümölcsöt a környező birtokokról. Így hát észak felé távozott, s töprengett, mi lesz az árujával. Nemsokára megromlik... Ha valóban így történik, ez a mese és egy szegény ember élete itt ér véget. De a sors másképp akarta. Ahogy Tamír észak felé haladt, találkozott a szaracén uralkodóval és éhező embereivel. Nagy szerencsét jelentett ez mindkettőjük számára: éppen azt nyújthatták egymásnak, amire szükségük volt. Tamír átadta szállítmányát a katonáknak, s miután a csatát megvívta, a szultán ezerszeresen megfizetett a nagylelkűségéért. Van, aki azt mondja, Tamír nélkül Szaladin

emberei felláztak volna. Talán neki köszönhetjük, hogy megnyertük a csatát.

Ezzel elhallgatott, és hagyta, hogy közönsége szétszéledjen. Arcán kis mosollyal lelépett az emelvényről, és sétálni kezdett a piacon. Talán másik emelvényhez ment, hogy ismét megtarthassa Tamírt dicsőítő szónoklatát. Altaír biztonságos távolságban követte, ismét visszagondolva tanítója szavaira: „Ügyelj, hogy mindig legyen valami közted és a megfigyelt személy közt! Ne vehessen észre, ha hátrapillant!”

Altaírt örömmel töltötte el, hogy visszatérnek hozzá ezek a képességek. Élvezte, hogy képes kizárni a külvilágot, és csak a célpontjára összpontosítani. Aztán hirtelen megtorpant. Az előtte haladó szónok beleütközött egy vázát cipelő asszonyba, s a váza darabokra tört. A nő azonnal nekitámadt, előrenyújtva kezét, kártérítést követelve. A férfi utálkozva elhúzta a száját, felemelte a kezét, hogy megüsse. Altaír érezte, hogy izmai megfeszülnek, de az asszony szerencsére meghunyászkodott, a szónok pedig szitkozódva leeresztette karját, és továbbment, belerúgva az összetört edény szilánkjába. Altaír követte, elhaladva a nő mellett, aki sírva és átkozódva guggolt a homokban, vázája darabjait szedegetve.

A szónok most befordult a sarkon, s Altaír követte. Szűk, majdnem üres sikátorba jutottak, sötét sárfalak magasodtak föléljük. Valószínűleg rövidebb utat jelentett a következő emelvényhez. Altaír hátrapillantott, majd előresietett, megragadta a szónok vállát, megfordította, s ujjbegyeit a bordái alá fúrta.

A szónok azonnal összegörnyedt, hátrálni próbált, úgy fuldoklott, mint a partra vetett hal. Altaír körülnézett, hogy meggyőződjön, senki sem látja őket, majd előrelépett, megtámaszkodott az egyik lábán, és torkon rúgta áldozatát.

A szónok nagy ívben hátraesett, hosszú köntöse a lábára

tekeredett. Kezeit a torkára szorítva fetrengett a porban. Altaïr mosolyogva lépett hozzá. Ez aztán könnyű volt, gondolta. Talán túl...

A szónok egy kobra ügyességével mozgott. Felpattant, és előrelendítette lábát, mellkasán találva Altaïrt. A meglepett orgyilkos hátratántorodott, ahogy ellenfele összeszorított szájjal, ökleivel hadonászva tört előre. Szeme csillogott, tudta, hogy fölénybe került. Altaïr elhajolt egy széles ütés elől, hogy a következő pillanatban megértse, a szónok azt csupán cselnek szánta, s a következő csapás az állát érte.

Altaïr kis híján elterült. Átkozta magát, a vére ízét érezve a szájában. Alábecsülte ellenfelét – ez a hiba valóban újoncra vallott. A szónok idegesen körülpillantott, mintha azt latolgatná, merre menekülhet. Altaïr megrázta magát, hogy megszabaduljon a fájdalomtól, magasra tartott öklökkel előrelépett, és halántékon vágta ellenfelét, mielőtt az elfuthatott volna. Rövid ütésváltás következett. A szónok kisebb termetű és fürgébb volt. Orrnyergen találta Altaïrt. Az orgyilkos megtántorodott, s kipislogta szeméből a könnyeket, amelyek elhomályosították látását. A szónok a győzelem tudatában rávetette magát, vadul lóbálva karjait. Altaïr oldalt lépett, lehajolt, és kirántotta a szónok lábát, aki elvágódott a homokban, nagyot fűjtatva, amint a hátára érkezett. Altaïr megfordult, rávetette magát, és ellenfele lágyékába térdelt. Elégedetten hallotta, hogy a szónok felkiált fájdalmában. Felugrott, és szaporán lélegzett, miközben összeszedte magát. A szónok hangtalanul vergődött a porban, száját néma sikolyra nyitva. Amikor végre képes volt egy mélyebb lélegzetvételre, Altaïr mellé guggolt, s az arcához hajolt.

- Úgy látom, tudsz egyet-mást Tamírről – sziszegte.
- Mondd, mi a terved?
- Nem tudok semmit, csak a történeteket, melyeket

elmesélek – nyögte a szónok.

Altaïr felemelt egy marék homokot, és hagyta, hogy ujjai között visszahulljon a földre.

– Nagy kár. Ez esetben nincs értelme életben hagynom téged.

– Várj, várj! – könyörgött a szónok, felnyújtva remegő kezét. – Mégis van valami...

– Folytasd!

– Mostanában nagyon elfoglalt. Sok-sok fegyver gyártásáért felelős.

– Hát aztán? Valószínűleg Szaladinnak szállítja őket. Ezzel nem megyek semmire, s így te sem mész – Altaïr a szónok felé nyúlt...

– *Ne!* Várj! Figyelj ide! – a szónok szeme kifordult, homlokán izzadság ütött ki. – Nem Szaladinnak! *Valaki másnak!* Más címer díszíti őket, amelyet nem ismerek. Tamír valaki más mellé állt. Nem tudom, ki lehet.

Altaïr bólintott. – Ez minden? – kérdezte.

– Igen, igen. Mindent elárultam, amit tudok.

– Akkor ideje, hogy pihenj.

– Ne! – könyörgött a szónok, de közben felhangzott a nyisszanás; az üres utcában olyan hangos volt, mintha cserépedény tört volna össze. Altaïr kieresztette pengéjét, és a szónok mellcsontjába döfte. Leszorította a haldoklót, ahogy a földhöz szegezve remegett, szája sarkából vér buggyant elő, szeme üvegessé vált. Gyors, könnyű halált halt.

Altaïr lefektette a homokba, lefogta szemét, és felegyenesedett. Visszahúzta pengéjét, a testet egy rakás bűzlő hordó mellé húzta, majd megfordult, és eltűnt a sikátorból.

10.

– Altaïr! Gyere csak be, isten hozott!

A vezető önelégülten mosolygott, de Altaïr szúrós pillantásától mintha összetöpörödött volna egy kissé. A halál szagát árasztotta volna magából? A férfi talán megérezte rajta.

– Megtettem, amit kértél. Most pedig add nekem a jelet.

– No, ne siessünk annyira előre. Mondd el, mit tudtál meg!

Altaïr még mindig felfrissülve érezte magát a korábbi gyilkosságtól, és úgy gondolta, nem jelentene nagy fáradságot, hogy tovább szepítse a napját. Égett a vágtyól, hogy helyrerakja a férfit, de nem tehetette. Végig kellett játszania a rá osztott szerepet, még akkor is, ha ezt az egészet merő színjátéknak tartotta.

– A Szúk al-Szilát Tamír irányítja – mondta, miközben a sugdolózó kereskedőkre és rémült tekintetükre gondolt, amikor megpillantották Tamír szónokát. – Vagyonához fegyverek és páncélok eladásából jutott, és számos támogatóra – fegyverkovácsokra, kereskedőkre, bankárookra – tett szert az idők során. Élet és halál ura a vidéken.

A másik bólintott – ezekkel ő is tisztában volt.

– És van valami ötleted, miként szabadulhatnánk meg ettől a mótelytől? – kérdezte fölényesen.

– Egy fontos üzlettel kapcsolatban lesz találkozója Szúk al-Szilában. Azt suttoják, ez a legnagyobb egyezés, amit Tamír valaha kötött. Akkor csapok le rá, amikor a leginkább lefoglalják az ezzel kapcsolatos teendők.

– A terv megfelelőnek tűnik. Távozhatsz.

Asztala alá nyúlt, és előhúzta Al Mualim jelét, amely a Mester egyik kedves madarának tolla volt. Az asztalra helyezte, épp kettejük közé.

– Legyen meg Al Mualim akarata – mondta, miközben Altaïr elvette a jelet, és gondosan a köpenyébe rejtette.

Napfelkelte után nem sokkal hagyta el a központot, és visszaindult Szúk al-Szilába. Amikor megérkezett a piacra, úgy tűnt, minden szem a tér közepén elterülő süllyesztett, ceremóniákhoz használt területre meredt.

Nem telt bele sok idő, hogy megértse, miért – ott állt Tamír, a kufár, két mogorva testőrével a háta mögött. Az előtte tébláboló, remegő ember fölé tornyosult. Kockás turbánt, elegáns tunikát és lábpólyát viselt. Sötét bajsza alól elővillantak a fogai.

Miközben Altaïr próbálta megkerülni a tömeget, végig az eseményeket figyelte. A hátsó standok kereskedői is előbújtak. A siető vagy épp beszélgető damaszkusziak mind megálltak egy kis időre.

– Ha csak vetne egy pillantást a... – szólította meg Tamírt az előtte hajlongó férfi.

– Nem érdekelnek a számításaid – vágta rá Tamír.

– A számok semmit sem jelentenek. Az emberek nem teljesítették azt, amivel megbíztam őket, így az ügyfelem joggal gondolja, hogy kudarcot vallottam.

Ügyfél, gondolta Altaïr. Az meg ki lehet?

A kereskedő nagyot nyelt. Szemét megváltásra várva vetette a tömegre, de ott senki sem volt, akitől segítséget remélhetett. A piactér őrei kifejezéstelen, merev tekintettel néztek körbe, a nézelődők pedig várakozóan bámészkodtak. Altaïr undorodott tőlük – mindnyájuktól. A nézelődő keselyűktől és a semmittevő öröktől egyaránt. De leginkább Tamírtól.

– Több időre van szükségünk – mentegetődzött a kereskedő.

Talán rádöbbsent, hogy csak úgy élheti túl a dolgot, ha Tamír kegyet gyakorol.

– Ez csak a lusták és a hozzá nem értők kifogása – söpörte el a kifogást a kufár. – Te melyik vagy?

– Egyik sem – válaszolt a kereskedő, kezét tördelve.

– Én máshogy látom – mondta Tamír. Lábát egy alacsony faldarabra tette, és térdére támaszkodott. – De világosíts fel, hogyan is képzeled, hogyan hozhatnánk helyre a dolgokat? A fegyverekre *most* van szükség.

– Nincs megoldás – dadogta a kereskedő. – Az embereim éjt nappallá téve dolgoznak, de az... ügyfél túl sokat akar. A célállomás pedig... roppant nehéz az út oda.

– Bárcsak épp olyan gyorsan szállítanád le a fegyvereket, mint amilyen gyorsan kifogásokkal tudsz előhozakodni! – nevetett Tamír. A tömegnek játszott, jutalma pedig visszafogott kuncogás volt. Ez azonban, úgy tűnt, inkább félelemből, semmint a nézelődők őszinte jókedvéből fakadt.

– Minden tölem telhetőt megtettem – erősködött az öreg. Izzadságcseppek jelentek meg turbánja szélén, ősz szakállja pedig remegett a félelemtől.

– Az nem elég.

– Akkor talán túl sokat követel az úr – próbálkozott a kereskedő.

Vakmerő kijelentés volt. A tömeg megnyerésére szolgáló mosoly eltűnt Tamír arcáról, és hűvös tekintettel meredt az öregre.

– Túl sok? – kérdezte fagyos hangon. – Mindent megadtam neked. Ha nem lennék, még mindig garasokért búvólnél kígyókat az utcán. Annyit kértem csupán, hogy szállítsd le a megrendeléseimet, és már ez is *túl sok*?

Előhúzta törét, amelynek pengéjén megcsillant a fény. A tömeg idegesen mozgolódni kezdett. Altaír az örökre pillantott,

akik szablyával az övükben, kifejezéstelen arccal, karjukat keresztbe fonva álldogáltak. A szúkon senki sem mert megmozdulni, mintha csak elvarázsolták volna őket.

Ijedt kiáltás hagyta el a kereskedő ajkát. Térdre hullott, és imára kulcsolt kezét magasba tartva esdeklett. Arcára könyörgő tekintet ült ki, szemében pedig könny csillogott.

Tamír lepillantott az előtte térdelő szánalmas szerencsétlenre, és kiköpött. A kereskedő kipislogta a szemébe kerülő turhát.

– *Még te mersz gyalázkodni?* – üvöltötte Tamír.

– Kérlek, Tamír – nyöszörögte az öreg. – Nem állt szándékomban megsérteni téged.

– Akkor be kellett volna fognod a pofádat – röffentette oda Tamír.

Altaír a vérszomj jeleit olvasta ki a szeméből, és pontosan tudta, mi fog történni. Tamír abban a pillanatban lesújtott a kereskedőre töre hegyével. A vágás nyomán csúnya hasadás keletkezett annak tunikáján, amelyet azonnal átáztatott a kiáramló vér. A kereskedő metsző sikolyt hallatott, amely a piactér minden sarkába elért, aztán a sarkára hullott.

– Ne! Könyörögök! – sikította.

– Ne könyörögj! – gúnyolódott Tamír. – Még csak most kezdtem. – Előrelépett, és a férfi gyomrába mélyesztette törét, majd a földre taszította, ahol tovább szurkálta. A kereskedő közben malacként visított. – Idejöttél, az *én* szúkomra! – kiáltotta Tamír.

Újra lecsapott.

– Kiálltál az *én* embereim elé!

Újabb döfés. Ez volt a negyedik. A hangja a klopolt húséra emlékeztetett. Az öregember még mindig üvöltött.

– És még sértegetni mersz?

Újabb szúrás. Minden egyes szót tördöféssel

nyomatékosított. – Tanuld csak meg, hol a helyed.

A kereskedő már elcsendesedett. Csupán egy rongybabaként heverő, véres holttest maradt belőle az udvar közepén, amelynek feje furcsa szögben állt. Tamír egyik testőre előrelépett, hogy eltávolítsa a hullát.

– Ne! – lihegte kifulladásra Tamír, miközben szakállát kézfejjével megtörölte. – Hagyd csak.

A tömeg felé fordult.

– Legyen ez lecke mindnyájatok számára. Százszor is gondoljátok meg, mielőtt azt állítjátok, hogy valamit képtelenség elvégezni. Most pedig lássatok munkához!

A bámészkodók, egyetlen szaglászó kutya kivételével, otthagyták az öregember holttestét, és visszatértek teendőikhez a szűk különböző részein. Pillanatok múlva már nyomát sem lehetett látni a korábban történeteknek. Úgy tűnt, mintha meg is feledkeztek volna az öregemberről.

Altaïr persze nem feledte, hogy mi történt. Azon kapta magát, hogy lassan ellazítja eddig ökölbe szorított kezét, s mély levegőt vesz, hogy kordában tartsa dühét, és erőt merítsen belőle. Enyhén előrehajtotta fejét, hogy kámzsája eltakarja a szemét, és Tamír után lopózott, aki két testőre kíséretében átsétált a piactéren. Ahogy közelebb ért hozzá, Altaïr hallotta, amint a kereskedőkkel beszélget. Azok tágra nyílt, riadt szemmel néztek rá, és hevesen bólogattak, bármit is mondott.

– Ezt képtelenség eladni! – csattant fel Tamír. – Olvaszd be, és próbálkozz újra! Ha pedig ez sem segít, majd *téged* olvasztadak be.

Tágra nyílt szemek és folyamatos bólogatás volt a válasz.

– Te meg mivel töltöd itt az időd? A bódéd tele van árukkal, a zsebed meg üres? Miért nem vagy képes eladni a portékát? Nem olyan nehéz az. Talán nem is akarsz eladni. Szeretnéd, ha *öszönöznélék* egy picit?

A kereskedő fel sem fogta a szavakat, csak bólogatott, és hogy nyomatékosítsa egyetértését, gyorsan kezét is szorította Tamírral. A kufár továbbhaladt, a tömeg pedig hömpölygött körülötte. A testőrei... tán ez a megfelelő alkalom? Mivel tudták, hogy a piactéren az összes ember retteg Tamírtól, talán elővigyázatlanok lettek. Lemaradtak, és egy másik bódénál próbáltak feleségeik számára ajándékokat kicsikarni egy kereskedőből. Tamír közben új megfélemlíthető áldozatok után nézett.

Altaïrnek sikerült a két testőr és a kufár közé férkőznie. Megfeszült, és érezte a kis ellenállást, amelyet a penge mechanizmusa váltott ki kisujján. Tamír neki háttal sértegetett egy újabb árust.

– Könyörögtél, hogy adjam neked ezt a helyet. Esküdöztél, hogy senki más nem tudná olyan jól csinálni, mint te. Talán...

Altaïr előrelépett, a penge pedig egy kattanas kíséretében kicsúszott a helyéről. Egyik karjával hátulról átkarolta Tamír nyakát, a másikkal pedig mélyen belevágta a fegyverét áldozatába.

Tamír fuldokló hangot hallatott, de nem sikoltott. Mielőtt erőtlennül a földre hullott volna, még egyszer, utoljára megvonaglott. Válla fölött átnézve Altaïr megpillantotta a rémült tekintetű árust, aki látszólag nem tudta eldönteni, hogy riassza-e az öröket, vagy... A kereskedő végül megfordult, és elsétált.

Altaïr két bódé között terítette ki Tamírt, hogy figyelmetlen testőrei ne vegyék észre a testet.

Tamír szeme megrebbent.

– Maradj nyugton – mondta szelíden Altaïr.

– Ezért még megfizetsz, orgyilkos – recsegte Tamír. Egy vékony vércsík futott le az orrából. – Te és a fajtád.

– Nekem úgy tűnik, most éppen te fizetsz meg, barátom.

Soha többet nem húzol hasznát mások szenvedéséből.

Tamír érdes, elhaló nevetést hallatott.

– Azt hiszed, hogy valami piti kis halálkufár vagyok, aki a háború csecsein csüng? Egy szokatlan célpont talán? Miért én, amikor oly sok hozzám hasonló van még?

– Szóval szerinted különbözöl tőlük? – kérdezte Altaïr.

– Ó, nagyon is. Én egy nemesebb ügyet szolgállok, nem csupán a haszonszerzés a célom. Éppúgy, mint a testvéreim...

– Testvérek?

Tamír újra gyengén felnevetett.

– Hah! Azt hiszi, egyedül tevékenykedem. Én csak egy apró fogaskerék vagyok a gépezetben. Egyetlen színész a színpadon. Majd találkozol még a többiekkel, és elhiheted, nem marad bosszú nélkül a tetted.

– Pompás. Örömmel vetek véget az ő életüknek is.

– Milyen gőgös! Ez lesz a veszted, fiam – suttogta Tamír, miközben kilehelte lelkét.

– Ahhoz, hogy a dolgok változhassanak, néhány embernek meg kell halnia – adta meg a kegyeletet Altaïr, miközben lezárta a férfi szemhéját.

Előhúzta Al Mualim tollát köpenyéből, és Tamír vérébe mártotta. Egy utolsó pillantást vetett még a testőrökre, aztán távozott, és eltűnt a tömegben. Már messze járt, amikor meghallotta az első sikolyokat.

11.

Tamír volt a kilenc közül az első. Al Mualim csendesen adta Altaïr tudtára elégedettségét, miután a vérfoltos tollra tekintett asztalán, és a következő küldetése kiosztása előtt még meg is dicsérte.

Altaïr beleegyezően hajtott fejet, és elhagyta a Nagymester szobáját. Másnap összegyűjtötte a szükséges felszerelést, és újból útnak indult. Ezúttal Akkó felé vette az irányt, amelyet a keresztesek éppoly szigorúan őriztek, mint ahogy Szaladin emberei védték Damaszkuszi. Háború sújtotta város volt.

Akkó ostroma nagy áldozatokat követelt – a keresztesek hosszú, majdnem két évig húzódó, véres ostrom után tudták csak bevenni. Altaïr is szerepet játszott abban, hogy a csatározások így elnyúltak, hiszen ő akadályozta meg, hogy a templomosok megmérgezzék a város vízkészleteit.

A holttestek okozta fertőzést azonban ő sem volt képes megállítani – a vízben felbukkanó hullák pusztították a moszlimokat és a keresztényeket egyaránt, a falon belül és kívül is. A készletek elfogytak, és ezrek haltak éhhalált. Aztán több keresztes érkezett, akik még több szerkezetet építettek, támadásaik pedig végül réseket ütöttek a város falaiba. A szaracénok elég harcedzettek voltak ahhoz, hogy be tudják foltozni ezeket a hasadékokat, de Oroszlánszívű Richárd hadai végül súlyos csapást mértek a moszlimokra, akik megadták magukat. A keresztesek bevették és magukénak kiáltották ki a várost, a helyőrséget pedig túszul ejtették.

Hamarosan megkezdődtek a hadifoglyok szabadon

bocsátásáról szóló tárgyalások Szaladin és Richárd között, de a megegyezést ellehetetlenítette Richárd és a francia Montferrati Konrád közötti nézeteltérés. Utóbbi ugyanis nem volt hajlandó elengedni a francia hadak által ejtett foglyokat.

Konrád visszatért Tíruszba, Richárd pedig útban volt Jaffa felé, ahol seregei Szaladinéival találkoztak. Mindeközben Konrád bátyját, Vilmost bízták meg a helyőrség irányításával.

Montferrati Vilmos megparancsolta a moszlim foglyok kivégzését. Majdnem háromezret fejeztek le aznap.

Amikor Altaïr megérkezett a városba, hogy következő áldozata után nyomozzon, a közelmúlt tragikus eseményei – az ostrom, a fertőzés, az éhezés, a kegyetlenség és a vérontás – még mindig kísértette a helyieket. Eme város lakói túlságosan is ismerték a szenvedést – szemüket búskomorság fátyolozta, vállukra pedig a szomorúság terhe nehezedett. A szegényebb területeken a szenvedés legszörnyűbb formáival találkozott. Az utcákat muszlinba csavart holttestek szegélyezték, a kikötő pedig tele volt részegekkel, és az erőszak is mindennapossá vált. A város egyetlen pontja, amely nem bűzlött a kétségbeeséstől és haláltól, a Láncnegyed volt, ahol a keresztesek szállásolták el magukat, és ahol Richárd felleghára és Vilmos saját kvartélyja is volt. A keresztesek innen nyilvánították Akkót a Jeruzsálemi Királyság fővárosává, és készleteiket is itt tárolták, mielőtt Richárd útra kelt, hogy Jaffába masírozzon, Vilmosra hagyva a kormányzást. Irányítása alatt a város problémái csak súlyosbodtak, ami az utcákat rová Altaïr számára is egyre nyilvánvalóbbá vált. Örömmel végezte munkáját, és vette az irányt az orgyilkosok helyi központja felé. A vezető, Dzsabal nyájasan cirógatta a kezében tartott galambot. Altaïr beléptére felnézett.

– Ó, Altaïr! – lelkendezett. – Jöttödöt már a madarak is csiripelték...

Mókásnak találta saját viccét, elmosolyodott, majd szabadon engedte a kezében tartott állatot. Az azonban nem repült el, mindössze a pultra telepedett, kidüllesztette a mellét, és fel-alá kezdett sétálni, mintha csak valami madártestű ör lenne. Dzsabal derült arckifejezéssel figyelte a madarat, majd a látogatóhoz fordult, székében ülve.

– És ki az a balszerencsés, akibe Al Mualim utasítása szerint töröd kell mártanod, Altaïr? – érdeklődött.

– Al Mualim Nábluszi Garnier halálát rendelte el.

– Az ispotályosok nagymesteréét? – kérdezett vissza Dzsabal.

Altaïr bólintott.

– Úgy van. És már el is döntöttem, hogy mikor és hol csapok le rá.

– Oszd meg hát velem is – válaszolt az okkal lenyűgözött Dzsabal.

– A rend saját ispotályában él és dolgozik, amely tőlünk északnyugatra található. Az a hír járja, hogy az ispotályosok különböző rémtetteket is végrehajtanak falai között.

Miközben Altaïr elmondta, amit tudott, Dzsabal elgondolkozva bólogatott, és miután hosszasan eltűnődött válaszában, azt kérdezte:

– Mi a terved?

– Garnier leginkább az ispotályon belüli kvártélyában tartózkodik, de időnként a betegeit is megvizsgálja. Egyik ilyen körútja alatt csapok le rá.

– Úgy tűnik, alaposan végiggondoltad. Tedd hát a dolgod. – Ezzel át is nyújtotta Al Mualim jelét. – Töröld el Akkó e szégyenfoltját, Altaïr. Talán ezzel segítesz saját becsületedet is helyreállítani.

Altaïr elvette a jelet, de fenyegetően nézett Dzsabalra – vajon minden orgyilkos tudott a történeletről? –, aztán útnak

indult a város háztetőin ugrálva, amíg meg nem pillantotta az ispotályt. Megállt, hogy kifújja magát, és összeszedje a gondolatait, miközben lepillantott az épületegyüttesre.

Altaïr nem mindent fedett fel Dzsabal előtt – valójában hihetetlen undort érzett következő áldozata iránt. Megtudta, hogy Garnier az Ispotályos Lovagrend nagymestere volt, amelyet eredetileg azzal a céllal alapítottak Jeruzsálemben, hogy a betegségtől szenvedő zarándokoknak biztosítson ellátást. A lovagrend központja Akkó egyik legszegényebb kerületében terült el.

Az Altaïrhoz eljutó információk szerint Garnier tervei nagymértékben különböztek a rend eredeti céljaitól.

Az ispotályosok negyedében kihallgatta két rendtag beszélgetését, akik épp arról diskuráltak, hogy a nagymester hogyan küldte el a hozzájuk forduló polgárokat, és ez ahhoz vezetett, hogy az emberek már-már erőszakkal akartak betörni az épületbe. Egyikük azt mondta, attól tart, hogy a tíruszi szégyenletes események fognak megisméjdődni.

– Milyen események? – kérdezte barátja.

A férfi közelebb hajolt társához, így Altaïrnek még jobban kellett fülelnie.

– Garnier egykor ott élt, de elűzték. Úgy tartják, kísérleteket hajtott végre a hozzá forduló polgárokon.

Társa undorodva nézett rá.

– Miféle kísérletekről beszélsz?

– A részleteket nem ismerem, de aggódom... Vajon már itt is elkezdte? Ezért zárkózik be oly gyakran az ispotályosok erődítményébe?

Később Altaïrnek sikerült ellopnia egy pergamentekercset Nábluszi Garnier egyik rendtársától. Az alapján, ami az üzenetben állt, az ispotályosnak esze ágában sem volt betegeket gyógyítani. Kísérleteket hajtott végre egy ismeretlen

megbízó számára, a kísérleti alanyokat pedig Jeruzsálemből hozatta. A kísérletek célja az volt, hogy az alanyokat különféle állapotokba juttassák. Tamírt – a nemrég elhunyt Tamírt – bízták meg azzal, hogy a fegyvereket biztosítsa a művelethez.

Szeme megakadt egy mondaton: „*Feladatunknak tekintjük, hogy visszaszerezzük azt, amit elvettek tőlünk.*” Ez meg mit jelenthetett? Miközben ezen tűnődött, folytatta a kutatómunkát. Úgy hallotta, a nagymester megengedte az „örülteknek”, hogy a kórház területén kóvályogjanak, és kifigyelte, hogy a falakon örökdő íjászok mikor hagyják el helyüket. Megtudta azt is, hogy Nábluszi Garnier testőr nélkül, egyedül teszi meg ellenőrző útjait, illetve azt, hogy csak szerzeteseknek van bejárása a területre.

Miután minden információ a birtokába került, amire szüksége volt, Altaïr meglátogatta Dzsabalt, hogy elkérje tőle Al Mualim jelét.

12.

Altaïr az ispotályosok erődjével szomszédos épületre mászott fel. Ahogy számított is rá, az épületet őrizték. Egy íjász volt szolgálatban. Altaïr jó darabig figyelte, ahogy az őr a falon járkál fel-alá. Néha ugyan letekintett az alatta elterülő udvarra, de főleg a tetők szintjét fürkészte. Altaïr a napra nézett. Lassan itt az idő, gondolta, és elmosolyodott, ahogy látta, hogy az íjász a létra felé közeledik, aztán lemászik rajta.

Altaïr egy darabig még rejtekhelyén maradt, majd a tetőről a falra ugrott, és odasurrant egy részhez, ahonnan az alatta elterülő udvarra tekintett. A szürke, fakó kőfalak övezte udvar közepén egy kút állt, de egyébiránt minden díszítést nélkülözött, így erősen elütött az Akkóban amúgy megszokott többi, gazdagon díszített épülettől. A kútnál számos őr strázsált. Az ispotályos lovagok fekete, bélelt köpenyét viselték, mellkasukon pedig a fehér kereszt virított. Nem messze egy csapatnyi szerzetes álldogált. Közöttük mezítlábas, ing nélküli emberek kóvályogtak, akik valószínűleg az ispotály betegei lehettek. Szegény ördögök cél nélkül ténferegtek körbe-körbe. Tekintetük üres volt, szemük fátyolos.

Altaïr összeráncolta szemöldökét. Még ha a falazat őrizetlen is volt, lehetetlen lett volna észrevétlenül az udvarra ugrani. A kórház bejáratának falához sietett, így az utcára is rálátása nyílt. A napfénytől fehérülő köveken beteg városiak és családjuk könyörgött az öröknek bebocsátásért. Voltak olyanok is, akiknek elméje már megháborodott, és a tömegben ide-oda járkáltak, kezüket az égre emelték, és felváltva kiáltottak

értelmetlen szavakat és trágárságokat.

És Altaïr megpillantott egy csapatnyi tudóst is. Elmosolyodott. Úgy vágtak át a tömegen, mintha az ott sem lett volna, ügyet sem vetve maguk körül a szenvedőkre és a csödületre. Úgy tűnt, a kórház felé veszik az irányt. Kihasználva a pillanatnyi felfordulást, Altaïr észrevétlenül levetődött a falról, csatlakozott a tudósok csapatához, és leszegte fejét. Ügyelt rá, hogy tekintetét le ne vegye csoszogó lábáról. Időnként lopva felpillantott, hogy megnézzze, merre haladnak, és épp, ahogy remélte, az ispotály felé tartottak, ahol az örök utat is engedtek nekik az udvarra.

Altaïr elfintorodott. Amíg az utcákon a sülő kenyerek és különböző parfümök illata terjengett, itt csak a szenvedés, halál és emberi ürülék bűzét érezte. Néhány bezárt ajtó mögül fájdalmas sikoly hallatszott, aztán halk nyöszörgés. Az lesz hát a főépület, gondolta. Gyanúját igazolta, hogy egy ajtó hirtelen kivágódott, és egy beteg rohant ki üvöltve az udvarra.

– Ne! Segítség! Segítség! – kiáltozta. Arcát félelem torzította el, szeme pedig tágra nyílt. – Könyörgök, segítsen valaki! Segítsen már valaki!

Őt egy őr követte. Kancsal volt – úgy tűnt, mintha szemhéjizmait átvágták volna. A menekülő őrült után eredt, és hamarost el is kapta. Ekkor egy másik őr is csatlakozott hozzájuk, és ketten együtt kezdték ütni-rúgni a férfit, amíg végül térdre nem kényszerítették.

Altaïr követte az eseményeket. Arca megfeszült, keze ökölbe szorult a verés láttán. A többi beteg közelebb húzódott, hogy jobban élvezhessék a látványosságot. Arcuk enyhe érdeklődést mutatott, miközben ide-oda billegtek.

– Kegyelem! – kiáltotta az őrült, miközben záporoztak rá az ütések. – Könyörgök, kegyelmezzetek! Elég!

Elhallgatott. Egy pillanat alatt elfeledte fájdalmát, ahogy a

kórház épületébe vezető ajtó kivágódott, és megjelent maga Nábluszi Garnier.

Altaïr magasabbnak képzelte. Nem volt szakálla, fehér haját rövidere vágatta. Szeme mélyen ült, és kegyetlen, lefelé konyuló ajka hullaszerű ábrázatot kölcsönzött neki. Az ispotályosok fehér keresztjét hordta karján, nyakában pedig feszület lógott, Altaïr azonban látta, hogy bármely istent is imádja, az elhagyta őt. Garnier egy mocskos és vérfoltos kötenyt is viselt ruhája fölött.

Sötét tekintettel nézett az előtte elterülő örültre, akit Kancsal és a másik ör fogott le. Előbbi újra ütésre emelte öklét.

– Elég, gyermekem – parancsolta Nábluszi Garnier.

– Arra kértelek, hogy hozd vissza a beteget, nem arra, hogy megöld.

Kancsal kelletlenül leeresztette a kezét, ahogy Garnier közeledett a nyöszörgő beteghez, aki riadt állatként próbált elhúzódni tőle.

Garnier elmosolyodott, a keménység tovatűnt arcáról.

– Ugyan, ugyan! – nyugtatta a férfit csaknem gyengéden. – Minden rendben lesz, csak add a kezed.

Az örült megrázta a fejét. – Nem. Ne érh hozzám! Nem akarom, hogy újra...

Nábluszi Garnier összeráncolta homlokát, mintha megbántotta volna a férfi válasza. – Vesd ki magadból a félelmet, máskülönben nem áll módomban segíteni rajtad – szólt egykedvűen.

– Segíteni? Ahogy a többieken segítettél? Elraboltad a *lelküket*. De az enyémet nem fogod, az már egyszer biztos! Nem kaparintod meg a lelkem. Soha, de soha! *Az enyémet nem! Az enyémet nem! Az enyémet nem! Az enyémet nem!*

A lágyág eltűnt Garnier tekintetéből, és jókora pofont kevert le az örült férfinak.

– Szedd össze magad! – vicsorgott. Mélyen ülő szeme izzott, áldozata pedig lehajtotta fejét. – Azt hiszed, hogy nekem talán örömömre szolgál ez az egész? Azt hiszed, hogy kifejezett *céлом* az, hogy bántsalak? Egyszerűen nem hagysz más választást...

Az örült hirtelen arrébb húzódott a két őrtől, és a nézelődő tömeg felé vetette magát.

– Minden kedves szava mellé jár egy pofon is! – sikoltotta, miközben Altaïrhez közeledett a két őrral a nyomában. – Mindez csak hazugság és csalás. Nem nyugszik egészen addig, amíg mindannyian be nem hódolunk neki.

Kancsal végül elkapta, és visszaráncigálta Garnier elé. Az örült szűkölni kezdett a nagymester hideg tekintetének súlya alatt.

– Erre semmi szükség nem volt – mondta Nábluszi Garnier kimérten, aztán Kancsal felé fordult. – Vidd vissza a kórtermébe. Majd körutam befejeztével követlek benneteket.

– *Nem tarthatnak itt!* – kiabált a megtébolyodott férfi.

– *Megszököm újra!*

Garnier megtorpant.

– Ó, dehogy szöksz – mondta unottan, aztán Kanosaihoz szólt. – Törd el a lábát. Mindkettőt.

Az örült menekülni próbált. Hiábavaló próbálkozását látva Kancsal elvigyorodott. Két, undort keltő reccsenés hallatszott, mintha csak gallyak törtek volna, miközben a tagbaszakadt lovag először a szerencsétlen egyik, majd a másik lábára taposott. Áldozata sikítani kezdett, és Altaïr azon kapta magát, hogy önuralmát elvesztve előreveti magát az öncélú erőszak láttán.

A pillanat azonban tovaszállt – a férfi, minden bizonnyal a túlzott fájdalom elől menekülve, elvesztette eszméletét, és a két őrral arrébb húzta. Garnier figyelte őket, és arcára részvétteljes

kifejezés ült ki.

– Sajnálom, gyermekem – mondta, mintha csak magában motyogna, aztán a tömeg felé fordult. – Hát nektek nincs jobb dolgotok? – vetette oda, és vészjóslóan nézett az összegyűlt szerzetesekre és betegekre, akik lassan arrébb húzódtak. Miközben Altaïr is elfordult, hogy csatlakozzon hozzájuk, látta, amint Garnier nagy gonddal vizslatja a tömeget, mintha csak olyasvalaki után kutatna, akit a megölésével bíztak meg.

Pompás, gondolta Altaïr, amikor hallotta a kórház ajtaját becsapódni a nagymester távoztával. Féljen csak. Érezze ő is, mit éreznek miatta a többiek. Ez a gondolat jobb kedvre derítette. Csatlakozott a tudósokhoz, akik egy másik ajtón léptek be az épületbe. Ez a központi kórterembe vezetett, ahol a gyékényszőnyegek a szenvedés és emberi ürülék undorító szagát árasztották magukból. Altaïr alig tudta elnyomni az émelygést, amelyet érzett, és észrevette, hogy számos tudós is saját csuhája anyagába rejti orrát, hogy visszafojtsa azt. A korábban hallott nyöszörgés ebből a teremből szűrődött ki, és Altaïr megpillantotta a nyögdecselő és időnként fájdalomkiáltást hallató embereket rejtő ágyakat. Tekintetét továbbra is a földre szegezte, és kámzsája alól pillantgatott fel. Látta, ahogy Garnier az egyik ágyhoz lép, amelyben egy lesóványodott, bőrszíjakkal az ágyhoz kötött férfi feküdt.

– És hogy érezzük ma magunkat? – kérdezte Garnier.

A beteg zihálva válaszolt.

– Mit tettél... velem?

– Ó, valóban. A fájdalom. Persze, először fáj, ezt nem tagadhatom, de nem olyan nagy ár ez. Idővel majd te is egyetértesz.

A férfi megpróbálta felemelni a fejét az ágyról.

– Te egy... szörnyeteg vagy...

Nábluszi Garnier elnézően mosolygott.

– Mondtak már rám rosszabbakat is.

Elsétált egy másik ágyat körülölelő farács mellett, és rápillantott egy... nem, nem betegre – döbönt rá hirtelen Altaïr. Ezek a szerencsétlenek inkább alanyok voltak. *Kísérleti* nyulak. Újra erőt kellett vennie magán, hogy legyűrje dühét. Körülpillantott. A legtöbb őr a kórterem másik felében gyűlt össze. Éppúgy, mint az udvaron, néhány zavart tekintetű beteg sétált összevissza. Mellettük még egy csapatnyi szerzetes is álldogált a teremben, akik – úgy tűnt – csak úgy itták Garnier szavait, de tiszteletteljes távolságban maradtak tőle, és egymással beszélgettek, miközben a nagymester a betegeket vizsgálta.

Ha meg akarta tenni – márpedig *tudta*, hogy meg fogja tenni –, már nem várhatott soká.

Közben Garnier egy másik ágyhoz lépett, és az ott fekvő férfira mosolygott.

– Azt mondják, már fel tudsz állni – mondta jóságos hangon. – Lenyűgöző.

A férfi zavartan pillantott fel rá.

– Olyan régóta... volt már. Majdnem elfelejtettem... hogyan kell.

Garnier elégedettnek és őszintének tűnt. Sugárzott az arca.

– Ez csodálatos.

– Nem... értem. Miért segítettél rajtam?

– Mert más nem segített volna – válaszolt Nábluszi Garnier, és továbbhaladt.

– Az életemet köszönhetem a nagyságos úrnak – mondta a következő ágyban fekvő férfi. – Szolgálni fogom az urat. Köszönöm. Köszönöm, hogy megszabadítottál kínjaimtól, uram.

– Köszönöm, hogy engedted, hogy segítsek – válaszolt a lovag.

Altaïr megingott. Talán tévedett? Talán Garnier *nem* is volt szörnyeteg? De éppen ilyen gyorsan el is vetette kételyeit, amikor eszébe jutottak az örült férfi fájdalmas sikolyai, miközben lábait törték, és a kórház termeit járó betegek, akikbe már csak hálni járt a lélek. Ha néhányan meg is gyógyultak, a barbár cselekedetek mindenképp gyakoribbak voltak.

Garnier elért a kórterem utolsó ágyához. Már csak pillanatok választották el attól, hogy elhagyja a termet, és akkor Altaïr esélye elszállna. Elhatározta magát, és visszapillantott az örökre. Azok még mindig a terem másik végében beszélgettek. Kilépett a tudósok gyűrűjéből, a nagymester mögé, miközben az a beteghez hajolt.

Altaïr kipattintotta pengéjét a helyéről, és belevágta Nábluszi Garnierbe. Másik kezével közben befogta a nagymester száját, hogy elfojtsa sikolyát, miközben Garnier háta megfeszült a fájdalomtól. Az orgyilkos finoman a földre eresztette a felnyársalt ispotályost.

– Engedd el a terhed – suttogta neki.

Nábluszi Garnier pislogott, és felbámult rá, pont az orgyilkos arcába. De Altaïr nem látott félelmet a haldokló szemeiben, mindössze aggodást.

– Ó, megpihenhetek hát végre? – kérdezte. – A végtelen álom hív. De mielőtt örökre lehunyom szemem, tudnom kell, mi lesz a gyermekeimmel.

Gyermekek? – Talán azokra gondolsz, akiket kegyetlen kísérleteid során megkínoztál? – Altaïr nem tudta undor nélkül feltenni a kérdést. – Most visszatérhetnek otthonaikba.

Garnier szárazon felnevetett.

– Otthonaikba? Miféle otthonaikba? A csatornákba? A bordélyokba? A börtönökbe, ahonnan elhoztuk őket?

– Akaratuk ellenére ragadtátok el őket–sziszegte Altaïr.

– Igen. A csekélyke akaratuk ellenére, amellyel még

rendelkeztek – zihált Garnier. – Tényleg ennyire naiv vagy? Minden kívánságát teljesítéd a gyermeknek, ha az sír? „De én a tűzzel szeretnék játszani, apám.” Mit mondanái? „Persze, miért is ne?” Ah... akkor te felelsz azért, hogy megégeti magát.

– Nem gyermekekről van szó – ellenkezett Altaïr, aki igazán szerette volna megérteni a haldoklót. – Ezek felnőtt férfiak és nők.

– A testük talán, de a szellemük... Én éppen a szellemi sérüléseket kívántam gyógyítani. Belátom, hogy a relikvia nélkül, amelyet ti loptatok el tőlünk, a folyamat lelassult, de vannak gyógyfüveink. Különböző keverékek és kivonatok. Ezt az örök személye is bizonyítja, hiszen maguk is tébolyultak voltak, mielőtt megtaláltam őket, és megszabadítottam elméjüket az örület börtönéből. Halálom után pedig újra visszatérnek börtöneikbe...

– Őszintén azt hiszed, hogy segítségükre voltál?

Nábluszi Garnier elmosolyodott, miközben a fény kezdett kihunyni szemében.

– Nem arról van szó, mit hiszek, hanem arról, amit tudok.

Meghalt. Altaïr a kőpadlóra engedte fejét, aztán elővette Al Mualim tollát, és a vérbe mártotta.

– Halálod kegyes legyen – suttogetta.

Ugyanebben a pillanatban az egyik közel álló szerzetes felordított. Altaïr felegyenesedett, és észlelte, hogy az örök döngő léptekkel közelednek felé. Miközben azok kardjuk felé kaptak, az orgyilkos a távoli ajtó felé vetette magát, amely – Altaïr nagyon remélte – az udvarra vezetett.

Az ajtó kitárult, és örömmel nyugtázta, hogy valóban az udvarra nyílik.

Az már kevésbé töltötte el örömmel, hogy a pallosát markoló Kancsal rontott be rajta.

Altaïr is kardot rántott, és egyik kezében pengéjével,

másikban kardjával Kanosaira vetette magát. Egy pillanatra a két férfi olyan közel került egymáshoz, hogy Altaïr még a lovag szemének sérült szövetét is közről szemlélhette meg. Aztán Kancsal hátralökte, és utánadöfött. A szúrást Altaïr kardjával háritotta, de ellenfele olyan gyorsan reagált, hogy Altaïr majdnem elvétette a védő mozdulatot. Az orgyilkos arrébb táncolt, mert szeretett volna távolabb kerülni Kancsaltól, aki – mint az kiderült számára – jobb kardforgató volt, mint azt korábban hitte. És természetes is. Az izmok duzzadtak a nyakán, az óriási pallos sokéves forgatásának eredményeképpen. Altaïr hallotta, hogy mögötte a többi őr is megérkezik, de Kancsal jelezte nekik, hogy ne avatkozzanak közbe.

– Az enyém – morogta a hatalmas lovag.

Gögös és öntelt volt. Altaïr az iróniát érezve elmosolyodott, aztán előrelépett, és felfelé vágott pengéjével. Vigyorgó ellenfele kivédte a csapást, és felröfönt, amikor Altaïr kilépett balra, hogy a másik oldalról támadjon rá – a rossz szeme oldalán, a gyenge pontján. Az orgyilkos súlyos vágást ejtett ellenfele nyakán.

A lovag torka felnyílt, és miközben térdre rogyott, vér fröcskölt a sebből. Az Altaïr mögött állók döbbenten kiáltottak fel. Futásnak eredt. Átvágott a tébolyultak tömegén, akik a harcot szemlélni gyűltek össze, aztán átrohant az udvaron, el a kút mellett és a boltív alatt, ki, Akkóba.

Megtorpant, és megfelelő helyet keresve felnézett a tetőkre. Végül egy standra, majd onnan a falra ugrott, és miközben felmászott a legközelebbi tetőre, még látta az öklét rázó dühös kereskedőt. Az utcák fölött suhanva és ugrálva hagyta maga mögött a rémálmokba illő kórházat, hogy aztán teljesen elnyelje őt az éj sötéteje. Közben Nábluszi Garnier utolsó szavain rágódott. Azon töprengett, mi lehetett az az *ereklye*, amelyről beszélt. Egy pillanatra az Al Mualim asztalán pihenő

dobozkára gondolt, de hamar elvetette az ötletet. Miféle kapcsolata lehet az ispotályosoknak azzal?

De ha nem az, akkor micsoda?

13.

– Nábluszi Garnier halott – jelentette Al Mualimnak néhány nap múlva.

– Kiváló – bólintott helyeslően a nagymester. – Nem is reménykedhattünk volna ennél szerencsésebb kimenetelben.

– De... – kezdte mondandóját Altaïr.

– De micsoda?

– Az orvos kitartott amellett, hogy munkája nemes célt szolgált – mondta Altaïr. – Visszagondolva, valóban sok olyan beteg, akit fogolynak tartottunk, tekintett rá hálával. Nem mindannyian, de elegen ahhoz, hogy elgondolkozzam... Hogyan sikerülhetett barátokat szereznie ellenségei között?

Al Mualim kuncogni kezdett.

– Az, aki vezetésre született, mindig módját leli, hogy másokat szolgálni kényszerítsen. Épp ez teszi őt vezetővé. Ha a szavak nem segítenek, a pénz erejéhez fordul. Ha az sem elég, még közönségesebb dolgokkal, mint a megvesztegetés, fenyegetés és más csalárdságok, éri el célját. Léteznek olyan, távoli helyekről származó növények, Altaïr, amelyek még a legjózanabb embernek is elveszik ép elméjét. A gyönyör, melyet kínálnak, rabszolgává teszi az embert.

Altaïr visszagondolt az üveges szemű betegekre, és bólintott. És ott volt még az örült is.

– Úgy hiszed, hogy kábító hatású szereket adott nekik? Megmérgezte őket?

– Így hiszem, ha minden úgy történt, ahogy elmesélted – jelentette ki Al Mualim. – Ellenségeink vádoltak már engem is

hasonlóval.

Ezután ismertette Altaïrral a következő küldetését. Az orgyilkos azon tűnődött, vajon miért mosolygott a nagymester, miközben arra utasította, hogy végezzen kutatómunkát, aztán annak eredményét közölje az orgyilkosok jeruzsálemi központjának *rafikjával*.

A központba belépve már értette a mosoly okát – a nagymestert mulattatta a gondolat, hogy Altaïr és Malik újra találkozik.

Malik felállt asztala mögül, ahogy Altaïr belépett. Egy pillanatra találkozott tekintetük, és egyikük sem rejtette el megvetését. Aztán Malik lassan elfordult, hogy megmutassa Altaïrnek elveszett karja helyét.

Altaïr elsápadt. Hát persze! A De Sable embereivel vívott csata után még Maszjaf legkiválóbb orvosai sem tudták megmenteni Malik bal karját, így amputálniuk kellett azt.

Malik egy olyan győzelem keserű mosolyával nézett Altaïrra, amelyért túl nagy árat fizetett. Altaïr figyelmeztette magát: semmi joga nem volt arra, hogy gonoszul bánjék Malikkal. Csak alázattal és tiszteletteljesen viselkedhetett társával. Fejét meghajtva ismerte el a férfi veszteségeit – testvérét, karját, rangját.

– Biztonság és béke, Malik – szólalt meg végül.

– Jelenléted miatt egyiket sem élvezhetem – köpött ki Malik. Neki minden oka megvolt arra, hogy megvetéssel bánjon Altaïrral, és úgy tűnt, nem is állt szándékában máshogy cselekedni. – Mit akarsz?

– Al Mualim azt parancsolta...

– Hogy hibád megváltásához teljesíts egy küldetést? – mosolygott gúnyosan Malik. – Rendben. Mondd hát, mit tudál meg?

– Íme – választolt Altaïr. – A célpont Talal, az

emberkereskedő, aki jeruzsálemi polgárokat rabol el, és rabszolgának adja el őket. Állomáshelye egy raktár, az innen északra elterülő barbakánban. Jelen pillanatban is egy karavánt készít elő. Akkor csapok le rá, amikor a rakományt vizsgálja. Ha sikerül elkerülnöm az embereit, nem lesz nagy kihívás végezni Talallal.

Malik ajka megrándult.

– „Nem nagy kihívás”? Hallod magadat? Micsoda gög!

Altaïr némán dorgálta magát. Maliknak igaza volt. A damaszkuszi szónokra gondolt, akit tévesen ítelt meg, és aki csaknem legyőzte.

– Végeztünk? – kérdezte Maliktól, anélkül, hogy kimutatta volna, mire gondol. – Elégedett vagy azzal, amit megtudtam?

– Nem – válaszolt Malik, miközben átadta a tollat Altaïrnak.
– De nincs más választásom, mint hogy elfogadjam.

Altaïr bólintott. Malik hiányzó karja helyén lógó ingujjra nézett, és mielőtt kimondta volna, amit gondolt, rádöbbsent, hogy nincsenek szavak, melyekkel jóvátehetné hibáit. Olyan mértékű kint okozott Maliknak, hogy nem reménykedhet benne, hogy valaha is megbocsásson neki.

Ehelyett megfordult, és távozott. Pengéje nemsokára újabb áldozat vérét ízlelheti.

13.

Altaïr nem sokkal később már a szállítmány összekészítésének helyszínéül szolgáló raktárba lopózott be. Nem volt ínyére, amit ott talált.

Sem őröket, sem szolgálakat nem látott.

Tett két lépést előre, majd megtorpant. Nem. Hogy is képzelte ezt? Semmi nem volt rendjén ezzel a raktárral. Éppen távozni akart, amikor az ajtó bezárult, és a zárnyelv elfordulásának félreismerhetetlen hangját hallotta.

Káromkodott, és előhúzta kardját.

Lopakodott. Érzékei lassan hozzászoktak a homályhoz, a párához, a szaghoz, amely a fáklyákból és...

És valami másból származott. Élő rakomány szagát érezte, ami inkább emberi, mint állati eredetű volt.

A fáklyák halovány lángja táncoló fényt vetett a falakra. Altaïr valahonnan vízcesepegést hallott, aztán halk nyöszörgést.

Ahogy szeme lassan hozzászokott a fényviszonyokhoz, óvatosan előreoldalazott. Lécből készült ládákat és hordókat pillantott meg, majd... egy ketrecet. Közelebb osont – és visszahőkölt attól, amit látott. Egy férfi volt benne, a hidegtől rázkódva, szárnalmas állapotban. Lábait mellkasáig felhúzza ült a ketrecben, és keserű, vizenyős szemekkel nézett Altaïrra. Remegő kezét felé nyújtotta.

– Segíts! – könyörgötte.

Altaïr egy másik hangot hallott a háta mögül, és megpördülve egy újabb férfit pillantott meg. Csuklóját és bokáját a falhoz láncolták, onnan lógott előre. Feje mellkasára

bukott, mocskos haja pedig arcába hullott. Ajkai mozogtak, mintha csak imádkozott volna.

Altaïr az alak felé lépett, de újabb hangot hallott – ezúttal maga alól. Lenézett, és egy vasrostélyt pillantott meg a raktár padlójának kockakövei között. Egy újabb rabszolga bámult fel a rostélyok közül ijedten. Csontos ujjáival a rácsokba kapaszkodott, úgy kérte Altaïr segítségét. Az aknában még több sötét alak bukkant fel. Az orgyilkos hallotta, amint a padlón csúszkálnak, és hangjukat is hallani vélte. Egy pillanatra úgy tűnt, a terem megtelik a bebörtönzöttek segélykiáltásaival.

– Segíts! Segíts!

A sürgető könyörgéstől késztetést érzett rá, hogy befogja fülét, aztán hirtelen egy erősebb hangot hallott:

– Nem szabadott volna idejönnöd, orgyilkos.

Talal lesz az.

Altaïr a hang forrása felé fordult, és észrevette, hogy fölötté egy karzaton árnyalakok gyülekeznek. Íjászok? Minden izmát megfeszítve leguggolt, és kardját készenlétben tartva próbált olyan apróra összekuporodni, amennyire csak lehetséges.

Tudta, ha Talal végezni akart volna vele, már nem élne. Egyenesen a rabszolga-kereskedő csapdájába sétált. Ilyen hibát csak egy idióta, egy kezdő követhet el. A csapda ajtaja azonban még nem zárult be.

– De te nem szoktál másokra hallgatni – gúnyolódott Talal –, nehogy veszélybe sodord a Testvériség jó hírét.

Altaïr előrelopózott, és még mindig azt próbálta kitalálni, hol lehet Talal. Fenn volt, ennyi biztos, de hol?

– Azt hitted, nem fogok értesülni jöttédről? – folytatta a testetlen hang kuncogva. – Már akkor tudtam, hogy itt vagy, amikor beléptél a városkapun. Ilyen távolra ér el a kezem.

Alulról zokogást hallott, és lepillantott. Még több rácsot

pillantott meg, és még több mocskos, könnyáztatta arcot, amely felfelé bámult rá a homályból.

– *Segíts! Ments meg!*

Itt még több ketrec és még több rabszolga volt – férfiak és nők egyaránt: koldusok, kéj nők, korhelyek és örültek.

– Segíts! Segíts!

– Szóval rabszolgákat tartasz itt! – kiáltotta Altaïr. – De hol vannak az öreik?

Talal nem felelt a kérdésre.

– Tekintsd meg munkám gyümölcsét teljes dicsőségében – vetette oda, és a kigyulladó fények újabb ijedt és könyörgő arcokat fedtek fel.

Egy kapu tárult fel Altaïr előtt, amely egy másik terembe vezetett. Az orgyilkos fellépett néhány lépcsőn, és egy hatalmas, karzattal övezett helyiségbe ért. A körbefutó galérián számos árnyékot látott.

– És most, rabszolga-kereskedő? – kiáltotta.

Talal rá akart ijeszteni. Igaz, létezett néhány dolog, amely félelmet ébresztett Altaïrban, de abban biztos volt, hogy a rabszolga-kereskedő nem tud ilyesmivel előrukkolni.

– Ne hívj rabszolga-kereskedőnek! – ordított Talal. – Én csupán segítek nekik. Éppúgy, ahogy nekem segítettek.

Altaïr még mindig hallotta a halk nyögéseket, amelyek a mögötte lévő kamrából szűrődtek át. Kétkedett benne, hogy a rabszolgák egyetértettek volna gazdájukkal.

– Nem éppen kegyes tett bebörtönözni őket – vetette oda a sötétségbe.

Talal rejtekhelyén maradt.

– Bebörtönözni? Csak biztonságban tartom és felkészítem őket a rájuk váró útra.

– Miféle útra? – gúnyolódott Altaïr. – A szolgálatra?

– Nem tudsz te semmit. Butaság volt idehozni téged, és azt

hinni, talán megértesz.

– Nagyon is értelek. Nem vagy elég bátor, hogy szembenézz velem, ezért bújsz meg az árnyékban. Elég volt a fecsegésből, mutasd magad!

– Ah... szóval látni akarod azt, aki idehívott?

Altaïr mozgást érzékelt a karzaton.

– Nem te hívtál ide! – kiáltotta. – Magamtól jöttem.

Nevetés visszhangzott fölülről.

– Valóban? – gúnyolódott Talal. – Ki hagyta nyitva az ajtót? Ki hagyta, hogy bejuthass? Utadba állt akár egyetlen emberem is? Nem. Mindezt érted tettem.

Valami megmozdult a karzat feletti mennyezeten, és egy fénysugár vetült a kőpadlóra.

– Lépj hát a fénybe! – kiáltott le Talal. – És teszek még egy utolsó szívességet.

Altaïr újra figyelmeztette magát: ha Talal holtan akarta volna látni, íjászai már teletűzdelték volna nyílveesszőkkel. A fénybe lépett, mire maszkos alakok bukkantak elő a galéria árnyai közül, levetődtek a földszintre, és némán körbevették. Fapofával figyelték, kardjuk oldalukon lógott, mellkasuk pedig ütemesen emelkedett és süllyedt.

Altaïr nagyot nyelt. Hatan vették körül. Átértékelte korábbi, „nem nagy kihívás” kijelentését.

Felülről lépéseket hallott, és felpillantott a karzatra. Talal végre kilépett a homályból, és rászégezte tekintetét. Csíkos köpenyét széles övvel fogta össze, vállán pedig íj lógott.

– Tessék, előtted állok – mondta, és kitárta kezét. Úgy mosolygott, mintha csak egy szívesen látott vendéget fogadna háza ajtajában. – Mit kívánsz?

– Gyere le – mutatta neki Altaïr kardjával. – Rendezzük le ezt becsülettel.

– Miért erőlteted mindig az erőszakot? – kérdezte Talal

csaknem csalódott hangon, aztán folytatta. – Úgy tűnik, nem segíthetek rajtad, orgyilkos, mert te nem akarsz segíteni magadon. Azt pedig nem engedhetem, hogy munkámat veszélybe sodord. Nem hagysz más választást: pusztulnod kell.

Intett embereinek.

Azok felemelték kardjukat.

Aztán támadtak.

Altaïr felmordult, és egyszerre két csapást védett ki. Ellenfeleit hátralökte, aztán a harmadik felé fordult. A többiek a sorukra vártak. Altaïr hamar rájött, hogy úgy tervezik, egyszerre ketten rontanak rá.

Ez még nem volt lehetetlen feladat. Megragadta egyiküket, és örömmel konstátálta a férfi maszkján keresztül, hogy szeme tágra mered a döbbenettől. Nekiökte őt ötödik ellenfelének, így azok ketten a függőállványnak estek, amely darabokra tört körülöttük. Altaïr előnyét kihasználva gyorsan előredőft, a kövön elterülő férfi pedig halálsikolyt hallatott.

Támadói újra összegyűltek, és egymásra pillantgattak, miközben lassan köröztek körülötte. Kardját előretartva velük együtt fordult. Mosolygott – most már csaknem élvezte a helyzetet. Őt képzett, maszkos gyilkos egyetlen orgyilkos ellen. Könnyű prédának vélték, ez lerítt róluk, ligy gyors csapás, és mindjárt átgondolják a dolgot.

Kiválasztotta az egyiküket. Egy régi trükköt kívánt alkalmazni, amelyet még Al Mualim tanított neki arra az esetre, ha egyszerre több ellenféllel hozza össze a sors.

Altaïr szándékosan méregetni kezdte a közvetlenül előtte álló őrt.

Ne hagyd figyelmen kívül a többit se, de összpontosíts az egyikükre. Ő legyen a célpontod, és ezt add is tudtára.

Elmosolyodott. Az őrt felhorkantott.

És aztán sújts le rá.

Altaïr kígyóként csapott le a fickóra, aki túl lassú volt ahhoz, hogy elkerülje a kardot. Tekintetét a mellkasába fúródott pengére fordította, aztán nyöszörögve térdre hullott. Altaïr kirántotta belőle fegyverét, a szakadó hús hangja pedig messzire hallatszott. A következő férfi felé fordult.

Válassz egyet ellenfeleid közül...

A következő célpontja ijedtnek tűnt – kardja remegett a kezében. Nem látszott már annak a vérszomjas gyilkosnak, mint korábban. Az őr egy Altaïr által ismeretlen dialektusban kiáltott valamit, aztán óvatlanul előrerontott. Abban bízott, hogy ezzel a többieket is támadásra bírja. Altaïr azonban oldalt lépett, és felhasította a férfi gyomrát. Örömmel látta, ahogy a csillogó belsőségek kibuggyannak a testből. Közben a magasban álló Talal támadásra buzdította embereit, még akkor is, amikor egy újabb hullott a földre. A még talpon maradt kettő egyszerre támadott. Maszkjaik ellenére már nem félelmetesnek tűntek, sokkal inkább annak, amik valójában voltak: rémült, halálra váró férfiaknak.

Altaïr levágta egyiküket, akinek vér fröcskölt ki átmetszett nyakából. Az utolsó megpördült, és futásnak eredt. Azt remélte, hogy a karzaton menedéket lel. Altaïr, kardját hüvelyébe dugva, tenyerébe vett két dobókést, amelyek aztán csillogva és pörögve – *egy, kettő* – belecsapódtak a menekülő férfi hátába. Utolsó ellenfele lezuhant a létráról. Nem volt menekvés.

Altaïr futólépéseket hallott fentről – Talal menekülőre fogta. Az orgyilkos letérdelt, hogy kihúzza késeit a férfi hátából, aztán felmászott a létrán. Épp időben ért az emeletre, hogy lássa, amint Talal egy lépcsősoron a tetőre siet.

Az orgyilkos utánaeredt a raktár tetejére nyíló csapóajtón keresztül, és épphogy csak félre tudta kapni a fejét egy felé repülő nyílvessző elől. A nyíl végül remegve fúródott bele a

fedél fájába. Az íjász egy távoli tetőn állt, és már a második vesszőt helyezte az idegre. Altaïr gyorsan a tetőre vetődött, közben pedig előhúzta két, még mindig vértől vöröslő kését.

Az íjász felsikoltott, majd a mélybe zuhant. Az egyik kés a nyakából, a másik a mellkasából állt ki. Altaïr megpillantotta Talalt a távolban, amint az épp átkelt egy háztetőket összekötő pallón, aztán a függőállványra ugrott, és lemászott az utcára. Ott nyújtogatni kezdte nyakát, hogy lássa, követik-e, és miután megbizonyosodott róla, hogy Altaïr a nyomában van, futásnak eredt.

A távolság rohamosan csökkent közöttük. Nemcsak gyorsasága volt Altaïr előnye, hanem az is, hogy Talallal ellentétben ő nem pillantgatott folyton a háta mögé. Ennek köszönhetően ő nem is ütközött gyanútlan járókelőkbe, mint ahogy Talal – sikoltozó nők hordták le, és férfiak taszigálták, miközben szitkokat zúdítottak rá.

Mindez lassította a haladását, miközben utcákon és piactereken vágott át, így hamarosan lemorzsolódott az előnye, és mikor hátrafordult, Altaïr már a szeme fehérjét is kivehette.

– Menekülj! – kiáltott Talal, a válla mögött hátratekintve. – Menekülj, amíg tudsz! Az embereim mindjárt itt lesznek.

Altaïr felkuncogott, és futott tovább.

– Add fel a hajszát, és megkímélem az életed! – sivította Talal. Altaïr nem válaszolt, csak követte tovább a férfit. Könnyedén siklott át a tömegen, és ugrottá át azokat a portékákat, amelyeket Talal vert le, hogy lassítsa haladását. Altaïr egyre közeledett a rabszolga-kereskedőhöz, és tudta, az üldözés lassan véget ér.

Talal még egyszer hátrapillantott, és amikor érzékelte, hogy a távolság egyre csak csökken, újra rákezdett az óbégatásra.

– Állj meg, és hallgass meg! – üvöltötte kétségbeesett hangon. – Talán meg tudunk egyezni.

Altaïr továbbra sem válaszolt, csak figyelte, ahogy Talal ismét hátrales. A rabszolga-kereskedő épp egy nő felé tartott, aki a kezében tartott kancsóktól semmit sem láthatott. Egyikük sem a lába elé nézett.

– Semmit sem tettem ellened! – kiáltotta Talal. Alighanem elfelejtette, hogy csupán néhány perce hat embert küldött Altaïr megölésére. – Miért olyan fontos neked, hogy...

A levegő nagy hörgés kíséretében hagyta el a száját, miközben karjai és lábai összeakadtak, és Talal a cipekedő nővel együtt a homokban kötött ki. Körülöttük az ezer darabra tört portéka hevert.

Talal megpróbált talpra ugrani, de túl lassú volt, és Altaïr rávetette magát. *Katt.* A vérszomjas pengét éppen olyan gyorsan vágta a húsba, mint amilyen gyorsan az kicsúszott hüvelyéből. Letérdelt Talal mellé, akinek már vér bugyogott elő orrából és szájából. Mellettük a kancsós asszony feltápáskodott. Arca kipirult, és ingerültnek tűnt. Éppen Talalra akart ripakodni, amikor megpillantotta Altaïrt és pengéjét, valamint a véráztatta Talalt, így meggondolta magát, és jajveszékelve futásnak eredt. A közelben tartózkodók messziről elkerülték őket. Az összecsapásokhoz szokott Jeruzsálemben a lakók inkább nem bámészkodtak, ha erőszakos cselekményt láttak, mert attól tartottak, ők is belekeveredhetnek.

Altaïr közel hajolt Talalhoz.

– Nincs hova futnod. Oszd meg velem a titkaid.

– Már betöltöttem a szerepemet a játszmában, orgyilkos – válaszolt Talal. – A Testvériség erősebb annál, semmint hogy halálom akadályozza a működését.

Altaïr visszaemlékezett arra, amit Tamír mondott. Halálakor ő is a „többiekéről” beszélt, és megemlítette a Testvériséget is.

– Miféle Testvériség? – erősködött.

Talal mosolyt erőltetett az arcára.

– Al Mualim nem az egyetlen, akinek tervei vannak a Szentfölddel. Ez minden, amit megosztok veled.

– Ennyi hát. Imádkozz bocsánatért istenedhez.

– Nincs isten, orgyilkos – nevetett fel gyengén Talal.

– És ha lenne is, már rég elhagyott volna bennünket. Már rég elhagyta azokat a férfiakat és nőket, akiket magamhoz öleltem.

– Miről beszélsz?

– Koldusokat. Kurvákat. A kábítószer rabjait. Leprásokat. Vagy talán szokványos rabszolgákat láttál a raktárban? Még a legalantasabb munkákat sem lennének képesek elvégezni. Nem... nem azért vettem magamhoz őket, hogy aztán pénzért szabaduljak meg tőlük. Meg akartam *menteni* őket. Te pedig megölsz mindannyiunkat, csupán azért, mert ezt parancsolták neked.

– Nem – mondta zavarodottan Altaïr. – Hasznót húzol a háborúból. Hasznót húzol az elesettekből és azokból, akiknek élete tönkrement.

– A magadfajta tudatlanok valóban ezt hiszik. Falat húzni az elme köré. Azt mondják, ebben vagytok a legjobbak. Hát nem érzed a dolog iróniáját?

Altaïr rámeredt. Pontosan úgy érezte magát, mint Nábluszi Garnier-val. A haldokló ember szavai mindennek ellentmondtak, amit tudott vagy hinni vélt célpontjáról.

– Nem, úgy tűnik, még nem érzed. – Talal még egyszer, látva Altaïr nyilvánvaló zavarát, elmosolyodott. – Majd egyszer.

Ezzel meghalt.

Altaïr lezárta a halott szemét.

– Sajnálom – suttozta, mielőtt a vérbe mártotta volna a jelet. Felegyenesedett, és eltűnt a tömegben; mögötte Talal vére tovább áztatta a homokot.

15.

Altaïr utazása során kutaknál, vízzel teli mélyedéseknél és forrásoknál táborozott le. Bármilyen megtette, ahol volt víz, és a pálmák árnyékot vetettek, ahol pihenhetett, lova pedig szabadon legelhetett. Gyakran előfordult, hogy kis táborhelye volt az egyetlen zöld terület a belátható környéken, így nem kellett attól tartania, hogy lova elkóborol.

Aznap éjjel egy fallal körülvett forrást talált. Így akadályozták meg, hogy a folyton éhes sivatag elnyelje az értékes víznyerő helyet. Ivott, amennyi jólesett, aztán lefeküdt a fal tövébe. Hallgatta a durván faragott kő másik felén csepegő víz zaját, és a haldokló Talalra gondolt. Gondolatban aztán még messzebb révedt az időben. Maga elé idézte a hullákat a múltjából. Élete történetében a halálesetek jelentették az írásjeleket.

Még kisgyermek volt, amikor először találkozott a halállal. Egy ostrom alatt történt. Az orgyilkosok és szaracénok egyaránt hullottak, és a saját apja is odaveszett. Igaz, hogy a látványtól megkímélték, ám hallotta, ahogy lesújt a kard, aztán egy tompa puffanást. Rohanva indult a kapu felé, hogy csatlakozzon apjához, de megragadták őt.

Próbált szabadulni a szorításból, és sikoltozott.

– Eresszetek! Eresszetek!

– Nem, gyermekem. – Altaïr látta, hogy Ahmad állt ott, az a kém, akinek életéért apja sajátját adta. Altaïr csak bámult rá. Szeme égett a gyűlölettől. Nem érdekelte, hogy Ahmadot csúfosan megverték, véres volt, és még tántorogni is alig bírt,

lelke pedig örök időkig tartó sérüléseket szenvedett a szégyentől, amelyet az okozott, hogy végül nem tudta elviselni a szaracének vallatását. Csak az érdekelte, hogy apja az életét adta érte, és...

– *A te hibád!* – rikoltotta, miközben kiszabadult Ahmad szorításából, és arrébb húzódott tőle. A férfi fejét mellkasára hajtva tűrte a fiú szavait, amelyek ütéseként záporoztak rá.

– *A te hibád!* – kiáltott rá Altaïr újra, aztán leült a száraz és szúrós fűre, és arcát kezébe temette. Azt remélte, hogy így elrejtőzhet a világ elől. Néhány lépésnyire tőle a kimerült és meggyötört Ahmad hozzá hasonlóan a földre zuhant.

Közben a falakon túl a szaracének távoztak táborhelyükről, és hátrahagyták Altaïr apjának fej nélküli holttestét, valamint oly súlyos sebeket, amelyek sosem gyógyulhattak be.

Altaïr egy ideig a korábban apjával megosztott szálláson lakott. Falai szürke kőből készültek, padlóját pedig gyékény borította. A kisebbik és a nagyobbik szalmaágy között egy egyszerű asztal állt. Átköltözött a nagyobbik ágyba, ahol még érezhette apja illatát. Néha azt képzelte, még ő is ott van – hogy ott ül az asztalnál egy pergamentekercsre kapirgálva, vagy hogy későn hazatérve megszidja őt, amiért sokáig fennmaradt, aztán alvás előtt még elfűjja a gyertyát. Az immár megárvult Altaïrnek mása sem maradt, csak ezek az álmok. Az álmodozás és az emlékek. Al Mualim arról tájékoztatta, hogy idővel, ha döntés születik a jövőjét illetően, érte küld.

– Időközben – mondta a nagymester – mint mentorodhoz fordulj hozzám, ha valamire szükségem van.

Ahmad az események után láztól szenvedett. Néha egész éjszakákat dühöngött át, és hangja a fellekvár minden részébe elért. Esetenként fájdalmában sikoltozott, míg máskor úgy tűnt, megtébolyodott. Egyik éjjel egyetlen szót ismételt.

hajnalhasadtáig. Altaïr kikászálódott az ágyból, és az ablakhoz lépett, mert úgy tűnt neki, hogy az apja nevét hallja.

Úgy is volt.

– *Umár.* – A szó hallatán összeszorult a szíve.

– *Umár!*– A kiáltozás a mélyben elterülő üres udvaron visszhangzott. – *Umár!*

De az udvar mégsem volt egészen üres. Ahogy alaposabban tanulmányozta, Altaïr egy nagyjából vele egykorú gyereket pillantott meg, aki őrszemként állt az egész kiképzőteret befedő enyhe hajnali ködben. Abbász volt az. Altaïr alig ismerte őt, annyit tudott csupán róla, hogy Abbász Szofjannak hívják, és Ahmad Szofjan fia. A fiú a tér közepén állva hallgatta saját apja örült kiabálását, talán halkán imádkozott is érte. Altaïr mindössze néhány szívdobbanásnyi ideig figyelte őt, de talált valami csodáltnivalót csendes imájában. Aztán visszaengedte a függönyt, és visszatért ágyába. Befogta a fülét, hogy ne hallja, ahogy Ahmad apja nevét kiáltozza. Próbálta belélegezni apja illatát, de észrevette, hogy lassan az is tovaszáll.

Azt beszélték, Ahmad láza a következő napon már alábbhagyott, és noha teljesen összetört, visszatérhetett korábbi szállására. Az a hír járta, hogy ágyában feküdt, és Abbász ápolta – azt is mondták, két napig feküdt ott.

A következő éjjelen Altaïr apró zajra riadt. Kipislogta az álmod a szeméből, és hallotta, hogy valaki van a szobában. Az idegen az asztalhoz lépett, és egy gyertyát helyezett rá, amely árnyékokat vetett a falra. Félálomban azt gondolta, az apja áll ott, hogy visszajött érte. Mosolyogva ült fel. Abban bízott, mindjárt köszönti őt, és készen volt rá, hogy apja leszidja azért, hogy még mindig ébren van. Végre felébredt szörnyű álmából, amelyben apja meghalt, és egyedül hagyta őt.

De a férfi nem az apja volt, hanem Ahmad.

A csont és bőr orgyilkos az ajtóban állt. Fehér köpenyt

viselt, arca pedig olyan volt, mintha falfehér maszk fedte volna. Révedező, csaknem békés kifejezés ült ki arcára, és ahogy Altaïr felült, még el is mosolyodott, talán azért, hogy ne ijessze meg a fiút. Szeme viszont mélyen ült, és úgy tűnt, mintha a fájdalom kiégette volna belőle az életet. Kezében tört tartott.

– Nagyon sajnálom – mondta. Ezek voltak az utolsó szavai, hiszen a következő pillanatban késével elmetszette saját torkát. Nyakán egy tátongó vörös lyuk nyílt.

A vér zuhatagban hullott köpenyére, a seben pedig buborékok képződtek belőle. A kés csörömpölve hullott a földre. Ahmad szája mosolyra nyílt, miközben térdre rogyott. Tekintetét továbbra sem vette le Altaïrról, aki megmerevedett a félelemtől, és képtelen volt elfordulni a férfitől, akinek nyakából folyamatosan ömlött a vér. A haldokló sarkára ült, feje pedig félrebillent, így tekintetét végre nem szegezte tovább Altaïrra. Nem terült el a földön, mert az ajtó megtartotta testét. Néhány szívverésnyi pillanatra úgy maradt, ahogy volt – olybá tűnt, mintha csak térdepelve imádkozott volna. Végül aztán előredőlt.

Nem tudta, mennyi ideig ült ott mozdulatlanul. Sírdogált, és hallgatta, ahogy Ahmad vére patakokban csorog a kőpadlón. Végül összeszedte magát, és kilépett az ágyából. Megfogta a gyertyát, és gondosan elkerülte a földön heverő rémséget. Kinyitotta az ajtót, és amikor az megakadt Ahmad lábfeijében, újra elpityeredett. Végre kijutott, és futásnak eredt. A gyertya lángja elaludt, de nem érdekelte. Al Mualim lakrészéig meg sem állt.

– Ezt soha nem mesélheted el senkinek – figyelmeztette a nagymester másnap. Altaïr kapott egy kupa meleg, fűszeres italt, aztán békésen aludt Al Mualim saját szállításán egész éjjel. A nagymester közben az Ahmad holttestével kapcsolatos ügyeket intézte. Ezt Altaïr csak másnap tudta meg, amikor Al

Mualim visszatért, és az ágya mellé telepedett.

– A Rendnek azt mondjuk majd, hogy Ahmad az éj leple alatt távozott. Ebből majd levonják maguknak a következtetéseket. Nem engedhetjük, hogy Abbászt beszenyezze apja öngyilkosságának szégyene. Ahmad tette gyalázatos, és ezzel gyermekét is bemocskolná.

– De mi lesz Abbással, nagymester? – kérdezte Altaïr. – Ő megtudja majd az igazságot?

– Nem, gyermekem.

– De legalább arról tudnia kellene, hogy az apja...

– *Nem*, gyermekem – ismételte meg Al Mualim, hangját felemelve. – Abbásznak senki sem mondhatja el, még te sem. Holnap bejelentem, hogy mindketten a Rend újoncai és egyben vértestvérek lesztek. Együtt laktok majd. Edzeni, tanulni és étkezni is együtt fogtok. Éppen úgy, mintha testvérek lennétek. Gondoskodtok egymásról. Feleltek érte, hogy ne érje baj a másikat, akár testileg, akár másképpen. Értetted?

– Igen, Nagymester.

Altaïrt és Abbászt még aznap beköltöztették új szállásukra. Sivár szoba volt két szalmazsákkal, gyékénypadlóval és egy kicsiny íróasztallal. Egyiküknek sem tetszett, de Abbász azt mondta, nemsokára elköltözik majd, amikor apja visszatér. Éjszakánként vergődött az ágyában, és néha fel is kiáltott álmában. Altaïr közben ébren feküdt, és attól rettegett, hogy Ahmadról szóló rémálmai újra visszatérnek.

Félelmei nem is voltak alaptalanok. Az eset óta Ahmad minden éjjel meglátogatta. Tőre csillogott a táncoló gyertyafényben. Lassan, mosolyogva húzta végig torkán a pengét.

Altaïr felébredt. Még mindig a hideg sivatagban feküdt. A pálmafák halkán susogtak az enyhe szélben, a víz továbbra is mögötte csöpögött. Kézfejjével megtörölte homlokát, és

észrevette, hogy alaposan megizzadt. Újra lefeküdt, és abban reménykedett, hogy virradatig már nem ébred fel.

Második rész

16.

Jó munkát végeztél – mondta másnap Al Mualim.

– A kilencből három már halott, s ezért hálás vagyok neked.

– Addig mosolygó arca hirtelen elkomorodott.

– De ne képzeld, hogy ezentúl engedlek a babérjaidon pihenni! A munkád java még csak most következik!

– Rendelkezz velem, nagymester! – felelte ünnepélyesen Altaïr. Fáradt volt, de nagyon örült, hogy Al Mualim kezd megbocsátani neki. Már az örök viselkedésében is változást észlelt. Azelőtt megvetéssel néztek rá, most azonban ellenszenvvel vegyes tiszteletet látott a tekintetükben. Bizonyára ők is értesültek a sikereiről. Olykor Al Mualim is megengedett magának egy kis mosolyt, amikor vele beszélt, és hellyel kínálta, utóbbi pedig nagy szó volt.

A nagymester így folytatta:

– Richárd király akkói győzelmén felbátorodva most arra készül, hogy délre vonuljon, Jeruzsálem felé. Szaladin bizonyosan értesült e szándékáról, s Arszuf lerombolt fellegrváránál gyűjti össze seregét.

Ahogy Szaladinra gondolt, Altaïr arca megmerevedett. Visszaemlékezett arra a napra, amikor a szaracénok táboroztak az erőd előtt...

– Akarod, hogy végezzek mindkettővel? – kérdezte, már előre élvezve annak lehetőségét, hogy a szaracén uralkodót felnyársalhatja pengéjével. – Ezzel véget vethetünk a háborúnak, mielőtt igazán elkezdődne.

– Nem! – csattant fel Al Mualim, és olyan fürkészőn tanulmányozta, hogy Altaïr azt hitte, olvas a gondolataiban. – Ha így tennénk, az emberek szétszélednének, s az egész vidék

tízezernyi, céltalanul kóborló harcos martalékává válna. Még sok idő eltelik, mielőtt a seregek találkoznak, s amíg menetelnek, nem harcolnak. Törődj inkább a közvetlenebb fenyegetéssel, azokkal, akik az uralkodók távollétében önkényesen átvették a hatalmat tőlük.

Altaïr bólintott, alkalmasabb időre halasztva a bosszúról szóló álmodozást.

– Add meg a nevüket, s én a vérüket adom cserébe.

– Abu'l Nukúd, Damaszkusz leggazdagabb embere. Madzsd Addin, Jeruzsálem helytartója. Montferrati Vilmos, Akkó hűbérura.

Altaïr természetesen hallotta már ezeket a neveket. Mindhárom említett város magán viselte kormányzójának gyászos keze nyomát.

– Mik a bűneik? – kérdezte, közben azon tűnődve, van-e valami titkos mozgatóerő gáztetteik mögött, mint az eddigiéik esetében is.

Al Mualim széttárta a karját.

– Kapzsiság, gőg, ártatlanok lemészárlása. Kérdezd csak meg városaik lakóit, s mindent megtudsz az aljasságukról. Egy pillanatig se kételkedj benne, hogy ezek az emberek útjában állnak a békének, amiért küzdünk.

– Akkor meg kell halniuk – felelte Altaïr engedelmesen.

– Amint végzel egyikükkel, térj vissza ide, és tégy jelentést! Így talán gyorsabban megtudjuk, mi a szándékuk – parancsolta Al Mualim. – S még valamit! Légy óvatos, Altaïr! Az eddigi tetteid bizonyára felkeltették az örök figyelmét, s most gyanakvóbbak lesznek, mint azelőtt.

A nagymester szavai beigazolódtak. Amikor néhány nappal később Altaïr belépett az akkói központba, Dzszabal így köszöntötte:

– Az egész város arról beszél, mit végeztél, Altaïr!

Bólintott.

– Úgy látom, őszintén törekszel rá, hogy jóvátedd hibáidat.

– Megteszem, ami tőlem telik.

– Néha egészen jól is csinálod. Most is bizonyára hasonló céllal érkezted.

– Igen. Montferrati Vilmostal kell végeznem.

– Akkor a palotanegyedbe kell menned. De nagyon vigyázz!

A város azon részén van Richárd király szállása, s ezért erősen őrzik.

– Mit tudsz magáról Montferratiról?

– Őt nevezték ki helytartónak a háború idejére. Sokan furcsa választásnak tartják azok után, ami Richárd és Vilmos fia, Konrád között történt, szerintem azonban ravaszságra vall a király részéről.

– Ravaszságra?

Dzsabal elmosolyodott.

– Richárd és Konrád majdnem minden téren tökéletesen ellenkező nézeteket vall. A nyilvánosság előtt udvariasak egymással, de azt beszélik, gonosz terveket szőnek egymás ellen. Aztán ott volt az a dolog az akkói szaracén foglyokkal...

– Dzsabal megrázta a fejét. – Az incidens után Konrád visszatért Tíruszba, Richárd pedig kényszerítette Vilmost, hogy itt maradjon mint a vendége.

– Úgy érted, a túsza? – kérdezte Altaïr. Hajlott rá, hogy egyetértsen Dzsaballal. Bölcs lépésnek tűnt Richárdtól.

– Akárhogy nevezzük, az, hogy Vilmos itt van, féken fogja tartani Konrádot.

– Mi a véleményed, hol kezdjem a keresést?

Dzsabal elgondolkodott.

– Richárd fellelőváránál, innen délnyugatra... egészen pontosan az előtte elterülő piacon.

– Jól van. Nem is zavarlak tovább.

– Nem zavartál – felelte Dzsabal, és visszatért a madaraihoz, gyengéden gügyögve nekik.

Neki aztán nincs sok gondja az életben, gondolta Altaïr, s ha másért nem is, ezért irigyelte őt.

17.

Dzsabalnak igaza volt, gondolta Altaïr, miközben a nyüzsgő, fülledt, a tenger közelségétől csípős levegőjű utcákon a fellegvár felé igyekezett. Sokkal több őrt látott, talán kétszer annyit, mint amikor legutóbb erre járt. Néhányan közülük a keresztesek öltözékét és teljes páncélzatot viseltek. Mindazonáltal Altaïr nagyon jól tudta, hogy a katonák igencsak szeretnek pletykálgodni, cs minél többen vannak egy helyen, annál könnyebben eljár a szájuk. Leült egy padra, mintha csak az impozáns fellegvárat csodálná lobogó zászlóival, vagy mindössze az időt akarná elütni. Nem messze tőle egy mutatványos próbálta felhívni magára a figyelmet kevés sikerrel, majd vállat vont, és mégis dobálni kezdte színes labdáit. Altaïr úgy tett, mintha érdekelné, de közben néhány, kissé távolabb strázsáló keresztes beszélgetését hallgatta, akik olyan elragadtatottan csevegtek Vilmos kardforgatásban való jártasságáról, mint holmi mosónők.

Altaïr észrevette, hogy egyikük felfigyel egy magas, kámzsás barna köpenyt viselő barátára, aki diszkréten jelez neki. A katona alig észrevehetően bólintott felé, elbúcsúzott a cimboráitól, és átvágott a piacon. Altaïr felállt, és a csuklyája alól figyelve követte a két embert, amint félrevonultak a tömegtől, hogy nyugodtan társaloghassanak. Közel helyezkedett hozzájuk, és miközben a barát beszélt, azon igyekezett, hogy egy szót se szalasszon el.

– Talán hiba volt bevonni Vilmost. Öreg már, és túl sokat képzel magáról.

A katona összeszorította az ajkát.

– Sok embere van, és szükségünk lesz rájuk. Egyelőre meglátogatom a többi testvért. Gondoskodj róla, hogy mindent megkapjanak, amire szükségük van!

– Úgy lesz. Nem vallhatnak kudarcot.

– Ne aggódj! A Mesternek terve van. Most is azon dolgozik, hogy a javunkra fordíthassa a veszteségeinket, ha szükség lesz rá.

Mester? – csodálkozott Altaïr. – *Testvérek?* Kit szolgálnak ezek az emberek? Úgy látszik, Akkóban sok titok lappang a felszín alatt.

– Mi a szándéka? – kérdezte a barát.

– Minél kevesebbet tudsz, annál jobb. Csak tedd azt, amire utasítottak! Add át ezt a levelet a Mesternek!

A katona átnyújtotta a levelet a barátnak, Altaïr pedig elmosolyodott, és már készítette is az ujjait a műveletre. Felállt a pádról, és követte emberét. Egy mozdulat, s a tekercs már a kezében is volt. Visszaült, és olvasni kezdte.

Mester!

A munka továbbra is folyik Akkó palotanegyedében, de nem vagyunk benne biztosak, hogy Vilmos képes lesz végrehajtani feladatát. Kissé túl komolyan veszi a kötelességeit, s meglehet, hogy a nép nem fogadja majd el. Minthogy a Kincs most nem áll rendelkezésünkre, nem hagyhatjuk, hogy felkelés törjön ki, nehogy a király visszaforduljon a hadjáratról. Ha így történik, terved meghiúsul. Csak akkor szerezhetjük vissza azt, amit elloptak tőlünk, ha a két oldal együtt dolgozik. Talán jól tennéd, ha gondoskodnál a helyettesítéséről, pusztá elővigyázatosságból. Attól tartunk, hogy az emberünk a kikötőben egyre ingatagabb lesz. Már most arról beszél, hogy

távolságot kell tartania. Ez azt jelenti, hogy rá nem támaszkodhatunk, ha Vilmos kudarcot vall. Értesíts róla, mi a terved, hogy végrehajthassuk! Örökké hűek maradunk az ügyhöz.

Összehajtogatta a levelet, s a köpenyébe csúsztotta. Lehet, hogy megmutatja majd Al Mualimnak. Nem, ez talán mégsem lenne szerencsés. Altaïr úgy érezte, Al Mualim nem volt hozzá maradéktalanul őszinte a küldetésekkel kapcsolatban. Talán ez is a próbatétel része? Lehetséges, de korántsem biztos.

Szolgák csapata sietett el mellette. A mutatványos zsonglörködött, s most már több bámészkodó vette körül. Nem messze egy szónok egy fa árnyékába húzódva Richárd király ellen ágált.

Altaïr figyelmét ezután egy rövidre nyírt fekete szakállú fiatalember vonta magára, aki a járókelőket szólította meg, és közben szemét a közelben strázsáló két városőrön tartotta.

– Montferrati Vilmos *mit sem törődik* Akkó népével! – mondta éppen. Altaïr közelebb oldalgott, vigyázva, hogy ne találkozzon a tekintetük. – Míg mi éhezünk, az ő emberei az erődjében semmiben sem szenvednek hiányt. A mi verejtékes munkánk gyümölcsein híznak! Azt állította, azért hoz ide minket, hogy újjáépítsük a várost. Most, hogy távol vagyunk otthonunktól és királyunk védelmező karjától, megmutatkozik valódi szándéka! Elragadja fiainkat, hogy csatába küldje őket a kegyetlen ellenséggel szemben! Szinte bizonyos, hogy mind odavesznek! Leányainkat elhurcolja, hogy a katonái cselédjei és ágyasai legyenek! Cserébe pedig nem kapunk mást, csak hazugságokat és üres ígéreteket egy szebb jövőről, egy istenáldotta országról. És mi lesz a jelennel?! Meddig kell még nélkülöznünk? Valóban Isten munkájában segédkezünk, vagy csak egy önző emberében, aki mindent az uralma alá kíván

hajtani? Fel, Akkó népe! Tiltakozzatok ti is velünk!

– Fogd be a szád! – kiáltotta egy arra járó nő, és az örök felé mutatott, akik szigorúan tekintettek végig az utcán, talán már tudva arról, hogy uszítás folyik.

– Bolond vagy! – helyeselt nyers hangon egy férfi, s elutasító legyintéssel elfordult a beszélőtől. Úgy látszott, Akkóban senki sem akar tanúja lenni Vilmos bosszújának.

– Lógni fogsz ezért a beszédért! – suttogta egy harmadik, és elsomfordált.

Altaïr figyelte, ahogy a lázadó körülpillant, majd a tömegbe vegyül, és egy másik emberhez csatlakozik.

– Hány embert állítottál az oldalunkra? – kérdezte.

– Attól tartok, mind rettegnek – válaszolta a társa.

– A szavaink süket fülekre találnak köztük.

– Nem adhatjuk fel! Keressünk másik piacot vagy teret! Nem hagyhatjuk, hogy elhallgattassanak!

Még egyszer hátrapillantottak a katonákra, és elsiettek. Altaïr utánuk nézett. Elégedett volt: mindent megtudott Montferrati Vilmosról, amit akart.

Egy utolsó pillantást vetett a piac fölé magasodó fellegrárra, Akkó éjfékete szívére. Valahol ott van az emberem, gondolta. Ha Vilmos meghal, enyhül a zsarnokság és a félelem, amely béklyóban tartja Akkó népét. Minél előbb megtörténik, annál jobb. Ideje volt, hogy visszatérjen Dzsabalhoz.

A vezető, mint mindig, most is kedélyesen fogadta. Szeme hamiskásan csillogott, miközben üdvözölte.

– Megtettem, amire utasítottál – hadarta Altaïr. – Birtokában vagyok minden szükséges információnak. Tudom, mit kell tennem, hogy eljussak Montferrati Vilmoshoz.

– Ezt majd én eldöntöm, csak mondd, mit tudsz!

– Vilmosnak nagy serege és sok hű embere van, de ellenségei is. Közte és a király között nincs egyetértés.

Dzsabal felhúzta a szemöldökét.

– Ez igaz. Soha nem értették meg egymást.

– Ezt az előnyömbre fordíthatom. Richárd látogatása felizgatja. Amint a király távozik, bezárkózik az erődjébe, és ott duzzog majd. Óvatlan lesz. Ekkor fogok lecsapni.

– Biztos vagy benne?

– De még mennyire! Ha pedig váratlan akadály adódik, megbirkózom vele.

– Akkor megadom az engedélyt. Végezz Montferrati Vilmost, s a város szabad lesz! – ezzel Dzsabal átadta neki a tollat.

– Ha végeztem, visszajövök – felelte Altaïr.

18.

Altaïr visszatért a fellegrvárhoz, azt gondolván, hogy minden olyan lesz, mint amikor legutóbb ott járt. Azonban már akkor észrevette a változást, amikor a kanyargós utcákon közeledett felé. Izgalom és feszült várakozás vibrált a levegőben. Hallotta már pletykálni, hogy Richárd idelátogat. Most pedig az erődben tartózkodik, mondták a polgárok, s megbeszélést folytat Vilmostal. Nyilvánvaló volt, hogy igen dühös rá azért, ahogy a város visszafoglalása során ejtett hármezer fogollyal bánt.

Altaïr akaratlanul is egy kis izgatottságot érzett. Oroszlánszívű Richárd messze földön híres volt merészségéről és kegyetlenségéről. Most pedig találkozhat vele...

Átvágott a piacon. A tömeg most még sűrűbb volt – a király érkezésének híre még több embert vonzott oda. Akkó polgárai, bárhogyan gondolkodtak is az angol uralkodóról, nem akarták elszalasztani az alkalmat, hogy lássák.

– Itt jön! – kiáltotta egy közelben álló nő. Altaïr úgy érezte, a tömeg magával sodorja, és szinte az első alkalommal, amióta a városba érkezett, nem kellett leszegnie a fejét. A sokaság tökéletesen eltakarta, és az öröket különben is túlságosan lekötötte a király közeledő érkezése ahhoz, hogy észrevegyék.

A tömeg Altaïrral együtt előrelódult. Altaïr hagyta, hogy a testek körülvegyék, és a faragott kőkapu felé taszigálják, ahol a keresztesek zászlói lobogtak a szélben, mintha azok is lelkesen üdvözölnék a királyt. Az örök a kapuknál rászóltak az emberekre, hogy húzódjanak vissza, és az elöl állók

visszaordítottak a mögöttük várakozóknak, hogy ne nyomakodjanak előrébb. Még többen érkeztek azonban, és a főkapu előtti magasított térség felé furakodtak. Újabb örök jöttek, és sorfalat alkottak a kapu körül. Néhányuk a kardja markolatán tartotta kezét, mások fenyegetően lóbálták lándzsájukat, rá-rámordulva a gomolygó, panaszkodó tömegre.

– Vissza, vissza!

Hirtelen nagy nyüzsgés támadt a főkapunál, amely csikorgott, ahogy felhúzták. Altaïr a nyakát nyújtogatta, hogy mindent láthasson. Először a lovak patáinak dobogását hallotta, majd megpillantotta a király testőreinek sisakját. Aztán az emberek térdre hullottak, s Altaïr követte példájukat, közben azonban a király érkezését leste.

Oroszlánszívű Richárd pompás, a címerével díszített takarót viselő mén nyergében ült. Vállát kihúzta, fejét felszegte. Arca viharvert volt, mintha minden egyes csata és sivatagi átkelés letörölhetetlen nyomot hagyott volna rajta. Szeme kissé fáradtnak, de élénknek tűnt. Lovas testőrei vették körül, oldalán pedig még egy ember lépdelt. Altaïr a tömeg mormogásából megállapíthatta, hogy Montferrati Vilmos az. Idősebb volt, mint a király, nem olyan vállas és erőteljes alkatú, de mozdulatai kecsességről és hajlékonyságról árulkodtak – Altaïr látta, hogy kiváló kardforgató lehet. Bosszúság sugárzott róla, ahogy a király mellett gyalogolt, eltörpülve annak árnyékában, ügyet sem vetve az őket körülvevő tömegre. Mélyen gondolataiba merült.

– ...háromezer szerencsétlen ember, Vilmos! – mondta éppen a király, olyan hangosan, hogy az egész piacon hallani lehetett. – Úgy tudtam, fogolyként tartjuk őket, hogy tárgyalhassunk a mi embereink szabadon bocsátásáról.

– A szaracénok bizonyosan megszegték volna a szavukat – felelte Vilmos. – Te is nagyon jól tudod. Szívességet tettem

neked.

– Köszönöm szépen az ilyen szívességet! – ordította az Oroszlánszívű. – Ellenségeink így még elszántabbak lesznek, és még keményebben küzdenek.

Kis időre elhallgattak.

–Jól ismerem az ellenséget–mondta végül Montferrati Vilmos. – Nem bátrabbak lesznek, hanem megrémülnek.

Richárd megvetően mérte végig.

– Áru! el, hogyhogy ilyen jól ismered az ellenség szándékait? Te, aki a politikai játszmák kedvéért hátat fordítottál a csatatérnek?

Vilmos nyelt egyet.

– Azt tettem, amit helyesnek véltem.

– Megesküdtél, hogy az Úr munkájában segédkezel, Vilmos. Én itt nem ezt látom. Sokkal inkább lábbal tiporad.

Montferrati Vilmos elfintorodott, majd karjával körbemutatva, mintha figyelmeztetni akarná a királyt, hogy az alattvalók hallótávolságon belül vannak, így szólt:

– Szavaid mélyen megbántanak, királyom. Azt mertem remélni, hogy már rászolgáltam a bizalmadra.

– Akkó helytartója vagy, Vilmos, te uralkodsz, míg távol vagyok. A *bizalom* milyen jelét kívánod még? Talán a koronámat?

– Félreérintsz – szabadkozott Montferrati Vilmos, és mivel nem akarta, hogy az emberek úgy lássák, alulmaradt, hozzátette: – De persze ez nem először fordul elő.

Richárd haragos tekintettel felelte:

– Bármennyire élvezem ezt a parttalan vitát, sürget a háború. Majd máskor folytatjuk.

– A világért sem akarnám, hogy miattam késlekedj, felség – mondta udvariasan Vilmos.

Richárd még egyszer dühösen rámeredt, mintha

figyelmeztetni akarná engedetlen alattvalóját, hogy ki viseli a koronát, majd ellovagolt, nyomában az embereivel.

Az emberek a piacon felálltak, Vilmos pedig mondott valamit az egyik örnek. Altaïr hegyezte a fülét.

– Attól tartok, az Új Világban nem lesz hely ilyen emberek számára. Üzenj, hogy szólni kívánok a csapatokhoz. Gondoskodnunk kell róla, hogy mindenki elvégezze a feladatát. Figyelmeztessd őket, hogy a legkisebb hanyagságért is szigorú büntetés jár. Nem vagyok ma jókedvemben, nem ajánlom, hogy bárki packázzon velem! – Aztán embereihez fordult. – Kövessetek!

Hirtelen sokan megindultak az erőd irányába – nemcsak Montferrati Vilmos őrsége, hanem kereskedők is, arra számítva, hogy ott bent jó üzleteket köthetnek. Altaïr csatlakozott hozzájuk, vászonzsákokon átverekedve magát, de megbújva a sokaságban, s éppen bejutott, mielőtt az örök, akik ismét urává váltak a helyzetnek, bevágták a kaput. A kereskedőket a bosszús katonák egy udvar felé terelték, bizonyára azért, hogy ott helyezték ki áruikat. Altaïr nyugtázta, hogy Vilmos áthalad a külső térségen, és az erőd belső része felé veszi az irányt. Félrehúzódott, majd befurakodott a fal és egy épület közé, félig-meddig azt várva, hogy egy éles szemű ör, aki látja elosonni, utánakiált. Mégsem vette észre senki. Felnézett, s elégedetten konstataálta, hogy az épület homokkő falán könnyen talál fogódzókat. Elindult felfelé.

Egy íjász!

Hát persze! Annyira örült, hogy odalent kicselezte az őrséget, hogy nem is gondolt a fentről rá leselkedő veszélyre. Még egyszer felpillantott a tetőre, és várta, hogy a katona a hátát fordítsa felé. A tető közepén akarta elintézni, nehogy lezuhanjon az erőd közepére, riasztva ezzel az egész őrséget. Amikor az íjász a megfelelő helyre ért, Altaïr lecsapott:

dobókése megcsillant a napfényben, majd az őr hátába fűrődött. Az felhorkant és összeesett, de szerencsére nem zuhant alá. Altaïr felkapaszkodott a tetőre, és összegörnyedve átosont rajta, szemét egy másik, kissé távolabb helyezkedő íjászon tartva. Készen állt rá, hogy lebukjon a pillantása elől, ha felé fordulna.

Montferrati Vilmos épp alatta haladt át az erődön. Parancsokat és szidalmakat ordított mindenki felé, aki elég merész volt ahhoz, hogy a közelébe kerüljön.

Altaïr a következő íjászhoz ért. Újabb dobás, és az őr kiterülve hevert a tetőn. Altaïr futó pillantást vetett rá, amikor összegörnyedve elhaladt mellette, s látta, ahogy a test vonaglása abbamarad.

Elbánt a harmadik íjással is, és ezzel birtokába vette a tetőt, menekülési útvonalat biztosítva magának. Most már csak végre kellett hajtania feladatát.

Alant Montferrati Vilmos belépett néhány belső kapun, és Altaïr nézte, ahogy leteremti az őrt valami kisebb fegyelemsértésért. Aztán egy torony udvarára lépdelt, amely talán a saját szállásához tartozott. Altaïr a tetőn követte. Ügyelt, hogy ne láthassák meg, de nem is figyelt felfelé senki. Úgy vélték, felesleges.

Vilmos helyet foglalt egy asztal mögött az udvar egyik szélén.

– Emberek! – harsogta. – Gyűljetek ide! Jól figyeljetek!

Felsorakoztak körülötte, és Altaïr észrevette, hogy ezek a katonák, bár ugyanazt az egyenruhát viselik, különböznek a külső falnál elhelyezett őroktól. Idősebb és tapasztaltabb harcosok voltak. Altaïr úgy sejtette, ők alkotják a hűbérúr személyes haderejét. Nem akarta még egyszer elkövetni azt a hibát, hogy alábecsüli ellenségét.

Montferrati Vilmos így folytatta:

– Épp most beszéltem a királlyal, s rossz híreket hozok. Azzal vádol minket, hogy nem teljesítettük kötelességünket. Nem ismeri fel, milyen sokat tettünk az ügyért.

– Szégyellhetné magát! – szólt közbe az egyik katona.

– Semmit sem tud! – mordult fel egy másik.

– Nyugalom, nyugalom! Fékezzétek a nyelveteket! – intette le őket Vilmos. – Igen, a király hamis fényben látja a dolgokat, de el kell ismernünk, hogy részben igaza van. Ha körülnéznünk ebben az erődben, könnyen találunk hibákat, tökéletlenséget. Attól tartok, elkényelmesedtünk.

E szavakra Altaïr elmosolyodott. A tény, hogy ilyen könnyen bejutott, mindent elárult arról, mennyire „elkényelmesedtek” Montferrati emberei. Az íjászok egyenesen alvajárók voltak...

– Miért mondod ezt? – kérdezte az egyik harcos. Az egész csapat méltatlankodni kezdett. Altaïr a hirtelen támadt zajt kihasználva a tető széléhez húzódott, és óvatosan kúszott az udvar fala mentén, hogy áldozata fölé kerüljön. így láthatta, amit a legtöbben odalent még nem: egy az udvar másik végére nyíló ajtón újabb örök léptek ki, két embert vonszolva. A szerencsétlenek a keresztesek öltözkét viselték, de láthatólag foglyok voltak.

– Már abból látom, ahogy gyakorlatoztok! – kiáltotta odalent a hűbérúr. – Hiányzik belőletek az elszántság és a fegyelem! Pletykálkodással és szerencsejátékkal vesztegetitek el az időt! A feladatokat, amelyeket rátok bíznak, egyáltalán nem vagy silányan látjátok el! Ennek ma véget vetek! Nem hagyom, hogy Richárd még egyszer megalázzon! Akár belátjátok, akár nem – márpedig *illene* belátnotok –, mindez a ti hibátok! Szégyent hoztatok mindnyájunkra! Akkót a lelkiismeretes gyakorlatozásnak és az önfeláldozásunknak köszönhetően hódíthattuk meg. Ugyanezekre van szükségünk

ahhoz, hogy meg is tarthassuk. Úgy látszik, túlságosan elnéző voltam, de már kinyílt a szemem! Mostantól többet és keményebben gyakoroltok, akár az étkezés és alvás rovására is! Ha pedig nem teszitek, megtanuljátok, mi az igazi fegyelem! Hozzátok őket!

Altaír észrevétlenül érte el a kiszemelt helyet. Elég közel volt, hogy láthassa Montferrati Vilmos kopasz feje búbját, és a nyálcseppeket, amelyek ordítózás közben elhagyták a száját. Ha odalent valaki felpillantott volna, észreveszik, de minden tekintet a hűbérúr asztala elé szegeződött, ahová a két riadt és szégyenkező arcú kereszttest hurcolták.

– Azt sem bánom, ha néhányatokkal példát kell statuálnom, hogy biztosítsam az engedelmességet – jelentette ki Montferrati, s a foglyokhoz fordult. – Azzal vádollar titeket, hogy szolgálatban lerészegedtetek, és lotyókkal mulattatok! Mit tudtok felhozni a mentségetekre?

Rémült esdeklés volt a válasz.

Vilmos haragos pillantást vetett rájuk, és egy kézmozdulattal elrendelte a kivégzésüket.

Átvágták a torkukat, s életük utolsó pillanataiban azt láthatták, ahogy vérük kiömlik az udvar kövezetére. A hűbérúr rájuk meredt, amint hörögve és vergődve fetrengtek a földön, akár a partra vetett halak.

– A kötelességszegés sajnos ragályos betegség–mondta csaknem szomorúan. – Gyökerestül kell hát kitépni, hogy megakadályozzuk a terjedését. Megértettétek?

– Igen, urunk! – mormolták a katonák.

– Remek, remek. Akkor ezzel a megújult elhatározással térjete vissza a kötelességetekhez! Ha erősek és fegyelmezettek leszete, győzni fogunk! Ha meginogtok, istenemre mondom, úgy jártok, mint ezek itt! Ehhez tartásáto magatokat! Oszolj!

Intett nekik, hogy tűnjenek a szeme elől. Altaïr örült ennek: ő is éppen ezt akarta. Figyelte, ahogy Vilmos lapozgatni kezd az asztalán lévő papírok között, és közben sziszeg idegességében. Haragja szemmel láthatólag még nem párologott el. Altaïr olyan közel kúszott a tető széléhez, amennyire csak lehetett. Láta a két kiterült testet. Az emberek már távolabb voltak, egy részük a torony bejáratánál gyűlt össze, mások a külső erődrész felé tartottak, bizonyára azért, hogy minél messzebb kerüljenek a hűbérúrtól.

Alant Montferrati bosszúsan csettintett a nyelvével. Még mindig papírjai között kutakodott, de nem találta azt, amit keresett. Egy köteg a földre esett, mire felnyögött, s már-már hívta a szolgáját, de meggondolta magát, lehajolt érte. Talán hallotta Altaïr pengéjének csusszanását a tizedmásodpercben, amely a között telt el, hogy Altaïr elrugaszkodott a tetőről, s hogy a nyakába döfött.

Az orgyilkos leszorította Akkó urának testét, kezét pedig a szájára tapasztotta, nehogy riassza a még mindig az udvaron tartózkodó embereit. Tudta, hogy már csak pillanatai vannak hátra. Suttogva így szólt hozzá:

– Nyugodj békében! Az üzelmeid itt véget érnek.

– Mit tudsz te az én munkámról? – hörögte Vilmos.

– Tudom, hogy meg akartad gyilkolni Richárdot, s Akkót Konrád fiad számára megszerezni.

– Konrádnak?! Az a tökkelütött még arra is alkalmatlan, hogy a saját csapatait vezesse, nemhogy egy királyságot! Richárd sem jobb nála, teljesen elvakítja az anyagtalanba vetett hite. Egyik sem méltó arra, hogy Akkót kormányozza.

– Hát ki méltó?

– Akkó a népé.

Altaïr, az utóbbi időben nem először, úgy érezte, tótágast áll a világ.

– Hogy beszélhetsz a polgárok nevében? Elragadtad az élelmüket! Kegyetlen büntetésekkel sújtottad őket! Kényszerítetted őket, hogy alattad szolgáljanak!

– Mindent azért tettem, hogy felkészítsem őket az Új Világra – mondta Montferrati, mintha ennek Altaïr előtt is nyilvánvalónak kellene lennie. – Elragadtam az élelmüket? Nem! Csak birtokba vettem, hogy ínséges időkben megfelelő fejadagokat oszthassak. Nézz csak körül! Ebben a negyedben megszűnt a bűnözés, illetve csak a magadfajta szegi meg a törvényt. Ami pedig a besorozást illeti, nem azért képeztem ki őket, hogy harcoljanak, hanem hogy rendet és fegyelmet tanuljanak. Semmi gonoszát nem cselekedtem.

– Bármily nemes szándék vezérelt, tetteid kegyetlenek voltak, s így végezniem kellett veled – mondta Altaïr, de kevésbé volt meggyőződve igazáról, mint szavai mutatták.

– Majd meglátjuk, mi lesz a *ti* munkátok gyümölcse! – suttozta az egyre gyengülő hűbérúr. – Nem felszabadítjátok ezeket a városokat, mint hiszitek, hanem kárhozatra ítéletek! Végül csak magatokat okolhatjátok majd! Ti, akik a jó szándékról fecsegték...

Nem tudta már befejezni.

– A halálban mindenki egyenlő – mondta Altaïr, megmártva a tollat a kiömlő vérben. Megfordult, felkapaszkodott a falra, és átszökölt a külső erődrész fölé. Eltűnt, mintha sohasem járt volna ott.

19.

Altaïrt kimerítette a küldetése. Fáradt volt, és egyre ingerültebb. A hosszú lovaglás még inkább megviselte, de a parancs szerint minden merénylet után fel kellett keresnie Al Mualimot. A Nagymester minden alkalommal titokzatoskodó volt: minden részletet kiszedett belőle, maga azonban semmit sem árult el.

Következő találkozásukkor sem történt másként.

– Hallottam, hogy sikerrel jártál – mondta Al Mualim. – Az egész tartomány nevében kijelenthetem: hálás vagyok neked. Azzal, hogy megszabadítottad ezeket a városokat romlott uraiktól, előmozdítottad a béke ügyét.

– Hogy lehetsz ebben ilyen biztos? – kérdezte Altaïr. Ő a maga részéről egyre kevesebb dologról volt meggyőződve.

– Az uralkodó jelleme tükröződik a népében. Ha megszabadítod a városokat a romlott vezetőktől, megtisztítod a polgárok szívét és elméjét is.

– Ellenségeink nem ezt állítják – mondta Altaïr, visszagondolva azokra, akikkel az utóbbi időben végzett.

– Hogy érted ezt?

– Azok, akiket eddig megöltem, utolsó leheletükkel különös dolgokat mondtak. Nem bánták, amit tettek, s még a halál kapujában is biztosak voltak a sikerükben. Nyíltan nem ismerték el, de biztos vagyok benne, hogy van köztük valami kapocs.

Al Mualim alaposan végigmérte őt.

– Altaïr, más az az igazság, amelyet emberektől hallunk, s

megint más az, amelyet *tapasztalunk*. A legtöbben nem bajlódnak azzal, hogy különbséget tegyenek a kettő között, egy orgyilkosnak azonban úgyszólván természete, hogy észrevegye, és utánajárjon.

– Akkor hát mi köti össze ezeket az embereket? – kérdezte türelmetlenül Altaïr. Biztos volt benne, hogy a Nagymester választ adhatna minden kérdésére, ha akarná.

– Ó, csakhogy orgyilkosként *kötelességed* elhallgattatni ezeket a gondolatokat, és megbízni a Mesteredben. Rend nélkül a béke nem lehetséges, a rend alapja pedig a tekintély tisztelete.

Altaïr nem tudta leplezni hangjának bosszús csengését:

– Önmagadnak mondasz ellent, Nagymester! Megdicsérsz, amiért éber vagyok, aztán arra kérsz, hogy ne legyek az. Nem értelek!

– Erre a kérdésre majd akkor kapsz választ, ha már fel sem kell tenned – mondta titokzatosan Al Mualim.

Altaïr látta, hogy így semmit sem fog megtudni.

– Bizonyára nem csupán azért hívatál, hogy kioktass.

– Nem – mondta Al Mualim, s ismét Damaszkuszba küldte. Abu'l Nukúd következett.

Először azonban a pimasz irodavezetővel kellett zöld ágra vergődnie...

– Altaïr, barátom, üdvözöllek, üdvözöllek! Ma kivel kell végezned?

Altaïr bosszúsan ráncolta szemöldökét a vezető láttán. Tiszteletlen volt, mint mindig, de nem annyira, hogy jogosan megtorolhassa. Bámulatra méltónak találta, hogy a férfi mennyire tudja, meddig mehet el. Talán ha bölcsebben használt volna fel a képességeit, most nem egy asztal mögött töltené a napjait. Altaïr úgy gondolta, egy nap nem árt majd emlékeztetni erre, most azonban sürgősebb dolga akadt. Újabb

áldozat várt rá.

– Abu’l Nukúd az. Mit tudsz róla?

– Ó, a damaszkuszi kereskedők királya! – kiáltotta az irodavezető, látható elragadtatással. – A város leggazdagabb embere! Ez aztán az izgalmas és veszélyes feladat! Irigyellek, Altaïr. Illetve azért nem, hogy összeverték, és elvesztetted a rangodat... de minden másért igen. Ó, meg azokért a szörnyű dolgokért sem, amiket a többi orgyilkos suttog rólad. De őszintén mondhatom, a kudarctól és a közutálattól eltekintve nagyon irigyellek.

Altaïr elképzelte, hogyan mutatna a fickó pengével a nyakában.

– Nem érdekel, mit gondolnak vagy mondanak rólam. Azért vagyok itt, hogy teljesítsem a feladatomat. Még egyszer kérdem: mit tudsz a Kereskedőkirályról?

– Csak annyit, hogy nagyon gonosz embernek kell lennie, ha Al Mualim téged uszított rá. Csak rangjabeliekkal érintkezik, s el nem hagyná a nemesi negyed pompáját. Elfoglalt ember, mindig forral valamit. Biztos vagyok benne, hogy ha egy kis időt töltesz a hozzá hasonlók társaságában, mindent megtudsz róla, amit kell.

Altaïr éppen ezt tette. Ellátogatott az Omajjád mecsetbe, a Szűk Szarudzsába és Szaladin fellegrárába.

Megtudta, hogy a város lakossága gyűlöli Abu’l Nukúdot, hogy korrupt ember, és hogy állami pénzt sikkasztott, amelynek egy részét Jeruzsálembe küldte Montferrati Vilmosnak. (Altaïr, amikor ezt hallotta, sötéten elmosolyodott.)

Ahogy elhaladt az al-Kallaszah Medresze előtt, beszélgető tudósokat látott, s remélte, tőlük is hall valamit Abu’l Nukúdról. Nem róla beszéltek, de Altaïr mégis fülelt, s megdöbbenették a hallottak:

– Polgárok! Hozzátok az írásaitokat! Halmozzátok őket ide

elém! Ha egyet is megtartotok, bűnt követtek el! Ismerjétek meg, és fogadjátok be szavaim igazságát! Szabadítsátok meg magatokat a múlt hazugságaitól és romlottságától!

Altaïr már-már továbbment, de valami arra készítette, hogy maradjon még. Az utolsó mondat felkeltette a figyelmét. *„Szabadítsátok meg magatokat a múlt hazugságaitól és romlottságától!”* Talán köze van az „új rendhez”, amelyről mostanában annyit hall?

Most egy másik tudós beszélt:

– Ha igazán áhítoztok a békére, ha valóban azt kívánjátok, hogy ne legyen többé háború, dobjátok el könyveiteket, tekercseiteket, kézirateitokat! Ezek csak a tudatlanság és gyűlölet tüzét táplálják!

Altaïr eleget hallott, és ostobaságnak tartotta ezt a beszédet. *„Dobjátok el könyveiteket”?* Miért?

Kiverte a dolgot a fejéből, s tovább kutatott a Kereskedőkirály után. Megtudta, hogy Nukúd ritkán hagyja el a szállását, de aznap este egy általa rendezett mulatságba készül, amelyet sokak szerint csak azért tart, hogy gazdagságát fitogtassa a polgárok előtt. Ha olyan lesz, mint a korábbi tivornyái, Altaïr ki fogja használni az alkalmat. Hallotta, hogy Abu’l Nukúd lakásának erkélye még fel van állványozva. Itt az ideje egy kis mulatságnak, gondolta.

20.

Az ünnepség már javában tartott, amikor Altaïr betoppant a palota udvarára. Köpenyében meglehetősen feltűnő látványt nyújtott, hiszen az a vendégek öltözkééhez képest piszkosnak és kopottnak hatott. A legtöbben a legszebb ünnepi ruhájukat vették elő erre az eseményre – sokaknak drága fonallal szőtt finom hímzés futott végig ruháján, és a damaszkusziak többségétől eltérően egészségesnek és jól tápláltnak tűntek. A háttérben zene szólt, így hangosan beszélgettek, és még hangosabban kacagtak. Nem szenvedtek hiányt frissítőkből. Szolgák cikáztak a vendégek között – kenyeret, olajbogyót és más finomságokat kínáltak aranytálcaikon.

Altaïr körbenézett. Csak a táncosok között látott nőket. Hatan-heten voltak, és lassan forogtak az *úd* és a *rebe*k dallamára, melyet a balkon alatt felsorakozó zenészek játszottak. Az orgyilkos tekintetét a karját keresztbe fonva álldogáló őrré emelte, aki kifejezéstelen arccal figyelte a vidám gyülekezetei. Ez lesz Abu'l Nukúd helye, döbbsent rá Altaïr. És valóban, a zene üteme gyorsulni kezdett, az *úd* hangját csaknem elnyomta a vendégek figyelmét felkeltő hangos dobolás, és általános izgalom lett úrrá a tömegben. A táncoslányok mozdulatai követték a zene ütemét, és áttetsző selyemruhájuk alatt izzadságcseppek jelentek meg. A körülöttük álló vendégek kezüket a magasba emelték, és hangos tetszésnyilvánításba kezdtek. A dobok növekvő erővel zúgtak, amíg végül már szinte a levegő is vibrálni kezdett. Csak ekkor jelent meg felettük Abu'l Nukúd.

Altaïrnak fülébe jutott már néhány túlzónak tűnő megjegyzés a férfi külsejéről. Hallott irdatlan méretéről – olyan nagy, hogy hármát is kitenne, mondták –, fényes csecsebecséről, amelyeket sosem vett volna le, csiricsáré ruháiról és ékszerekkel teleaggatott turbánjáról is. Altaïr a mendemondákról úgy gondolta, csak az irigy nép túlzásairól van szó, legnagyobb megdöbbenésére azonban kiderült, hogy még a pletykák sem írhatták le megfelelően a férfi különbségét. Derékbősege nagyobb, a rajta lógó ékszerek és ruhák pedig feltűnőbbek voltak mindennél, amit Altaïr csak elképzelhetett. Továbbra is Nukúdon tartotta a tekintetét, aki élvezettel rágta tovább az épp bekapott falatot, miközben zsír csillogott ajkain. Ahogy hosszú léptekkel sétált fel s alá a balkonon, leletekintett vendégeire. Tokája csak úgy hullámozott, miközben lenyelte az utolsó falatot is, köpenye pedig szétnyílt, így felfedve csupasz mellkasát. A méretes hústömb csillogott az izzadságtól.

Hirtelen összecsapta kezét. A zene elhallgatott, a vendégek pedig abbahagyták a csevegést.

– Isten hozott benneteket! – harsogta. – Köszönöm, hogy csatlakoztatok hozzám ezen az estén. Csak egyetek, igyatok, élvezzétek ki házam minden ajándékát!

Ezzel suhintott egyet, és az udvar közepén álló szökőkút életre kelt. Altaïr úgy vélte, a bugyogó folyadék csak színezett víz lehet, de a szokatlan csobogásból rájött, miről is van szó: ide futott hát be a borszállítmány, amelyről korábban hallott. Meglett végre! Két férfi lépett a szökőkúthoz, merítették a habzó folyadékból, aztán ittak egymás egészségére. Újabb vendégek érkeztek, ők is megmerítették serlegüket. Mellettük szolgálk álltak, akik kupával várták azokat, akik nem hoztak magukkal. Úgy tűnt, mintha a Kereskedőkirály azt szeretne volna, hogy minden vendége fogyasszon a nedűből. Kivárta,

hogy a tülekedés alábbhagyjon, aztán folytatta.

– Remélem, mindent kielégítőnek találtok! – mondta felhúzott szemöldökkel.

Már hogyne találtak volna mindent kielégítőnek?! A vendégek felemelték serlegüket, és helyeslően kiáltoztak. A bor hamar megoldotta a nyelvüket.

– Jól van, jól van – vigyorgott Nukúd, akinek fogai között még mindig apró ételdarabkák látszottak. – Nagy öröömre szolgál, hogy mindenki elégedett. Mert sötét időket élünk, barátaim, és addig kell kiélveznünk az élet örömeit, amíg csak lehet.

Az Altaïr közelében iszogató férfiak már másodszorra tértek vissza a borszökökúttól, és nagyokat kortyoltak csurig töltött serlegükből. Próbálták elnyomni nevetésüket, miközben Nukúd folytatta: – A háború szele mindnyájunkat elsöpörhet. Szaladin bátran harcol hitéért, és ti mindig kérdés nélkül szolgáltátok az ügyet. Nagylelkűségetek teszi csak lehetővé a hadjárat folytatását.

Altaïr megfigyelte, hogy az udvar egyik szélén húzódó erkélyekre örök érkeznek. Biztos volt benne, hogy ez senki másnak nem tűnt fel rajta kívül. Alaposabban szemügyre vette a katonákat. íjászok.

A közelben állók még mindig vígan iszogattak, miközben Nukúd újra megszólalt. – Emelném hát poharam rátok, drága barátaim, hiszen nélkületek nem tartanánk ott, ahol tartunk. Remélem, a sors mindnyájatokat érdemek szerint jutalmaz.

– Egészségedre! – jött a válasz, miközben a vendégek kiürítették poharukat.

– Milyen kedvesek vagytok! Nem hittem, hogy ily kedvesség lakozik bennetek. Bezzeg eleinte milyen szigorú bírálóim voltatok! Ez roppantul fáj.

A tömeg zavarodottan felmordult, megérezvén Nukúd

hangulatváltozását.

– Ne tegyetek úgy, mintha nem értenétek, miről beszélek. Bolondnak néztek talán? Azt hiszitek, nem jutott fülembe, amit egymásnak suttogtatok a hátam mögött? Ó, dehogynem jutott. És attól tartok, szavaitokat sosem feledhetem. De nem ezért hívtalak benneteket ide ma éjjel. Nem. A háborúról és a ti szerepvállalásotokról kívánok beszélni.

Gondolkodás nélkül vetettétek oda nekünk a pénzetek, noha tudtátok, hogy ezrek halálát vásároljátok meg ezzel. Azzal azonban nem vagytok tisztában, *miért* is harcolunk. Persze, azt mondjátok majd, a Szentföld védelméért, vagy kegyetlen ellenségeinkkel szemben. De hazudtok magatoknak is.

Nem. Mindez a szenvedés félelemből és gyűlöletből ered. Ellenségeink mássága zavar benneteket. És éppúgy utáljátok az én másságomat is.

Altaïr felpillantott az erkélyeken álló íjászokra. A belényilalló nyugtalanságtól vezérelve oldalra lépett, hogy az udvar másik oldalán nyíló balkonokat is megvizsgálhassa. Ott is íjászok sorakoztak. Megpördülve látta, hogy a tömeg mögött is hasonló a helyzet. Egyelőre nem ajzották fel íjukat, de Altaïr úgy sejtette, ez a pillanat is hamarosan elérkezik. Az íjászok az udvar minden pontját célba vehették. Altaïr közelebb húzódott az egyik falhoz. Nem messze tőle egy férfi köpködni és köhécselni kezdett, mire társa hahotában tört ki.

– Részvét, könyörület, türelem – folytatta Nukúd az erkélyről. – Ezek a szavak számotokra semmit sem jelentenek. És semmit sem jelentenek azoknak a hitetleneknek sem, akik az arany és dicsőség reményében feldúlják földünket. Azt mondom, *elég!* Más ügynek köteleztem el magam. Egy olyan ügynek, amely eredményeként egy új világ köszönt be, ahol az emberek békében élhetnek egymás mellett.

Egy pillanatnyi szünetet tartott beszédében. Altaïr látta,

hogy az íjászok megfeszítik íjukat, ezért egészen a falhoz simult. A férfi még mindig köhögött – kétrét görnyedt, arca pedig elvörösödött. Társa eleinte csak aggódva nézte, aztán ő is köhögni kezdett.

– Sajnos azonban egyikőtök sem fogja megérni azt a korszakot – zárta beszédét Nukúd.

Egyre több vendég kezdett köpködni – néhányan fájdalmas arccal kaptak hasukhoz. Hát persze, gondolta Altaïr. *Méreg.* A körülötte állók közül néhányan térdre rogytak. Egy különösen testes, aranyszín ruhát viselő férfinak először csak a szája kezdett habzani, majd fennakadt a szeme, és holtan terült el a földön. Az íjászok célzásra emelték fegyverüket. Noha a vendégek fele már haláltusáját vívta, azok, akik nem ittak a borból, a kijáratoknál tülekedtek.

– Végezzetek mindenkivel, aki menekülni próbál! – parancsolta a Kereskedőkirály, az íjászok pedig engedelmeskedtek.

A mészárszékre hasonlító udvart maga mögött hagyva Altaïr felmászott a falon, és Nukúd mögé lopakodott. A férfi mellett egy őr állt, de őt Altaïr egyetlen metszéssel a túlvilágra küldte. Az őr görcsösen rángatózva esett össze, torkából pedig ezerfelé spriccelt a vér a balkon padlójára. Nukúd megpördült. Altaïrt megpillantva hamar megváltozott az arckifejezése. A mészárlás látványát mosolyogva élvezte, de most, Altaïr nagy öröme, csupán félelem tükröződött az arcán.

Aztán, ahogy Altaïr a pengét kulcscsontja felett a nyakába vágta, csak fájdalom.

– Miért tetted? – zihálta az óriási férfi, miközben lassan az erkély köpadlójára csúszott.

– Elloptad azok pénzét, akiket vezetned kellett volna, és ismeretlen célra adtad oda másoknak. Tudni akarom, kinek küldted, és miért.

– Nézz rám! – felelt gúnyosan Nukúd. – Már megjelenésem maga is nyílt sértés azok számára, akiket vezettem. A színpompás ruhák pedig csak tompították gyűlölködő kiáltásaikat.

– Szóval bosszúra szomjaztál? – kérdezte Altaïr.

– Nem, nem bosszúról van szó, csupán a lelkiismeretemről. Hogyan is támogathatnék egy olyan háborút, amely egy olyan isten érdekeit szolgálja, akinek szemében „utálatos” vagyok?

– Ha nem Szaladint szolgálod, akkor kicsodát?

Nukúd elmosolyodott.

– Idővel megismered őket. Bár azt hiszem, talán már találkoztál is velük.

Altaïr újra összezavarodott.

– Akkor miért rejtőzködnék? És mire ezek a gonosz tettek?

– Talán te különbözöl? Férfiak és asszonyok életét veszed el abban a szent meggyőződésben, hogy haláluk a többiek javát szolgálja. Apró gonosztetteket hajtasz végre a nemes cél érdekében. Egyformák vagyunk.

– Nem – rázta meg fejét Altaïr. – Semmiben sem hasonlítunk.

– Ah, de látom a szemedben: kétségeid támadtak.

Ahogy Altaïr közelebb húzta magához, érezte leheletén a halál szagát.

– Nem állíthatsz meg minket – nyögte amaz. – Új világot építünk...

Ezzel vége lett. Száján egy vékony vércsík csörgött ki.

– Élvezd a csendet – mondta Altaïr, és belemártotta a tollat a Kereskedőkirály vérébe.

Eltökélte, hogy kérdőre vonja Al Mualimot. Ideje volt tiszta vizet önteni a pohárba.

21.

– Fáradj beljebb, Altaïr. Sikered híre megelőzött – köszöntötte Al Mualim.

– Megtettem, amire kértél.

– Kiváló – Al Mualim kemény tekintettel pillantott rá. – Úgy érzem, gondolataid máshol járnak. Áruлд el, mi jár a fejedben!

Nem tévedett. Altaïrt visszaútja során egyetlen gondolat foglalkoztatta, és most itt volt a lehetőség, hogy feltegye kérdéseit.

– Minden célpontom rejtélyes szavakkal szólt hozzám, és minden alkalommal, amikor erről kérdezlek, magad is csak talányokban válaszolsz. Ebből elég volt!

A meglepett Al Mualim felvonta a szemöldökét. Megdöbbsentette Altaïr hangneme.

– Mit képzelsz te magadról, hogy azt mondd nekem, „elég volt”?

Altaïr nyelt egyet, és összeszorította állkapcsát.

– Én váltom valóra a terveidet. Ha azt akarod, hogy folytassam, legalább most az egyszer légy velem őszinte!

– Csak óvatosan, Altaïr! Nem tetszik a hang, amelyet megütsz.

– Nekem pedig a hazugságok nem tetszenek – vágott vissza Altaïr hangosabban, mint ahogy szeretne volna.

Al Mualim arca elkomorult.

– Lehetőséget kínáltam, hogy visszanyerd elvesztett becsületedet.

– Nem elvesztett – replikázott Altaïr. – Elrabolt. Te vetted el. Aztán elküldesz, hogy hozzam vissza, mint valami átkozott kutya.

A Nagymester szemei már tüzet szórtak. Előhúzta kardját.

– Úgy tűnik, másik ebet kell találnom. Nagy fájdalom, mert tehetséges voltál.

– Ha lenne más kutyád, már rég lecseréltél volna – replikázott Altaïr. Azon tűnődött, vajon nem ment-e túl messzire, de folytatta. – Azt ígérted, akkor kapok majd választ a kérdéseimre, ha már nem teszem fel őket. Nem is kérdezek hát. *Követelem*, hogy árulj el, milyen kapcsolatban állnak ezek a férfiak.

Készen állt rá, hogy Al Mualim belédöfi a pengét, de bízott benne, hogy a Nagymester értékesebbnek tartja annál, semhogy egyszerűen felnyársalja. Tisztában volt vele, hogy házárdjátékot űz.

Úgy tűnt, Al Mualim is megfontolja a lehetőséget. A fény játszott a pengén, ahogy kardja remegett kezében. Aztán hüvelyébe dugta fegyverét, és látszólag megnyugodott.

– Nem tévedsz – mondta végül. – Az áldozatul kijelölt férfiak kapcsolatban állnak. Véreskü köti össze őket, éppúgy, mint minket.

– Kik ők?

– *Non nobis, Domine, non nobis* – mondta. – *Nem nekünk, uram, nem nekünk.*

– Templomosok... Hát persze.

– Most láthatod, milyen messzire ér Robert de Sable keze.

– Ők mind... városok vezetői és seregek urai...

– Mindnyájan elkötelezték magukat De Sable ügye mellett.

– Tehát nem egyenként kell a munkájukat megítélnünk – gondolkodott hangosan Altaïr. – Hanem egészében. .. De mit akarnak pontosan?

– Uralkodni – adott egyszerű választ Al Mualim. – Uralkodni a Szentföld felett. Nem Isten nevében, hanem maguknak akarják megkaparintani.

– És Richárd? Szaladin?

– Bárki, aki szembeszáll a templomosok akaratával, elpusztul. Elhiheted, minden eszközük megvan rá.

– Akkor hát meg kell őket állítani – mondta Altaïr meggyőződéssel. Érezte, nagy kő gördül le a szívéből.

– Ezen munkálkodunk, Altaïr. Hogy jövőnk ne ilyen emberektől függjön.

– De miért nem fedted fel ezt előttem korábban? – kérdezte a Nagymestertől.

– Hogy magad lebbentsd fel a fátylat. Küldetéseid során a tudás mindig megelőzi a cselekvést. Amire magadtól jössz rá, értékesebb annál, mint amit csak elmondanak neked. Emellett pedig... viselkedéssel nem szolgáltál rá arra, hogy bizalmamba fogadjalak.

– Értem – hajtotta le fejét Altaïr.

– Altaïr, küldetésed mit sem változott, mindössze más kontextusba került.

– Ezzel a tudással birtokomban már jobban megértem a többi templomost.

Al Mualim bólintott.

– Van még kérdésed?

Altaïr megfejtette hát az áldozatai által emlegetett Testvériség rejtélyét. De volt még valami...

– És mi az a kincs, amelyet Malik Salamon templomából szerzett meg? Robert elkeseredetten próbálja visszaszerezni.

– Idővel, Altaïr, minden világos lesz számodra is. Éppúgy, ahogy a templomosok szerepére is magadtól jöttél rá, a kincs természete sem marad örökre rejtve előtted. Most azonban vigasztalódj azzal, hogy a tárgy nem az ő, hanem a mi

birtokunkban van.

Altaïr egy pillanatra eltűnődött, hogy vajon érdemes-e tovább kérdezősködni, de végül elvetette az ötletet. Egyszer már szerencsével járt, és nem bízott benne, hogy másodjára is úgy lenne.

– Ha így kívánod...

– Így.

A szobában uralkodó hangulat derűsebb volt, amikor Altaïr indulni készült. Következő útja Jeruzsálembe vezetett.

– Altaïr, még mielőtt távoznál...

– Igen?

– Honnan tudtad, hogy nem öllek meg?

– Hogy őszinte legyek, Nagymester, nem tudtam.

22.

Ostoba Altaïr. Öntelt Altaïr. Most aztán bajba került. A lábánál heverő Madzsd Addin vérét a fapadlózat lassan magába itta. A kikötözött, véráztatta elítéltek teste élettelenül csüngött a háta mögött ágaskodó cölöpökről. A nézelődők lassan elhagyták a teret, de Madzsd Addin testőrsége éppen felé vette az irányt. Hogy megakadályozzák menekülését, az emelvény mindkét szélén elindultak felfelé a lépcsőkön, és közben elvágták annak a lehetőségét is, hogy leugorjon a térre. A dühös tekintetű férfiak kardjukat a magasba tartva lassan körbezárták. Ha féltek is, nem mutatták jelét aggodalomnak. Altaïr abba vetett reménye szertefoszlott, hogy a puszta tény, hogy vezérüket pont a jeruzsálemi Siratófal melletti akasztófák tövében vágta le egy orgyilkos, elegendő lesz ahhoz, hogy páni félelem törjön ki közöttük, és zűrzavar legyen úrrá rajtuk. Nem keltett bennük halálos rettegést az előttük álló orgyilkos, akinek pengéjéről Addin vére csöpögött. Eltökéltnek tűntek, és a bosszú vágya hajtotta őket.

Ez pedig azt jelentette, hogy nem minden ment terv szerint.

Kivéve, hogy... az első ór vicsorogva vetődött előre, hogy próbára tegye Altaïr képességeit. Az orgyilkosnak hátralépve sikerült hárítania a szaracén penge suhintását. Az összecsapódó acél hangja betöltötte a teret, amely mostanra majdnem kiürült. Az ór előrenyomult. Altaïr maga mögé lesve észlelte, hogy a többiek is támadásba lendülnek, így a szaracént hátraszorítva maga is előrerontott. *Egy, két, döfés.* A kapkodva védekező ór megpróbált elugrani, és így majdnem az egyik cölöpről lógó

testbe ütközött. Altaïr lepillantva esélyt látott a megmenekülésre. Újra előrevetette magát. Vad támadásával szeretett volna rémületet kelteni ellenfelében. A pengék összeütköztek, a szaracén pedig arra kényszerült, hogy ügyetlenül hátralépjen, pont bele az emelvény padlózatán szétterülő vértócsába – éppen úgy, ahogy Altaïr tervezte. Megcsúszott, elvesztette a lába alól a talajt, és egy pillanatra rés nyílt a védelmén. Ez elegendő volt ahhoz, hogy Altaïr előredöfjön, egyenesen a fickó mellkasába. Hörgött, miközben teste az emelvény padlójára csúszott, Altaïr pedig felegyenesedett, hogy szembenézzen többi támadójával. Arkifejezésük kétségbeesésről tanúskodott, szemükbe pedig kiült a félelem. Az orgyilkos képességeit próbára tették, és bebizonyította, hogy nincs azok hiányában.

Az örök azonban rendelkeztek a számbeli fölény előnyével, és a felbolydulás hírére minden bizonnal további erősítés is érkezik majd. Az eseményről addigra minden jeruzsálemi értesült: a helytartót saját vesztőhelyénél gyilkolták meg, testőrei pedig az orgyilkosra rontottak. Altaïr arra gondolt, milyen boldog lehet Malik a hírek hallatán.

Igaz, Malik másképp viselkedett vele, mikor legutóbb nála járt. Nem várta ugyan tárt karokkal, de nem mutatott nyílt ellenségeskedést se. Inkább kimerültnek tűnt, és Altaïr beléptekor sem metsző tekintettel nézett rá, csak homlokát ráncolta.

– Ma mivel szeretnél zargatni? – sóhajtott.

Altaïr hálás volt, hogy nem kell szócsatába bonyolódnia, és csak célpontját nevezte meg: Madzsd Addin.

Malik bólintott.

– Szaladin távollétében nincs valódi vezetője a városnak. Madzsd Addin önkényesen nevezte ki magát. Megfélemlítéssel és fenyegetéssel szerzi meg magának, amit akar, de valós

jogcíme nem lehet erre a pozícióra.

– Ennek ma vége – mondta Altaïr.

– Túl könnyedén beszélsz. Ő nem holmi rabszolga-kereskedő, hanem Jeruzsálem ura, és éppen emiatt komoly testőrgárda veszi körül. Azt javaslom, nagy körültekintéssel tervezd meg a támadást. Ismerd meg a prédát.

– Már megtettem – nyugtatta meg Altaïr – Madzsd Addin nem messze innen egy nyilvános kivégzésen vesz részt. Igaz, örök hemzsegnék mindenhol, de semmi sem gátolhat meg feladatomban teljesítésében. Tudom, mit kell tennem.

Malik megvetően mosolygott.

– És épp ezért maradsz örökre újonc a szememben. Nem tudhatsz mindent. Csak sejsz. Számíts rá, hogy tévedsz. Hogy valamiről elfeledkeztél. Számíts erre, Altaïr. Hányszor kell még, hogy erre figyelmeztesselek?

– Ahogy kívánod. Megvagyunk?

– Korántsem. Van még valami. Az egyik elítélt testvérünk. Egy közülünk. Al Mualim kívánsága az, hogy megmentjük. Nem kell a kiszabadítás miatt aggódnod, azt az embereim megoldják. Mindössze az a feladatod, hogy megakadályozd, hogy Madzsd Addin a másvilágra küldje.

– Nem lesz rá esélye.

Miközben elfordult, Malik figyelmeztette:

– Ne hibázz, Altaïr.

Altaïr magában gúnyosan mosolygott a gondolatra, és elindult a Siratófal felé.

23.

Ahogy közeledett a Siratófalhoz, Altaïrnek feltűnt, hogy férfiakból, nőkből, gyerekekből, kutyákból, sőt más jószágokból álló kisebb csoportok haladnak a környező utcákban a vesztőhely felé.

Altaïr csatlakozott hozzájuk, és ahogy az egyre növekvő sokadalmat követve lépkedett, hallotta, hogy egy kikiáltó lelkesen buzdítja az embereket a kivégzés megtekintésére – igaz, ez szükségtelennek tűnt.

– Ne feledjétek – kiabálta a kikiáltó –, Madzsd Addin, Jeruzsálem közszeretetének örvendő helytartója maga is jelen lesz a Salamon templomának nyugati falánál zajló eseményen. Minden jóra való polgár arra kéri, hogy jelenjék meg maga is. Siessetek! Jertek, hogy saját szemetekkel lássátok, miként számolunk le ellenségeinkkel.

Altaïr valahogy sejtette, miként is számolnak le ellenségeikkel, de abban bízott, hogy megváltoztathatja az események kimenetelét.

A tér bejáratánál strázsáló őrök próbálták terelgetni az embereket – néhányakat visszafordítottak, míg a többieket beengedték. Altaïr lemaradt, hogy megfigyelje a bejáratnál örvénylő tömeget, miközben a sokadalom ide-oda lökdöste. A gyerekek a nézelődők lábai között bújtak át, hogy közelebb jussanak a térhez. Aztán egy csapat tudóst pillantott meg. Nem volt nehéz, hiszen a tömeg kettévált, hogy utat biztosítson nekik. Úgy tűnt, még a kutyák is tisztelettel adóznak a szent embereknek. Altaïr megigazította a köpenyét és kámzsáját,

megvárta, amíg elhaladtak előtte a tudósok, és beállt közéjük. Érezte, hogy valaki megrántja ruhája ujját, és lepillantva egy szurtos kisgyereket látott, aki gúnyolódó tekintettel nézett rá. Elvicsorodott, a fiú pedig kilőtt, mint a nyíl.

Épp időben – elérték a kapukat, ahol az örök utat nyitottak a tudósoknak, így Altaïr bejutott a térre.

A teret érdes kőfalak szegélyezték. A távolabbi szélén egy emelvény állt, rajta pedig egy sor cölöp. Az emelvény üres volt, de már nem sokáig. Jeruzsálem helytartója, Madzsd Addin lépett fel rá. Megjelentére a tömeg nekilódult. A bejárat felől kiáltás hallatszott, és az örök elvesztették az irányítást az események felett, így a tömeg beáramlott a területre. A hullám Altaïrt is előrébb taszította, így sokkal közelebb került az emelvényhez és a rettegett Madzsd Addinhoz, aki peckes léptekkel járt fel s alá, miközben arra várt, hogy megteljen a tér. Fehér turbánt és hosszú, gazdagon díszített köpönyeget viselt. Úgy tűnt, mintha rettentő bosszús lenne, mintha mindjárt felrobbanna.

És úgy is lett.

– *Csendet!* Követelem, hogy *csend* legyen! – bömbölte.

Miközben közeledett a nagy esemény, még egy hullám érkezett hátulról, és Altaïr még közelebb került a helytartóhoz. Az emelvény mindkét szélén két-két, előtte pedig még több ör helyezkedett el, megakadályozandó a tömeget abban, hogy felmásszon. Ágaskodni kezdett, és észrevette, hogy a tér körül is örök vigyáznak a rendre.

Ezeknek legalább időbe telne, amíg a tömegen keresztül utat vágnak maguknak, de még így is csak néhány másodpercnyi ideje volt rá, hogy elvégezze feladatát, és visszaverje a közelben álló testőröket. Legalábbis azt a négyet, aki az egyik feljárót védte. És talán azokat is, akik az emelvény mellett álltak.

Képes egyáltalán legyőzni mindet ennyi idő alatt? Tíz hűséges szaracént? Annak az Altaïrnak, aki annak idején Robert de Sable-ra rontott a Templom-hegyen, nem lettek volna kétségei. Most azonban elővigyázatosabb volt. Tudta, hogy örülség lenne azonnal a helytartónak rontani. Ez a terv kudarcra lett volna ítélve.

Épp ahogy eldöntötte, hogy kivár, az örök a négy elítéltet a cölöpökhöz vezették, és odakötözték őket. Az egyik végen egy koszos arcú, síró nő állt, mellette két, rongyokba öltözött férfi, végül pedig az orgyilkos. Feje mellkasára billent. Egyértelműen megverték. A tömeg füttyszóval adott hangot nemtetszésének.

– Jeruzsálemiek, figyeljete most rám! – kiáltotta Madzsd Addin, hangjával elhallgattatva az elítéltek megjelenésére izgatottá váló tömeget. – Azért járulok elétek, hogy figyelmeztesselek titeket. – Kis szünetet tartott. – Zúgolódók vannak köztetek, akik abban bízva, hogy tévútra vezethetnek benneteket, elvetették az elégedetlenség írmagját.

A tömeg morajlani kezdett – szinte forrongott Altaïr körül. Addin folytatta.

– Mondjátok hát, erre vágytok? Hogy a fondorlat és bűn mocsarába húzzanak? Hogy félelemben kelljen élni életetek?

– Dehogy! – kiáltotta egy nézelődő Altaïr mögül. De Altaïr csak az emelvényen álló orgyilkosra, rendtestvéreire figyelt. Véres nyál csurgott ki a férfi szájából, és lecsöppent a fapadlózatra. Megpróbálta felemelni a fejét, és Altaïr megpillantotta az arcát, melyet bíborszín zúzódások csúfítottak. Aztán újra lehanyatlott a feje.

Madzsd Addin arcára furcsa vigyor ült ki. Olyan ember lehetett, aki nem szokott mosolyogni.

– Szóval azt szeretnétek, hogy fellépjünk ez ellen? – kérdezte nyájasan.

A tömeg egyetértően kiáltott fel. Vért akartak látni, és tudták, hogy a helytartó nem hagyja kielégítetlenül ez irányú vágyaikat.

– Vezess minket! – hallatszott egy hang, mikor az ordítás lecsillapodott.

– Odaadásotok örömmel tölt el – mondta Addin, és a foglyok felé fordulva feléjük intett. – Meg kell szabadulnunk a gonosztól, mert csak így remélhetünk megváltást.

Hirtelen kisebb zúr támadt az emelvény elülső részén, amikor valaki felkiáltott.

– Ez nem igazságszolgáltatás!

Altaïr megpillantotta a Madzsd Addin felé kiabáló, rongyokba öltözött férfit.

– Kifordítod a Próféta szavait, béke legyen vele!

Volt vele egy másik, szintén rongyos ruhákba öltözött férfi is, aki a tömeget korholta.

– Ti pedig csak tétlenül bámultok. Cinkosai vagytok a gyilkosoknak!

A zúrzavart felhasználva Altaïr közelebb lopódzott az emelvény pereméhez. Ott kellett felkapaszkodnia, ahol az orgyilkost kötözték ki. Nem kockáztathatta meg, hogy akadályként vagy túszként használják fel őt.

– Az Isten átka szálljon rátok! – kiabálta az elsőként felszólaló férfi, de nem talált támogatókra sem a tömegben, sem az örök között, akik időközben elindultak feléjük. Közeledésüket látva a két közbeszóló futásnak eredt, tört rántott, és sebesen az emelvény felé szaladt. Hiábavaló kísérlet volt. Egyiküket az egyik íjász szedte le, míg a másik, két ór elől menekülve, nem vette észre a harmadik szaracént, aki kardjával felhasította a gyomrát.

Madzsd Addin a porban haláltusáját vívó férfiakra mutatott.

– Látjátok, miként terjed a gonosz? – kiáltotta éles hangon.

Fekete szakálla remegett a dühtől. – Félelmet és kétséget akartak kelteni bennetek, de *én* biztonságot nyújtok nektek.

Ezzel visszafordult a kikötözött szerencsétlenekhez, akik minden bizonnal azért imládkoztak, hogy a merénylet sikeres legyen, de helyette rémülettől tágra nyílt szemmel azt látták, ahogy a helytartó kivonja kardját.

– Íme, négy, bűnben élő polgár – kiáltott Addin, aki először a nőre mutatott, aztán sorban a többiekre. – A szajha. A tolvaj. A hazardjátékos. Az eretnek. Isten legyen az ő ítélőbírájuk!

Az orgyilkost nevezte eretneknek. Altaïr megacélozta szívét, és fél szemét a nőhöz lépő Addinon tartva az emelvényre vezető lépcsőkhöz közeledett. A kéjné nem tudta levenni a szemét az Addin kezében tartott kardról, amelyet hanyagul lógatott maga mellett, és végül elfojthatatlan jajgatásba kezdett.

– *Csábító!* – üvöltötte túl Addin a nő zokogását. – Parázna. Szajha. Sok néven hívják, de bűne nevétől független. Hátat fordított a Próféta tanításainak, béke legyen vele. Bemocskolta testét, hogy javítson helyzetén. Az, ki érintette őt, örökre bemocskolta magát!

Válaszul a tömeg pfujolni kezdett. Altaïrnek sikerült néhány lépést tennie az emelvény lépcsője felé. Az örökre pillantva látta, hogy azok mind Addinra figyelnek. Pompás, gondolta.

– Büntesd meg! – kiáltotta valaki a tömegből.

Addinnak sikerült jogosnak hitt felháborodást kiváltania belőlük.

– Meg kell lakolnia bűneiért! – értett vele egyet egy másik.

A nő abbahagyta a nyöszörgést, hogy visszakiáltson a vérszomjas tömegnek.

– Ez a férfi *hazudik*. Nem azért vagyok itt most, mert mindenféle férfiakkal háltam, mivel nem tettem ilyet. Azért kívánja halálot, mert *vele nem feküdtem össze*.

Madzsd Addin szeme szikrákat szórt.

– Még most is, hogy megváltást kínálok, egyetlen célja, hogy becsapjon benneteket. Elutasítja az üdvözlést. Egyetlen módon bánhatunk csak el vele!

A nőnek annyi ideje volt csak, hogy felkiáltson – *Ne!* –, mielőtt a férfi kardját mélyen a gyomrába vágta volna. A pillanatnyi csendben tisztán hallatszott, ahogy a kiömlő vér az emelvény padlójára loccsan. A tömeg elégedettségének hangot adva egyszerre kiáltott fel, s ezt további elégedett moraj követte a tér szélén és hátsó részén álló emberek részéről, akik mind próbáltak jobb rálátást nyerni a kibelezett nőre.

Altaïr már közelebb állt a lépcsőhöz, de a tömeg hirtelen mozgása kissé kiszolgáltatottá tette. Megnyugtató volt számára, hogy Addin hosszú léptekkel a következő nyöszörgő elítélt felé vette az irányt; a nézelődők, a következő kivégzésre várva, újra közelebb húzódtak.

Addin a férfira mutatva közölte a tömeggel, hogy az szerencsejátékos. A férfi képtelen volt megtartóztatni magát a mámorító szerektől és a fogadásoktól.

– Szégyen! – visította a tömeg. Ők voltak megmámorosodva, gondolta a vérszomjuktól undorodó Altaïr.

– Egy kis szerencsejátékért fejemet vennétek? – kiáltott az életében utolsó alkalommal szerencséért fohászkodó férfi. – Mutassátok meg, hol tiltja a törvény. Nem a bűn rohasztja városunkat, hanem *te magad!*

– Szóval úgy tartod, hogy nem bűn bemocskolni a Prófétát, béke legyen vele? – válaszolt neki Addin. – Ha ezt a tanítását elutasítjuk, mi lesz a többivel? Hol szabjuk meg a határt? Ez fejetlenségbe torkollna. Nem engedhetjük!

A pengén megcsillant a délutáni nap fénye. Addin mélyen a férfi gyomrába döfte kardját, és miközben felfelé metszett vele, felmordult. A férfi hasán nyílt függőleges sebhelyen kiömlöttek belső részei. Az elragadtatott tömeg undorában felkiáltott, de a

következő kivégzésre várva azonnal közelebb húzódott, így Altaïr is közelebb került a lépcsőhöz.

Addin a harmadik elítélthez lépett, közben pedig lerázta a vért a pengéről.

– Ez a férfi – mondta a remegő fogolyra mutatva – elvette egy másik tulajdonát. Olyan pénzt vett el, amelyért más megdolgozott. Bármelyikőtök lehetett volna az áldozat, így mindnyájukat megkárosított. Mit szóltok ehhez?

– Egyetlen dinárról volt szó – szólalt fel az elítélt, próbálva megnyerni magának a tömeget –, amelyet a földön találtam. A helytartó úgy beszél, mintha megszegtem volna a törvényt, mintha valaki más kezéből vettem volna el.

A sokaság azonban nem volt könnyőreutes kedvében. Az őrvjngő tömegből néhányan már a véreért kiáltottak.

– Ma egy dinár – tette hozzá Addin éles hangon –, holnap egy ló. Holnapután pedig egy ember élete. Az ellopott tárgynak nincs jelentősége. Csupán az számít, hogy elvettél valamit, ami nem a tiéd volt. Ha az ilyesmit megengednénk, mások is azt hinnék, hogy elvehetik, ami nem őket illeti. Hova vezetne ez?

A tolvaj elé lépett, és könyörgését félbeszakítva gyomrába szúrta a pengét.

Most az orgyilkos felé fordult. Altaïrnek nem sok ideje maradt – csupán másodpercei lehettek. Fejét lehajtva vállával utat tört magának a tömegben, de ügyelt rá, hogy szándékai ne legyenek egyértelműek. Mások azt hihették, próbál minél közelebb kerülni az eseményekhez. Madzsd Addin lassan lépdelve elérte az orgyilkost, megragadta a haját, és fejét a tömeg felé fordította.

– Ez a férfi rosszindulatú hazugságokat terjeszt a nép körében! – üvöltötte mérgesen. – Csupán a gyilkosság jár a fejében. Éppúgy megmérgezi gondolatainkat, mint ahogy saját pengéjét. Testvért fordít testvér, apát pedig fia ellen.

Veszélyesebb minden más ellenségünkénél. *Orgyilkos* ő, nem más.

A kijelentést a tömeg megdöbbenésének hangot adva jutalmazta. Altaïr elérte a lépcsőt. A csődület forrongott körülötte, a lelkesebb nézők pedig már szinte követelték, hogy a helytartó mérje az elítéltre a gyilkos csapást.

– Pusztuljon a hitetlen!

– Öld meg!

– Vágd el a torkát!

Az orgyilkos, akinek Addin még mindig markolta a haját, megszólalt.

– Ha megöltök, sem lesztek nagyobb biztonságban. Látom a félelmet szemetekben, és hallom hangotok elcsuklását. Rettegtek. Féltetek, mert tudjátok, üzenetünket nem hallgattathatjátok el. Mert tudjátok, nem állíthattok meg bennünket.

A lépcső aljánál állva Altaïr úgy tett, mintha csak azért nyújtózkodna, hogy jobban lássa az eseményeket. Ezt látva mások is csatlakoztak hozzá. Noha a lépcső tetején vigyázó két őrt is magával ragadták a történések, lassan rádöbbentek, mi folyik ott. Egyik megkocogtatta a másik vállát, aztán a tömeg felé fordulva utasították a népet, hogy lépjenek hátrébb. Ennek ellenére egyre több nézelődő nyomult fel a lépcsőn. Mindnyájan olyan közel szerettek volna kerülni a kivégzéshez, amennyire csak lehet. Lökdösték, taszigálták egymást. Néhányan, így az egyik mérges őrt is, leszorultak a lépcsőről. A zürzavart kihasználva Altaïrnek sikerült Addintól mindössze néhány méternyire elhelyezkedni. A helytartó közben leengedte az orgyilkos fejét, és annak „istenkáromlásáról” és „árulásáról” prédikált.

A két őrt még mindig lefoglalta a dulakodás, Addin pedig közben befejezte beszédét. A csőcseléket kellően felhergelte, és

a nép már türelmetlenül várta az utolsó áruló kivégzését. A helytartó végül az elítélt felé fordult, megsuhogtatta vértől már vöröslő kardját, és közelebb lépett hozzá, hogy bevigye a halálos döfést.

Aztán, mintha csak megérezte volna a veszélyt, megtorpant, és fejét oldalra fordítva egyenesen Altaírra meredt.

Egy pillanatra úgy tűnt, a tér összeszűkült – mintha a rendetlenkedő tömeg, az örök, az elítélt és a holttestek eltűntek volna. Ahogy felmérték egymást, Altaír látta Addinon, hogy a helytartó rádöbrent, ütött az órája. Aztán Altaír gyűrűsujjával kipattintotta pengéjét, előrevetette magát, csapásra emelte kezét, majd mélyen Addinba döfte fegyverét. Az egész nem tartott tovább egy szempillantásnál.

A söpredék ordította és sikoltzott – nem tudták mire vélni a történeteket. Addin kapálódzott és vonaglott, miközben a nyakán vágott sebből vér ömlött. Altaír térdével erősen szorította őt, és újra a magasba emelte a pengét.

– Küldetésed véget ért – mondta Addinnak, és megfeszítette izmait, ahogy rákészült a végső csapásra.

Körülöttük pokoli felfordulás volt. Az örök csak most fogták fel, mi történt, és próbáltak utat vágni maguknak a fejvesztett tömegben. Altaírnak nem maradt sok ideje, hogy befejezze, amit elkezdett, de még hallani akarta, mi mondanivalója akad Addinnak.

– Nem! Nem! Épp csak elkezdődött – lihegte Addin.

– Mondd hát, milyen szerepet játszottál a nagy tervben? Te is tisztára akarod majd mosni magad, mint ahogy a többiek tették, és kimagyaráznád gonosztetteidet?

– A Testvériségnek szüksége volt a városra, én pedig hatalomra vágytam. Adódott... a lehetőség.

– Lehetőséged nyílt arra, hogy ártatlanokat gyilkolj halomra? – kérdezte Altaír. Futó léptek hangja ütötte meg a

fülét. Az emberek menekültek a térről.

– Miféle ártatlanok?! A szakadár hangok olyan mélyre vágnak, akár az acél. Szétzúzzák a rendet. Ebben egyetértek a Testvériséggel.

– Szóval azért, mert valaki másképp gondolkodik, életét veszed?

– Dehogy! Azért öltem meg őket, mert megtehettem. Mert mókásnak találtam. Tudod, milyen érzés mások sorsa felett dönteni? És láttad, hogyan ujjongott a tömeg? Hogyan rettegtek tőlem? Istenként tiszteltek. Ha lenne rá módod, magad is ezt tennéd. Micsoda... hatalom!

– Talán egyszer. De megtanultam, hogy mi a sorsa azoknak, akik mások fölé emelik magukat.

– És mi lenne?

– Hadd mutassam meg.

Ezzel végzett Addinnal. Lezárta a kényúr szemét, és megmártotta vérében a tollat.

– Minden lélek sorsa, hogy megismerje a halált – mondta.

Ezzel felállt. Ahogy az örök irányába fordult, harangszó ütötte meg a fülét.

Az egyik szaracén feléje vetette magát, támadását azonban elhárította, és felmordulva visszatámadott. Egyre több űr érkezett az emelvényre, és azon kapta magát, hogy egyszerre hárommal néz farkasszemet. Altaïr gyorsan belevágta pengéjét egyikükbe, aki sikoltva esett össze. Egy másik megcsúszott egy vértócsában, és a padlóra zuhant, így könnyű prédát nyújtott Altaïr számára. Látva, hogy rés nyílt támadói gyűrűjén, az orgyilkos levetette magát az emelvényről. A levegőben úszva kieresztette pengéjét, és a lenn álló űrbe vágta, miközben sikerült elkerülnie annak kardját.

A porlepte tér talajára toppanva megpillantotta az egyetlen menekülési útvonalat, és miközben a bejárat felé haladt, még

két támadója csapását hárította. Karját azonban így is sikerült megsebesíteniük – Altaïr érezte a lecsurgó vér melegét. Elkapta az egyik kardforgatót, és a másik útjába penderítette. Káromkodva zuhantak a porba mindketten. Altaïr a kapu felé vette az irányt, és épp akkor ért oda, amikor három katona zúdult a térre. A meglepetés ereje az övé volt – egyiküket felnyársalta kardjával, pengéjével átvágta egy másik nyakát, aztán a két haldoklót a harmadiknak lökte.

A bejárat végre szabaddá vált. Visszapillantott az emelvényre, és látta, hogy Malik emberei kiszabadítják és elvezetik az orgyilkost. A keskeny mellékutcára kiérve egy negyedik, lándzsás őrbe ütközött, aki üvöltve rohamozta meg őt. Altaïr kitért oldalra, felkapaszkodott egy állványzatra, onnan egy vászontetőre vetette magát, aztán felmászott a tetőre. Lepillantva látta, hogy egy csapat katona üldözi. Hogy lelassítsa őket, egyikükbe dobókést hajított, aztán a tetőkön ugrálva eltávolodott a tértől. Megvárta, amíg elhálnak a harangok, aztán eltűnt a tömegben. Hallotta, ahogy terjed a hír: egy orgyilkos végzett a helytartóval.

24.

De volt még valami, amit Altaïrnek tudnia kellett.

Így, hogy az utolsó helytartóval is végzett, ideje volt feltenni kérdését. Bátorságot gyűjtött, és engedélyt kért, hogy találkozhasson Al Mualimmal.

– Jer beljebb, Altaïr. Remélem, sikerült kipihenned magad. Készen állsz a hátralévő próbatételekre? – kérdezte a Nagymester.

– Készen, de először beszélni szeretnék veled. Lenne néhány kérdésem...

Al Mualim nyelt egyet, és rosszallását ajkai összeszorításával jelezte. Nem volt kétséges, emlékezett még rá, amikor Altaïr válaszokat követelt. Altaïr sem feledte, és úgy döntött, ezúttal körültekintőbben jár el, hisz nem lett volna ingyére, ha újra előkerül a Nagymester kardja.

– Kérdezz hát – mondta Al Mualim. – Minden tőlem telhetőt elkövetek, hogy kíváncsiságod kielégítsem.

Altaïr nagy levegőt vett.

– Damaszkusz Kereskedőkirálya meggyilkolta a város vezetőit. Madzsd Addin megfélemlítette a jeruzsálemieket, és így kényszerítette őket engedelmességre. Úgy sejtem, Vilmos Richárd életére tört, és célja az volt, hogy Akkót saját seregével tartsa meg. Áldozataim feladata az lett volna, hogy segítsék vezetőiket, de ehelyett elárulták őket. Csupán azt nem értem, *miért*.

– Hát nem egyértelmű? A templomosok hatalomra törnek. Áldozataid mindegyike – amiképpen te is megjegyezted –

városát a templomosoknak akarta felajánlani, hogy aztán azok az egész Szentföldre, sőt azon túlra is kiterjesszék hatalmukat. De küldetésük nem járhat sikerrel.

– Miért nem? – kérdezte Altaïr.

– Mert terveik nagymértékben függnék a templomosok kincsétől... melyet Éden-darabnak hívnak. De az nálunk van, és anélkül nem remélhetik, hogy elérik céljukat.

Hát persze, gondolta Altaïr. Ez volt az, amire oly sok áldozata célzott.

– Mi ez a kincs? – kérdezte.

Al Mualim elmosolyodott, aztán a terem hátsó részébe ment, lehajolt, és kinyitott egy ládikát. Abból egy dobozt vett elő, és az asztalra helyezte. Altaïr anélkül is tudta, hogy mi az, hogy ránézett volna, de azon kapta magát, hogy akaratán kívül is a dobozkára bámul. Tekintete a tárgyra szegeződött. Az a doboz volt, amelyet Malik szerzett meg a templomból. Csakúgy, mint korábban, most is úgy tűnt, hogy izzik – mintha csak a hatalom sugárzott volna belőle. Csak most döbbsen rá, tulajdonképpen mindig is tudta, hogy erről a kincsről beszélnek. Tekintetét végül Al Mualim felé fordította, aki azt fürkészte, miként reagál a doboz láttán. A Nagymester arcán elnéző kifejezés jelent meg. Úgy tűnt, nem ő volt az első, aki így viselkedett. És ez még csak a kezdet volt.

Ezután a dobozból egy gömböt emelt ki, amely úgy kétökölnyi volt. Úgy tűnt, az aranszín gömb mozaikberakása ritmikusan lüktet az energiától. Altaïr azon tűnődött, nem a képzelete játszik-e vele. Mintha a tárgy... *élne*. Megzavarodott – úgy érezte, a gömb vonzani kezdi őt.

– Kísértés... – hangsúlyozta Al Mualim.

Hirtelen, mint ahogy a gyertya lángja kihuny, a gömb megszűnt lüktetni. Kisugárzása és a korábban érzett vonzerő is odalett. Nem volt már több, csupán... egy gömb: egy ősi tárgy,

amely a maga módján gyönyörű ugyan, de nem több holmi csecsebecsénél.

– Ez csak egy darab ezüst...

– Gyere, nézd csak meg közelebbről! – erősködött Al Mualim.

– Fel-felpislákol ugyan, de nincs benne semmi különös. Mit kellene látnom?

– Ez a „darab ezüst” volt az oka Ádám és Éva kiűzetésének. *Ez az Alma.* Vesszőket változtatott már kígyóvá. Szétválasztotta és összezárta a Vörös-tengert. Erisz kezébe kerülve emiatt tört ki a trójai háború. És az a szegény ácsfű is ezzel változtatta a vizet borrá.

Az Alma, az Éden-darab? Altaïr kételkedett.

– Elég egyszerűnek tűnik mindahhoz képest, amit állítasz róla. Hogyan működik?

– Az, ki kezében tartja, uralkodik azok szíve és elméje felett, akik rávetik pillantásukat, vagy ahogy mondani szokás, aki „evék belőle”.

– Akkor hát Nábluszi Garnier emberei... – találgatott Altaïr, ahogy eszébe jutottak a kórházban látott nyomorultak.

– Az csupán egy kísérlet volt. Az Almáéhoz hasonló hatást próbáltak elérni füvekkel... hogy tisztában legyenek vele, hogyan működik majd, amikor végre megkaparintják.

Altaïr már mindent értett.

– Talál biztosította az ellátást. Tamír felszerelte őket eszközökkel. Készültek valamire, az világos... de mire?

– Háborúra – vágta rá a választ Al Mualim.

– És a többiek... a helytartók? Az ő feladatuk lett volna, hogy követőket gyűjtsenek. Akiket aztán Nábluszi embereihez hasonlónak tesznek.

– A tökéletes polgárok. A tökéletes katonák. A tökéletes világ.

– Nem hagyhatjuk, hogy Robert de Sable újra megkaparintsa – mondta Altaïr.

– Amíg ő és testvérei életben vannak, nem fogják feladni – válaszolta Al Mualim.

– Akkor hát el kell őket pusztítanunk.

– És éppen erre utasítottalak – mosolygott Al Mualim. – Még két templomossal kell elbánnod – tette hozzá. – Egyikük, Sibrand Akkóban lakik, míg másikuk a damaszkuszi Dzsubair. Keresd fel a helyi vezetőinket, ők majd tájékoztatnak a teendőkről.

– Ahogy kívánod – mondta Altaïr, és biccentett.

– Ne várass soká. Robert de Sable minden bizonnyal aggódik sikereink miatt, és még megmaradt követői mindent megtesznek majd, hogy leleplezzenek. *Tudják*, hogy eljön értük a fehér kámzsás férfi. Keresni fognak.

– De nem lelnek majd. Mert csupán egy penge vagyok a tömegben – válaszolt Altaïr.

Al Mualim elmosolyodott – ismét büszke volt tanítványára.

25.

A Krédót Al Mualim tanította meg az ifjú Altaïrnak és Abbásznak. A Nagymester töltötte meg ifjú fejüket a Rend tantételeivel.

A reggeli vékony kenyér és datolya után a szigorú nevelőnők ellenőrizték, hogy tisztálkodtak-e, és rendes ruhát öltöttek-e magukra, aztán a fiúk könyveiket mellkasukhoz szorítva végigrohantak a folyosókon. Szandáljuk hangosan csattogott a kőpadlón, és közben izgatottan csevegtek, míg el nem érték a Nagymester dolgozószobájának ajtaját.

Volt egy közös szertartásuk, amit itt mindig elvégeztek. Vidám arckifejezésük komolyra váltott – ahogy azt a Nagymester elvárta. Aztán kopogtak. Valamiért mindketten szerettek kopogtatni, így ezt naponta felváltva csinálták. Megvárták, amíg a Nagymester behívja őket, benn pedig az Al Mualim által kifejezetten számukra – egyet Altaïr, egyet pedig testvére, Abbász részére – kijelölt párnákra ültek törökülésben.

Az első alkalommal még rémültek és bizonytalanok voltak – bizonytalanok magukban, féltek egymástól és legfőképpen Al Mualimtól, aki a délutáni és éjszakai edzések mellett minden reggel és este órát tartott nekik. Hosszú órákat töltöttek a Rend szabályainak tanulásával, miközben a Nagymester fel s alá járkált a szobában.

Kezét mindig összekulcsolta háta mögött, és néha megállt, hogy megdorgálja őket, ha úgy vette észre, nem figyelnek. Mindketten furcsának találták, hogy Al Mualim egyik szeme sosem mozdul. Egyik éjjel Abbász szobájuk másik végéből

suttogva barátjához fordult.

– Hé, Altaïr!

Altaïr meglepetten könyökölt fel. Korábban sosem beszélgettek a gyertyák elfújása után. Inkább csendben feküdtek, és mindketten elmerültek gondolataikban. Egészen addig az éjszakáig. Telihold volt, és az ablakot takaró lepedő fehér izzása lágy szürke színűre festette a szobát. Abbász az oldalán feküdt, és Altaïrt nézte, amikor pedig társa egész figyelmét neki szentelte, kezével eltakarta egyik szemét, és szinte tökéletesen utánozva Al Mualimot, azt mondta:

– Semmik vagyunk, ha nem vetjük alá magunkat az Orgyilkos Krédójának.

Altaïr hangosan felkacagott, és ettől fogva igazi barátok lettek. Minden alkalommal, amikor Al Mualim megdorgálta őket, elfojtott nevetést hallott megfordultakor. A nevelőnőknek is hamar rá kellett döbbsenniük, hogy a fiúk már nem olyan szelídek és alkalmazkodók, mint korábban.

Al Mualim megtanította nekik az orgyilkosok tantételeit – melyeket aztán később Altaïr a sutba dobott. Ez pedig sokba került számára. Al Mualim elmagyarázta nekik, hogy az emberek elképzelésével ellentétben az orgyilkosok nem válogatás nélkül gyilkolnak. Feladatuk sokkal inkább az, hogy megszabadítsák a világot a gonosztól és a romlótól. Küldetésük az volt, hogy békét és egyensúlyt teremtsenek a Szentföldön, hogy ne az erőszak és a viszály törvényei uralkodjanak, hanem a törődésé és az elmélkedésé.

Megtanította nekik, miként lehetnek úrrá érzéseiken és indulataikon, hogyan rejthetik el kilétüket, és tűnhetnek el teljesen az őket körülvevő világban. Hogyan érhetik el, hogy átlagemberek ne figyeljenek fel rájuk. Hogyan lehetnek átlátszóak, szellemek a tömegben. Az emberek számára az orgyilkosok olyan varázslatos teremtmények voltak, akiket

nem érthettek meg, mondta, de mint minden mágia esetében, csupán arról volt szó, hogy az orgyilkos akarata meghajlította a valóságot.

Megtanította őket arra is, hogy a Rend érdekeit mindig helyezték saját érdekeik elé. A Testvériség „fontosabb, mint te magad, Altaïr. Fontosabb, mint te magad, Abbász. Fontosabb, mint Maszjaf vagy én.” Ily módon az orgyilkos sosem árthat a Rendnek. Az orgyilkos sosem veszélyeztetheti a Testvériséget.

Altaïr megszegte ugyan ezt a tételt, de erről nem Al Mualim tehetett – ő minden alkalommal hangsúlyozta a tanítás fontosságát. Elmagyarázta nekik, hogy a korlátok csupán az emberi agy szüleményei, és azt is, hogy az emberek maguk döntötték el, mely értékek „igazak” és „valósak”, de valójában téves határvonalakat húztak. A magukat vezérnek kikiáltók határozták meg ezeket a korlátokat. Al Mualim megmutatta nekik, hogy a valóság határai kimondhatatlanul tágabbak az emberiség korlátolt képzeleténél. Hogy csupán néhányan láthattak a határok mögé, és csak néhányan merték megkérdőjelezni a létezésüket.

És ez a néhány ember mind orgyilkos volt.

Mivel pedig az orgyilkosok képesek voltak a valódi világot érzékelni, képességeik is messze túlszárnyalták az embereket – bármit megtehtek.

Altaïr és Abbász napról napra többet tudott meg a Rendről, és egymáshoz is egyre közelebb kerültek. Majdnem minden napjukat együtt töltötték. Al Mualim tanításai mellett mindennapi teendőik unalmasnak tűntek. Egymással és a tanítónőkkel találkoztak leginkább. Aztán ott voltak Al Mualim órái és a különböző területek fejlesztésére szolgáló harci edzések. Ahelyett, hogy mindent lehetett volna, szinte semmit sem volt szabad. A fiúknak maguknak kellett gondoskodni saját szórakoztatásukról, így a tanulásra kijelölt órák helyett

sokat beszélgettek. Apjukról azonban kevés szót ejtettek. Eleinte Abbász csak arról volt képes beszélni, hogy Ahmad majd visszatér egy napon, de ahogy teltek-múltak a hónapok és az évek, egyre ritkábban emlegette. Altaïr időnként látta, ahogy Abbász az ablaknál áll, és csillogó szemmel bámulja a völgyet. Aztán visszahúzódott, és beszélgetőkedve megcsappant. Már nem is mosolygott annyit. Hosszú eszmecserek helyett csak az ablaknál álldogált.

Altaïr azt kívánta, bárcsak tisztában lenne barátja az igazsággal. A bánat tüze egy időre fellángolna ugyan a szívében, de aztán elhomályosodna – ezt Altaïr tapasztalatból gondolta. Még mindig sajgott a szíve, amikor eszébe jutott az apja, de legalább *tudta*, mi történt. Nagy különbség volt a tompa fájdalom és a folytonos reménytelenségérzés között.

Így egyik éjjel, miután elfújták a gyertyákat, felfedte az igazságot Abbász előtt. Könnyeivel küszködve, lehajtott fejjel mesélte el neki, hogy Ahmad az ő szobájában vetett véget életének, de Al Mualim úgy döntött, hogy legjobb lesz titokban tartani az esetet a Testvériség előtt.

– Azt mondta, a te érdekedben nem fedhetjük ezt fel. De a Nagymester nem látja, miként sóvárogsz atyád után. Én is elvesztettem az apámat – tudom, mit érzel –, de azt is megtapasztaltam, hogy a fájdalom idővel elmúlik. Abban bízom, segítelek azzal, hogy elárultam neked mindezt.

Abbász először csak pislogott a sötétben, aztán megfordult az ágyában. Altaïr azon tűnődött, vajon mit gondolt, hogyan reagál majd a fiú. Könnyekben tör ki? Dührohamot kap? Nem hisz neki?

Mindenre felkészült – még arra is, hogy megakadályozza Abbászt, hogy a Nagymesterhez rohanjon. De erre... az ürességre nem számított. Csak csönd volt a válasz.

26.

Altaïr egy damaszkuszi ház tetején állt, és következő áldozatát fűrkészte.

Az égett szagtól hányingere támadt, és a látvány is undorral töltötte el. Könyvégetés. Miközben az összegyűródő, elfeketedő, porrá égő könyveket nézte, Altaïr saját apjára gondolt, akit ugyanígy undorított volna a látvány. Al Mualim sem lett tőle boldogabb, amikor elmesélte neki a történeteket. A könyvégetés ellentmondott az orgyilkosok minden tanának. A tanulás tudást szül, a tudás pedig szabadság és hatalom. Ebben egészen biztos volt. Egy időre talán elfelejtette, de újra tisztában volt ezzel.

A tető, amelyen állt, Dzsubair *medreszéjének* udvarára nézett. Elrejtőzött, így a lentiek nem vehették észre őt. Füst szállt rejtékhelye felé, de az udvaron serénykedők figyelmüket teljes mértékben a tűznek és az annak közepén égő könyvek, dokumentumok és tekercsek halmainak szentelték. A tűznek és Dzsubair al-Hakimnak, aki parancsokat osztogatva álldogált a közelben. Feltűnt Altaïrnek, hogy egy embert kivéve mindenki tette a dolgát. A tudós oldalt állt, és a tüzet bámulta, arckifejezése pedig tükrözte Altaïr gondolatait.

Dzsubair bőrcsizmát és fekete fejfedőt viselt, arcára pedig fenyegető tekintet ült. Altaïr alapos kutatómunkát végzett, sok mindent kiderített róla. Dzsubair Damaszkusz legfontosabb tudósa volt – legalábbis névleg. Nem hagyományos módszereket alkalmazott. A tudás terjesztése helyett annak elpusztítására törekedett. Ehhez a törekvésehez megnyerte a

város kiemelkedő elméit, akiket Szaladin is támogatott a végrehajtásban.

Hogy miért tették? Miért gyűjtötték be és pusztították el ezeket az iratokat? Az „új út” vagy „új rend” nevében cselekedtek mindezt. Erről a mozgalomról már korábban is sokat hallott. Hogy pontosan miből is tevődött össze ez az újdonság, abban nem volt biztos, de azt tudta, hogy *ki* áll mögötte. A templomosok. Célpontja is egy volt közülük.

– A városban fellelhető összes írást el kell pusztítani! – Dzubair a megszállottak lelkesedésével buzdította embereit. Az őt segítő tudósok nagy köteg papírokat magukhoz ölelve siettek a tűzhöz. Altaïr nem látta, honnan kerítették elő a kéziratokat. A lángok közé vetették őket, a máglya pedig minden egyes új adagnál felizzott, és nőttön-nőtt. Szeme sarkából észlelte, hogy az udvar szélén álldogáló tudós egyre idegesebbé válik, aztán hirtelen, mintha csak nem tudná magába fojtani dühét, előrevetette magát, hogy szót váltson Dzubairral.

– Barátom, vess véget ennek – mondta, derűs hangsúllyal elfedve nyilvánvaló aggodalmát. – E kéziratok hatalmas tudást rejtenek, őseink jó okkal vetették őket papírra.

Dzubair leplezetlen megvetéssel nézett rá.

– És mi volt az az *ok*? – röffentette oda neki.

– Jelzőtüzek ezek, amelyek a helyes utat jelölik ki számunkra. Megmentenek a tudatlanság sötétségétől – esdekelt a tudós. A mögötte táncoló lángok magasra nyúltak. A tudósok nyalábnyi könyvekkel tértek vissza, amelyeket a tűzre vetettek, néhányan pedig ideges pillantásokat vetettek Dzubairra és a tiltakozó férfira.

– Nem – Dzubair előrelépett egyet, így az ellenálló férfinak hátrálnia kellett. – Ezek a papírdarabkák tele vannak hazugságokkal. Megmérgezik az elménket. Amíg léteznek,

nem remélheted, hogy a világot igazi valójában láthatjuk.

Noha minden tudását bevetette, hogy hasson Dzsubairra, a tudós nem rejthette el tovább csalódottságát.

– Hogyan állíthatod, hogy ezek a tekercsek fegyverek? Hiszen a tanulás eszközei!

– Válaszokért és megváltásért fordulsz hozzájuk. – Dzsubair újabb lépést tett előre, miközben a tiltakozó férfi csak hátrált. – Nagyobb bizodalmat fektetsz beléjük, mint önnönmagadba. Ez gyengévé és ostobává tesz. Megbízol a szavakban. A tintacseppekben. Elgondolkozol azért néha, hogy ki is írta őket oda? Vagy miért? Nem. Kérdések nélkül fogadod el, bármi is van a papírra vetve. Mi van, ha a szavak hazugok, mint ahogy az gyakran megeshet? Veszélyes lehet.

A tudós zavarban volt. Mintha csak azt mondták volna neki, hogy a fekete valójában fehér, vagy éjjel nappal van.

– Tévedsz – erősködött. – A szövegek a tudás ajándékát kínálják. Szükségünk van rájuk.

Dzsubair elkomorodott.

– Imádod a drágalátos írásaidat, nem? Bármit megtennél értük, mi?

– Igen, igen, hogyne!

Dzsubair elmosolyodott. Kegyetlen vigyor ült ki arcára.

– Akkor csadakozz hozzájuk!

Kezét a tudós mellkasára helyezte, és nagy erővel meglökte. Miközben hátrazuhan, a férfi szeme tágra nyílt meglepetésében, karjával pedig vadul csapkodott, mintha csak abban bízna, elrepülhet a mohó lángok elől. Aztán a lökés erejétől a tűzbe zuhan, ahol a perzselő ágyon elterülve vonaglani kezdett. Sikoltozott és rúgkapált, köpenye lángra lobbant. Egy pillanatra úgy tűnt, megpróbálja kioltani a lángokat, de már ingujja is meggyulladt. Aztán elhallgatott. Az Altaïr felé szálló füstbe az égő emberi hús émelyítő szaga

vegyült. Az udvaron serénykedő tudósokhoz hasonlóan maga is befogta az orrát.

– A hozzá hasonlók veszélyesek ügyünkre nézve. Van még valaki, aki szeretne szembefordulni velem?

Nem érkezett válasz, csak félelemmel teli szemek pillantottak ki az orrokat takaró kezek felett.

– Jól van – mondta Dzsubair. – A parancsok egyszerűek. Menjetek ki a városba. Gyűjtsétek be a még megmaradt írásokat, és azokból is rakjatok halmokat az utcán. Ha megvagytok, kocsit küldünk értük, és azokat is elpusztítjuk.

A tudósok útnak indultak, és az udvar kiürült. A gyönyörű márványfelület örökre elszíneződött az utálatos tüztől. Dzsubair körülötte sétálgatott, és a lángokat bámulta. Időnként idegesen pillantott körbe, és úgy tűnt, figyelmesen fülel. A tűz pattogásán és saját légzésén kívül azonban mást nem hallhatott. Kicsit megnyugodott, mire Altaïr elmosolyodott. Dzsubair tudta, hogy az orgyilkosok küldenek majd érte valakit. Azt hitte, okosabb vadászainál, és hogy elterelje figyelmüket, hasonmásokat küldött az utcára. Ezeket, hogy a megtevesztés tökéletes legyen, legmegbízhatóbb testőrei kísérték. Altaïr lopódzva közelítette meg a tető azon pontját, amely a könyvégető felett volt. Dzsubair úgy gondolta, biztonságban van a gondosan lelakatolt *medreszében*.

Tévedett. Épp most végzett utolsó szolgájával, és égette el utolsó könyvét.

Katt!

Dzsubair felnézett, és látta a felé repülő orgyilkost, aki már kieresztette pengéjét. Túl későn próbált elvetődni az útból, és a penge nyakába fúródott. Nagyot sóhajtva hullott a márványra.

Szemhéjai rebegtek.

– Miért... miért tetted ezt?

Altaïr a lángok között fekvő tudós megfeketedett holttestére

pillantott. A hús már leégett a koponyájáról. Úgy tűnt, mintha vigyorogna.

– Nem szabad megtiltani az embereknek, hogy azt tegyék, amiben hisznek – mondta Dzsubairnak, miközben kihúzta a pengét a férfi torkából. Vér csepegett a márványra. – Nincs jogunk megbüntetni másokat gondolataikért, bármennyire is eltér a véleményünk.

– Hát akkor mégis mit kellene tennünk? – zihálta a haldokló.

– Ha valakinek, hát neked tudnod kellene a választ. Oktatni kell őket. *Megtanítani* őket arra, hogy megkülönböztessék a jót a rossztól. A tudásnak kell megszabadítani őket, nem pedig az erőnek.

Dzsubair felkacagott.

– Nem tanulnak ezek semmiből. Meg vannak győződve a saját igazukról. Naiv vagy, ha azt hiszed, meggyőzhetők. Ez egy betegség, orgyilkos, melyre csak egyetlen gyógyír van.

– Tévedsz. És épp ezért kell távoznod az élők sorából.

– Én talán más vagyok, mint azok a drága könyvek, amelyeket megmenteni készülsz? A tudás forrása, amelylyel nem értesz egyet. Te mégis gondolkodás nélkül elveszed az életem.

– Kis áldozat a nagyobb jó érdekében. Szükséges lépés.

– Talán nem ősi tekercekből nyerik gondolataikat a keresztesek is? Nem azok miatt érez Szaladin és emberei is jogosnak tűnő dühöt? Írásaik másokat sodornak veszélybe. Születésükkel halált hoznak. Magam is kicsiny áldozatot hoztam. – Elmosolyodott. – Már nem számít. Teljesítetted küldetésed, és én is.

Lehunyta szemét, és meghalt. Altaír felállva körbenézett az udvaron, és egyaránt befogadta annak szépségét és csúfságát. Lépéseket hallott, úgyhogy jobbnak látta elillanni. Fel a tetőkre, aztán le az utcára. Elvegyült a város tömegében. Nem

volt más, csupán egy penge a tömegben...

– Most *nekem* lenne egy kérdésem – mondta Al Mualim legközelebbi találkozásukkor. Visszaállította Altaïr korábbi tiszttségét, így az orgyilkos újra mesteri rangot kapott. De úgy tűnt, a mentora még meg akar bizonyosodni róla, hogy Altaïr megtanulta a leckét. – Mi az igazság? – kérdezte.

– Hiszünk magunkban – válaszolt Altaïr, aki szeretett volna a Nagymester kedvében járni, és meg akarta mutatni, hogy valóban megváltozott. Hogy az, hogy könyörületet tanúsított, a helyes döntés volt. – A világot igaz valójában látjuk, és abban bízunk, hogy egy napon az emberiség is ezt teszi majd.

– Mi hát a világ?

– Egy ábrándkép – válaszolt Altaïr. – Melyet vagy elfogadunk, mint ahogyan a legtöbben teszik, vagy túllépünk korlátain.

– És mit jelent az, hogy túllépünk a korlátain?

– Felismerjük, hogy a törvények nem valami istenségtől erednek, hanem az emberi elméből. Már értem, hogy Krédónk valójában nem szabadít fel minket teljesen. – Hirtelen valóban megértette. – Arra vezet minket, hogy bölcssek legyünk.

Mostanáig anélkül hitt a Krédóban, hogy valójában megértette volna tanításait. Az volt a célja, hogy rávegye követőit, hogy azok kérdezzenek, hogy a benne rejlő gondolatokat, a tudást és az érveket minden cselekedetükben alkalmazzák.

Al Mualim bólintott.

– Érted már, miért jelentenek olyan nagy veszélyt a templomosok?

– Amíg mi szeretnénk ezt az ábrándképet szertefoszlatni, ők arra akarják felhasználni, hogy mások felett uralkodhassanak.

– Úgy van. Új, számukra megfelelőbb formát akarnak adni a

világnak. Ezért küldtelek, hogy megszerezd kincsüket. Ezért zártam el azt a világ elől. És ezért kell megölnöd őket. Amíg életben vannak, életben tartják az Új Világrend megteremtésére vonatkozó vágyukat is. Most pedig meg kell keresned Sibrandot. Halála után Robert de Sable végre sebezhető lesz.

– Úgy teszek, ahogy mondd.

– Biztonság és béke kísérjen utadon, Altaïr.

Altaïr remélte, hogy utoljára kell Akkóba utaznia. A viharvert Akkóba, amelyet folytonosan a halál leple takart. Elvégezte a szükséges kutatómunkát, aztán meglátogatta Dzsabalt, hogy begyűjtse tőle a jelet. Sibrand nevének említésekor Dzsabal megfontoltan bólintott.

– Ismerem őt. Nemrég nevezték ki a Német Lovagrend vezetőjévé. A velencei negyedben lakik, és Akkó kikötőjéért felel.

– Ennél többet is sikerült megtudnom.

Dzsabal lenyűgözve vonta fel szemöldökét.

– Folytasd hát.

Altaïr elmesélte, hogy Sibrand a kikötőben állomásozó hajókkal tengeri blokádot kíván vonni a kikötő körül. De nem azért, hogy meggátolja Szaladin támadását – ez pedig sokat elárult a terveiről. Azok alapján, amit Altaïr megtudott, Sibrand meg kívánta akadályozni, hogy Richárd emberei utánpótláshoz jussanak. Mindent értett. A templomosok sajátjaikat árulták el. Minden egyértelmű volt, vagy legalábbis úgy tűnt: az ellopott ereklye, a célpontjai által folyton emlegetett Testvériség, és még végső céljuk is. De mégis...

Mégis rága egy érzés, amelyet nem tudott lerázni magáról. Még most is úgy érezte, hogy hajnali ködként örvénylik körülötte a bizonytalanság.

– Azt beszélík, Sibrandot felemészti a félelem. Retteg a tudattól, hogy valaki végez vele. A kikötői negyedet teljesen lezáratta, és most ott rejtőzik, miközben hajója érkezésére vár.

Dzsabal elgondolkodott.

– Ez veszélyessé teszi a dolgokat. Talán tud küldetésedről is?

– Minden korábbi célpontom kapcsolatban állt a többiekkel. Al Mualim figyelmeztetett, hogy a hír elterjedt közöttük.

– Légy nagyon óvatos, Altaïr – mondta Dzsabal, miközben átnyújtotta neki a tollat.

– Természetesen, *rafik*. De azt hiszem, ez még előnyömre válhat. A félelem meggyengíti őt.

Megfordult, de miközben kilépett az ajtón, Dzsabal visszahívta:

– Altaïr...

– Igen?

– Bocsánatkéréssel tartozom neked.

– Miért?

– Hogy kételkedtem elhivatottságodban.

Altaïr elgondolkodott.

– Nem, én hibáztam. Fontosabbnak tartottam magam a Krédónál. Nem tartozol semmivel.

– Ahogy kívánod, barátom. Légy óvatos.

Altaïr a kikötő felé vette az irányt, és úgy jutott át a Sibrand állította akadályokon, mint kés a vajon. Mögötte Akkó sok helyen omladozó falai tornyosultak, előtte pedig a hajókkal, pallókkal, hajóvázakkal és -testekkel teli kikötő. Volt néhány ép állapotú hajó, az ostromból hátramaradtak azonban a csillogó kék vizet hánykódó törmeléktengerré változtatták.

A napszítta, szürke kőikötő önálló városként működött. Az ott dolgozók és élők kikötői népek voltak, és úgy is néztek ki. Fesztelenül társalogtak – viharvert arcuk hozzászokott a mosolygáshoz.

De nem ma. Nem Sibrandnak, a Német Lovagrend nagymesterének irányítása alatt. Nemcsak a terület lezárását

rendelte el, de rengeteg őrt is kirendelt a saját védelmére. A meggyilkolásától való rettegés fertőzésként terjedt el seregében. Fürkésző pillantásokat vető katonacsoportok sétáltak fel s alá a kikötőben. Idegesnek, ingerlékenynek tűntek, és kezüket mindig pallosuk markolatán tartották. Erősen izzadtak nehéz láncingük alatt.

Altaïr zűrzavarra lett figyelmes, így, együtt más polgárokkal és katonákkal, a hangok felé vette az irányt. Egy lovag üvöltözött egy szent életű férfival. Társai aggódva figyelték az eseményeket, és a közelben tartózkodó kikötői munkások és kereskedők is körükük gyűltek, nehogy lemaradjanak a látványosságról.

– Tévedsz, Sibrand nagymester. Nem ártanék én a légynek se, főleg nem neked.

Megtalálta hát Sibrandot. Altaïr felfigyelt fekete hajára, kemény tekintetére és mélybarna szemére, amely olyan vadul forgott, mint a naptól esztét vesztett kutyáé. Százféle fegyvert tartott magánál – övéről kardok, török és kések lógtak. Hátán keresztben íj lógott, jobb válla felett pedig nyílvégek kandikáltak ki. Kimerültnek tűnt. Az örület határán járt.

– Most ezt állítod – mondta, miközben nyálcseppeket zúdított a pap arcába. – Mégsem kezeskedne itt érted senki. Mire következtessenek ebből?

– Egyszerű életet élek, uram, mint ahogy minden egyházi ember. Nincs ínyünkre magunkra vonni a figyelmet.

– Talán így van. – Egy pillanatra lehunyta szemét, amely aztán hirtelen felpattant. – Vagy talán azért nem ismernek téged, mert nem is Isten szolgája vagy, hanem orgyilkos.

Ezzel hátralökte a papot, aki fájdalmas arccal terült el a földön, majd feltérdelt.

– Soha! – erősködött.

– A ruhád nem különbözik egy orgyilkosétól.

A szent életű kétségbeesett.

– Ha hasonló ruhát viselnek, azt azért teszik, hogy bizonytalanságot és félelmet keltsenek az emberekben. Nem engedheted, hogy elérjék céljukat.

– Gyávának nevezed? – üvöltött akadozó hangon Sibrand. – Megkérdőjelezed a hatalmamot? Vagy abban bízol, ellenem fordíthatod saját lovagjaimat?

– Nem. *Nem*. Én... én nem értem, miért... miért teszed ezt velem... Nem tettem semmi rosszat.

– Nem emlékszem rá, hogy megvádoltalak volna bármivel is, így meglehetősen furcsának találom ezt a kirohanásodat. Talán a bűntudat vezet ilyen vallomásra?

– De hát nem vallottam be én semmit.

– Ah, hát hajlíthatatlan vagy a végsőkig.

A pap halálra vált. Bármit is mondott, egyre rosszabb helyzetbe került.

– Hogy érted? – Altaïr figyelte a férfi arcán váltakozó érzelmeket – félelem, zavarodottság, elkeseredettség, reménytelenség.

– Vilmos és Garnier túl önhitt volt, és életével fizetett ezért. Nem követem el ugyanazt a hibát. Ha valóban Isten szolgája vagy, a Teremtő majd gondoskodik rólad. Segítek elvégezni a munkáját.

– Megőrültél! – kiáltotta a pap. Könyörögve fordult a tömeg felé. – Hát senki sem állítja meg? Saját félelme mérgezte meg az elméjét. Ott is ellenséget lát, ahol nincsen.

Társai kínosan pillantgattak körbe, de nem szólaltak fel érdekében. A polgárok sem cselekedtek másképp – szenvtelenül nézték az eseményeket. A pap nem volt orgyilkos, ezt lerítt róla, de nem számított, mit gondolnak. Örültek, hogy nem rájuk zúdul Sibrand dühe.

– Úgy tűnik, az emberek osztják aggodalmam – mondta

Sibrand, miközben előhúzta kardját. – Amit teszek, Akkóért teszem.

A pap felsikoltott, ahogy Sibrand a gyomrába vágta a pengét. A lovag aztán megforgatta benne a kardot, kirántotta, és végül tisztára törölte. Az öreg egy darabig kínok között vonaglott, aztán meghalt. Sibrand örei felkapták a hullát, és a vízbe hajították.

Sibrand nézte, ahogy elsüllyed.

– Legyetek éberek, emberek! Jelentsetek minden gyanús személyt az öröknek. Kétlem, hogy ez lett volna az utolsó orgyilkos. Kitartó mocskok ezek... Most pedig folytassátok a munkát!

Altaïr figyelte, ahogy célpontja és két testőre egy evezős hajó felé igyekszik. A pap holttestét a hullámok a hajótestnek verték, aztán a víz a roncok felé sodorta. Altaïr mereven nézte a tengert, és egy nagyobb hajót pillantott meg valamivel távolabb. Az szolgált hát Sibrand menedékéül, gondolta. Újra Sibrand csónakja felé tekintett. Láta, ahogy a lovag kiegyenesedve fürkészi a vizet, orgyilkosok után kutatva. Folyton ezt csinálta. Mintha bármikor előbukkanhatnának a vízből.

Ő is erre készül, döntötte el végül Altaïr, miközben a legközelebbi hajótest felé sietett. Ráugrott, és könnyedén átvágott a bárkák és kikötői mólók között, végül megközelítve Sibrand hajóját. Láta, hogy Sibrand a főfedélzet felé halad, miközben szemével a vizet fürkészi. Altaïr hallotta, ahogy arra utasítja az öröket, figyeljék az alsó fedélzetet. Az orgyilkos átvágott a hajóhoz közeli egyik platformhoz.

Egy ör megpillantotta őt, de mielőtt felemelhette volna íját, Altaïr dobókést hajított bele. Szidta magát, hogy nem jutott elég ideje rá, hogy felkészüljön a támadásra. Ily módon ahelyett, hogy az ő a fa összekötő hídra zuhant volna, egy

hangos csobbanás kíséretében a vízbe hullott.

Altaïr a főhajó fedélzetére pillantott, látta, hogy Sibrand is hallotta a csobbanást, és páni félelem lesz úrrá rajta.

– Tudom, hogy ott vagy, orgyilkos! – visította, miközben lecsatolta iját. – Mit gondolsz, meddig rejtőzhetsz? Emberek százai fésülik át a kikötőt. Megtalálnak majd, és amikor végre előkerítenek, meglakolsz bűneidért.

Altaïr a kikötői hídba kapaszkodott, és búvóhelyén maradt. A tartórudakat folytonosan hullámok csapkodták, de máskülönben teljes csend volt. Már-már kísérteties csend, amely épp annyira rendítette meg Sibrand bátorságát, mint amennyire megnyugtatta Altaïrt.

– Mutasd magad, gyáva féreg! – erősködött Sibrand, de hangja félelemmel telt meg. – Nézz szembe velem, és legyünk túl ezen!

Mindent idejében, gondolta. Sibrand vakon kilőtt egy nyilat, aztán újabbat helyezett a húrba, és újra nyilazott.

– Mindenki az őrhelyére! – kiáltotta Sibrand az alsó fedélzeten tartózkodóknak. – Itt van valahol. Találjátok meg, és végezzetek vele! Kitüntetem azt, aki elhozza nekem az orgyilkos fejét.

Altaïr a platformról a hajóra ugrott, az apró puffanás pedig visszhangzott a néma víztükör fölött. Kivárt, miközben a hajótestbe kapaszkodott, és hallotta Sibrand rémült kiáltásait. Aztán felhúzta magát. Megvárta, amíg Sibrand hátat fordít neki, csak ekkor ugrott a fedélzetre. Mindössze néhány lépésnyire lehetett a Német Lovagrend nagymesterétől, aki óvatosan sétált fel s alá a fedélzeten, miközben fenyegető szavakat szórt a kihalt tenger felé, és felváltva szidta embereit és osztott parancsokat katonáinak, akik az alsó fedélzeten futkostak ide-oda.

Sibrand halott, gondolta Altaïr, miközben mögé lopakodott.

Félelme már korábban végzett vele, de túl ostoba volt ahhoz, hogy erre rájöjjön.

– Kérlek... ne tedd! – könyörgött, miközben Altaïr pengéjével a nyakában a fedélzetre rogyott.

– Félsz? – kérdezte az orgyilkos, és kihúzta a pengét.

– Persze hogy félek – válaszolt Sibrand, mintha csak egy idiótához beszélne.

Altaïr arra gondolt, milyen érzéketlen volt Sibrand, amikor a pappal beszélt.

– De biztonságban leszel, Isten karjaiban...

Sibrand felkacagott, és közben nyál csörgött ki a száján.

– Hát nem tanítottak neked semmit a testvéreim? Tudom, mi vár rám. Mi vár mindnyájunkra.

– Ha nem Isten, hát mi?

– Semmi. Semmi nem vár. És épp ettől rettegek.

– Nem vagy hívő – állapította meg Altaïr. Igaz volt vajon? Sibrand nem hitt volna? Nem hitt volna Istenben?

– Hogyan hihetnék benne annak tudatában, amit felfedtek előttem? Amit láttam? A kincs volt a bizonyíték.

– Mit bizonyított?

– Hogy ez az élet minden, amink van.

– Odázd hát el még a halálod, és meséld el, milyen szerepet játszottál a Testvériségben.

– A tengeri blokádért feleltem, hogy az ostoba királyok és királynők ne küldhessenek erősítést. És ha... És ha...

– Gyorsan fogyott belőle az élet.

– ...megkaparintottátok a Szentföldet? – kérdezte Altaïr.

Sibrand köhögni kezdett. Amikor megszólalt, láthatóvá váltak vérborította fogai.

– *Felszabadítottuk*, te marha. A hit igája alól.

– Szabadság? Városok vezetését döntöttétek meg. Emberek elméjét akartátok uralni. Meggyilkoltatok bárkit, aki felszólalt

ellenetek.

– Véghezvitettem, amit parancsoltak, mert hittem az ügyünkben. Éppúgy, mint te.

– Ne félj – mondta Altaïr, miközben lehunyta a férfi szemét.

– Már közel vagyunk, Altaïr. – Al Mualim felállt asztalától, és az ablakon beszűrődő széles fénnyalábon keresztül közelebb lépett az orgyilkoshoz. Galambjai vidáman turbékoltak a délutáni hőségben, és az a bizonyos édes illat volt érezhető a levegőben. A csodás nap ellenére, és annak dacára, hogy Altaïr nemcsak rangját, de ami annál sokkal fontosabb, a Nagymester bizalmát is visszanyerte, feszültnek érezte magát.

– Már csak Robert de Sable választ el minket a győzelemtől – folytatta Al Mualim. – A parancsok az ő szájából hangzanak el, és a fizetséget az ő kezéből veszik el emberei. A templomosok kincsének titka és az azzal járó összes fenyegető veszedelem vele együtt pusztul el.

– Még mindig nem értem, hogy okozhat ennyi zűrzavart egy apró kincs – mondta Altaïr. Folyton Sibrand titokzatos utolsó szavain rágódott. A gömbre gondolt – az Éden-darabra. Első kézből tapasztalta meg azt a titokzatos vonzalmat, de úgy hitte, az ereklýe legfeljebb elvakítani képes az embereket. Vagy bármit meg lehetett a segítségével szerezni, amit csak kívánhatott az ember? Be kellett ismernie, ezt a gondolatot ő is vonzónak találta.

Al Mualim kimérten bólintott, mintha csak olvasott volna gondolataiban.

– Az Éden-darab valójában kézzelfogható formába öntött kísértés. Nézd, mit tett Robert-ral. Amint megízlelte hatalmát, az elemésztette őt. Nem egy elpusztítandó veszélyes fegyvert látott benne, hanem eszközt. Eszközt, amely rádöbbsentette, mi is a célja az életben.

– *Hatalomról* álmodozott hát?

– Igen is és nem is. Hozzánk hasonlóan békéről álmodozott, és álmodozik még mindig.

– A férfi, akinek célja az volt, hogy a Szentföldet háborúk emésszék fel...

– Nem, Altaïr – tiltakozott Al Mualim. – Hogy lehet, hogy pont te nem látod, amikor *te* nyitottad fel a szememet ezzel kapcsolatban?

– Hogy érted? – Altaïr tanácstalan volt.

– Mi a céljuk? Neki és követőinek? Egy olyan világ, amelyben mindenki egyenlő. Nem vetem meg ezt a célját, sőt osztom is. Az *eszközeit* nem fogadhatom el. A békét tanulni kell. Megérteni. Választani, de...

– Ő rá akarja erőszakolni másokra – Altaïr bólogatott. Már értette.

– Es közben meg akar minket fosztani szabad akaratunktól – értett vele egyet Al Mualim.

– Furcsa... Furcsa ennek fényében gondolni rá.

– Sose gyűlöld áldozataidat, Altaïr. Mert az megmérgezi elmédet, és elhomályosítja ítélőképességedet.

– Nem győzhetnénk hát meg? Hogy hagyjon fel örült küldetésével?

Al Mualim kimerően és szomorúan rázta meg fejét.

– Már szóltam hozzá. Sajátos módmon, rajtad keresztül. Hát nem üzenet volt vajon minden egyes gyilkosság? Ő azonban úgy döntött, nem vesz rólunk tudomást.

– Akkor csak egyet tehetünk.

Végre eljött a pillanat, hogy De Sable után eredhetett. A gondolat izgalomba hozta Altaïrt, de figyelmeztette magát, hogy megfontoltnak kell lennie. Nem követheti el újra azt a hibát, hogy lebecsüli ellenfelét. Sem de Sable-t, sem mást.

– Először Jeruzsálemben kerültél vele szembe, és most is ott

találod – mondta Al Mualim, és elengedte a madarát. – Menj, Altaïr, ideje befejezni, amit elkezdted.

Altaïr megfordult, lesietett a torony kapujához vezető lépcsőn, és kilépett az udvarra. Abbász a kerítésen ücsörgött. Altaïr érezte magán a pillantást, miközben átvágott az udvaron. Megállt, és felé fordult. Pillantásuk összehalálkozott, és Altaïr úgy érezte, mondania kellene valamit, de nem tudta, mit. Meggondolta magát. Nagy feladat várt rá. A régi sebek épp azok voltak, amik: régi sebek. Ennek ellenére öntudatlanul is oldalához kapott.

28.

Az azt követő reggelen, hogy Altaïr felfedte Abbász előtt az igazságot apjáról, Abbász még visszahúzódóbb lett, és bármit is mondott Altaïr, nem sikerült kizökkenteni ebből az állapotból. Csendben fogyasztották el reggelijüket, és mogorván fogadták a nevelőnök figyelmét, mielőtt Al Mualim szállására mentek, és ott elfoglalták helyüket a földön.

Ha Al Mualimnak fel is tűnt szokatlan viselkedésük, nem tett rá megjegyzést. Talán magában elégedett is volt, hogy a fiúk gondolatai kevésbé kalandoznak el. Talán azt gondolta, csak összevesztek, mint ahogy az oly gyakran megesik a hasonló korú fiúkkal.

Belül azonban Altaïr kínlódott, és gondolatai gyötörték. Miért nem szól semmit Abbász? Miért nem reagált semmit arra, amit mondott neki?

A választ kérdéseire csak később kapta meg, amikor a szokásos edzésekre igyekeztek. A kardforgatást gyakorolták, és ahogy mindig, egymással küzdöttek. De Abbász ma úgy döntött, nem azzal a rövid fákarddal szeretne edzeni, amellyel általában tették, hanem a fényes pengékkel, amelyekkel majd végső vizsgájuk idején kell harcolniuk.

Kiképzőjüknek, Labibnak tetszett az ötlet.

– Pompás! Pompás! – mondta tapsolva. – De ne feledjétek, a vérontásból senkinek sem származik előnye. Ha egy mód van rá, ne zaklassuk a felcsereket. Ez nemcsak fegyverforgatói képességeitek, de a mérséklet és a fortély vizsgája is lesz.

– Fortély – mondta Abbász. – Abban jó vagy, Altaïr.

Fortélyos és álnok vagy.

Ezek voltak az első szavai, amelyeket aznap Altaïrhoz intézett. Miközben beszélt, olyan megvetéssel és gyűlölettel tekintett társára, hogy Altaïr tudta, soha nem lesz már olyan jó a viszonyuk, mint korábban. Labibra nézett, cs ellenkezni akart, esdekelní szeretett volna, hogy ne engedje a viadalt, de oktatójuk a valódi összecsapás reményétől felvillanyozva ugrotta át a négyszögletes harcteret övező alacsony kerítést.

Felálltak egymással szemben. Altaïr nagyot nyelt, míg Abbász elszántan fixírozta őt.

– Testvér–kezdte Altaïr –, amit tegnap éjjel mondtam...

– *Ne hívj testvérem!* – Abbász kiáltása visszhangzott az udvaron. Olyan vadsággal rontott Altaïrra, amilyet barátja még sosem tapasztalt tőle. Noha vicsorgott, Altaïr látta a szeme sarkában megcsillanó könnycseppeket is. Tudta, nem egyszerűen haragról van szó.

– Ne, Abbász! – kiáltotta, miközben kétségbeesetten védekezett. Balra pillantott, és látta oktatójuk zavarát. Nyilvánvalóan nem értette Abbász kirohanását és a kettejük között hirtelen támadt ellenségességet. Altaïr két további orgyilkost vett észre, akik minden bizonnyal meghallották Abbász kiáltását, és most a kiképzőtér felé közelítettek. A fellegrvár bejárata melletti őrtorony ablakában is arcok bukkantak fel. Azon tűnődött, vajon Al Mualim figyeli-e őket...

Abbász feléje szúrt, így Altaïrnek oldalra kellett ugrania, hogy hárítsa a támadást.

– Nana, Abbász... – dorgálta meg a fiút Labib.

– Meg akar ölni, mester! – kiáltotta Altaïr.

– Ne túlozzunk, gyermekem – nyugtatta az oktató, kevés meggyőződéssel a hangjában. – Tanulhatnál testvéred elkötelezettségéből.

– *Nem...* – Abbász újra támadásba lendült – *...vagyok. ..* – a

fiú minden egyes szónál vadul Altaïr felé dőfött – ...*a testvére!*

– Már megmondtam, hogy segítek neked! – kiáltotta Altaïr.

– Nem! – visított Abbász. – Hazudtál. – Újra lecsapott, és az acélpengék csengő hanggal ütődtek egymásnak. Altaïrt hátravetette a csapás, és a kerítésbe ütközve majdnem felbukott. Egyre több orgyilkos érkezett a kiképzőtérre. Néhányan aggódva figyelték az eseményeket, míg mások csak mulattak rajta.

– Védekezz, Altaïr, védekezz! – kiabálta Labib, miközben vidáman tapsikolt. Altaïr újra felemelte kardját, és immár válaszolt is Abbász csapásaira. Sikerült visszaszorítani ellenfelét a négyszög alakú tér közepére.

– Az igazat mondtam – sziszegte, ahogy közel kerültek, és pengéik egymáshoz simultak. – Azért fedtem fel előtted az igazságot, hogy segítsek rajtad, hogy megszabadulj végre a válladra nehezedő tehertől. Ha velem történik hasonló, magam is azt kívántam volna, hogy valaki árulja el az igazságot.

– Hazudtál, hogy szégyent hozz rám! – vádaskodott Abbász hátrálva. Térdeit kissé megrogyasztva vívóállást vett fel, és ahogy tanították őket, egyik kezét hátracsapta. A kard pengéje remegett.

– *Ne!* – kiáltott Altaïr. Hátratáncolt, ahogy Abbász előredőfött. Egy apró csuklómozdulattal azonban Abbásznak sikerült megvágnia Altaïrt. Az oldalán ejtett sebből vér csordogált. Könyörgő tekintettel nézett Labibra, de az aggodalmát látva amaz csak legyintett. Kezével a sebhez nyúlt, és véres ujjait Abbász felé tartotta.

– Elég volt, Abbász! – könyörgött. – Igazat mondtam, és abban bíztam, vigaszt nyújthatok neked.

– Vigaszt! – fordult Abbász a tömeg felé. – Azzal akart *vigaszt* nyújtani, hogy azt állította, apám saját kezével vetett véget életének.

Egy pillanatra döbbsent csend űlt a közönségre. Altaír Abbászról a nézelődökre emelte tekintetét, akik nem értették ezt a fordulatot. A titok, melyet sosem szabadott volna kiadnia, most nyilvánossá vált.

Al Mualim tornyára pillantott. A Nagymester kezét háta mögött összekulcsolva, kifürkészhetetlen arckifejezéssel állt, és nézte az eseményeket.

–*Abbász!*– üvöltötte Labib, miután végre belátta, nincs minden rendben. – *Altaír!*

A két fiú azonban semmibe se vette kiáltását, és kardjuk újra összecsapott. A fájdalmával küszködő Altaír védekezésre kényszerűlt.

– Azt hittem... – kezdte.

– Azt hitted, hogy szégyent hozhatsz a fejemre! – visította Abbász. Könnyek csurogtak arcán, miközben Altaír körül körözött, aztán kardját vadul lengetve újra előrerontott. Altaír leguggolt, és rést pillantott meg Abbász védekezésében, közvetlenül karja és teste között. Odavágott, és felhasította Abbász bal karját. Abban bízott, ez épp elég időre megállítja a fiút ahhoz, hogy elmagyarázza...

De Abbász felsikoltott, és egy végső csatakiáltással előrevetette magát. Altaír elkapta fejét a cséphadaróként pörgetett penge elöl. Vállával Abbásznak rontott, így a földre kerültek. Ruhájukat por és vér borította. Egy pillanatra összekapaszkodtak, aztán Altaír perzselő fájdalmat érzett oldalában, és látta, hogy Abbász a sebébe dugta hüvelykujját, és megforgatta benne azt. Altaírra nehezedett, és a földhöz szegezte őt. Övéből előhúzta törét, és Altaír torkához tartotta. Még mindig könnyező, vérben forgó szemét Altaírra szegezte. Fogát vicsorgatva zihált.

–*Abbász!*– hallatszott a kiáltás, de ezúttal nem Labibtól vagy a nézelődök egyikétől, hanem Al Mualim ablaka felől. –

Rakd el a késed! – üvöltötte. Hangja mennydörgésként töltötte be az udvart.

Abbász gyenge és kétségbeesett hangon válaszolt.

– Nem, amíg be nem ismeri a hazugságot.

– Mit ismernék be? – kiáltott Altaïr küszködve. Abbász keményen tartotta.

Labib addigra átmászott a kerítésen.

– Most, Abbász! – parancsolta, miközben kiengesztelő célzattal előretartotta tenyerét. – Tedd, amit a Nagymester mond.

– Ha közelebb jössz, belevágok – morogta Abbász.

Az oktató megtorpant.

– Ezért tömlöcbe kerülsz, Abbász. Egy rendtag sem viselkedhet így. Nézd, vannak itt a faluból is. Pletykálni fognak.

– Nem érdekel – válaszolt Abbász, könnyeivel küszködve. – Be kell ismernie. Be kell ismernie, hogy hazudott az apámmal kapcsolatban.

– Miféle hazugságról beszélsz?

– Azt állította, hogy apám megölte magát. Hogy egyszer csak megjelent Altaïr szobájában, bocsánatot kért tőle, és elmetszette a saját torkát. De *hazudik*. Az apám nem végezhetett magával. Elhagyta a Testvériséget, így kért bocsánatot a Rendtől. Most pedig mondd, hogy hazudtál! – A tör hegyét Altaïr torkába döfte, és a szúrás helyén vér serkent.

– Abbász, elég! – üvöltötte Al Mualim a toronyból.

– Hazudtál, Altaïr? – kérdezte Labib.

A kiképzőtérre csend borult. Mindenki Altaïr válaszára várt. Felnézett Abbászra.

– Igen – mondta. – Hazudtam.

Abbász összekuporodott, és összeszorította szemét. Bármilyen fájdalmat is érzett abban a pillanatban, az egész

testében megreszkettette őt. A tört a földre ejtette, az csörömpölve zuhant a négyszögletű tér földjére. Sírásban tört ki. Még akkor is sírt, amikor Labib odalépett hozzá, keményen megragadta karját, talpra állította, és két odasiető örhöz vezette. Altaïrt néhány pillanattal később talpra állították, és a tömlöcbe rángatták.

Al Mualim egy hónap múltán úgy döntött, hogy ennyi, a zárkában töltött idő elegendő volt a fiúk számára, és visszatérhetnek edzésükhöz. Abbász bűnét súlyosabbnak ítélték, hiszen ő volt az, aki szabadjára engedte indulatait, és így gyalázatot hozott a Rendre. Büntetése az volt, hogy kiképzését egy évvel meghosszabbították. Még akkor is Labibbal kellett gyakorlatoznia, amikor Altaïrt orgyilkossá avatták. Az igazságtalanság csak növelte az Altaïrral szemben érzett gyűlöletét, aki lassan szánalmas, megkeseredett alaknak látta Abbászt. Amikor a fellegvárat megtámadták, Altaïr mentette meg Al Mualim életét, és ekkor emelték őt a mesterek közé. Azon a napon Abbász Altaïr lába elé köpött a porba, de utóbbi csak megvetően mosolygott rá. Altaïr úgy döntött, Abbász éppoly gyenge és tehetetlen, mint apja volt.

Visszatekintve, talán ekkor lett úrrá rajta először a gőg.

29.

Amikor Altaïr a következő alkalommal megérkezett a jeruzsálemi központba, már más ember volt. Nem, nem hitte, hogy küldetése véget ért – ezt a hibát a régi Altaïr követte volna el. Nem, tisztában volt vele, hogy az éppen csak elkezdődött. Úgy érezte, ezzel Malik is tisztában van. Valami megváltozott az iroda vezetőjében, és ezt Altaïr már beléptekor észlelte rajta. Újra tisztelet és egyetértés volt közöttük.

– Biztonság és béke, Altaïr.

– Veled is, testvérem – válaszolt Altaïr, és egy pillanatra csend ült a helyiségre.

– Úgy tűnik, a sors néha furcsa játékot űz velünk...

Altaïr bólintott.

– Szóval igaz? Robert de Sable Jeruzsálemben van?

– Magam láttam a lovagokat. – A templomos említésére Malik csonkjához kapott.

– Csak szerencsétlenség jár a nyomában. Ha itt van, csakis gonosz tervei lehetnek. Nem hagyom meg neki a lehetőséget, hogy cselekedjék is.

– Ne hagyd, hogy a bosszú elhomályosítsa elmédet, testvér. Mindketten tudjuk, hogy az nem vezethet jóra.

Altaïr elmosolyodott.

– Nem felejtettem el. Nincs mitől tartanod. Nem bosszúra, hanem tudásra szomjazom.

Korábban csak papagájként ismételte volna ezeket a mondatokat, hiszen mindig is tisztában volt vele, mit várnak tőle. Most valóban hitt abban, amit mondott.

Úgy tűnt, Malik megértette.

– Nem ugyanaz az ember vagy, aki korábban.

Altaïr bólintott.

– Küldetéseim során sokat tanultam, és számos titkot felfedtem, de a kirakósnak még mindig vannak olyan darabkái, amelyeket nem ismerek.

– Hogy érted?

– A férfiak, akiket a másvilágra küldtem, együtt dolgoztak, és egy ember fogta össze őket. Robert-nak tervei vannak a földdel. Ennyit bizonyosan tudok. De hogyan és miért? Mikor és hol? Ezekről nem tudtam meg még semmit.

– A keresztesek és a szaracénok együtt dolgoznának? – tűnődött hangosan Malik.

– Nem, nem ők. A templomosok.

– A templomosok a keresztes hadakhoz tartoznak – mondta Malik, noha a kérdés az arcára volt írva: hogyan lehettek Richárd király emberei, ha Jeruzsálemben állomásoztak? Ha a város utcáit rótták?

– Inkább csak szeretnék, hogy Richárd király is ezt gondolja. Nem. Kizárólag Robert de Sable-nak kötelezték el magukat, és annak az örült gondolatnak, hogy *ők* majd megállítják a háborút.

– Furcsa mesének hangzik.

– Nem is tudod, mennyire az, Malik...

– Mesélj hát.

Altaïr elmesélte Maliknak, mit tudott meg addig.

– Robert és a templomosai a városban vannak. Azért jöttek, hogy leróják tiszteletüket Madzsd Addin előtt. Részt vesznek a temetésén, ahol persze én is ott leszek.

– Hogy lehet, hogy a templomosok is ott lesznek a szertartáson?

– Még rá kell jönnöm valódi céljaikra, de időben kiszedem

valakiből. Maguk a polgárok is megosztottak. Sokan a halálukat kívánják, míg mások tárgyalásokba kezdenének, hogy végre békét teremtsenek.

A szónokra gondolt, akit kikérdezett, és aki hajthatatlanul azt állította, hogy urai véget akarnak vetni a háborúnak. A keresztény De Sable a moszlim Madzsd Addin temetésén. Hát ez nem azt bizonyítja vajon, hogy a templomosok célja a Szentföld egységesítése volt? A polgároknak nem volt ínyére a templomosok jelenléte Jeruzsálemben. A keresztes megszállás emléke még mindig friss élményként kísértette őket. Nem meglepő módon összecsapások törtek ki a keresztesek és a szaracénok között, akik nem tudták elviselni az utcákon parádézó lovagok látványát. A várost nem győzték meg a szónokok, akik azt szajkózták, hogy a béke nevében érkeztek.

– *Béke?* – kérdezte most Malik.

– Mondom, a többi célpont mind ezt állította.

– Ez azt jelentené, hogy szövetségeseink, mi mégis rájuk törünk.

– Tévedsz, semmiben sem hasonlítunk ezekre az emberekre. Céljuk nemesnek hangzik ugyan, eszközeik korántsem azok. Legalábbis... Legalábbis ezt mondta nekem Al Mualim.

Nem vett tudomást a kétely ama apró férgéről, amely a gyomrában izgett-mozgott.

– Szóval mi a terved?

– Részt veszek a temetésen, és ott elintézem Robert-t.

– Minél előbb, annál jobb – értett egyet Malik, miközben átnyújtotta a tollat Altaïrnak. – A szerencse segítse pengédet, testvér.

Altaïr átvette a jelet. Nagyot nyelt, és megszólalt.

– Malik... mielőtt elmennék, mondanom kell valamit.

– Bökd csak ki!

– Ostoba voltam.

Malik unottan felnevetett.

– Általában nem vitatkoznék ezzel, de miről van szó? Miről beszélsz?

– Soha nem vitt rá a lélek... Soha nem kértem tőled bocsánatot. Túl büszke voltak. Miattam vesztetted el a karodat. És Kadart. Minden okod megvolt rá, hogy neheztelj rám.

– Nem fogadom el a bocsánatkérésedet.

– Megértem.

– Nem. Nem érted. Nem fogadom el a bocsánatkérésedet, mert nem ugyanaz az ember vagy, mint akivel Salamon templomába mentem, így *neked* nincs miért bocsánatot kérned.

– Malik...

– Talán ha nem irigyeltelek volna annyira, magam sem lettem volna oly óvatlan. Épp olyan hibás vagyok, mint te.

– Ne beszélj bolondságokat.

– Egyek vagyunk. Éppúgy, ahogy győzelmeink babérját közösen aratjuk le, osztoznunk kell a vereség fájdalmában is. Ily módon közelebb kerülünk egymáshoz. És erősebbek leszünk.

– Köszönöm, testvérem.

Nem sokkal később Altaïr már a temetőben állt egy apró, díztelen sír mellett. Csatlakozva a templomosokból és a lakosságból álló gyér csoporthoz, amely azért gyűlt össze, hogy megemlékezzen Madzsd Addinról, Jeruzsálem hajdani helytartójáról.

A holttestet megmosták, halotti lepelbe burkolták, és körmenetben vitték a temetőbe, ahol jobb oldalára fordítva temették el. A sírgödröt betemették – a menet összes résztvevője egy maroknyi földet dobott bele. Altaïr megérkezésekor az imám épp a gyászbeszédhez készülődött, és csend borította a megszentelt földet. A legtöbben kezüket

összekulcsolva, fejüket meghajtva adták meg a tiszteletet a halottnak, így nem volt nehéz Altaïrnek a gyülekezeten átvágva kedvező helyet találni, ahonnan szemel tarthatta áldozatát. Azt, aki miatt Altaïr erre az útra lépett – akinek halála igazságos büntetés lenne minden szenvedésért, amit okozott, és amit nevében mások elkövettek.

Miközben a gyászolók sorai között haladt, Altaïr rádöbrent, hogy eddig sosem vett részt áldozatai temetésén, és körbepillantott, gyászoló családtagokat keresve. Azon tűnődött, vajon ő, a gyilkos mit érezne keserves szenvedésük láttán. De ha Madzsd Addinnak voltak is közeli rokonai, vagy nem jelentek meg, vagy szomorúságukat nem juttatták kifejezésre. A sírhely mellett csak az imám és...

Néhány templomos lovag állt.

A három lovag egy gazdagon díszített ivókút előtt várakozott, amelyet egy magas homokkő falba vájtak. Páncélt és teljes arcot fedő sisakot hordtak, még az is, aki a kettő előtt állt, de ő palástot is viselt, a templomosok nagymesterének megkülönböztető palástját.

És mégis... Altaïr hunyorogva nézte De Sable-t. A lovag mintha nem olyan lett volna, mint akire Altaïr emlékezett. Talán a memóriája tréfálta meg? Talán Robert de Sable azért öltött nagyobb méreteket az emlékeiben, mert legyőzte őt? Mindenesetre kevésbé volt természetes az Altaïr emlékezetében élő alaknál. És merre van a többi embere?

Az imám közben belekezdett a gyászbeszédbe.

– Azért gyűltünk össze, hogy meggyászoljuk szeretett Madzsd Addinunkat, aki oly korán távozott a világból. Tudom, hogy mindnyájan mélységes szomorúságot és fájdalmat éreztek elvesztése felett. De ne tegyétek. Mert éppúgy, ahogy mindnyájan az anyaméhből jövünk, mindnyájunknak el is kell hagynunk ezt a világot. Éppoly természetes ez, mint hogy a nap

felkél, és lenyugszik. Használjátok fel ezt a pillanatot arra, hogy felidézzétek életét, és hálát adjatok minden jóért, amit tett. És tudjátok, hogy egy napon vele együtt álltok majd a Paradicsomban.

Altaïrnek nehezőre esett elrejtteni undorát. A „szeretett Madzsd Addinunk”. Ugyanaz a szeretett Madzsd Addin, aki elárulta a szaracénokat, és arra készült, hogy jeruzsálemiek válogatás nélküli kivégzésével aláássa a beléjük vetett bizalmat? A szeretett Madzsd Addin? Nem volt meglepő, hogy az összegyűltek száma olyan gyér volt, és oly kevesen mutatták a gyász jeleit. Nagyjából annyira szerethették, mint a pestist.

Az imám ekkor közös imába kezdett.

– Ó, Istenem, áldd meg Mohamedet és házát. Ó, kegyes és fenséges Isten, aki fenségebb vagy annál, hogy szavakkal leírhatnánk, adj békét a prófétának! Legyen a világegyetem urának áldása rajta.

Altaïr De Sable-ra és testőreire emelte tekintetét. A napsütéstől hunyorognia kellett, és felpillantott a lovagok mögött, a területet határoló erődfalra. Mozgást látott? Talán. Előfordulhat, hogy több templomos rejtőzött el az erődnél.

Újra a három lovagra nézett. Olybá tűnt, mintha Robert de Sable kifejezetten azért állna ott, hogy bárki jól láthassa, hogy könnyű célpontot nyújtson. A testfelépítése. Igen, túl kicsi volt. A palást túl hosszúnak látszott.

Nem. Altaïr úgy döntött, nem végzi el feladatát – nem hagyhatta figyelmen kívül megérzéseit. Nem egyszerűen úgy érezte, hogy valami nincs rendjén, inkább az volt a megérzése, hogy semmi sincs rendjén. Hátrálni kezdett, miközben az imám hanghordozása megváltozott.

– Ahogy tudjátok, Madzsd Addint egy orgyilkos ölte meg. Megpróbáltuk előkeríteni gyilkosát, de ez nehéz feladatnak bizonyult. Ezek a férfiak az árnyvilághoz tartoznak, és

elrejtőznek mindenki elől, aki becsülettel kíván szembenézni velük.

Altaïr egy pillanatra megtorpant – tudta, hogy a csapda nemsokára bezárul –, és meggyorsította lépteit.

– De nem ma – hallotta az imám hangját. – Úgy tűnik, ma köztünk van. Kigúnyol bennünket jelenlétével, és ezért megfizet.

A tömeg hirtelen megnyílt, és az emberek kört formáltak Altaïr körül. Megpördült, és látta, amint az imám pontosan rá mutat. De Sable és két embere felé tartott. Az Altaïrt körülfogó gyülekezet megvadultnak tűnt, és összezárt, nehogy az orgyilkos menekülőre foghassa.

– Ragadjátok meg! Hozzátok elébem, hogy isteni igazságot szolgáltatassunk! – kiáltott az imám.

Altaïr egyetlen mozdulattal húzta elő kardját és engedte ki pengéjét. Emlékezett a Nagymester szavaira: „*Válassz egyet!*”

De nem volt rá szükség. Lehet, hogy a gyászolók bátrak voltak, és szerették Madzsd Addint, ám senki sem akarta, hogy csupán a bosszú kedvéért vérét adja. A megrettent tömeg oszolni kezdett. A gyászolók saját köpenyükben buktak orra menekülés közben. Altaïr kihasználta a hirtelen támadt zűrzavart, és oldalra ugrott, hogy kikerüljön a közeledő templomosok látóteréből. Az elsőnek épp annyi ideje maradt, hogy rádöbbenjen, a tömeg egyik tagja nem menekül, hanem felé tör, mielőtt Altaïr kardja páncélingén keresztül átdöfte gyomrát, és összeesett.

Altaïr egy nyitott ajtót pillantott meg a falban, amelyen keresztül több lovag özönlött ki. Legalább öt. Időközben felülről nyilak záporoztak rá. Az egyik lovag megpördült, és összeesett. Nyakából nyílvessző állt ki. Altaïr a falra pillantva templomos íjászokat látott. Ez alkalommal szerencséjére elvétették a célt, de nem tűnt valószínűnek, hogy legközelebb

is mellé szegődne Fortuna.

Amikor a másik testőr előremozdult, Altaïr ferdén lesújtott pengéjével, amely belevágott a férfi nyakába. A sebből vér spriccelt. Ezután De Sable felé fordult, aki pallosát lengetve rontott rá, olyan erővel, hogy Altaïr alig tudta hárítani a csapást, és nem sok választotta el attól, hogy hátrabukjon. Megérkezett az erősítés, így már három lovaggal kellett hadakoznia. Mindnyájan teljes arcukat elfedő sisakot viseltek. Észrevette, hogy éppen Madzsd Addin végső nyughelyén áll. Nem volt ideje kiélvezni a pillanatot, hiszen felülről újabb nyílzápor érkezett, és Altaïr legnagyobb megkönnyebbülésére egy újabb lovag terült el a földön. A megmaradó templomosok erre megzavarodtak, és szétszóródtak. Kevésbé tartottak Altaïrtól, mint saját íjászaiktól, így De Sable rájuk parancsolt, hogy ne nyilazzanak társaikra.

Altaïr olyannyira meglepődött, hogy csaknem védekezni is elfelejtett. A páncélos lovag hangja ugyanis nem az oly könnyen felismerhető francia hangzású Robert de Sable-é volt, hanem egy nőé. Egy *angol* nőé.

Egy pillanatra meghökkent – a zavarodottság és a csodálat keverékét érezte. Ez a... *nő*, aki De Sable helyett jelent meg, éppen olyan bátran harcolt, mint egy férfi, és éppolyan jól forgatta a pallost, mint azok a lovagok, akikkel korábban harcolt. Ki lehetett? De Sable egyik hadnagya? A szeretője? Miközben a fedezéket nyújtó fal közelében maradt, Altaïr még egy lovagot levágott. A De Sable-t helyettesítő nön kívül már csak egy lovag maradt. Az utolsó templomosnak kevésbé fűlött a foga a csatához, mint a nőnek, és végül felnyársalva végezte.

Már csak a nő volt hátra. Csapásokat mértek egymásra, aztán Altaïrnak végül sikerült felülkerekednie ellenfelén. Belevágta pengéjét a vállába, és kisöpörte a lábát. A nő teljes súlyával zuhant a földre. Fedezékbe sietett, de az áldozatát is

magával húzta, hogy az íjászok lőtávolságán kívül essenek. Aztán a nő fölé hajolt. Annak arcát még mindig sisak fedte, mellkasa pedig vadul hullámozott. Vér csörgött ugyan a nyakából és vállából, de túléli, gondolta Altaïr – már ha ő nem dönt másképp.

– A szemedbe néznék, mielőtt végzek veled – mondta.

Lehúzta a sisakot, és megdöbbsen a nő láttán.

– Úgy érzem, másra számítottál – mondta a lovag, halvány mosollyal az arcán. Haját eltakarta ugyan a lánckámza, de szeme elbűvölte Altaïrt. Eltökéltséget látott bennük, és... még valamit. Gyengédséget és értelmet. Eltűnődött, hogy a nő nyilvánvaló fegyverforgatói képességei vajon egybevágna-e valódi természetével.

Bármennyire is ügyes harcos, miért küldene De Sable egy nőt maga helyett? Milyen különleges képességgel rendelkezhet? Pengéjét a torkához tartotta.

– Miféle mágia ez? – kérdezte gyanakvóan.

– Tudtuk, hogy eljössz – válaszolt a nő még mindig mosolyogva. – Robert-nak időre volt szüksége, hogy elmeneküljön.

– Szóval megfutamodott?

– Nem tagadhatjuk le sikered. Romba döntötte terveinket. Először a kincs, aztán az embereink. Már nincs esélyünk a Szentföld irányításának megszerzésére... De esélyt látott rá, hogy visszaszerezze azt, amit elloptak. Hogy győzelmeidet saját előnyünkre fordítsuk.

– Még mindig Al Mualimnál van a kincs, és seregeteket egyszer már tönkrevertük. Bármit is tervez Robert, újra elbukik.

– Ah, de már nem csak a templomosokká] kell megküzdönetek.

Altaïr visszafogta magát.

– Beszélj értelmesen! – követelte.

– Robert Arszufba tart, hogy rávegye a szaracénokat és a kereszteseket, egyesüljenek az orgyilkosok ellen.

– Az sosem történhet meg. Nincs okuk rá, hogy ellenünk forduljanak.

Szája szélesebb mosolyra nyílt.

– Talán nem volt rá okuk, de már adatok. Nem is egyet, kilencet. A férfiak, akiket meggyilkoltál, az egyik vagy a másik oldalhoz tartoztak. Az orgyilkosokat közös ellenséggé tetted, és biztosítottad Rended teljes pusztulását. Szép munka volt.

– Nem kilencet. Nyolcat.

– Hogy érted?

Elvette a pengét a nő torkától.

– Nem te voltál a célpontom, ezért nem öllek meg.

– Felállt. – Szabadon távozhatsz, de ne kövess.

– Nincs rá szükség – mondta amaz, talpra kászálódott, és kezét a sebre szorította a vállán. – Már elkéstél.

– Meglátjuk.

Egy utolsó pillantást vetett a pártázatra, ahol az íjászok új pozíciókat vettek fel. Altaïr elsietett, maga mögött hagyta a temetőt, amely a régi és új halottakon, illetve egy furcsa, bátor és elbűvölő nőn kívül üres volt.

– Csapda volt – magyarázta Maliknak pillanatokkal később, miután a temetőből az irodához rohant. Az út során vadul járt az agya.

– Hallottam, hogy a temetés zűrzavarba torkollott..., Mi történt?

– Robert de Sable nem volt jelent, mást küldött maga helyett. Számított rám.

– Azonnal Al Mualimhoz kell menned – mondta határozottan Malik.

Igen, gondolta Altaïr, valóban. De nem volt vesztegetni való ideje. Úgy hitte, még több feltárandó titok van. És miért volt az az érzése, hogy a Nagymesternek is része van ezekben a rejtélyekben?

– Nincs rá idő. A nő elárulta, hol van, és mit tervez De Sable. Ha visszatérek Maszjafba, talán sikerrel jár... És ha így lesz... Attól tartok, mind elpusztulunk.

– Végeztünk a legtöbb emberével. Nem indíthat olyan támadást, amely kellően erős. De várj csak. Azt mondtad, „a nő”?

– Igen. Egy nő volt. Szokatlan, tudom, de erről majd máskor beszélünk. Most Robert-ra kell összpontosítanunk. Lehet, hogy vezetőiket megritkítottuk, de Robert fortélyos. Richárdhoz és Szaladinhoz fordul segítségért. *Egyesíteni* akarja őket a közös ellenséggel... velünk szemben.

– Tévedsz. Ennek nincs értelme. Azok ketten soha...

– Ó, dehogynem. És magunkat okolhatjuk. Áldozataim halála mindkét fél számára érzékeny veszteséget jelentett. .. Célpontjaim mindkét vezér számára fontosak voltak... Robert terve talán nagyra törő, de van értelme, és még működhet is.

– Nézd, testvérem, a dolgok megváltoztak. Vissza *kell* térned Maszjafba. Nem cselekedhetünk a Nagymester engedélye nélkül. Ezzel veszélybe sodorhatnánk a Testvériség hírét. Azt hittem... Azt hittem, ezt megtanultad.

– Ne bújj szavak mögé, Malik. Úgy emlegeted a Krédót és tanait, mintha egy pajzsot hordanál. Nem mindenbe avat be, fontos dolgokat rejteget. Te magad mondtad, hogy soha nem lehetünk *biztosak* semmiben, csak sejtésünk lehet. Nos, úgy sejtem, ez a templomosügy mélyebbre nyúlik. Amikor végeztem Robert-ral, visszatérek Maszjafba, és megkapjuk a válaszokat. De talán mehetnél most *te*.

– Nem hagyhatom el a várost.

– Akkor találkozz a helyiekkel. Keres olyanokat, akik azokat szolgálták, akikkel végeztem. Tudj meg mindent, amit csak lehet. Azt állítod, éles szemed van. Talán észreveszel majd valamit, amit én nem láttam.

– Nem tudom... Végig kell gondolnom.

– Tégy, ahogy tenned kell, barátom. De én Arszufba utazok. Ellenfelünk minden, késlekedéssel töltött pillanattal nagyobb előnyre tesz szert.

És újra megszegte a Krédót – akár akaratlanul, akár nem, veszélybe sodorta a Rendet.

– Vigyázz magadra, testvér.

– Úgy lesz. ígérem.

30.

Szaladin és Oroszlánszívű Richárd seregei Arsufnál találkoztak, és ahogy a kovácsoknál és pihenőhelyeknél hallott pletykákból Altaïr megtudta, néhány apróbb ütközet után aznap reggel kezdődött meg az igazi csata, amikor is Szaladin türkjei támadást indítottak a keresztes hadak ellen.

Miközben a mészárlás elől menekülő parasztokkal szemben, a csata irányában haladt, Altaïr füstcsóvákat pillantott meg a láthatáron. Ahogy közelebb ért, viaskodó katonák kis csoportjait is ki tudta venni – apró, sötét foltoknak látszottak a távolban, az ezernyi lovasból álló rohamozó hadtest pedig hosszú szalagnak. Túl messze voltak ahhoz, hogy megállapíthassa, szaracén vagy keresztes katonák voltak. Még közelebb érve fából készült hadigépezeteket pillantott meg, és észrevette, hogy egykettő közülük már lángra is kapott. Innen már kivehetők voltak a keresztények magas fakeresztjei – ezeket egy kerekese emelvényre helyezték, és a gyalogság tolta őket –, valamint a szaracénok és keresztesek zászlói. Az eget a két oldal íjászainak nyílzápora sötétítette el. Látott még lándzsás lovagokat és szaracén lovascsapatokat is, amelyek pusztító erejű rohamokkal támadták a keresztesek sorait.

Hallotta a patadobogást, a szaracén cintányérok, dobok, gongok és trombiták folyamatos csinnadrattáját.

De nem kerülte el figyelmét a csatazaj sem: az élők csatakiáltásai, a haldoklók visítása, az összecsapó acélfegyverek éles csendülése és a sérült lovak szánalmas nyihogása betöltött mindent. Mellette lovas nélküli hátrasok

vágtattak el, a porban pedig szaracénok és keresztesek kifeszített pózban heverő vagy fának dőlő holttestét pillantotta meg.

Épp időben állította meg a lovát, mert nem messze tőle szaracén fjaszok bukkantak elő a fák közül. Leugrott hátsáról, és a főúttól letérve egy felfordított szekér mögött keresett menedéket. Az íjaszok úgy százan lehettek. Az úton átvágva a fák közé szaladtak. Fürgén, de végig összekuporodva futottak – mint a katonák, akik ellenséges területre tévedtek.

Altaïr felállt, utánuk eredt, és biztos távolságból követte őket. Néhány mérföldön át nyomukban volt – követte a csatazajt, a küzdelem rezgéseit, amelyek a hegygerinchez közeledve egyre erősödtek. Innen ráláttak a csata forgatagára, és egy pillanatra az összecsapás puszta méretétől elállt a lélegzete. Mindenhol – ameddig csak a szem ellátott – férfiak, holttestek, hadigépezetek és lovak sorakoztak.

Éppúgy, mint Akkó ostrománál, egy olyan vad és kegyetlen ütközet közepén találta magát, ahol egyik oldal mellé sem állhatott. Egyedül a Rend érdekeit tarthatta szem előtt. Küldetése az volt, hogy megóvja a Testvériséget, hogy megakadályozza az akaratlanul is szabadjára eresztett vadállatot abban, hogy az széttépje a Rendet.

Testek borították a hegygerincet – úgy tűnt, nem sokkal korábban itt is csata zajlott. Nem tévedett. A hegygerincet magáénak tudó fél kihasználhatta a magasság nyújtotta előnyöket, így minden bizonnyal vad harcok dúltak ezért a pozícióért. Ahogy a szaracénok megközelítették a magaslatot, keresztes gyalogosok és íjaszok jelentek meg, és harci kiáltások hallatszottak mindkét oldalról. A meglepetés ereje Szaladin embereinek kedvezett, így felülkerekedtek ellenfelükön. Az első roham után a földet lovagok holtteste borította, néhányan pedig a csata forgatagába zuhantak a

hegytetőről. Altaïr leguggolt, és kivárt – látta, hogy a keresztesek átrendeződnek, és megkezdődik a valódi összecsapás.

Ha a keresztes hadak mögé akart kerülni, ahol Oroszlánszívű Richárd szállása is volt, a hegygerinc mentén vezetett a legbiztonságosabb út. Csak akkor lehetett esélye megállítani Robert de Sable-t, ha először ő ér a királyhoz. Megközelítette a csatateret, és a harcoló feleket nagy ívben elkerülve balra haladt. Nem messze tőle egy keresztes guggolt a bozótosban, és az egereket itatva figyelte a csata eseményeit. Rá sem hederítve szaladt tovább.

Hirtelen kiáltást hallott, és két, pallosát a magasba tartó keresztes jelent meg útjában. Megállt, és keresztbe vetette karját – egyik kezével kardjáért nyúlt, míg a másikkal egy kést húzott elő. A kést az egyik felderítőbe vágta, aki holtan esett össze. Csak miután a másikat is levágta, jött rá, hogy nem is felderítők, hanem őrszemek voltak.

A csata forgatagára pillantva rádöbben, hogy még mindig a hegyormon áll. A távolban ki tudta venni Oroszlánszívű Richárd lobogóját, és talán a királyt magát is, amint az szétvetett lábakkal üli meg jellegzetes lovát. Lángoló szakálla és haja világított a délutáni napfényben.

Ujabb katonák érkeztek az utóvédből, és Altaïrt egy pillanat alatt csörgő láncingű lovagok vették körül. Kardjukat magasra emelték, a sisakrostély mögött pedig szemükben vérszomj tükröződött.

Az volt a feladatuk, hogy megóvják hűbérurukat, míg Altaïr épp őhöz akart eljutni. A csata hosszú másodpercekig dült. Altaïr eltáncolt, és futásnak eredt. Néha utat kellett vágnia magának – véres kardját vadul lóbálta. Néha nagyobb távolságokat sikerült megtennie, és egyre közelebb jutott ahhoz a helyhez, ahol Richárdot korábban látni vélte. A király egy

tisztáson álldogált lova mellett. Tartott a közeledő zűrzavartól, saját testőrsége pedig gyűrűbe fogta, hogy kisebb célpontot nyújtson.

Még mindig küzdött, kardját még mindig feje felett forgatta, férfiak hullottak el a lábánál, ruháját pedig keresztesek vére áztatta, de Altaïrnek végre sikerült kitörnie támadói gyűrűjéből, és előreszaladt. Láta, hogy a király bizalmasai előrántják kardjukat, és látta a szemükben égő tüzet is. Láta a környező sziklákon négykézláb mászó íjászokat, akik megfelelő helyet kerestek ahhoz, hogy könnyedén végezhesse a betolakodóval.

– Vissza, emberek! – kiáltotta Altaïr. Csupán néhány méternyire lehetett, és akkor is egyenesen Richárd király szemébe nézett, amikor emberei útját állták. – Nem acélt, hanem üzenetet hoztam.

A király fejedelmi vörös ruházatát viselte, amelyet mellkasán egy arannyal hímzett oroszlán díszített. Ő volt az egyetlen, akit a félelem és vakrémület nem fertőzött meg – teljes nyugalommal állt a csata közepén. Kezét a magasba emelve megálljt parancsolt embereinek, a csatározás pedig azonnal megszűnt. Altaïr örömmel nyugtázta, hogy támadói néhány lépést hátrálnak, így hagyva neki helyet. Leengedte kardját. Miközben levegően kapkodott, szíve vadul vert, és tudta, minden szem rá szegeződik. Minden kardhegy és minden íjász őt célozta, Richárdnak csupán egyetlen szavába kerülne, és ő holtan esne össze.

De Richárd egyelőre nem kívánta a halálát.

– Megadjátok végre magatokat? Ideje volt.

– Nem, félreértesz – válaszolt Altaïr. – Al Mualim küldött, nem Szaladin.

A király elkomorodott.

– *Orgyilkos* vagy hát? Mit jelentsen ez? Ki vele! – Emberei

előrébb nyomultak, az íjászok pedig megfeszítették íjukat.

– Áruló van az embereid között – mondta Altaïr.

– És felbérelt, hogy végezz velem? – kiáltotta a király.

– Most pedig idejössz, hogy az arcomba neved? Nem leszek olyan könnyű préda.

– Nem te vagy a célpontom, hanem az áruló.

– Beszélj hát, hogy magam ítéljem meg, igazat szólsz-e.

– Richárd király feje biccentésével jelezte Altaïrnek, előrébb léphet. – Ki az áruló?

– Robert de Sable.

Richárd meglepetésében összevonta szemöldökét.

– A főtisztem?

– Árulásra készül – válaszolta Altaïr szenvtelenül. Nagyon megválogatta szavait, kétségbeesetten próbálva elkerülni a félreértést. El kellett érnie valahogyan, hogy a király higgyen neki.

– Ő máshogy látja – mondta Richárd. – Bosszúra szomjazik néped ellen a pusztításért, amelyet Akkóban követtetek el. Be kell vallanom, terve nincs ellenemre. Nem eggyel végeztetek legjobbjaim közül.

Robert de Sable már meg is nyerte a király figyelmét. Altaïr nagy levegőt vett. Amit mondani készült, azonnali halálához vezethetett.

– *Magam* végeztem velük. És jó okom volt rá. – Richárd fenyegetően nézett rá, de Altaïr folytatta. – Hallgass meg. Montferrati Vilmos katonáival magának akarta megkaparintani Akkót. Nábluszi Garnier tudásával mindenkit, ki ellenállt neki, saját szolgálatába állított. Sibrand tengeri zár alá akarta venni a kikötőt, megakadályozandó, hogy birodalmad utánpótlást küldhessen a városba. Mind elárultak, parancsaikat pedig Robert-től kapták.

– Azt hiszed, elhiszem ezt a zűrzavaros mesét?

–Jobban ismerted ezeket az embereket, mint én. Őszintén meglep gonosz szándékuk?

Richárd eltűnődött egy pillanatra, aztán egy mellette álló katonájához fordult, akinek arcát sisak fedte.

– Igaz ez?

A lovag levette sisakját. Ezúttal valóban Robert de Sable-t látta. Visszaemlékezve a férfi bűneire, az orgyilkos nem rejtette véka alá undorát. Még arra is képes volt, hogy egy nőt küldjön maga helyett, hogy eljátssza a szerepét.

Egy pillanatra találkozott a tekintetük – ez volt az első alkalom azóta, hogy a Templom-hegyen összezsaptak. A még mindig ziháló Altaïr keze ökölbe szorult. De Sable önelégülten vigyorgott, elfintorodott, aztán Richárdhoz fordult.

– Uram – kezdte bőszen –, egy orgyilkos áll előttünk. A fajtája a manipuláció mestere. Már *hogyan* mondhatna igazat?

– Nincs okom rá, hogy hazudjak – csattant fel Altaïr.

– Ó, dehogy nincs! – vigyorgott de Sable. – Rettegsz tőle, hogy mi történik majd az apró váratokkal. Vajon képes lesz ellenállni a szaracén és keresztes hadak egyesített erejének? – Az arcán megjelenő kifejezés olyan volt, mintha csak előre látta volna Maszjaf bukását.

– Valójában a Szentföldön élőkért aggódom – vágott vissza Altaïr. – Ha fel kell áldoznom magam a békéért, akkor megteszem.

Richárd arcán zavart kifejezés jelent meg, miközben a két férfi szóváltását hallgatta.

– Szokatlan helyzet ez mindnyájunk számára. Mindketten vádaskodtok...

– Erre igazán nincs időnk – vágott közbe De Sable.

– Útra kell kelnem, hogy mielőbb találkozzak Szaladinnal, és megnyerjem őt az ügyünknek. Minél tovább húzzuk az időt, annál nehezebb lesz rábírnunk a csadakozásra. – Abban bízva,

hogy ezzel el is rendezte az ügyet, távozni készült.

– Várj, Robert – mondta Richárd. Tekintetét először Altaïrra, majd De Sable-ra vetette.

De Sable csalódottan horkant fel.

– *Miért? Mi a terved? Csak nem hiszel ennek?!–* Altaïrra mutatott, aki érezte, hogy a király talán nem annyira biztos a dolgában. Talán inkább arra hajlott, hogy az orgyilkosnak higgyen a templomos szavával szemben. Altaïr visszafojtotta lélegzetét.

– Nehéz döntés – válaszolt a király –, melyet egyedül nem is hozhatok meg. Olyasvalaki tanácsát kell kikérnem, aki bölcsőbb nálam.

– Köszönöm.

– Nem, Robert, nem rád gondoltam.

– Akkor hát kire?

– Az Úristenre. – Elmosolyodott, mintha csak megörült volna annak, hogy ilyen jó döntést hozott. – Döntsenek hát a fegyverek. Isten minden bizonnyal annak fogja pártját, akinek ügye igaz.

Altaïr alaposan szemügyre vette Robert-t. Láta a templomos arcán átfutó kifejezést – De Sable-nak kétségkívül eszébe jutott legutóbbi találkozásuk emléke, amikor oly könnyen Altaïr fölébe kerekedett.

Altaïr maga is erre a találkozásra gondolt. Biztosította magát arról, hogy már nem ugyanaz a harcos – legutóbb önteltsége gátja volt győzelmének, és ezért bánt el vele oly könnyen ellenfele. Próbálta elfelejteni a lovag hatalmas erejét. Azt, ahogy apró szalmabábként kapta őt fel, és hajította arrébb.

Úgy tűnt, De Sable is emlékezett erre. Richárd királyhoz fordult, és egyetértően hajtotta meg fejét.

– Ha így kívánod.

– Így.

– Legyen hát. Fegyverbe, orgyilkos!

A király és első embere oldalra állt, a többi testőr pedig körbevette Altaïrt és a mosolygó De Sable-t. Altaïrral ellentétben őt nem fárasztotta ki a hosszú csatározás, és nem tűnt kimerültnek. Ő páncélt viselt, míg Altaïron csupán köpenye volt. Őt nem tarkították vágások és zúzódások, Altaïr viszont kapott eleget küzdelmes útja során. De Sable is tisztában volt ezzel. Miközben felhúzta páncélkesztyűjét, egyik embere pedig sisakja felvételében segédkezett, jól tudta, hogy minden mellette szól.

– Szóval – kezdte gúnyolódva – újra találkozunk. Reméljük, ezúttal nagyobb kihívást jelentesz majd.

– Már nem az az ember vagyok, akivel a templomban találkoztál – mondta Altaïr, felemelve kardját. Az Arszufnál zajló hatalmas csata moraja távolinak tűnt, a világ erre az apró körre szűkült. Ketten voltak benne, ő és De Sable.

– Nem tűnsz másnak – mondta Robert, súlypontját hátul lévő lábára helyezve. Egyértelműen arra várt, hogy Altaïr támadjon.

De az orgyilkos okozta a párbaj első meglepetését, hiszen mozdulatlan maradt, míg De Sable arra számított, ráveti magát.

– A látszat néha csal – mondta Altaïr.

– Igaz, igaz – válaszolta De Sable fanyar mosollyal, és a következő pillanatban nagy erővel lesújtott kardjával.

Az orgyilkos blokkolta a csapást. Annak ereje majdnem kiütötte kezéből a fegyverét, de sikerült oldalra lépnie, miközben próbált rést találni De Sable védelmén. A templomos pallosa háromszor nehezebb volt az ő pengéjénél, és noha a lovagok híreseket voltak elhivatottságukról és páratlan erejükről, lassabbak is voltak nála. De Sable sokkal pusztítóbb csapásokat vihet be, de sosem lehet olyan gyors, mint ő.

Altaïr csak ezzel győzhette le. Korábban akkor követett el

hibát, amikor hagyta De Sable-nak, hogy az kihasználja előnyeit. Most úgy végezhetett vele, ha ebben megakadályozza.

A még mindig magabiztos De Sable előrerontott.

– Nemsokára vége ennek, és Maszjaf is elesik – motyogta a lovag hatalmas pallosát lóbálva, olyan közel Altaïrhoz, hogy az meghallotta suttogását.

– A testvéreim erősebbek, mint gondolnád.

Pengéjük újra összecsapott.

– Nemsokára erre is fényt derítünk – vigyorgott De Sable.

Altaïrnek mindig sikerült eltáncolnia a lovag csapásai elől. Védett, hárított és kitért, miközben apró vágásokat ejtett De Sable-on, akinek láncinge több helyen is kiszakadt. Emellett két-három erőteljes csapást is sikerült bevinnie a lovag sisakjára. De Sable hátralépett, hogy újra erőt gyűjtsön – talán rájött, hogy mégsem lesz olyan könnyű végezni Altaïrral, mint azt korábban hitte.

– Ó, látom már, vettél néhány vívóleckét.

– Sokat gyakoroltam, embereid kiváló alkalmat kínáltak erre.

– Fontos ügyért áldozták életüket.

– Követheted őket.

De Sable előreugrott, és hatalmas kardjával majdnem sikerült kivennie Altaïr pengéjét a kezéből. De az orgyilkos lehajolt, és ugyanazzal a könnyed mozdulattal megpördülve hátracsapott a kardja markolatával, ennek hatására De Sable hátrabukdácsolt, és el is botlott saját lábában. Levegőért kapkodott, és csak azért nem hullott a porba, mert a kört alkotó lovagok megtámasztották. Dühbe gurult, és fűjtatni kezdett.

– *Ideje véget vetni a komédiának!*– bömbölte, mintha csak abban bízott volna, hogy a hangos kiabálással valóra is válthatja azt, amit mond. Előrerontott, de már nyoma sem volt rajta korábbi halálos kecsességének. Úgy tűnt, inkább csak a

vakszerencsében bízhat.

– Annak már régóta vége – válaszolt Altaïr. Tudván, hogy már igazi, tiszta orgyilkossá lett, nagy nyugalom öntötte el lelkét. Örömmel töltötte el, hogy legalább annyira köszönheti elméjének Robert de Sable legyőzését, mint erejének. Ahogy De Sable még egyszer rohamra indult, támadása ügyetlennek, kétségbeesettnek bizonyult, és Altaïr könnyedén elhajolt.

– Nem tudom, honnan van ennyi erőd... – zihálta De Sable.
– Varázslat talán? Vagy kábítószer?

– Ahogy királyod mondta: a becsületesség mindig felülkerekedik a kapzsiságon.

– *Az én ügyem igaz!* – kiáltotta De Sable. Felmordulva újra a magasba emelte kardját, de fájdalmasan lassúnak tűnt. Altaïr a templomos embereinek arcára pillantott. Láttá rajtuk, hogy csak arra várnak, vigye be a végső csapást.

Megtette. Kardját egyenesen De Sable vörös keresztjének közepébe döfte. A fegyver átszakította a lovag láncingét, és átdöfte mellkasát.

31.

De Sable levegő után kapkodott. Szeme tágra nyílt, kezeivel pedig a mellkasán átszúrt kardhoz kapott, még akkor is, amikor Altaïr kirántotta belőle a fegyvert. Vörös folt jelent meg ingén, tántorogni kezdett, aztán térdre hullott. Kardját elejtette, karját pedig élettelenül lógatta maga mellett.

Altaïr azonnal a körbe gyűlt katonákra pillantott. Nem zárhatta ki, hogy a haldokló templomos nagymestert látva támadásba lendülnek, de nem mozdultak. A mögöttük álló Richárd királyra nézett. Amaz fejét kissé megdöntötte, mintha ez a fordulat alig jelentett volna többet annál, hogy kissé felkeltse a kíváncsiságát.

Altaïr De Sable mellé térdelt. Egyik karjával átölelte a lovagot, aztán a földre fektette.

– Vége. Terved veled együtt kerül a sírba.

Válaszul De Sable szárazon felkuncogott.

– Semmit sem tudsz a terveimről. Báb vagy csupán. Elárult téged is, fiam, csakúgy, mint engem.

– Értelmesen beszélj, templomos – sziszegte Altaïr – vagy maradj csendben. – Lopva a körben állókra pillantott, de azok továbbra sem mozdultak.

– Kilenc ember meggyilkolására adott parancsot, igaz? – szólt De Sable. – Azokat akarta holtan látni, akik a kincs titkát őrizték. Mindig kilencen feleltek ezért, és a templomosok nemzedékein keresztül adták tovább a titkot. Közel száz éve volt, hogy a templomos lovagok a Templom-hegyei tették meg központjukká. Azért gyűltek itt össze, hogy harcos

szerzetesként megóvják a zarándokokat, akik a szentek szentjét kívánták meglátogatni – vagy legalábbis ezt állították magukról. De, ahogy azt a legkönnyebben rászédhetőkön kívül mindenki tudta, a templomosok nem csupán a gyámoltalan zarándokok segítségét tűzték ki célul. Valójában kincseket és szent ereklyéket kerestek Salamon templomában. Mindig kilencen foglalkoztak ezzel, és végül kilencüknek sikerült is. Ők voltak azok: De Sable, Tamír, Nábluszi, Talal, Montferrati, Madzsd Addin, Dzsubair, Sibrand és Abu'l Nukúd. Ők kilencen ismerték a titkot. A kilenc áldozat.

– És akkor? – kérdezte Altaïr óvatosan. Eltűnődött a hallottakon.

– Nem kilencen találtuk meg a kincset, orgyilkos – mosolygott De Sable. Egyre gyorsabban fogyott az ereje. – Nem kilencen voltunk, hanem tízen.

– Tízen? Senki sem maradhat életben azok közül, akik ismerik a titkot. A nevét, de azonnal!

– Ó, de hiszen ismered őt. És kétlem, hogy éppoly örömmel végeznél vele, mint ahogyan velem.

– Ki az? – kérdezte Altaïr, de már tudta a választ. Már értette, mi volt a súly, amely útja során vállára nehezedett. Mi volt a rejtély, amelyet eddig nem sikerült megoldania.

– A Nagymester az, Al Mualim.

– De ő nem templomos – hebegte Altaïr, aki még mindig nem akarta elhinni a hallottakat, noha szíve legmélyén tudta, a lovag igazat beszél. Al Mualim, aki majdhogynem sajátjaként nevelte fel őt. Aki edzette és tanította. Elárulta volna?

– Sosem tűnődöttél rajta, honnan tud olyan sokat? – erősködött de Sable. Altaïr úgy érezte, forog körülötte a világ. – Hogy hol találsz bennünket, hányan vagyunk, mi a célunk?

– Ő az orgyilkosok Nagymestere... – ellenkezett hitetlenkedve Altaïr. De... úgy érezte, végre megoldódott a

rejtély. Igaz volt. Csaknem felnevetett. Minden, amit tudott, *minden* hazugság volt.

– *Oui*. A hazugságok nagymestere – nyögte De Sable.

– Te meg én csak gyalogok vagyunk a játszmában. És most... halálommal egyedül maradsz. Azt hiszed, életben hagy? Most, hogy minden a tudomásodra jutott?

– Engem nem érdekel a kincs – vágott vissza Altaïr.

– Ó... őt nagyon is érdekli. Az egyetlen különbség a mestered és közötted az, hogy ő nem kívánja megosztani azt másokkal.

– Nem...

– Ironikus, nem? Hogy én, esküdt ellenséged, óvtalak téged. És most végeztél velem, de ezzel saját halálos ítéletedet is aláírtad.

Altaïr mély levegőt vett. Még mindig nehezére esett felfogni, mi történt. Hirtelen érzelmek rohanták meg: düh, fájdalom, magány.

Aztán előrenyúlt, és lezárta De Sable szemét.

– Nem mindig leljük meg azt, amit kutatunk – rebegte el a rövid imát, aztán felegyenesedett. Készen állt rá, hogy a keresztesek végeznek vele. Talán valahol remélte is.

– Remekül küzdöttél, orgyilkos – hallotta a kiáltást jobbjáról. Odafordulva látta, hogy Richárd nagy léptekkel közeledik felé. A katonák félreálltak az útjából, hogy a körbe léphessen. – Úgy tűnik, a te ügyed élvezi Isten pártfogását.

– Ennek semmi köze Istenhez. Jobb harcos vagyok.

– Ah. Talán te nem hiszel benne, de úgy tűnik, ő hisz benned. Mielőtt távoznál, lenne egy kérdésem.

– Kérdezz hát. – Hirtelen nagyon fáradtnak érezte magát. Vágyott rá, hogy ledőljön egy pálmafa árnyékában. Elaludjon, eltűnjön a világból. Vagy akár meghaljon.

– Miért? Miért utaztál ennyit, és kockáztattad az életedet

ezerszer, hogy végezz ezzel az emberrel?

– Fenygetést jelentett testvéreimre és az ügyünkre.

– Ó, akkor hát bosszúról van szó?

Altaïr lenézett Robert de Sable holttestére, és rádöbbsent, hogy nem bosszú vezérelte őt, amikor végzett ellenfelével. A Rendért tette, amit tett. Végül megfogalmazta, mi jár a fejében.

– Nem, nem a bosszú vezetett, hanem az igazság. Annak reménye, hogy talán béke lesz.

– Ezért harcolsz? – kérdezte felhúzott szemöldökkel Richárd. – A békéért? Nem érzed az ellentmondást?

Végigmutatott az őket körülvevő földeken. Látták a csata forgatagát, a tisztás körül elterülő hullákat és Robert de Sable még mindig meleg testét.

– Egyesekkel szemben nem lehet észérvekre hagyatkozni.

– Azzal az örült Szaladinnal is ez a helyzet – sóhajtott Richárd.

Altaïr rápillantott. Igazságos, igaz királyt látott maga előtt.

– Azt hiszem, ő is legalább annyira szeretne véget vetni a háborúskodásnak, mint te.

– Így hallottam magam is, de sosem leltem bizonyítékát.

– Még ha nem is mondja, emberei erre vágynak. A szaracénok és a keresztesek egyaránt.

– Az emberek nem tudják, mit akarnak. Ezért is fordulnak a hozzánk hasonlókhoz.

– Akkor a hozzád hasonlóknak kell helyesen cselekedniük.

Richárd felhorkantott.

– Ostobaság! Vérben és mocsokban születünk. Kegyetlenek és állhatatlanok vagyunk. Ilyenek vagyunk, és nem tehetünk ellene semmit.

– Nem igaz. Azzá válhatunk, amivé csak akarunk.

Richárd bánatos arccal mosolygott.

– A fajtád... Folyton játszotok a szavakkal.

– Igazat beszélek. Nem áll szándékomban becsapni.

– Hamarosan kiderül. Attól tartok azonban, ma nem kaphatod meg, amit szeretnél. Az a pogány Szaladin ebben a pillanatban is azzal van elfoglalva, hogy a lehető legtöbb emberemmel végezzen, így most velük kell foglalkoznom. De talán ha megérti, milyen sebezhető, átgondolja tetteit. Igen. Nem elképzelhetetlen, hogy idővel teljesül kérésed.

– Magad sem voltál gondosabb nála. Ezt ne feledd. Azok, akiket hátrahagytál, hogy a nevedben uralkodjanak, azonnal elfordultak tőled, ahogy nem voltak szolgálatra kényszerítve.

– Igen. Igen, ezzel tisztában vagyok.

– Akkor hát távozom. Sok megbeszéltnivalóm akad a Nagymesterrel. Úgy tűnik, ő sem hibátlan.

Richárd bólintott.

– Ő is csak ember. Ahogy mi mindannyian.

– Biztonság és béke legyen veled – mondta Altaïr, és útnak indult. Gondolatai már Maszjaftban jártak. Képzeletében bemocskolta szépségét az, amit megtudott Al Mualimről. Haza kellett térnie. Rendbe kellett hozni a dolgokat.

Maszjaf megváltozott a távozása óta. Ez már akkor világossá vált számára, amikor az istállóhoz ért. A lovak patájukkal a földet kapálva nyertettek, a környéken pedig egy istállósfiút sem látott, aki foglalkozott volna velük, vagy kipányvázta volna Altaïr hátasát. Átsietett a tárva-nyitva álló főkapun, be az udvarra, ahol teljes csend uralkodott. Nemcsak a hang hiánya volt ez, de úgy tűnt, mintha a levegő is elfogyott volna a környéken. A nap gyenge sugarai szürkés, borús színűre festették a falut. A madarak nem daloltak, a szökőkút csobogása sem hallatszott, és az emberek mindennapos lármája is elhalt. A bódék kinn álltak ugyan, de nem voltak iparkodó, izgatottan beszélgető és alkudozó falusiak. Csak a hátborzongató. ... üresség mindenhol.

Felpillantott a dombon terpeszkedő fellegvárra, de senkit sem látott. Ahogy mindig, most is eltűnődött, hogy vajon Al Mualim a tornyából figyel-e. Ellátna idáig? Aztán egy magányos, közeledő alak tűnt fel neki. Egy falusi.

– Hát itt meg mi történt? – érdeklődött Altaïr. – Hol vannak a többiek?

– A Nagymesterhez mentek. – Mintha énekelte, mantrázta volna a választ. Szeme üveges volt, és egy nyálcsík jelent meg a szája szélén. Altaïr már látta ezt a tekintetet korábban – Nábluszi Garnier szolgáloin. Azokon, akikéi akkor még örültek hitt. Az ő ábrázatuk volt ilyen üres és üveges.

– A templomosok voltak? Újra lecsaptak?

– Ők is ismerik az utat.

– Miféle utat? Miről beszélsz?

– A fény felé vezetőt – válaszolta gajdolván a férfi. Mintha csak dalolt volna.

– Értelmesen válaszolj! – követelte Altaïr.

– Csak az létezik, amit a Nagymester megmutat nekünk. Az az igazság.

– Te megőrültél! – köpött ki Altaïr.

– Te is az útra lépsz, vagy elpusztulsz. Ez a Nagymester parancsa.

Al Mualim, gondolta Altaïr. Szóval igaz volt. Minden igaz volt. Valóban elárulták őt, és hazugságok közt élt.

– Mit tett veletek? – kérdezte a falusítól.

– Dicsértessék a Nagymester, mert elvezetett bennünket a fénybe...

Altaïr a kihalt piacon álldogáló magányos férfit hátrahagyva továbbszaladt. Fel az emelkedőn, a domb tetejére, ahol már kivont kardú orgyilkosok vártak rá.

Maga is előhúzta fegyverét, bár tudta, nem használhatja. Legalábbis nem ölhet vele. Az előtte álló orgyilkosok, noha életére törtek, csupán azért tettek így, mert kimosták az agyukat. Megölésükkel megszegné az egyik tantételt, és már elege volt abból, hogy folyton a Krédó ellen cselekszik. Elhatározta, hogy ez soha többé nem történhet meg. De...

A kifejezéstelen arcú férfiak körbezárták.

Ők is révületben voltak vajon, mint a többiek? Az ő mozdulataik is olyan lomhák lesznek? Lesüllyesztette vállát, és rohamozva ledöntötte egyiküket a lábáról. Egy másik feléje kapott, de Altaïrnak sikerült megragadnia az orgyilkos köpenyét, és megperdítve azt két másik támadójához vágta. Így elegendő hely nyílt rá, hogy átszaladjon közöttük.

Hallotta, hogy valaki a magasból a nevét kiáltja. Malik állt az erőd várfalán. Akkói Dzsabal és két ismeretlen orgyilkos állt

mellette. Óvatosan felmérte őket. Vajon az ő agyukat is kimosták, vagy kábítószerrel tömték – bármit is tett a többiekkel Al Mualim?

De nem. Malik ép kezével intett neki. Altaïr soha nem gondolta volna, hogy valaha örülni fog Maliknak, végül eljött ez a nap is.

– Altaïr! Gyere fel ide!

– Légy óvatos, barátom – mondta neki Altaïr. – Al Mualim elárult bennünket. – Felkészült rá, hogy Malik nem hisz neki, vagy haragra gyúl szavai hallatán, hiszen az orgyilkos mélyen tisztelte Al Mualimot, és minden kérdéssel hozzá fordult. De Malik csak szomorúan bólintott.

– Templomos szövetségeseit is elárulta.

– Honnan tudod?

– Miután beszéltünk, visszatértem a Salamon temploma alatt rejlő romokhoz. Robert naplót vezetett, amelybe különböző látomásait is feljegyezte. Amit ott olvastam, összetörte a szívemet... De felnyitotta a szememet is. Igazad volt, Altaïr. A Nagymester mindvégig kihasználta bennünket. Nem azért küzdöttünk, hogy megmentsek a Szentföldet, hanem azért, hogy kiszolgáltassuk azt neki. Meg kell állítanunk.

– Légy óvatos, Malik – figyelmeztette Altaïr. – Ha lehetősége nyílik rá, velünk is azt teszi, amit a többiekkel. Távol kell tartanunk magunkat tőle.

– Mit tanácsolsz? Fegyverforgató karom még mindig erős, embereim pedig engedelmesek. Hiba lenne hátra hagyni bennünket.

– Vonjátok el az agyamosottak figyelmét. Támadjátok meg az erődöt hátulról. Ha elvonjátok rólam a figyelmű két, talán sikerült eljutnom Al Mualimhoz.

– Megteszem, amit kérsz.

– Ellenfeleink elméjét azonban ő irányítja. Ha lehet, ne vedd

életüket...

– Természetesen. Az, hogy ő elárulta a Krédóban foglaltakat, nem jelenti, hogy nekünk is követnünk kell ebben. Megteszek minden tőlem telhetőt.

Malik indulni készült.

– Biztonság és béke, barátom – mondta Altaïr.

Malik fintorogva mosolygott.

–Jelenléted mindkettőt biztosítja számunkra.

Altaïr végigszaladt az őrtorony mentén, át a központi udvarra. Odaérve rájött, miért nem volt a lakosság a piacon – hiszen mindnyájan idejöttek. A tömeg megtöltötte az udvart. Az egész falu eljött. Céltalanul bolyongtak körbe-körbe. Úgy tűnt, mintha fejüket sem lettek volna képesek felemelni. Ahogy Altaïr elnézte őket, látta, hogy egy férfi és egy nő összeütközik, és a nő teljes súlyával a hátára zuhan. Egyikük sem vett tudomást a dologról. Nem látszott rajtuk meglepetés, fájdalom, a férfi nem kért bocsánatot, a nő pedig nem káromkodott. A férfi megtántorodott, aztán továbbhaladt. A nő ülve maradt, a többi falusi pedig nem vett róla tudomást.

Altaïr óvatosan elindult közöttük a torony irányába. Megdöbbsentette a csend, amelyben kizárólag a susogó léptek és a szokatlan morajlás hallatszott.

– A Nagymester akaratának engedelmeskedni kell – hallotta.

– Ó, Al Mualim, vezess minket! Rendelkezz velünk!

– Meg kell tisztítani a világot, hogy újat teremtsünk!

Az új világrend, gondolta, melyet a templomos lovagok vezetnek. De egy templomos mind felett: Al Mualim.

Belépett a torony előterébe, ahol egy őrt sem látott. Ugyanazt a sűrű, üres levegőt érezte csak. Mintha csak láthatatlan köd lengte volna be az egész épületet. Felnézve látta, hogy a kovácsoltvas kapu, amely a torony mögötti udvarra és kertbe vezet, nyitva áll. A bejárat mellett

lidércfények jelentek meg, úgy tűnt, mintha a levegőben lógnának, és mintha csak csalogatnák őt. Elbizonytalanodott, hiszen tudta, hogy ha belép, Al Mualim kezére játszik. Igaz, ha a Nagymester holtan szeretne volna látni, már halott lenne. Kivonta kardját, és felment a lépcsőn. Közben rádöbbsent, hogy Al Mualimra még mindig „Nagymesterként” gondolt, noha már nem volt Altaïr mestere. Attól a pillanattól fogva, hogy kiderült róla, valójában templomos, nem lehetett az. Már ellenség volt.

Megállt a kertre nyíló kapuban, és nagy levegőt vett. Ötlete sem volt, mi rejtőzhet a túloldalon, de csak egyetlen módja volt, hogy kiderítse.

33.

A kertben sötét volt. Altaïr hallotta a csobogó patakot és a vízesés megnyugtató robaját, de ettől eltekintve csend volt. A márványteraszra lépett, és érezte csizmája alatt az egyenletes felületet. A sötétségtől hunyorítva körbenézett, fák és faházak szabálytalan formáit tudta kivenni.

Hirtelen zajt hallott a háta mögül. A kapu bevágódott, és zörgés hallatszott, mintha csak láthatatlan kezek elreteszelték volna az ajtót.

Altaïr megpördült. Felpillantva Al Mualimot látta, aki könyvtára erkélyén állt, és onnan nézett le a teraszon álló orgyilkosra. Valami volt a kezében: a Templom-hegyről lopott kincs, az Éden-darab. A belőle sugárzó erő sötét narancsszín fényt vetett Al Mualimra, és a fény egyre csak erősödött.

Hirtelen hihetetlen fájdalom hasított Altaïrba. Felordított, és észrevette, hogy elemelkedik a földtől. Csillámló fénytölcser vette körül, melyet Al Mualim irányított. Az Alma közben megfeszülő és elernyedő izomként pulzált.

– Mi történik? – kiáltott Altaïr védtelenül. Az ereklje ereje megbénította.

– Visszatért hát a tanítvány – mondta Al Mualim szenvtelenül. A győztesek magabiztossága érződött a hangján.

– Nem arról vagyok híres, hogy megfutamodom – vágott vissza dacosan Altaïr.

Al Mualim felkacagott. Úgy tűnt, a történetek egyáltalán nincsenek ellenére.

– És nem is arról, hogy odafigyelnél arra, amit mondanak

neked.

– Épp ezért vagyok még életben. – Altaïr küzdött a láthatatlan béklyókkal. Az Alma válaszul pulzálni kezdett, és a fény még szorosabban vette őt körbe, így még kevesebb mozgástere maradt.

– Mit is tegyek veled? – Al Mualim mosolygott.

– Engedj el – vicsorgott Altaïr. Dobókései nem voltak ugyan nála, de ha megszabadulhatna béklyóitól, néhány szökkenéssel elérhetné az öreget. Al Mualim utolsó pillanataiban azt csodálhatná, milyen remek falmászót képzett belőle, mielőtt Altaïr kifordítaná a beleit.

– Ó, Altaïr. Hallom a gyűlöletet a hangodban. Érzem a forróságát. Eleresszelek? Nem lenne bölcs.

– Miért teszed ezt?

Úgy látszott, Al Mualim eltűnődik egy pillanatra.

– Egykor hívő voltam. Tudtad? Hittem Istenben, egy szerető, gondviselő istenben. Azt hittem, ő küldte a prófétákat, hogy azok utat mutassanak nekünk, és vigaszt lellessünk szavaikban. Akik csodákat hajtottak végre, hogy emlékeztessenek bennünket az ő hatalmára.

– És mi változott?

– Bizonyítékra leltem.

– Minek a bizonyítékára?

– Hogy mindez csupán *káprázat*.

Ezzel egy suhintással megszüntette az Altaïrt rabul ejtő fénytőlcsért. Az orgyilkos arra számított, hogy a földre hull, aztán rádöbbsent, hogy nem is emelkedett el a földtől.

Zavartan nézett körbe. Érezte, hogy a légkör megváltozik, dobhártyáján pedig érezte a nyomásváltozást, mint ami kor vihar közeleg. Felette, a könyvtár erkélyén Al Mualim feje fölé emelte az Almát, és közben énekelni kezdett.

– *Jöjjetek!* Pusztítsátok el az árulót! Küldjétek őt a

másvilágra!

Hirtelen alakok jelentek meg Altaïr körül. Fogukat vicsorgatva morogtak, és harcra készen közelítettek felé. Időbe telt, amíg felismerte őket. Kilenc áldozata állt körülötte, kilenc áldozata, akik a túlvilágról visszatértek ebbe a világba.

Nábluszi Garnier véráztatta kötényében jelent meg előtte. Kezében kardot tartott, és sajnálkozó pillantásokat vetett Altaïrra. Tamír törrel a markában és gonoszságtól csillogó szemmel jelent meg. Talal is ott volt, vállán íja lógott, míg kezében kardot fogott. A gonoszul mosolygó Montferrati Vilmos előhúzta fegyverét, és a földbe szúrta azt. Csak a megfelelő pillanatra várt. Abu'l Nukúd és Madzsd Addin, Dzsubair, Sibrand, és végül Robert de Sable is megjelent.

Az összes célpontja. Al Mualim Altaïr összes áldozatát visszaidézte, hogy azok bosszút állhassanak rajta.

És rá is vetették magukat.

Madzsd Addin örömmel rontott előre elsőként – másodjára is. Abu'l Nukúd éppoly kövér és komikus volt feltámadt alakjában, mint korábban. Altaïr kardjától felnyársalva térdre hullott, de ahelyett, hogy elterült volna, eltűnt, és csak némi zavar maradt utána a levegőben, a felkavart tér fodrozódása. Talal, Montferrati, Sibrand és De Sable voltak a legképzettebb fegyverforgatók, így a gyengébbeknek helyet hagyva ők hátramaradtak, hogy azok legyengítsék Altaïrt. Az orgyilkos nekíiramodott, aztán a márványterasz széléről egy másik, díszített márvánnyal borított, négyzet alakú területre vetette magát. A vízesés itt csobogott a közelben. Áldozatai követték őt. Tamír sikoltva esett el Altaïr kardcsapásai alatt. Az orgyilkos nem érzett semmit. Nem érzett megbánást, de elégtételt sem afelett, hogy halált érdemlő ellenfeleit újból a túlvilágra küldheti. Nábluszi a többiekhez hasonlóan elpárolgott, miután átvágta a torkát. Dzsubair is elesett.

Megragadta Talalt, akivel összeölelkeztek, mielőtt Altaïr mélyen a gyomrába vágta volna pengéjét. Talal is semmivé lett. Montferrati volt a következő, akit Sibrand követett. Végül De Sable-lal végzett. Végre újból ketten maradtak a kertben Al Mualimmal.

– Nézz szembe velem! – követelte Altaïr, miközben levegőért kapkodott. Ömlött róla az izzadság, de tudta, a csata vége még messze van. Épphogy csak elkezdődött. – Vagy félsz talán?

Al Mualim megvetően nézett rá.

– Legalább ezer, nálad jobb harcossal álltam már ki. És mindnyájukkal végeztem.

Korát meghazudtoló ruganyossággal és atletikussággal ugrott le az erkélyről, és Altaïrtól nem messze, guggolva érkezett a talajra. Még mindig kezében tartotta az Almát. Úgy szorongatta, mintha Altaïrnek akarná felkínálni. Arcára erős fény vetült.

– Nem félek.

– Bizonyítsd hát! – mondta kihívóan Altaïr, aki tudta, hogy Al Mualim átlátott cselfogásán, amellyel valahogy közelebb akart jutni az árulóhoz. De ha ezzel tisztában volt is, nem érdekelte. Igazat mondott. Nem tartott tőle, mert birtokolta az Almát, amely egyre erősebben fénylett. Vakítóan. Körülöttük mindenre fényt vetett, aztán éppen olyan gyorsan elsötétült. Ahogy Altaïr szeme hozzászokott a megváltozott fényviszonyokhoz, több Al Mualimot pillantott meg, mintha a Nagymester testéből léptek volna elő.

Megfeszült. Azon tűnődött, hogy vajon ezek a másolatok is gyengébbek-e az eredetnél, hasonlóan azokhoz a másolatokhoz, akikkel az előbb harcolt.

– Mitől is tarthatnék? – Al Mualim már gúnyolódott vele. Jól van. Hadd gúnyolódjon csak. Hadd legyen óvatlan. – Nézd,

micsoda hatalmam van!

A másolatok közelítettek Altaïrhoz, és újból harcra kényszerült. A kert újra az összecsapó acélpengék csengésétől lett hangos. A másolatok eltűntek, ahogy Altaïr beléjük dőfte pengéjét. Újra egyedül maradt Al Mualimmal szemben.

Megállt, és próbált levegőhöz jutni. Kimerült volt. Érezte, hogy az Al Mualim kezében csillogó és lüktető Alma ereje újra átöleli őt.

– Szeretnél még mondani valamit az utolsó szó jogán? – kérdezte Al Mualim.

– Hazudtál nekem. Robert célját romlottnak nevezted, amikor tervetek egy és ugyanaz volt.

– Sosem volt ínyemre az osztozkodás – mondta Al Mualim, csaknem szomorúan.

– Nem fog sikerülni. Mások találnak majd módot rá, hogy megállítsanak.

Erre Al Mualim nagyot sóhajtott.

– Éppen ezért nem lehet béke egészen addig, amíg az embereknek szabad akaratok van.

– A legutóbbi emberrel, aki hasonlóan vélekedett, végeztem. Al Mualim felnevetett.

– Bátor szavak, *fiam*. De csak szavak.

– Akkor engedj el, és szavak helyett cselekszem.

Altaïr gondolatai vadul cikáztak, a szavakat kereste, amelyekkel hibázásra készítheti Al Mualimot.

– Áruld el, Nagymester, velem miért nem tetted azt, mint társaimmal? Nekem miért hagyod, hogy megtartsam elmém erejét?

– Személyed és tetteid túlságosan egybefonódtak. Ha egyiktől megfosztalak, a másikkal nem rendelkeztem volna. Azoknak a templomosoknak pedig meg kellett halniuk. – Sóhajtott. – Az igazat megvallva, megpróbálkoztam vele. A

dolgozószobámban, amikor megmutattam neked a kincset... De te más vagy. Te átláttál a káprázaton.

Altaïr visszaemlékezett arra a délutánra, amikor Al Mualim megmutatta neki a kincset. Érezte a varázserőt, az igaz, de ellenállt a kísértésnek. Azon tanakodott, vajon mindig képes lesz-e ellenállni. Úgy tűnt, család ereje mindenkre hatással van, aki csak kapcsolatba kerül vele. Még Al Mualimot is megrontotta, noha őt annak idején bálványként tisztelte, apja helyett apjaként tekintett rá. A Nagymester jó ember volt, igazságos és becsületes, akit csak a Rend és az annak szolgálatában állók jóléte foglalkoztatott. Az Alma rettenetes fénybe borította arcát, és ugyanezt tette a leikével is.

– Káprázat? – kérdezte Altaïr, miközben még mindig arra a délutánra gondolt.

Al Mualim felnevetett.

– Minden az volt. A templomosok kincse. Az Éden darab. Isten ígéje. Érted már? A Vörös-tengert sosem választották ketté. A vizet sosem változtatták borrá. Nem Érisz fondorkodása robbantotta ki a trójai háborút, hanem ez... – Feltartotta az Almát. – Káprázat. Mindegyik.

– Terved is káprázat akkor – erősködött Altaïr. – Hogy akaratok ellenére arra kényszerítéd az embereket, hogy kövessenek.

– Nagyobb hazugság, mint a szaracénok és keresztesek rémképei, amelyeket most követnek? Azok a gyáva istenek, akik távol tartják magukat ettől a világtól, hogy aztán az emberek egymást irtsák nevükben? Hazugságok között élnek. Csupán újat adok számukra. Olyat, amely kevesebb vért kíván.

– Legalább *maguk* választhatják meg hazugságaikat – érvelt Altaïr.

– Valóban? És mi a helyzet azokkal, akiket megtérítenek, vagy az eretnekekkel?

– Nincs igazad – csattant fel Altaïr.
– Á, kifogytál az érvekből, és most szabadjára engeded érzelmeidet. Csalódtam benned.
– Mitévők legyünk hát?
– Nem fogsz követni, és én nem kényszeríthetlek.
– Te pedig nem fogod feladni gonosz terveid.
– Úgy tűnik, holtpontra jutottunk.
– Nem, ez már a vég – mondta Altaïr, és talán Al Mualimnak igaza volt, mert valóban érzelemhullámokkal küzdött. A cserbenhagyottság és szomorúság mellett egy harmadik érzés vett erőt rajta, amit először nem tudott hova tenni, de aztán rájött, mivel áll szemben: magányosnak érezte magát.

Al Mualim kivonta kardját.

– Hiányozni fogsz, Altaïr. Te voltál a legjobb tanítványom.

Altaïr látta, ahogy az évek súlya lemállik Al Mualimról, amint támadóállást vesz fel, előkészíti kardját, és Altaïrt is erre kényszeríti. Oldalra lépett, hogy kifürkéssze Altaïr védelmét, és Altaïr rádöbbsent, hogy még sosem látta ilyen gyorsan mozogni. Az az Al Mualim, akit korábban ismert, lassan mozgott, mindig sietség nélkül sétált át az udvaron, és mozdulatai kimértek voltak. Ez azonban igazi fegyverforgató volt – sebesen dőlt előre és sújtott le pengéjével. Aztán, ahogy Altaïr hárította támadását, aprót szúrt felé. Altaïr lábujjhegyre kényszerült, és be kellett hajlítania karját, hogy védje Al Mualim döfését. A mozdulatától elvesztette egyensúlyát, és ahogy bal oldalán kinyílt a védelme, Al Mualim egy gyors második csapást vitt be, amellyel el is érte ellenfelét.

Altaïr összerezszent, ahogy érezte, hogy a csípőjén ejtett sebből vér csordul, de nem mert odanézni. Egy pillanatra sem vehette le szemét Al Mualimról. Korábbi mestere elmosolyodott, ami arról árulkodott, örül neki, hogy sikerült

megleckéztetnie növendékét. Oldalra lépett, támadást színlelt, de aztán a másik irányból szúrt, abban bízva, hogy sikerül Altaïr védelmét kicseleznie.

Leküzdve fájdalmát és a fáradságot, Altaïr maga is támadásba lendült, ami – nagy öröme – meglepte Al Mualimot. Noha sikerült elérnie ellenfelét – legalábbis úgy hitte, elérte –, a Nagymester arrébb illant, mintha varázslat segítette volna.

– Vak vagy, Altaïr! – kacagott Al Mualim. – Mindig is vak voltál, és mindig is az leszel. – Ezzel újra lecsapott.

Altaïr túl lassú volt, hogy időben reagáljon, és érezte, ahogy Al Mualim pengéje felmetszi a karját. Fájdalma bán felkiáltott. Nem bírta már sokáig. Túl fáradt volt, és vért is vesztett. Úgy érezte, mintha lassan minden ere je távozna belőle. Az Alma, sebei, fáradsága: lassan, de biztosan megbénították. Ha nem sikerül hamarosan eldöntenie a csatát, veresége biztos.

De az Alma elővigyázatlanná tette az öreget. Miközben kárörvendően fixírozta Altaïrt, az előretáncolt, és újra lesújtott, a fegyvere hegyével elérve célpontját, és sebet ejtve rajta. Al Mualim felkiáltott fájdalmában, eltűnt, majd újra megjelent. Vicsorogva lendült ismét támadásba. Balra cselezett, aztán megpördült, visszafelé csapva kardjával. Altaïr kétségbeesetten hátrított, de majdnem elesett, aztán ütésváltásba keveredtek. Pár pillanat múlva Al Mualim lehajolt, felfelé vágott, és el is érte Altaïr állát, aztán, még mielőtt az orgyilkos válaszolhatott volna, arrébb táncolt.

Altaïr visszatámadott, és Al Mualim újfent elillant. Amikor azonban újra megjelent, Altaïr észrevette, hogy nyúzottabb, és támadásai is óvatlanabbak lettek. Kevésbé tűnt fegyelmezettnek.

Altaïr vagdalkozva rontott előre, arra kényszerítette a Nagymestert, hogy ismét eltüntesse magát, és jó néhány

méterrel arrébb jelenjen csak meg újra. Altaïr látta, hogy ellenfele görnyedtebb, és fejét is nehezen tartotta. Az Alma kiszipolyozta Altaïr erejét, de ugyanazt tette volna használójával is? Vajon tudott erről Al Mualim? Mennyire értette az öreg az Alma működését? Olyan hatalmas ereje volt, hogy Altaïr nem hitte, bárki is teljesen kiismerhetné.

Úgy. Rá kellett hát kényszerítenie Al Mualimot, hogy használja, és így kimerítse magát. Nagy csatakiáltással vetette előre magát, és Al Mualim felé vágott. A Nagymester szeme tágra nyílt – meglepődött Altaïr támadásának vehemenciájától –, és újból elillant. Amint megjelent, Altaïr rárontott. Al Mualim arcán már düh tükröződött – csalódottság, hogy az összecsapás nem úgy alakul, ahogy azt várta. Több helyre volt szüksége, hogy a maga javára fordítsa a dolgot.

Ezúttal távolabb materializálódott. A terv működött, most még megviseltebbnek tűnt. De felkészült Altaïr féktelen támadására, és újabb sebet ejtett az orgyilkos karján. Ez azonban nem volt elegendő ahhoz, hogy megállítsa őt. A fiatalabb férfi előrerontott, még egyszer, utoljára arra kényszerítve Al Mualimot, hogy elpárologjon.

Amikor újra megjelent, már tántorgott, és Altaïr észrevette, az is nehezére esik, hogy a kardját tartsa. Ahogy fejét felemelve Altaïrra pillantott, látszott rajta, rájött, hogy az Alma szívja el az erejét, és arra is, hogy Altaïr tisztában volt ezzel.

Altaïr pengéjét magasra emelve előrevetette magát, és félig győztes, félig keserű üvöltést hallatott. Miközben Al Mualimba vágta fegyverét, látta a Nagymester arcán, hogy talán büszke is korábbi tanítványára.

– Lehetetlen – zihálta az öreg, miközben Altaïr szétvetett lábakkal mellé térdelt. – A tanítvány nem győzheti le tanárát.

Altaïr feje lecsuklott, és könnyek lepték el az arcát.

– Nyertél hát! Menj, és vedd el jutalmad.

Az Alma kigurult Al Mualim széttárt kezéből, és végül, még mindig ragyogva, megállt a márványpadlón. Mintha csak rá várt volna.

– A tűzzel játszottál, öreg. El kellett volna pusztítanod.

– Még hogy elpusztítani? Az *egyetlen* dolgot, amellyel véget lehet vetni a keresztes hadjáratoknak, és valódi békét lehet teremteni? – nevetett Al Mualim. – Soha.

– Megteszem hát én.

– Meglátjuk – kuncogott Al Mualim.

Altaïr csak bámulta, és nehezeire esett levenni róla a tekintetét. Finoman a kőre engedte az egyre gyengülő Al Mualim fejét. Felállt, és az Alma felé lépett.

Felemelte.

Úgy érezte, mintha a tárgy életre kelt volna a kezében. Mintha egy hatalmas energianyaláb csapott volna ki belőle, amitől fény gyulladt az Almában, amely a karján felkúszva egyenesen a mellkasába hasított. Úgy érezte, felpuffad, ami elsőre kényelmetlen volt, aztán viszont életadóan terjedt szét benne, elmosta a csata fájdalmát, és megtöltötte erővel. Az Alma lüktetni kezdett, és úgy tűnt, pulzál. Altaïr szeme előtt képek jelentek meg. Városokat, óriási, csillogó városokat látott tornyokkal és erődökkel, amelyek több ezer évesnek tűntek. Ezután gépeket és eszközöket, különös szerkezeteket pillantott meg. Megértette, hogy a még íratlan jövő képeit látja, ahol bizonyos eszközök nagy örömet szereznek az embereknek, míg mások halált és pusztulást hoznak. A képek sebességétől és intenzitásától elállt a lélegzete. Aztán az Alma körül egy fénygyűrű jelent meg, amely terjedni kezdett, egészen addig, amíg egy hatalmas gömbbé nem tágult. A gömb a kert mozdulatlan levegőjében lebegett, és lassan forgott, miközben meleg, aranyszínű fényt árasztott magából.

Lenyűgözte, valósággal megbabonázta a látvány. Egy furcsa

szimbólumokkal teli térképet látott, de az írást nem értette.

A háta mögül Al Mualim hangját hallotta.

– Adtam annakfelette az én elmémet a bölcsességnek tudására, és az esztelenségnek és bolondságnak megtudására. Megtudtam, hogy ez is a lélek gyötrelme. Mert a bölcsességnek sokaságában sok búsulás van, és valaki öregbíti a tudományt, öregbíti a gyötrelmet.

Malik és emberei ekkor értek a kertbe. Egyetlen pillantást vetettek csak Al Mualim testére, és máris megbénította őket az Alma látványa. Altaïr a távolból kiáltásokat hallott. Bárhogyan is babonázta meg Al Mualim Maszjaf népét, a varázslat megszűnt.

Felkészült rá, hogy a kőnek csapja az Almát, de továbbra sem tudta levenni szemét a forgó képről. Nehezeére esett karjával követnie elméje parancsát.

– *Pusztítsd el!* – kiáltotta Al Mualim. – *Pusztítsd el hát, ahogy mondtad!*

Altaïr keze remegett. Izmai ellenálltak elméje parancsának.

– Nem... Nem vagyok képes – hebegte.

– Ó, dehogynem vagy, Altaïr – zihálta Al Mualim. – Képes vagy rá, de nem fogod megtenni. – Ezek voltak az utolsó szavai.

Altaïr tanítója holttestéről Malikra emelte tekintetét, aki embereivel együtt várakozóan nézte őt – parancsra és útmutatásra vártak.

Mostantól Altaïr volt a Nagymester.

Harmadik rész

34.

1257. június 23.

Maszjaf piacterének pusztító hőségétől távol, az árnyékban üldögélve Maffeo felém fordult.

– Al Mualim kertje az, ahol a könyvtár van?

– Bizony az. Altaïr úgy vélte, pompásan megfelel, hogy munkáit ott gondozza és tárolja. Több ezer napló van ott, mind tele az orgyilkosok tudásával. A tudást, melyet az Alma tett számára elérhetővé.

– Szóval nem pusztította el?

– Mit nem pusztított el?

Maffeo sóhajtott egyet.

– Az Almát.

– Nem.

– Sem akkor, sem később?

– No de testvérem, ne siettesd a történet menetét. Nem, Altaïr nem pusztította el rögtön az Almát. Először is el kellett fojtania az AJ Mualim halálakor kitörő lázadást.

– Lázadás tört ki?

– Bizony. Al Mualim halála nagy zűrzavart okozott. Számos rendtag hűséges maradt hozzá. Egyesek nem voltak tudatában a Nagymester árulásának, mások pedig nem voltak hajlandók elfogadni az igazságot. Úgy gondolták, Altaïr puccsot hajtott végre, és meg kell állítani. Kétségkívül erre buzdították is őket bizonyos hangok a háttérből.

– Abbász?

Felnevettem.

– Minden bizonnyal. Bár el tudod képzelni, milyen belső

konfliktust okozott ez a fordulat Abbász számára is? Legalább annyira neheztelt Al Mualimra, mint amennyire gyűlölte Altaïrt.

– És Altaïr elfojtotta a lázadást?

– El bizony, de mindeközben sikerült hűnek maradnia a Krédóhoz. Parancsba adta Maliknak és a többieknek, hogy a lázadókat nem bánthatják, és senkit nem ölhetnek vagy büntethetnek meg. Miután megfékezte a lázadókat, nem torolta meg tetteiket. Ehelyett szónoklatokkal mutatta meg nekik az utat. Először meggyőzte őket Al Mualim bűnösségéről, aztán pedig arról, hogy alkalmas a Testvériség vezetésére. Eközben sikerült elérnie, hogy megszeressék, bízzanak benne, és hűségesek legyenek hozzá. A Rend új vezetőjeként első feladata az volt, hogy bemutassa azokat az alapelveket, amelyeket a rend tagjaiba akart nevelni. A szakadék széléről rántotta vissza a Testvériséget azzal, hogy megmutatta nekik a helyes utat.

– Miután ezt a nehézséget megoldotta, figyelmét naplójának szentelte. Ebben leírta a Rendről alkotott gondolatait, saját feladatait a Rendben, és még a temetőben megismert furcsa nőt is megemléltette. A nőt, akit... Altaïr számos alkalommal az „elbűvölő” szót javította át „érdekesre”. Mindenesetre nem feledte őt.

– A legtöbb oldalt az Almának szentelte. Mindig magánál tartotta. Esténként, amikor a naplóba jegyzetelt, maga mellé helyezte, és amikor rápillantott, az zavaros érzéseket keltett benne. Dühöt érzett, amiért megrontotta azt a férfit, akire apjaként tekintett, aki kiváló orgyilkos és még kiválóbb ember volt. Félt is tőle, mert megtapasztalta már az erejét, és azt, hogy nemcsak adni képes, de elvenni is. És félelemmel vegyes tisztelettel viseltetett iránta.

– „Ha jót is rejt az ereklye, megtalálom azt!” – ezt írta róla

pennájával. – De ha csak bajt és kétségbeesést hoz, remélem, lesz erőm elpusztítani.”

Igen, azt írta naplójába, hogy elpusztítaná az Éden-darabot, ha rájön, hogy az nem tartogathat jót az emberiség számára. Az ő szavai ezek. Mindazonáltal Altaïr azon tűnődött, vajon lenne-e ereje ahhoz, hogy elpusztítsa az Almát, ha és amikor eljön annak az ideje.

Az tény, hogy bárki is birtokolta az Almát, az hihetetlen erővel ruházta fel az illetőt, és a templomosok minden bizonnyal bármit megtettek volna azért, hogy megszerezzék. Emellett azon tűnődött, hogy vajon a templomosok más hasonló tárgyak után is kutatnak-e? Vagy rendelkeztek-e más ereklével? Azt biztosan tudta, hogy Robert de Sable halála után Akkó kikötőjében építették ki központjukat. Ott kellene megtámadnia őket? Elhatározta, hogy soha nem kerülhet más kezébe az Alma, sem más, hozzá hasonló tárgy.

Rajta kívül.

Talán túl sokáig is töprengett ezen szállásán. Végül már attól tartott, ellenségeinek túl sok időt hagyott rá, hogy összeszedjék magukat. Magához hívatta Malikul és Dzsabalt. Előbbit a Rend ideiglenes vezetőjévé nevezte ki, utóbbit pedig megbízta, hogy azonnal vezessen egy csapatot az akkói kikötőhöz, és indítson támadást a templomosok erődítménye ellen, hogy gyökerestül tép jék ki a gyomot.

Nemsokára útnak indultak. Távozásukkor Altaïr észrevette, hogy Abbász a várkapunál áll, és fenyegetően méregeti őt. Az utóbbi idők eseményei semmivel sem tompították gyűlölete élet – sőt talán még veszélyesebbé tették azt.

Alkonyodott Akkó kikötője felett. A látóhatárba olvadó nap a szürke köveket narancsszínre, míg a tengert vérvörösre festette. A hullámok erősen csapdosták a gátakat és a hullámtörőket, és sirályok hangja hallatszott, de a kikötő szokatlanul üres volt.

Vagyis... legalábbis ez a része. A kikötőn végigpillantva a templomosok hiánya töprengésre készítette. Különösen nagy volt az ellentét a mostani látvány és a legutóbbi alkalom között, amikor erre járt, hiszen akkor Sibrand annyi őrszemet helyezett a kikötőbe, mint amennyi bolha van a kutyán. Valami azt súgta Altaïrnek, hogy bizonyára a kikötő másik felén zajlik a kemény munka. Aggodalma nőttön-nőtt. Vajon túl sokáig várt a döntéshozatallal? Talán most megfizet mindezért?

De a kikötő mégsem volt teljesen üres. Altaïr közeledő lépések és elfojtott beszélgetés hangját hallotta. Kezét feltartotta, és kis csapata megtorpant. Mozdulatlan árnyak voltak csak a sötétben. A kikötő fala mentén végiglopózkodott, és végül megpillantotta az öröket. Örömmel konstataálta, hogy azok szétválnak. Egyikük csaknem pontosan alatta volt. Fáklyáját a magasba tartva a kikötő nedves falának zegzugait fürkészte. Altaïr azon tűnődött, vajon épp hazájára, Angliára vagy Franciaországra és ott maradt családjára gondol-e, és sajnálta, hogy a férfinak meg kell halnia. Ahogy csendben levetette magát a falról, és a férfira zuhanva mélyen belévágta pengéjét, azt kívánta, bárcsak lenne más mód.

– *Mon Dieu*– sóhajtotta az ör, miközben elszállt belőle a lélek. Altaïr felegyenesedett.

A második katona a kikötő nedves kőfala mentén haladt előre, kátránytól csöpögő fáklyájával világítva maga körül próbálta elűzni az árnyakat, és minden hangra összeresztett. Remegett a félelemtől. Egy elrohanó patkány láttán megugrott, és megpördült. Magasba tartotta fáklyáját, de semmit sem látott.

Továbbindult, és a sötétséget kémlelte. Megfordult, hogy megkeresse társát... Ó, istenem, hova tűnt? Egy pillanattal ezelőtt még ott állt. Együtt jöttek a kikötőbe, és most elveszett. Hangját sem hallotta. Már rázkódott a félelemtől. Nyüsztést hallott, és rá kellett döbbsennie, hogy ő maga adta ki a hangot. Aztán zaj ütötte meg a fülét, és épp időben fordult meg, hogy szembenézzen a halállal...

Egy pillanatra Altaïr az őr mellé térdelve fülelt, hogy érkezik-e erősítés, de senki sem jött. Ahogy talpra szökkent, az eddig a falon várakozó társai is csatlakoztak hozzá. Hozzá hasonlóan fehér köpenyt viseltek, és kámzsájuk alól kémleltek. Szinte hang nélkül szóródtak szét. Altaïr halk parancsokat osztogatott, és jelezte nekik, hogy halkan, de fürgén induljanak el a kikötő mentén. A templomos örök rohanva közeledtek, de hamar végeztek velük. Altaïr csapatával együtt haladt, de ezt a munkát embereire hagyta. Felmászott egy falra, és hirtelen aggodalom lett rajta úrrá. Rosszul időzítette a támadást – a templomosok már készen álltak az indulásra. Egy járőr megpróbálta megállítani, de Altaïr egyetlen vágással a másvilágra küldte, a nyakán nyíló sebből vérsugár lövellt. Az orgyilkos ugródeszkeként használta a testet, és a kikötő falának tetejére mászott. Ott leguggolt, és a szomszédos dokkra, aztán pedig a tengerre pillantott.

Félelme beigazolódott. Túl sokáig várt. A lenyugvó nap fényétől aranyló Földközi-tengeren egy kisebb templomosflotta körvonalai bontakoztak ki. Altaïr elkáromkodta magát, és a

kikötő mentén gyorsan a dokkok központja felé vette az irányt. Hallotta, hogy emberei még mindig az erősítéssel viaskodnak. A templomoscsapatok kivonása folytatódott, de volt egy olyan érzése, hogy távozásuk okára az erődben találhat választ. Óvatosan, fűgén és csendben arra vette az irányt. Az erőd sötétén derengett a dokkok felett. Büntudat nélkül vágta le az útjába álló néhány őrt, hiszen éppen annyira szerette volna megakadályozni ellensége menekülését, mint amennyire meg akarta ismerni annak okát.

Benn a szürke kövek elnyelték lépteinek zaját. Úgy tűnt, egy ideje már nem használják a helyet. A kőlépcsőkön felfelé az erkélyre ért, ahol hangokat hallott – három ember vitatkozott szenvedélyesen. Ahogy egy oszlop mögé bújt, hogy kihallgassa beszélgetésüket, egyikük hangját fel is ismerte. Egy hangot, amelyre sokat gondolt, és remélte, hogy újra hallja majd.

A nő volt az a jeruzsálemi temetőből: az a bátor nőstény oroszlán, aki De Sable helyett jelent meg ott. Két másik templomossal beszélgetett, és elégedetlennek tűnt.

– Hol vannak a hajóim, katona? – csattant fel. – Úgy tájékoztattak, még egy nyolc hajóból álló flotta érkezik.

Altaïr odapillantott. A templomosok hajóinak körvo nala kirajzolódott a látóhatáron.

– Sajnálom, Maria, de csak ennyi tellett tőlünk – vála szólt az egyik katona.

Maria. Altaïr ízlelgette a nevet, miközben arcvonásait, valamint életteli és tűzzel teli szemét csodálta. Újra az az érzése támadt, mint korábban – mintha a nő magába fojtaná valódi énjét.

– Akkor hát mi hogyan jutunk el Ciprusra?

De miért helyeznék át a templomosok a főhadiszállásukat Ciprusra?

– Elnézéset kérem, de úgy hiszem, jobb lenne, ha

Akkóban maradnál – válaszolt a katona.

A nő gyanakvó pillantást vetett rá.

– Mit jelentsen ez? Talán fenyegetni próbálsz?

– Csak figyelmeztetésnek szántam – jött a lovag válasza. – Armand Bouchart az új nagymester, és magad is tisztában lehetsz vele, hogy nem tart nagyra.

Armand Bouchart, jegyezte meg Altaïr. Szóval ő lépett De Sable nyomdokaiba.

Az erkély közepén álló Mariának uralkodnia kellett magán.

– Hogy merészeled, te arcátlan... – Visszafogta magát. – Rendben van. Találok hát más utat Limasszolba.

– Igenis, asszonyom – mondta a katona meghajolva.

Otthagyták Mariát az erkélyen, és Altaïrt szórakoztatta, hogy a nő elkezdett magában beszélni.

– A fenébe is... Olyan közel jártam hozzá, hogy lovaggá üssenek. Most pedig alig vagyok több egyszerű zsoldosnál.

Közelített a nőhöz. Bármit is érzett iránta – mert biztos volt benne, hogy *valamit* érzett –, beszélnie kellett vele. Közeledtére az megpördült, és azonnal felismerte.

– Ó, itt a férfi, aki nem küldött ugyan a másvilágra, de tönkretette az életem.

Altaïrnek nem volt rá ideje, hogy azon tűnődjön, mit értett ezalatt, mert a nő olyan gyorsan vont ki kardját, hogy szemmel nem is lehetett követni, és megindult felé. Gyorsasága, ügyessége és bátorsága újból nagy hatást gyakorolt az orgyilkosra. A nő kardját másik kezébe kapta, és gyengébbik oldaláról támadt a férfit, akinek sebesen kellett kitérnie előle, hogy hárítsa a csapást. Igazán ügyes volt, ügyesebb, mint sok orgyilkos. Néhány pillanatig csapásváltásba bonyolódtak, az erkély pedig visszaverte az összeütköző acélpengék csengését, valamint a nő csatakiáltásait.

Altaïr hátrapillantott, hogy lássa, nem érkezik-e erősítés. De hogy is érkezett volna? Az övéi hátrahagyták Mariát. Úgy tűnt, De Sable-lal ápolt jó kapcsolata nem vált előnyére az új vezetőnél.

Tovább küzdöttek. Egy pillanatra Altaïr az oszlopos korlátnak szorult, és a háta mögött sötétlő tengerre pillantva eltűnődött, hogy vajon képes lehet-e legyőzni őt a nő. Milyen ironikus is lenne! De amazt túlzott győzelmi vágya elővigyázatlanná tette, és Altaïrnak sikerült egy pördülő lábsöpréssel kirúgni alóla a lábát. A földre került ellenfelére vetette magát, és torkához nyomta a pengéjét.

– Visszatértél, hogy végezz velem? – a nő hangja dacos volt ugyan, de szemében félelmet látott.

– Egyelőre nem – mondta, de a pengét nem vette el a nyakától. – De meg kell osztanod velem tudásodat. Miért hajóznak a templomosok Ciprusra?

A nő elvigyorodott.

– Hosszú, mocskos háborút vívunk, orgyilkos. Mindenkinek szüksége van egy kis pihenésre.

Altaïr elfojtott egy mosolyt.

– Minél többet árulsz el nekem, annál tovább élhetsz. Újból megkérdem hát, miért éppen Ciprusra vonulnak vissza?

– Miféle visszavonulás? Richárd király fegyverszünetei kötött Szaladinnal, a rended pedig vezető nélkül maradi, vagy tévedek? Mihelyt visszaszerezzük az Éden-darabot, *te* leszel a menekülő vad.

Altaïr bólintott. Már értette, sőt biztos lehetett benne, hogy a templomosok rendje többet vélt tudni, mint amennyit valójában tudott. Például azzal sem voltak tisztában, hogy az orgyilkosoknak új vezetője lett, vagy hogy nem volt szokásuk a templomosok elől menekülni. Felállt, és felsegítette a nőt is. Az metsző pillantást vetett rá, miközben leporolta magát.

– Az Almát elrejtettük – mondta neki, de persze csak hazudott. Még mindig a szállásán volt.

– Altaïr, jól gondold meg, mit teszel. A templomosok sokat áldoznának azért a relikviáért.

– Már sokat fizettek érte, nem? – incselkedett vele Altaïr, miközben lefelé terelgette a nőt.

Néhány pillanattal később újra csatlakozott orgyilkosaihoz. Az összecsapás véget ért, és elfoglalták az akkói kikötőt. Köztük volt Dzsabal is, aki Maria láttán összevonta szemöldökét, és intett két orgyilkosnak, hogy vezessék el, aztán csatlakozott Altaïrhoz.

– Mi lehet Cipruson, ami felkeltette a templomosok figyelmét? – mélázott el Altaïr, miközben sétáltak. Már eldöntötte, hova indulnak legközelebb, és nem vesztegethették az idejüket.

– Polgárháború talán? – kérdezte Dzsabal széttárt karokkal.

– A császáruk, Komnénosz Iszaakiosz hónapokkal ezelőtt összezördült Richárd királlyal, és most a templomosok börtönében rohad.

Altaïr elgondolkodott.

– Sajnálatos. Iszaakiosz könnyen meggyőzhető lett volna. Nyitott volt a megvesztegetésre.

Megálltak a kikötő lépcsőinél. Az állat felszegő Mariát elvezették köztük.

– Azok az idők elmúltak. Már a templomosoké a sziget. Nyomorúságos összegért vásárolták meg a királytól.

– Nem hagyhatjuk, hogy szabadon garázdálkodjanak. Ismerünk ott bárkit?

– Van egy barátunk Limasszolban. Alexandrosznak hívják.

– Üzenj hát neki – mondta Altaïr. – Tudasd vele, hogy egy hét múlva számítson érkezésemre.

36.

Egyedül hajózott Ciprusra. Vagyis nem *egészen* egyedül. Mariát is magával vitte. Dzsabálnak azt mondta, hogy a nőt csalétekként használhatná a templomosokkal szemben, de naplójában azt írta, hogy szereti, ha mellette van – ennyire egyszerű indoka volt rá, hogy magával vigye. Túl kevés nőt ismert az életében. Akikkel ágyát osztotta meg, csupán szükségleteit elégítették ki, és korábban nem találkozott olyan nővel, aki ágyéka felett is érzéseket keltett benne. Talán ő lett volna az első? Ezt a kérdést maga vetette fel naplójában.

Miután megérkezett Limasszolba, felfedezte, hogy a templomosok valóban elfoglalták a szigetet. Ahogy mindig, a kikötőt a nap narancsszínű fénye itatta át, és a homokkő ragyogott a napfényben. A kék tenger csillogott, és folytonosan rikácsoló sirályok köröztek fejük felett. De ezúttal mindenhol a templomosok vörös keresztjét látta, és persze a kelletlen lakosságot vizslató éber katonákat. A templomosok kemény kézzel uralkodtak a helyieken, akiknek a szigetet egy olyan uralkodó adta el alóluk, akinek a legjobb esetben is kétes jogalapja volt a sziget birtoklására. A legtöbben mit sem zavartatva magukat folytatták életüket – éhes szájakat kellett etetniük. Néhány merészebb lélek azonban felcsapott ellenállónak. Ők rokonszenveztek Altaïr küldetésével, és velük találkozni is kívánt.

Kiszállt a hajóból, és elindult a dokkok mentén. Maria megkötözött kézzel követte. Meggyőződött róla, hogy minden, templomosságára utaló jelet eltávolított róla. Szemmel

láthatóan a rabszolgája volt. Ez a helyzet persze nem volt
ínyére, és ezt tudatta is az orgyilkossal, a vártnál csendesebb
útjuk során végig elégedetlenkedett. Altaïr szórakoztatta a nő
nyugtalanása.

– Mi van, ha sikoltozni kezdek? – kérdezte fogát
csikorgatva.

Altaïr felkuncogott.

– Az emberek befognák a fülüket, és folytatnák útjukat.
Láttak már elégedetlen rabszolgát.

De milyen emberek? A dokkok szokatlanul üresek voltak, és
a hátsó utcákon átérve a főbb utakat is elhagyatottan találták.
Hirtelen egy koszos köpenyt és turbánt viselő férfi lépett ki az
egyik sikátorból, pont eléjük. Használton kívüli hordók és
üres ládák heverték körülöttük, valahonnan pedig vízcsepegést
hallottak. Altaïr rádöbrent, hogy senki sincs a környéken, és
újabb két alak tűnt elő más sikátorokból.

– A kikötőbe tilos a belépés – mondta az első. – Mutasd az
arcod!

– Ez a kámzsa csupán egy csúf, öreg orgyilkost rejt –
morogta Altaïr, és felemelte fejét, hogy felmérje a férfit.

A bandita elvigyorodott, de már nem fenyegetően.

– Altaïr.

– Alexandrosz. Megkaptad hát az üzenetemet.

– Azt hittem, a templomosok állítottak csapdát. Ki ez a nő?

– Csillogó szemmel mérte végig Mariát.

– Csalétek a templomosoknak. De Sable-hoz tartozott!
Sajnos most az én terhemre van.

Maria szemét meresztve bámult a férfitra – ha ölni tud
tekintetével, elviselhetetlen kínokat kellett volna elszenvednie
az orgyilkosnak.

– Vigyázhatunk rá helyetted, Altaïr. Van egy rejtekhelyünk.

Maria válogatott káromkodásokkal illette őket, miközben

továbbhaladtak – szavai különösen közönségesen hangzottak egy angol nő szájából.

Altaïr megkérdezte Alexandroszt, hogy miért voltak annyira kihaltak az utcák.

– Valóságos szellemváros, igaz? Az emberek nem merik elhagyni otthonukat, attól való félelmükben, hogy véletlenül megszegnek valami homályosan megfogalmazott új törvényt.

Altaïr eltűnődött.

– A templomosok eddig sosem törtek uralomra. Vajon mitől változtak így meg?

Alexandrosz bólintott. Ahogy továbbsétáltak, elhaladtak két őr mellett, akik gyanakvóan méregették őket. Altaïr felkészült rá, hogy Maria elárulja őket, de a nő csendben maradt. Az orgyilkos azon tűnődött, vajon ez annak köszönhető-e, hogy saját társai cserbenhagyták Akkóban. Vagy talán... Nem. Elvetette a gondolatot.

Elérték a rejtekhelyei, amely egy elhagyatott raktárépület volt, amelyet Alexandrosz saját támaszpontjaként használt. Egy reteszkes faajtóval ellátott tárolóhelyiség is volt az épületben, de egyelőre nem zárták be Mariát. Altaïr megvizsgálta a kötelet a nő csuklóján, hogy megbizonyosodjon róla, nem túl kényelmetlen számára. A pillantásából egyszerre olvasott ki hálát és megvetést.

– Nem hiszem, hogy csupán látogatóba érkeztél – mondta Alexandrosz, amikor végre leültek. – Megkérdezhetem jöttöd okát?

Altaïr gyorsan akart cselekedni – a lehető leghamarabb a templomosok főhadiszállása felé akarta venni az irányt –, de magyarázattal tartozott a cipriótának.

– Bonyolult történet, de néhány szóban összefoglalható: a templomosok minden elképzelhetőnél halálosabb tudás és fegyverek birtokába jutottak. Ezen szeretnék változtatni. Az

egyik ilyen fegyver a mi kezünkben van. Olyan eszköz, amellyel az emberek elméjét befolyásolhatjuk. Ha a templomosok rendelkeznek hasonlóval, tudni akarok róla.

Maria hangját hallották maguk mögül.

– Az orgyilkosokban persze megbízhatunk, hogy ők majd jóra használják az Almát, az Éden-darabot...

Altaïr elfojtott egy mosolyt, de nem vett róla tudomást, és Alexandrosz felé fordult.

– Hol rejtőznek most a templomosok?

– A limasszoli várban, de egyre nagyobb területeket foglalnak el.

Meg kell állítanunk őket, gondolta Altaïr.

– És hogyan jutok be?

Alexandrosz mesélt neki Oszmánról, a ciprióták ellenállásával rokonszenvező templomosról.

– Ha az őrség vezetőjét megölöd, valószínűleg Oszmánt nevezik ki a helyére. Ebben az esetben pedig bármikor besétálhatsz.

– Kezdetnek nem rossz – mondta Altaïr.

Ahogy átvágott a város utcáin, elcsodálkozott, hogy milyen kihaltak voltak. Sétája közben Mariára és az Almára gondolt. Természetesen magával hozta – a hajú fülkéjében hagyta. Bolondság volt talán a kincset ilyen közel hozni az ellenséghez? Csak az idő adhatott választ erre a kérdésére.

A piactéren megpillantotta a templomos őrparancsnokot, aki láncinge felett hordott vörös zubbonyával olyan tiszteletet parancsoló látványt nyújtott, akár egy király – nem volt nehéz észrevenni. Altaïr körbepillantott, és más öröket is látott a környéken. Lehajtotta a fejét, hogy kerülje a feltűnést, és ne vonja magára az összeszűkülött szemmel, gyanakvóan őt fixírozó ör figyelmét. Aztán óvatosan tett egy kört, s a parancsnok mögé került, aki az utca másik oldalán állt, és parancsokat

vetett oda embereinek. A tiszten és gyilkosán kívül a mellékutca üres volt.

Altaïr dobókést húzott elő a vállára erősített tokból, és egy laza csuklómozdulattal elhajította. A parancsnok hangos nyögéssel zuhant a kőre, s mire az örök odaértek, Altaïr már egy közeli síkátorban járt, és eltűnt egy üres mellékutcában. Küldetését teljesítette, és most meg kellett keresnie Oszmánt, ahogy azt Alexandrosz tanácsolta neki.

Fürgén, de lopva haladt végig a napszítta város tetőin, és macskamód vágott át a fagerendákon, amíg el nem érte a megfelelő udvart. Oszmán épp alatta állt. A templomos, aki rokonszenvezett az orgyilkosokkal. Altaïr megvárta, amíg egyedül marad, aztán leereszkedett mellé az udvarra.

Eközben Oszmán Altaïrról először a falra, majd újra az orgyilkosra emelte tekintetét, és derűs arckifejezéssel mérte fel látogatóját; láthatólag imponált neki az orgyilkos ügyessége.

– Üdvözltem, Oszmán. Alexandrosz üdvözlését küldi, és boldog születésnapot kíván öreganyádnak.

Oszmán felkacagott.

– A vénasszony, isten nyugosztalja. No de miben segíthetek, barátom?

– Elárulnád, miért vásárolták meg a templomosok Ciprust? Hogy átköltöztessék kincstárukat?

– Nem vagyok elég magas beosztásban ahhoz, hogy biztosan tudjam, de úgy hallottam, valamiféle archívumról beszélnek – mondta Oszmán, miközben izgatottan nézegetett jobbra-balra. Ha meglátnák, hogy Altaïrral cseveg, minden bizonnyal kivégeznék őt a piactéren.

– Egy archívum? Érdekes. És ki a legmagasabb beosztású templomos Limasszolban?

– Egy Vörös Frigyes nevű lovag. Katonákat képez ki a limasszoli várban. Igazi barom.

Altaïr bólintott.

– Ha a vár öre halott, hogyan juthatnék be?

– Ha feltételezzük, hogy kineveznek a posztjára, találhatnék valami indokot rá, hogy rövid időre kevesebb őr figyeljen a kapukra. Úgy rendben lesz?

– Teszek róla, hogy úgy legyen.

A dolgok gyorsan haladtak a maguk útján.

– Oszmán megteszi a szükséges előkészületeket – tájékoztatta később Alexandroszt a búvóhelyen. Miközben ő távol volt, Maria a raktárhelyiségben töltötte a napot, és különböző sértésekkel és aranyköpésekkel szórakoztatta Alexandroszt. Amikor az angolnyelv-használatában gyönyörködő Alexandrosz megkérte, hogy ismétlje meg a korábbiakat, még mérgesebb lett. Most azonban megengedték neki, hogy egy billegő székre ülve fogyassza el vacsoráját. Közben a beszélgető Altaïrt és Alexandroszt nézte, és mérges pillantásokat vetett az Ellenállás többi, elhaladó tagjára.

– Pompás. És most? – kérdezte Alexandrosz.

– Hagyunk neki némi időt – mondta Altaïr, aztán Máriához fordult. – Mesélt nekem a templomosok archívumáról is. Hallottál már erről?

– Hát persze. Abban tartjuk alsóneműnket.

Altaïr lemondóan fordult vissza Alexandroszhoz.

– Ciprus kitűnő hely rá, hogy mind a tudást, mind a fegyvereket megóvják. A megfelelő stratégiával könnyen védhető sziget.

Felállt. Elegendő időt hagyott Oszmánnak, hogy megritkítsa a vár védelmét. Ideje volt hát behatolni az épületbe.

Nem sokkal később már a limasszoli vár udvarán állt, készen rá, hogy behatoljon az épületbe. Az árnyékban megbújva feltekintett a félelmesen magasodó kőfalakra, megfigyelte, mely kapukat őrzik, s hogyan mozognak a bástyákon járőröző katonák.

Örömmel vette tudomásul, hogy az őrség többségét máshová rendelték. Oszmán jó munkát végzett. Az erőd nem volt éppen elhagyatott, de Altaïr be tudott jutni, és ennél többet nem is kért.

Felmászott a falon a bástyáig, s belopódzott a várba. Dobókését egy őr torkába hajította, mire az hörögve esett össze. Egy társa, aki felfigyelt a neszre, futva érkezett a folyosón, de egyenesen az orgyilkos pengéjébe szaladt. Altaïr leeresztette a holttestet a kövezetre, a hátára lépett, s kihúzta belőle vértől csöpögő fegyverét, majd továbbhaladt a szinte teljesen kihalt erődben, végezve minden őrral, akivel találkozott. Oszmán igazán nem okozott csalódást. Nem csak a falakon strázsált kevesebb ember, az épületen belül sem igen volt, aki az útját állja. Altaïr igyekezett elnyomni a zsigereiben érzett aggodalmat.

Egyre feljebb és feljebb jutott, s egyre mélyebben hatolt be a vár belsejébe, míg végül egy erkélyhez ért, amely széles, gyakorlótérként használt udvarra nézett.

Alant megpillantotta Vörös Frigyest. Óriás termetű, szakállas férfi volt, s éppen két katonája párviadalát felügyelte. Láttára Altaïr elmosolyodott. Oszmán, a szívélyes kém igazat

mondott: Frigyes valóban vadállatnak tűnt.

– Ne kegyelmezzetek, emberek! – ordított éppen. Sötét elméjű pogányok szigetén vagyunk! Ne felejtsetek el: nem látnak szívesen, gyűlölnek, nem értik, hogy igaz ügyért küzdőtök, s minden alkalmat megragadnak, hogy megszabaduljanak tőletek! Legyetek éberek, és ne bízzatok senkiben!

A két, teljes páncélzatot viselő lovag egymásnak esett. Egymásnak csattanó pengéjük zaja visszhangzott az udvaron. Altaïr az erkélyen megbújva hallgatta, ahogy vezérük buzdítja őket.

– Találjátok meg a rést az ellenfél páncélján! Csapjatok oda erősen! Majd a kocsmában ünnepeljétek magatokat, most küzdjétek!

Altaïr felállt, és közelebb lépett a párkányhoz. A három ember odalent most megláthatta volna, de minden figyelmüket a párharc kötötte le. Lepillantott, hogy felmérje, milyen magasan áll, mélyet lélegzett, kitérte karjait, és levetette magát.

Térdeit behajlítva és karjával egyensúlyozva éppen Vörös Frigyes mögött ért földet, alig csapott zajt. Ahogy fölegyenesedett, a szakállas parancsnok megfordult. Szeméből gyűlölet sütött, miközben ezt ordította:

– Orgyilkos Cipruson? Nocsak, nocsak! Ti, férgek, aztán tudtok alkalmazkodni a helyzethez! De most véget vetek...

Nem fejezte be a mondatot. Altaïr, aki a templomos szemébe akart nézni, mielőtt végez vele, egyetlen mozdulattal kieresztette a pengéjét, és átvágta ellensége torkát. Az egész nem tartott tovább egy pillanatnál. Vörös Frigyes rövid, gurgulázó hangot hallatva összeesett. Nyakán vörös csík húzódott, vére a kövezetre ömlött. Ragadványneve most még inkább illett rá.

Emberei rövid ideig tétováztak. Arcukat sisak takarta, így

Altaïr csak elképzelni tudta döbbsent tekintetüket. Amikor végre magukhoz tértek, az orgyilkosra rontottak. Altaïr az egyikük szemrésébe vágta a pengéjét. Fájdalmas, fojtott hang hallatszott, s vér szivárgott a sisak mögül, ahogy a katona a földre hullott. Aztán a másik párbajozó is támadott, inkább csak remélve, mint bízva benne, hogy pallosával eltalálja ellenfelét. Az orgyilkos könnyedén oldalt lépett a csapás elől. Közben már kezébe vette egyik dobókését, aztán megpördült, egyetlen, felfelé irányuló mozdulattal a mellvért mögé nyúlt, s a lovak mellkasába mélyesztette fegyverét.

A küzdelem végét ért, három holttest hevert a kövezeten. Altaïr zihálva pillantott körül az udvaron. Igazán kényelmes így, hogy a vár szinte üres, gondolta. Visszamászott az erkélyre, s ugyanazon az útvonalon távozott, amelyen korábban behatolt. Visszafelé tartva egyre inkább erőt vett rajta az aggodalom, amelyet addig próbált elfojtani. A legtöbb meggyilkolt katona holtteste még mindig érintetlenül hevert, örökkel pedig most egyáltalán nem találkozott. Eggyel sem! Hová tűnt a vár népe?

Nem sokkal később megkapta a választ a kérdésére. Miután elhagyta az erődöt, a háztetőkön át a búvóhely felé vette az irányt. Alig várta már, hogy lepihenhessen, s talán egy kis mulatságos szócsatát vívjon Mariával. Ha szerencséje lesz, még beszélgetés is kialakulhat. Eddig még csak annyit bírt kihúzni belőle, hogy angol, De Sable személyes szolgálatában állt (hogy *ez* pontosan mit jelen tett, Altaïr nem firtatta), s egy a hazájában bekövetkezeti kellemetlen esemény után csatlakozott a keresztesekhez. Ez felcsigázta a férfi érdeklődését. Remélte, rövidesen megtudja, mi is történt vele.

Hirtelen füstöt pillantott meg. Vastag oszlopban szállt az ég felé, elsötétítve azt.

A rejtekhely felől jött.

Ahogy közeledett, szíve egyre hevesebben vert. Keresztéseket látott, akik őrt álltak, és mindenkit feltartóztattak, aki az égő épület közelébe próbált jutni. Lángok csaptak ki az ajtón és az ablakokon, a tetőt vastagon gomolygó füst koronázta. Hát ezért maradt olyan kevés őr Frigyes várában!

Altaïr első gondolata nem az volt, mi lesz így a Renddel, mi történt Alexandrosszal vagy a többi ellenállóval, aki odabent volt. Maria jutott eszébe.

Elöntötte a düh. Egy csuklómozdulattal kieresztette pengéjét, majd leugrott a tetőről, s már össze is csapott két templomossal. Az elsőnek már csak sikoltani volt ideje, mielőtt meghalt, de a második megpördült. Szeme tágra nyílt a meglepetéstől, miközben Altaïr átvágta a torkát. Kiáltás támadt, s újabb katonák rohantak felé, de Altaïr nem hátrált meg. Nem tudta, Maria kijutott-e. Ha bent ragadt, talán megfullad. Vajon a kamrában hagyták, és most dörömböl az ajtón, levegőért kapkodva a füsttel teli helyiségben? Ha így volt, Altaïr csak elképzelni tudta a lány rémületét. Újabb templomos örök érkeztek, készen rá, hogy kardjuk hegyére tűzzék. Altaïr továbbra sem tágított. Folytatta a harcot karddal-dobókéssel, míg egészen kimerült. Az utcát templomosok holtteste borították, vérük elvegyült a porral. Ekkor a már csak parázsló bűvőhely felé rohant, s a lány nevét kiáltotta.

– *Maria!*

Nem jött válasz.

Még több templomos közeledett felé. Altaïr ólomnehéz szívvel fordult meg, s a tetőkön át elmenekült, hogy felmérje a veszteségeket, és végiggondolja, mi a teendő.

Végül mégsem ő döntött. Egy torony tetőzete alatt, a harang árnyékában meghúzódva mozgolódásra lett figyelmes az addig kihalt utcákon. Szinte minden polgár elhagyta otthonát. Altaïr nem tudta, hová tartanak, de elhatározta, hogy a végére jár a dolognak.

Ahogy sejtette, még el sem ült a füst a rejtekhely megfeketedett maradványai felett, a templomosok már mozgósították erőiket. Altaïr a tetőkön át követte a főtérre tartó városlakókat. Láta riadt arckifejezésüket, és hallotta, miről beszélgetnek. Bosszút és megtorlást emlegettek. Többször is elhangzott Armand Bouchart neve. Éppen most érkezett a szigetre, mondták. Félelmetes, kegyetlen ember hírében állt.

Altaïr nem sokkal később saját szemével is láthatta, hogy a szóbeszéd egyáltalán nem túlzott. Egyelőre azonban nagy öröm töltötte el, mert meglátta Mariát a tömegben, méghozzá sértetlenül. A lányt mindkét oldalról egyegy lovag kísérte. Úgy látszott, fogoly, bár nem kötözték meg. Tekintete, mint mindenkié a téren, a székesegyház lépcsőjére szegeződött.

Altaïr nem vesztette szem elől a lányt, miközben az egyik, a teret szegélyező ház tetején meghúzódva figyelte Oszmánt, amint elfoglalja helyét a lépcsőn, kissé oldalra húzódva, készen Armand Bouchart fogadására. A templomosok újdonsült nagymestere kijött a templomból, s mellé lépdelt.

Bouchart, akárcsak elődje, De Sable, szemmel láthatóan nem csupán vezetői képességeinek, hanem félelmetes külsejének is köszönhette, hogy elnyerte e tisztséget. Még a

teljes páncélzat alatt is látszott, milyen erőteljes alkatú és rugalmas mozgású ember. Feje teljesen szőrtelen volt, eltekintve vastag szemöldökétől, mely mintha árnyékot vetett volna a szemére. Beesett arca szinte hullaszerűvé tette megjelenését.

– Aljas gyilkosság történt, mely alapjaiban rázta meg rendemet! – kiáltotta, és hangja betöltötte a teret. – Szegény Vörös Frigyes! Becsületesen szolgálta az Urat és Ciprus népét, s mindezt egy orgyilkos pengéjével köszönték meg neki! Van köztetek olyan, aki segít nekem megtalálni a bűnöst?

A tömeg néma maradt, csak zavart mozgolódás hallatszott. Altaïr ismét Bouchart-ra pillantott, akinek arca elsötétült.

– Gyávák! – üvöltötte. – Ha így feleltek, kénytelen leszek magam felkutatni a gyilkost! Ezennel kihirdetem, hogy az embereimet semmilyen, a nyomozás során elkövetett tettért nem fogom felelősségre vonni!

Altaïr látta, hogy Oszmán zavarában egyik lábáról a másikra áll. Általában hamiskás kifejezésű arca aggodalmat tükrözött, ahogy előlépett, és megszólította parancsnokát.

– Bouchart, a város népe már így is nyugtalan! Ezt nem javasolnám.

Bouchart nem rá nézett, így Oszmán talán nem láthatta, ahogy a rettenetes düh eltorzítja arcát. A nagymester nyilvánvalóan nem volt hozzászokva, hogy emberei vitába szálljanak vele. Kérdés, hogy fegyelemsértésnek tekinti-e...

Kirántotta kardját, s ugyanazzal a mozdulattal Oszmán hasába vágta.

A kapitány, kezével a gyomrán, összecsuklott, és a kövezetre zuhant, kiáltása visszhangzott a döbrent csendben. Néhány pillanatig még vonaglott a lépcsőn, mielőtt kiadta lelkét. Halálhörgésének zaját elnyomta a tömegben kelt zavart suttogás. Altaïr elhúzta a száját. Nem igazán ismerte Oszmánt,

de az addigi találkozásaik alapján rokonszenvesnek találta. Újabb tisztességes ember halt meg, teljesen feleslegesen.

Bouchart lehajolt, és Oszmán ingujjába törölte kardját.

– Ha esetleg van még valakinek ellenvetése, szeretném hallani!

A test kissé megmozdult, egyik karja most ernyedten lógott le a lépcsőfokon. Oszmán élettelen tekintete az ég felé fordult.

Most már senki sem tett ellenvetést.

Maria, aki közben elszakadt őreitől, hirtelen felkiáltott. A lépcsőhöz rohant, és térdre vetette magát a nagymester előtt.

– Armand Bouchart! – kiáltotta.

A férfi megismerte, és elmosolyodott, de láthatólag nem barátságosan.

– Á! – szólt gúnyosan. – Egy régi fegyvertárs! – Ezzel visszadugta kardját az övébe.

– Bouchart! Egy orgyilkos érkezett Ciprusra! Megszöktem tőle, de valószínűleg a nyomomban van!

Altaïr a magasban elkomorult. Azt remélte... De nem. A lány végül is elsősorban templomos, és az is marad. A rendhez köti a hűség.

– Nahát, Maria! – felelte vidáman Bouchart. – Ez már a második alkalom, hogy csodával határos módon megszöktél az orgyilkosoktól! Először amikor De Sable-t akarták megölni, aztán most, a szigetemen!

Altaïr figyelte, ahogy Maria arcára előbb értetlenség, majd rémület ül ki.

– Nem paktáltam le az orgyilkosokkal, Bouchart! – hadarta. – Kérlek, hallgass meg!

– De Sable hitvány, gyenge akaratú ember volt. A Templomos Rend szabályzatának hetvenedik pontja *szigorúan* tiltja a nőkkel való érintkezést. Az ördög elsősorban a nők által veti ki hálóját. De Sable megszegte ezt az előírást, s vétkéért az

életével fizetett.

– Hogy merészeled! – kiáltotta Maria. Altaïr akaratlanul is elmosolyodott. Mariát nem lehet hosszabb időre megfélémlíteni.

– Elevenre tapintottam, igaz? – ordította Bouchart, láthatólag élvezve a helyzetet, majd embereihez fordult.

– Tömlöcbe vele!

Ezzel véget ért a gyűlés. Bouchart megfordult, és távozott, otthagynva Oszmán üveges szemű holttestét. Mariát megkötözték, és elvonszolták.

Altaïr Bouchart távolodó alakjáról Mariára pillantott. Tépelődött, próbálta eldönteni, mi lenne helyesebb. Bouchart közel van, s talán nem kínálkozik még egy ilyen remek alkalom. Jobb lenne lecsapni rá most, amikor a legkevésbé számít rá.

Csakhogyn ott van Maria...

Leereszkedett a tetőről, és biztos távolságot tartva követte a lovagokat, akik elvezették a lányt a főtérről, valószínűleg a tömlöc felé. Amikor egy csendesebb utcába fordultak, támadott.

Néhány pillanattal később az örök holtan feküdtek, Altaïr pedig Mariához lépett, akit a harc hevében félre löktek, és most megkötözött kézzel próbált talpra vergődni. Az orgyilkos érte nyúlt, a lány azonban elhúzódott tőle.

– Vedd le rólam a kezéd! – rivallt rá dühösen. – A társaim árulónak tartanak miattad!

Altaïr nagylelkűen elmosolyodott – annak ellenére, hogy Maria figyelmeztette Bouchart-t a jelenlétére.

– Éppen kapóra jöttem neked, Maria. Most kimutathatod a haragodat a templomosok iránt. Ők az igazi ellenségeid.

A lány haragos tekintetet vetett rá.

– Amint alkalmam lesz rá, végzek veled!

– Amint alkalmad lesz rá... Csakhogy akkor soha nem találod meg az Almát, az Éden-darabot. Mit gondolsz, mivel nyerhetnéd vissza inkább a templomosok bizalmát? Azzal, hogy megölsz, vagy azzal, hogy visszaviszed nekik a kincset?

A lány összehúzott szemmel nézett rá, fontolgatva, amit hallott. Úgy látszott, megnyugodott, legalábbis egyelőre.

Jóval később ismét találkoztak Alexandrosszal, aki aggódó arccal figyelmeztette Altaïrt.

– Akármennyire foghegyről beszélt Bouchart, biztos vagyok benne, hogy komolyan vette, amit Maria mondott. – Ekkor olyan dühös tekintetet vetett Mariára, hogy még a máskor nagyszájú lány sem mert felelni. – Az embereimtől úgy hallottam, a búvóhelyünk elpusztítása után azonnal Keríniába hajózott.

Altaïr összevonta a szemöldökét.

– Milyen kár! Reméltem, hogy találkozhatom vele. – E reményt persze most sem adta fel. – Hogyan juthatok oda a lehető leggyorsabban?

39.

Szerzetesnek és kísérőjének álcázták magukat, és a hajó rakterében húzódtak meg. Olykor egy-egy matróz is visszavonult oda a fő fedélzetről, összekuporodott, és szuszogva elaludt – időnként szellentett is egyet, és láthatólag ügyet sem vetett a két idegenre. Miközben Maria aludt, Altaïr keresett egy ládát, amelyen írhatott, kinyitotta a naplóját, s elővette az Almát a köntöse alatt tartott batyuból.

A zsákból kiszabadulva az ereklje felizzott, és az orgyilkos néhány pillanatig nézte, majd írni kezdett. „Még nem sikerült kiigazodnom az Almán, az Éden-darabon, nem tudom, mi végből van a világon, de *teljes* bizonyossággal állíthatom, hogy nem isteni eredetű. Nem más, mint egy eszköz, egy páratlan pontossággal működő szerkezet. Miféle emberek lehettek, akik megalkották ezt a csodát?”

Zajt hallott a háta mögül. Egy szempillantás alatt felkapta, újra bebugyolálta s a köpenyébe dugta az Almát. Az ébredező Mariát hallotta. Becsukta a naplót, átlépett két alvó matróz felett, és a raktéren át a lányhoz ment, aki hátát néhány egymásra rakott faládának vetve, dideregve és ásítózva ült. Amikor Altaïr odaért, felhúzta a lábát, és figyelte, ahogy a férfi letelepszik mellé a padlóra. Tekintete semmit sem árult el. Néhány pillanatig csendben üldögéltek, hallgatva a fa recsegését s a hajó oldalának ütköző hullámok zaját. Egyikük sem tudta, nappal van-e vagy éjszaka, sem azt, mennyi ideje vannak a tengeren.

– Hogy kerültél ide? – kérdezte az orgyilkos.

– Nem emlékszel, atyám? – felelte tréfás hangon a lány. – Te hoztál ide. – Suttogva hozzátette: – A társad vagyok.

Altaïr megköszöri a torkát.

– Úgy értem, a Szentföldre, a keresztes háború közepébe.

– Inkább kézimunkáznom kéne, és a kertésszel veszekednem, igaz?

– Nem ezt csinálják az angol nők?

– Én nem. Mondhatjuk, hogy én voltam a családom fekete báránya. Gyermekkoromban is a fiús játékokat szerettem. Nem állhattam a babákat, a szüleim kétségbeesésére. Mindig letéptem a fejüket.

– A szüleidét?

A lány felnevetett.

– A babákét. A szüleim persze mindent megtettek, hogy megzabolázzanak, s a tizennyolcadik születésnapomra különleges ajándékkal leptek meg.

– Mivel?

– Egy férjjel.

– Házas vagy? – kérdezte döbbenten Altaïr.

– Az voltam. Peternek hívták a férjemet, és kiváló házastárs volt, de...

– De?

– De semmi más. Kiváló férj, nem több.

– Tehát nem volt a játszótársad?

– Nem, semmilyen értelemben. A házastárs, akiről álmodoztam, szeretne volna bennem mindazt, amit a szüleim megpróbáltak kinevelni belőlem. Együtt mentünk volna vadászni és solymászni. Megtanított volna a testgyakorlásra és a fegyverforgatásra, a mesterem lett volna. Peter nem ezt tette. A családja kastélyába, Hallaton Hallba költöztünk, Leicestershire-be, ahol, mint a ház úrnőjének, felügyelnem kellett a háztartást, irányítanom a személyzetet, és

természetesen gyerekeket szülnöm. Legalább hármat, lehetőleg két fiút és egy lányt, ebben a sorrendben. De éppen olyan keserű csalódást okoztam a férjemnek, mint ő nekem. A személyzet hierarchiájánál és intrikáinál csak a gyerekneveléstől és a szüléstől idegenkedtem jobban. Négy évig tétováztam, aztán otthagytam. Persze nemkívánatos személy lettem Hallaton Hallban, sőt egész Leicesterben, és a saját családom sem fogadott éppen tárt karokkal. Hallaton visszakövetelte a pénzt, amelyet értem adott, de apám akkorra már elköltötte. Végül úgy döntöttem, mindenkinek jobb, ha elmegyek, és csatiakoztam a keresztesekhez.

– Mint betegápoló?

– Nem, mint katona.

– De te...

– Ügyesen álcázom magam férfinak, ugye ezt akartad mondani? Téged is becsaptalak aznap a temetőben, nem igaz?

– Tudtam, hogy nem De Sable vagy, de...

– De azt nem sejtetted, hogy nő vagyok. Látod? Végül hasznát vettem annak, hogy évekig zabolátlanul viselkedtem.

– Hát De Sable? Őt is becsaptad?

Altaïr inkább érezte, mint látta, hogy a lány erre szomorúan elmosolyodik.

– Eleinte szerettem Robert-t – mondta lány hangon.

– Annyi biztos, hogy több lehetőséget látott bennem, mint Peter. De persze hamar rájött, hogyan élhet vissza a helyzetemmel, s nem állta meg sokáig, hogy ne tegye. – Felsóhajtott. – Nem bánom, hogy megölted. Nem volt jó ember, méltatlan arra, amit iránta éreztem.

– Azt tőle kaptad? – kérdezte rövid hallgatás után Altaïr, a lány kezén csillogó drágakőre mutatva.

Maria ránézett az ékszerre, és összehúzta a szemöldökét, mintha elfelejtette volna, hogy még mindig viseli.

– Igen. Akkor ajándékozta nekem, amikor a szárnyai alá vett. Most már csak ez köt a Templomos Rendhez.

Kínos csend következett, melyet végül Altaïr tört meg.

– Tanultál valaha filozófiát, Maria?

A lány gyanakodva nézett rá.

– Csak morzsákat olvastam, semmi többet.

– Empedoklész azt tanította, minden élet egyszerűen, kezdetleges formákban kezdődött. Eredetileg voltak kezek kar nélkül, fejek törzs nélkül, szemek arc nélkül. Úgy hitte, ezek az ősi képződmények az idők folyamán nagyon lassan és fokozatosan összekapcsolódtak, s így alakult ki az élet, ahogy most ismerjük. Érdekes, ugye?

Maria elnyomott egy ásítást.

– Ennél nevetségesebb dolgot még életemben nem hallottam.

– Tudom... Al-Kindi tanítása azonban megnyugtatóan hat rám: nem szabad félnünk az új eszméktől, bárkitől is származnak, sem az igazságtól, még ha olykor fáj is.

– Nem értem, minek hordod ezeket össze – mondta a lány meleg, álmos hangon, s halkan felnevetett.

Talán rosszul ítéltem meg, és még nem áll készen, hogy tanuljon, gondolta Altaïr. Ekkor megszólalt a csengő, jelezve, hogy a hajó kikötött Keríniában. Felálltak.

Altaïr újra próbálkozott.

– Csakis a korlátoktól mentes elme képes megérteni a világ kaotikus szépségét. Ez a mi legfőbb kiváltságunk.

– Miért olyan szép dolog a káosz? A zűrzavar talán erény? – kérdezte Maria. Altaïrnek e szavak hallatán mintha kő esett volna le a szívéről. Talán mégis fogékony a magasabb rendű tanítások iránt...

– Elismerem, néha kihívás elé állít, mégis érdekesebb szabadon élni. Az a rend és béke, amelyért a templomosok

küzdenek, rabságra és szolgalelkűségre épül.

– Hmm... ismerem azt az érzést.

Ahogy a fedélzetre vezető létrához értek, Altaïr úgy érezte, közel került Mariához, s megértette, hogy erre vágyott, amióta először látta. Most elérte, és tetszett neki. Mindig így akart érezni. Mindazonáltal óvatosnak kell lennie. Elvégre a lány nyíltan kijelentette, hogy meg akarja ölni. Talán már nem köti hűség a templomosokhoz, de ez nem jelenti azt, hogy azonnal át is áll az orgyilkosok oldalára. Amennyire Altaïr meg tudta ítélni, Maria most a saját útját akarta járni.

Hamar meggyőződhetett róla, hogy helyesen gondolta.

Maria a létra mellett állva elmosolyodott, s előrenyújtotta a kezét. Altaïr bizalmatlanul mérte végig, de belátta, hogy a lány képtelen megkötözött kézzel felmászni. Emellett kalózzokkal utaztak együtt, akik aljas népség voltak ugyan, de még őket is meglepte volna, ha olyan szerzetest látnak, aki pórázon tartja útítársát. A két matróz, aki a közelükben aludt, most ásítózva, ágyékát vakargatva feltápászkodott, és gyanakvó pillantásokat vetett rájuk a raktér túlsó oldaláról. Altaïr lopva kieresztette pengéjét, és elvágta a kötelet a lány csuklójánál. Maria hálásan nézett rá, és elindult felfelé a létrán.

Aztán Altaïr halk mormolást hallott. Inkább a hangszín riasztotta meg, nem annyira az, amit mondtak. Hallgatózni kezdett, de úgy, hogy azok ne vegyék észre. Ahogy sejtette, kettejükről beszéltek.

– *Tudtam*, hogy ő az – csikorogta az egyik reszelős hangon.

– Megmondtam neked!

Altaïr a hátán érezte a tekintetüket.

– Fogadni mernék, hogy a templomosok szép summát fizetnének értük!

Az orgyilkos magában szitkozódott. Nagyon úgy fest a dolog, hogy bármelyik pillanatban újra szüksége lehet a

pengéjére...

Hallotta, ahogy szablyát rántanak.

... *most!*

Altaïr megpördült, hogy szembeforduljon velük, amikor a társa úgy döntött, valóban a saját útjára lép, és kiáll a szabadságáért. Nagyot rúgott Altaïrba, aki az utastér falának esett. Az orgyilkos arcán előmlött a fájdalom.

Belül is fájdalmat érzett, de egészen más fajtát.

A lány kibújt a fedélzetre vezető négyzet alakú csapóajtón, amelyen napfény áradt le, s már el is tűnt. Altaïr ismét szitkozódott, ezúttal már hangosan, és összeszedte magát, hogy felkészüljön az érkező támadásra. Az első kalóz vigyorogva közelebb lépett, bizonyára a jutalomra gondolva, meg a sok borra és nőre, amelyhez hozzájut hat, ha megkapja.

Altaïr kardjával átdöfte a mellesontját, mire amaz abbahagyta a vigyorgást, s lecsúsza a vérétől síkossá váló pengén, a padlóra hullt. Társa, akinek ezalatt jutott ideje elgondolkodni, megtorpant. Összehúzta szemét, fegyverét egyik kezéből a másikba tette. Altaïr elmosolyodott, és toppantott a lábával. Örömmel látta, hogy ellenfele visszahőköl ijedtében. Szerette kicsit megfélemlíteni az efféle zsoldosokat, mielőtt végez velük.

Nem kegyelmezett. A kalóz szeme fennakadt, ahogy Altaïr az oldalába döfött, majd előrehúzta kardját, szörnyű sebet vágva a lágyékán, s ő is összeesett, csatlakozva holtan fekvő cimborájához. Altaïr felsietett a létrán, és a fedélzeten találta magát, pislogva a hirtelen világosságban. Körülnézett, menekülő foglya után kutatva. A kalózek, akiknek figyelmét már felkeltette Maria hirtelen megjelenése, futva közeledtek felé. Ahogy meglátták, és felismerték, kicsoda, kiáltozni kezdtek. Altaïr végigrohant a fedélzeten, átbújva a vitorla alatt, könnyű lábbal lefutott a pallóhídon, s kétségbeesetten kutatott

egy zug után Kerínia kikötőjében, ahol megbújhat, míg üldözői fel nem adják a hajszát.

Aztán majd megkeresem Mariát, gondolta haragosan. Ezúttal nem hagyom, hogy meglógjon.

Körbetekintett. Újabb város, amely a templomosok megszállása alatt áll. Épületei ragyogtak a napfényben. Valahogy túl szép volt ahhoz, hogy az ellenség kezén legyen.

40.

Mariát legalább nem volt nehéz megtalálni, hiszen úgy vonzotta a bajt, akár a hajó raktere a patkányokat. Amikor Altaïr ismét megpillantotta, kalózok hullái heverték a lábánál, és három helyi férfi állt a közelében, kardját tisztogatva és zihálva a küzdelem után. Az orgyilkos közeledtére feszültté váltak. Altaïr feltartotta a kezét, hogy jelezze békés szándékát, s közben Mariát, a három embert és a testeket vizsgálgatta, próbálva kitalálni, mi történhetett.

Úgy látszott, a lánynak megint örült szerencséje volt.

– Azt hittem, nem látlak viszont élve – mondta Altaïr, még mindig felemelt kézzel.

Mariának megvolt az a szerencsés adottsága, hogy palástolni tudta meglepetését, bármilyen fordulat következett is be.

– Nincs nekem olyan szerencsém.

Altaïr dühös pillantást vetett rá, majd az egyik cipriótához fordult, akit a vezetőnek gondolt.

– Mi dolgod ezzel a nővel? A templomosok bérence vagy?

– Nem, uram – hebegte a férfi. Kardját még nem tette el, Altaïr kezében pedig nem volt fegyver, de felismerte, hogy képzett harcossal áll szemben, s megfelelő tisztelettel adózott neki. – A kalózok rátámadtak, s úgy gondoltam, segítenem kell rajta. Nem vagyok én senki bérence. Gyűlölöm a templomosokat.

– Értem. *Ezzel* nem vagy egyedül.

Most, hogy kiderült, egy célért munkálkodnak, a ciprióta hálásan bólintott.

– Markosz a nevem, uram. Bármiben a szolgálatodra állok, hogy megszabadítsuk hazámat a keresztesektől.

Nagyszerű, gondolta Altaïr.

– Akkor vigyázzatok erre a nőre, amíg visszajövök. Meg kell találnom valakit, még mielőtt a templomosok akadnak rá.

– Egész nap a kikötőben leszünk. Velünk biztonságban lesz – mondta Markosz. Maria megint morgolódott, ahogy a három férfi elvonszolta. Minden rendben lesz vele, gondolta Altaïr. Eltölt néhány órát ezekkel a természetes cipriótákkal Kerinia kikötőjében, és figyeli a sürgésforgást. Persze van ennél élvezetesebb elfoglaltság, de azért nem lesz rossz. Legalább biztonságban tudhatja, amíg ő találkozik azzal a Barnabással, akiről Alexandrosz azt mondta, kapcsolatban áll az ellenállókkal.

A gabonaraktárként is használt bűvőhelyen találta emberét. Mielőtt belépett, elővigyázatosságból bekiáltott, de nem hallott mást, csak az egerek futkosását és az utca távoli zaját. Aztán egy ember bújt elő a zsákok mögül. Fekete szakállt viselt, szeme sötét és éber pillantású volt. Barnabásként mutatkozott be. Altaïr megkérdezte, van-e az épületben olyan helyiség, amelyet zárkaként használhat. A férfi szolgálatkész mosolyogva biztosította, hogy van, de aztán elbizonytalanodott, kinyitott és becsukott egy ajtót, majd bepillantott egy másodikon, és közölte, hogy a szárítóban van egy elkerített rész, amely alkalmas a célra.

– Armand Bouchart-t követem – mondta Altaïr néhány perccel később, amikor már helyet foglaltak a gabonazsákokon.

– Ó! Bouchart Keriniában van? – kiáltotta meglepetten az ellenálló. – Valószínűleg a foglyait akarja látni Buffaventóban.

– Az valami erőd a közelben?

– Igen, egy vár. Valaha egy gazdag ciprusi nemesasszony birtoka volt, akit a templomosok megfosztottak minden

jószágától.

Ez a kapzsiság dühítette Altaírt.

– Oda tudsz kísérni?

– Annál többet is tehetek. Bejuttathatlak anélkül, hogy az örök észrevennék. De előbb te tégy meg valamit értem és az Ellenállásért!

– Ismerős kérdés. Ki vele, mit kívánsz?

– Áruló van köztünk – mondta komoran Barnabás.

Az illető egy Jónás nevű kereskedő volt, és miután Barnabás mindent elmondott róla, amire szükség volt, Altaír követte egy a város szívében álló körszínházba. Barnabás állítása szerint Jónás fontos titkokat árult el a templomosoknak. Altaír egy darabig figyelte. Más kereskedőkkel tárgyalt, és maga sem látszott egyébnek, mint üzletembernek. Amikor végül távozott, Altaír követte a mellékutcákon át, s észrevette, hogy a kereskedő lassan rájön, valaki a nyomában van. Egyre gyakrabban pillantott hátra, és tekintete minden alkalommal egyre riadtabb lett. Végül nyakába szedte a lábát. Altaír elégedetten látta, hogy egy sikátorba fordul be. Gyorsított, és utánavetette magát.

A sikátor teljesen üresen fogadta.

Altaír megállt, hátrapillantott, hogy meggyőződjön, senki sem látja, majd halk csattanással kieresztette pengéjét. Két lépést tett előre, hogy egy vonalba kerüljön egy rakás ingatag halomba pakolt faládával. Kissé előrehajolt, és átdöfött egy lán. A fa darabokra tört, és sikoly hallatszott. A halom Altaírra dőlt, és kis híján leverte a lábáról.

Mégsem esett el, s amikor az összes fa lehullt, és ő kinyújtott karja irányába tekintett, megnyugodott. Jónást látta, akit a penge átszúrt, nyakából lassan folydogált a vér. Még mindig összekuporodva ült, és igazán szánni való látványt nyújtott. Noha Altaír tudta, hogy áruló volt, s hogy sok

ellenállót minden bizsonnyal miatta öltek meg vagy fogtak el és kínoztak meg a templomosok, megsajnálta. Gyengéden húzta ki a nyakából a pengéjét, és félrerúgta a lehullott ládákat, hogy lefektethesse, és mellétérdelhessen.

Vér szivárgott a sebből.

– Mi ez? Orgyilkos vagy? Szaladin már a szegény Ciprusra is szemet vetett?

– Mi, orgyilkosok semmiféle kapcsolatban nem állunk Szaladinnal. Nem szolgálunk senkit.

Jónás köhögött, látni engedve véres fogait.

– Akárhogy is, sokan tudják, hogy itt vagy. A Bika vérdíjat tűzött ki a fejedre, és a nőére is, akit magaddal hoztál.

Altaïr látta, hogy a kereskedő lassan elvérzik.

– Úgy látszik, egyre többre taksálnak – mondta, s megadta a kegyelemdőfést.

Amikor felállt, nem töltötte el a jól végzett munka öröme. Inkább az a kellemetlen érzése szállta meg, hogy valami nincs rendben. Ki lehet az a Bika, akit Jónás említett? Akárki is, biztos, hogy Armand Bouchart embere, s tudja, hogy ő és Maria Keríniában vann.

A tetőkön át elindult, hogy azonnal megkeresse Markoszt és Mariát.

– No, Maria, úgy hallottam, csinos kis summa jár a fejünkért – mondta, amikor végre találkoztak. Ahogy várta, a lány a már megszokott haragos tekintettel ült egy kőpadon Markosz és egy másik ellenálló között.

– Vérdíj? Az a gyalázatos Bouchart valószínűleg azt hiszi, a tanítványod vagyok.

– Egy Bika nevű fickó pedig kerestet minket az embereivel. Maria felugrott, mintha darázs csípte volna meg.

– A Bika? Az az eszelős ilyen hatalmat kapott?

– A barátod? – kérdezte ajakbiggyesztve Altaïr.

– Nem éppen. Molok a neve, vakbuzgó alak, s a karja olyan vastag, akár egy fatörzs.

Altaïr Markoszhoz fordult.

– Ismered az ellenállók rejtékhelyét a Köznegyedben?

– Tudom, hol van, de még soha nem jártam bent – vont a vállát Markosz. – Csak egyszerű gyalog vagyok az ellenállók közt.

Altaïr rövid gondolkodás után így szólt:

– Én nem mutathozhatom Mariával, úgyhogy neked kell odavinned. Igyekezz elkerülni, hogy meglássák! Ha biztonságba jutottatok, találkozunk.

– Ismerek néhány félreeső utcát és titkos alagutat. Hosszabb lesz így az út, de épségben odaérünk.

Külön-külön elindultak a rejtékhely felé. Altaïr érkezett meg előbb. Barnabás néhány, a padlóra fektetett zsákon heverészett, de ahogy az orgyilkos belépett, feltápászkodott, elnyomva egy ásítást, mintha szenderegésből ébredt volna.

– Épp most hallottam, hogy valaki megtalálta szegény Jónás holttestét – mondta enyhe gúnnal a hangjában.

– Milyen kár érte, nem igaz? – Leporolta a búzaszemeket a köpenyéről.

– Te jobban ismerted, mint én – felelte Altaïr –, de biztos vagyok benne, hogy tisztában volt vele, milyen veszélyekkel jár, ha mindkét oldallal cimborái.

Alaposan végigmérte Barnabást, és felfigyelt ravasz mosolyára. Altaïr a halál semmilyen formájában nem lelte örömét, s hajlamos volt megvetést érezni azok iránt, akik igen, legyenek templomosok, orgyilkosok vagy ellenállók. Barnabás a szövetségese volt, de... Altaïr az évek során megtanulta, hogy bíznia kell az ösztöneiben, s egy halk, de kitartó belső hang most óvatosságra intette.

– Igen... ez sajnos kissé bonyolultabbá teszi a helyzetet. Jónás köztiszteletben álló ciprióta volt, s a halála hírére zavargások törtek ki az Öreg Templom közelében. A nép bosszúra szomjazik, és a Bika minden biztonnyal kihirdeti majd, hogy te voltál a tettes. Lehet, hogy elveszíted az Ellenállás támogatását.

Hogyan? Altaïr úgy bámult rá, mint aki nem hisz a fülének. A belső hang most már szinte ordított.

– Hát nem tudják, hogy Jónás áruló volt?

– Attól tartok, nem elegenden – ismerte be Barnabás. – Tudod, elszórva élünk a szigeten.

– Nos, nemsokára alkalmad lesz személyesen közölni velük. Néhány ember már úton van ide.

– Idehívtál valakit? – kérdezte aggódó hangon Barnabás. – Megbízhatók?

– Őszintén szólva jelenleg nem tudom, kiben bízhatom, de megéri a kockázatot. Most megyek, és megnézem magamnak azokat a zavargásokat.

– Ami a megállapodásunkat illeti, meglátom, mit tehetek, hogy Bouchart közelébe juttassalak. Az üzlet az üzlet, igaz? – mondta Barnabás, és ismét elmosolyodott.

Minél többször látta Altaïr ezt a mosolyt, annál kevésbé tetszett neki.

41.

Altaír ellátogatott a templomba, és a zűrzavar láttán elszorult a szíve. Templomosok vették körbe és tartották vissza a zavargó polgárokat. Az emberek, akik nem hagyhatták el a templom közvetlen környékét, törni-zúzni kezdtek. Ládákat és hordókat hasítottak szilánkokra, és az utcákon elszórtan tüzeket gyújtottak. Az utca szélén álló bódékat is lerombolták, és az összetaposott áruk és a füst szagának keverékét lehetett érezni a levegőben. A férfiak csoportokba verődve kántáltak, a dobok dübörgésére és a cintányérok szünni nem akaró csörgésének ritmusára. A tömeg próbálta megtörni a templomosok falát, akik nagy figyelemmel méregették őket hirtelen összeeszkábált blokádjaik – felfordított szekerek és bódék – mögül. Időnként néhány katona kiszaladt az akadályok mögül, és könnyörtelenül ütni-verní kezdte a csöcseléket, végül pedig néhány rugdalózó és üvöltöző férfit ragadtak ki közülük. Ezeket aztán vagy kardjuk markolatával csapkodták, vagy az akadályok mögé cipelték, hogy aztán társaik tömlőcbe hurcolják őket. Váratlan támadásaik azonban nem félemlítették meg a felkelőket, és nem hűtötte le lelkesedésüket sem.

Altaír a magasból, egy tető szélén guggolva követte nyomon a történeéseket. Kétségbeesés lett úrrá rajta. Baj volt. Nagy baj volt. És ha a Bika úgy dönt, hogy bejelentést tesz, amelyben őt nevezi meg Jónás gyilkosaként, a dolgok még rosszabbra fordulhatnak.

Eldöntötte: a Bikának pusztulnia kell.

Amikor visszaért a búvóhelyre, hiába kutatott Barnabás

után, sehol sem találta. Már biztos lehetett benne, hogy ostobaság volt megbízni benne, átkozta is magát. Az ösztöneire hallgatott ugyan, de nem eléggé.

Markosz viszont ott volt, és Maria is a kis cellában üldögélt, amely még biztonságosabb volt, mint a Limasszolban rögtönzött. A szárítószoba és a raktárhelyiség közötti ajtó nyitva állt, hogy a rácsok mögött a hátát a falnak vető nőre lássanak. Maria időnként a port rugdosta, a körülötte zajló eseményeket pedig fenyegető, gúnyos arccal követte. Altaïr egyre csak bámulta, és azon tűnődött, mennyi bajt is hozott rá ez a nő.

Megtudta, hogy amikor Markossal és sok más ellenállóval együtt megérkeztek a rejtekhelyre, az üresen állt. Barnabásnak csak a hűlt helyét lették. Pont megfelelő alkalma nyílt rá, hogy eltűnjön, gondolta Altaïr.

– Mi folyik a városban? – kiáltott fel Markosz. – Micsoda cécó van az utcákon! Zavargásokat láttam.

– A tömeg egy Jónás nevű polgár halála miatt vonult az utcára. Hallottál erről az emberről?

– Atyám jól ismerte. Jó ember volt. Hogyan halt meg?

Altaïr szíve még jobban összeszorult, és azon kapta magát, hogy kerüli Markosz pillantását, miközben megválaszolja a kérdést.

– Bátran. Figyelj rám, Markosz, bonyolult a helyzet. Mielőtt megtalálom Bouchart-t, a Bikával is végeznem kell, hogy véget vessek az erőszaknak.

– Úgy tűnik, nincs ellenedre a zűrzavar, Altaïr! – kiabálta Maria tömlőcéből.

Tetszett neki, ahogy a nő kiejtette nevét.

– A Bika ezrek leigázásáért felelős. Kevesen siratják majd. A lány mocorogni kezdett.

– Szóval az a terv, hogy elszáguldasz Kantarába, megbököd,

és észrevétlenül kisurransz? Hú híveivel vette körbe magát. – Hangja visszhangzott a kőfalakon.

– Ah, Kantara... az keletre van? – kérdezte Altaïr, felélénkülve attól, ami akaratlanul csúszott ki Maria száján.

– Igen, és szigorúan őrzik... Majd meglátod magad is.

Altaïr valóban meglátta maga is. Kantara várában nemcsak keresztes katonák, de Molok fanatikus követői is nyüzsögtek. Felkúszott a falon, és miközben átvágott a pártázaton, megmegállt, amikor hangokat hallott, és újabb információmorzsákat gyűjtött a Bikának nevezett férfiről. Megtudta, hogy vakbuzgó istenhívő, aki hasonszőrűeket gyűjtött maga köré, akik aztán vagy személyes testőrségéhez, vagy szolgaseregéhez csatlakoztak, vagy ígét hirdetve Kerinia utcáit rótták. Vonzották a templomosok. Majdnem annyira ragaszkodott vezetőjükhöz, Bouchart-hoz, mint vallásos hitéhez, és saját fellegrát, Kantara várát is gyaníthatóan a templomosoktól kapta. Azt mondták, ideje nagy részét imádkozással tölti a vár kápolnájában.

Altaïr bízott benne, hogy most is ott találja.

Ahogy átvágott az erődítményen, elvakult híveket és öröket látott mindenfelé. Előbbiek külsőre éppen úgy néztek ki, mint amilyennek az ember elképzei őket: izgatott, tágra nyílt szemű, lelkes férfiak. A párban járöröző keresztény örök nem rejtették véka alá megvetésüket. Nyilvánvaló volt, rangjukon alulinak találják, hogy ebben a várban kell állomásozniuk. Ahogy Altaïr egy bemélyedésben elrejtőzött, ketten haladtak el mellette, és egyikük a másiknak panaszkodott.

– Hogyan viselhetik el a templomosok ezt az örültet? A Bika és fanatikusai veszélyesebbek a cipriótáknál is.

– Megvan rá az okuk – válaszolt a másik. – Jóval egyszerűbb számukra, ha a háttérből kormányoznak.

– Gondolom, de meddig tarthat ez? A Bika és a templomosok nem értenek egyet bizonyos hitbéli kérdésekben.

– Ó, minél kevesebbet beszélsz erről, annál jobb.

Miután elhaladtak mellette, Altaïr továbbindult az egyre sötétebb folyosón. Maria azt mondta, hogy szigorúan őrzik a várat, és ez igaz is volt – már ha az ember ostrommal akarta volna bevenni az erődítményt. Egyetlen orgyilkos számára azonban sokkal könnyebb volt behatolni a várba. Főleg a Nagymester számára. Főleg Altaïr számára.

Továbbhaladva egy nagy díszteremben találta magát. A terem túlsó végén két őr állt, így két dobókést húzott elő, és – egy, kettő – az örökbe hajította azokat. A két férfi pillanatokon belül görcsösen rángatózva hullott a földre. Altaïr átlépett felettük, tudván, hogy már közel jár – nem lehetett messze Mólóktól.

Nem is volt. A következő ajtó egy elsőre zsákutcának tűnő szobába vezetett. Altaïr hátrapillantott – miért őrizték ezt? Aztán megpillantott egy csapóajtót. Lehajolt, és hallgatózni kezdett. Elmosolyodott. Megtalálta a Bikát.

Nagyon óvatosan emelte fel a csapóajtót, és leereszkedett a tetőgerendára. A vár kápolnájának tetőterében volt. A hatalmas, üres kápolnát az oltár melletti nagy parázstartó fémüstből áradó fény világította be.

Molok az üst előtt térdelve táplálta a tüzet.

Maria leírása pontosnak bizonyult. Azt mesélte, medveszerű férfi: kopasz, lekonyuló bajusz, egy nagy medálon kívül csupasz mellkas és fatörzsvastagságú karok. Izzadságcseppek csillogtak rajta, miközben a tüzet szította, és monoton hangon kántált valamit, ami legalább annyira hallatszott dörmögésnek, mint vallásos fohásznak. Munkájába belefeledkezve nem mozdult a tűz mellől, és folyton a lángokba bámult – arcát elérte a forróság. Egyáltalán nem figyelte, mi zajlik körülötte a

szobában, így gyilkosáról sem lehetett tudomása.

Nagyszerű. Molok erősnek tűnt, jóval hatalmasabbnak Altaïrnál, aki nem kívánt küzdelembe bocsátkozni a férfival. Nemcsak izomerőben volt fölényben Altaïrral szemben, de állítólag egy meteorkalapács-szerű fegyvert hord magánál, egy halálos súlygolyóval a láncára erősítve. Úgy tartották, igen pontosan céloz vele, és nem ismer irgalmat.

Nem, Altaïrnek egyáltalán nem lett volna ínyére küzdelembe bonyolódni. Lopva kellett végeznie ellenfelével. Gyorsan, tisztán és halkan.

Altaïr nesztelenül közelített a gerendán, aztán csendben a terem közepére, éppen Molok mögé huppant. Kissé messzebb volt, mint ahová eredetileg tervezte a földet érést, és feszülten fojtotta vissza lélegzetét. Ha Molok meghallotta...

De nem. Az óriási férfi még mindig az üsttel volt elfoglalva. Altaïr tett néhány lépést előre, halkan kieresztette pengéjét, és a magasba emelte. Narancsos fény lejtett táncot az acélon – a Bikának már csak másodpercei voltak hátra életéből. Altaïr lábizmaid megfeszítve lejjebb ereszkedett, aztán előrevetette magát. Pengéje készen állt rá, hogy újabb életet oltson ki.

Még a levegőben volt, amikor Molok megpördült. Mozdulata jóval gyorsabb volt, mint arra méretéből következtetni lehetett volna. Arcára széles vigyor ült ki, és Altaïr rádöbbsent, hogy végig tisztában volt az orgyilkos jelenlétével – éppen csak azt szerette volna, hogy Altaïr közelebb kerüljön. Hatalmas karjaival átölelte, és felemelte a talajról. Altaïr érezte, hogy az óriás egyik markát a torkára fonja, és fojtogatni kezdi.

Egy pillanatra így tartotta őt, aztán Molok egy kézzel a levegőbe emelte, mintha csak egy trófeát mutogatna a vár lépcsőin. Az orgyilkos fulladozva küzdött életéért. Lábával a levegőben rugdalózott, kezével pedig Molok páncélkesztyűjét

kaparta, kétségbeesetten próbálva gyengíteni a szörnyeteg szorításán. Látása elhomályosodott, és el-elsötétült körülötte a világ. Érezte, hogy lassan elveszíti eszméletét. Aztán Molok elhajította, és elterült a kápolna padlóján. Feje fájdalmasan verődött a kockakövekhez, és azon tűnődött, miért hagyta őt életben ellenfele.

A Bika szerette a kihívásokat. Elővette meteorkalapácsát, és feje felett megpörgetve Altaïr felé sújtott, akinek épphogy sikerült félregurulnia, mielőtt a fegyver hatalmas krátert nyitott volna a padlóba, és köszilánkokkal terítette be.

Az orgyilkos talpra kászálódott. Teljesen kába volt. Megrázta fejét, hogy kitisztuljon. Kivonta fegyverét. Egyik kezében pengéjét, másik kezében kardját tartotta. Oldalra vetődött, ahogy a Bika visszahúzta kalapácsát, és újra lesújtott.

Ezúttal az egy Altaïr melletti oszlopba csapódott, és újabb kódarabkák záporoztak rá. Most, hogy Molok kalapácsának láncja kifeszült, Altaïr úgy látta, esélye lehet végezni az óriással, ezért kardját és pengéjét kezében tartva a résbe vetette magát. De Molok hihetetlenül gyorsan rántotta vissza fegyverét, és két kezébe fogva a láncsal sikerült hárítania Altaïr csapását. Újra meglendítette a vaskölyöt, és az orgyilkos felé csapott, akinek megint fedezékbe kellett vonulnia.

Altaïrnek Al Mualim jutott eszébe. Az az Al Mualim, aki edzette, és nem az áruló, amivé lett. Aztán Labibra gondolt, és a többi vívásoktatójára. Mély lélegzetet vett, meghátrált, és oldalazva körözni kezdett Molok körül.

A Bika követte őt, tudta, hogy így az orgyilkos egy pillanatra sem pihenhet meg. Elmosolyodott, kilátszottak csorba, megfeketedett fogai. Legtöbbje beteg csonk volt csupán. Torka legmélyéről morgásszerű hangot hallatott, ahogy Altaïr közelített hozzá, hogy rábírja Molokot a kalapács ismételt használatára. Altaïrnek új ötlete támadt. Jó ötlet volt,

de nem hibátlan. Halálos lehet, ha elrontja. Arra volt szüksége, hogy a Bika lesújtson a kalapáccsal – de minden alkalommal, amikor megtette, az csaknem elérte és bezúzta Altaïr koponyáját.

Most is felé közeledett a levegőt vadul szelő buzogányfej, de végül a kőben állapodott meg. Altaïrnak éppen csak sikerült arrébb ugrania. Lábán landolt, és ezúttal ahelyett, hogy fedezéket keresett volna, a kalapács felé vetette magát. A súlyra lépett, és a kifeszített láncon Molok felé rohant.

Molok arcára fagyott a vigyor. Csak egy pillanatnyi ideje maradt, hogy felfogja, mi történt, mielőtt a fürge orgyilkos felszaladt a kifeszített láncon, és kardjával átmetszte a torkát. A nyakából kiálló kard miatt a hang, amelyet kiadott, legalább annyira hasonlított fuldokló gurgulázáshoz, mint kiáltáshoz. Altaïr elengedte a markolatot, és megpördülve kifeszítette a Bika vállait, aztán pengéjét mélyen a férfi gerincébe vágta. A Bika azonban nem adta fel, és Altaïr azon kapta magát, hogy kétségbeesetten kapaszkodnia kell. Megragadta a láncot, felrántotta, áldozata nyakára tekerte azt szabad kezével, és nyögve igyekezett minél szorosabbra húzni. Molok megpördült, és hátrataszította az orgyilkost, aki észlelte, hogy egyre közelebb kerül a tűzhöz.

Már érezte a hátán a forróságot, így megkétszerezte erőfeszítéseit. Ez a szörnyeteg képtelen volt megdöglenni. Égett szagot érzett – a köpenye szegélye! A fájdalomtól és a megerőltetéstől felüvöltött, és míg egyik kezével egyre erősebben húzta a láncot, a másikkal olyan mélyre nyomta a pengét ellenfelébe, hogy végül minden maradék életeréje elhagyta Molokot. Altaïr még mindig az óriás hatalmas vállába kapaszkodott, ahogy a szörnyeteg a kövezetre zuhant. Zihálva terült el, és ragacsos vértócsa kezdett terjedni körülötte. Lassan haldoklott.

Végül elszállt belőle az élet.

Altaïr megkönnyebbülten lélegzett fel. Molok nem fordíthatta hát szembe az embereket az Ellenállással. Rémuralma végéhez ért. Azonban eltűnődött, vajon mi jön majd helyette?

Rövidesen erre a kérdésére is megkapta a választ.

43.

Maria eltűnt. Elragadták a keresztesek. Amíg Altaïr Kantara várában küzdött a hatalmas szörnyeteggel, katonák támadták meg a rejtékhelyet, és noha harcolniuk kellett, ejtették néhány foglyot, így Mariát is sikerült magukkal hurcolniuk.

Markosz, aki egyike volt azon keveseknek, akiket nem fogtak el, üdvözölte az orgyilkost, de aggodalom tükröződött az arcán. Nyugtalanul, hadarva mesélte el neki a történeteket.

– Altaïr, megtámadtak bennünket. Megpróbáltuk visszaverni őket, de sikertelenül. – Tekintetét szégyenkezve a földre vetette.

Vagy csak megjátszotta a szégyénérzetét?

Altaïr a szárítószoza ajtajára pillantott. Nyitva állt. Az ajtó mögött a rácsos cellát látta. Odaképzelte a lányt, amint az mandulavágású szemével nézi, hátát a falnak veti, csizmájával pedig a kőpadlót fedő homokot rugdalja.

Fejét megrázva kiverte a fejéből a gondolatot. Több forgott most kockán, mint az angol nő iránti érzelmei. Nem is juthatott volna eszébe a Rend iránt érzett aggodalmát megelőzve, mégis így történt.

– Meg akartam őket állítani – mondta Markosz –, de el kellett bújnom. Túl sokan voltak.

Altaïr szúrós szemmel nézett rá. Most, hogy tudta, Barnabás becsapta, nehezére esett megbízni bárkiben is.

– Nem a te hibád volt. A templomosok fortélyosak.

– Úgy hallottam, hogy egy buffaventói Sötét Orákulum erejét is kihasználják. Így találhattak ránk.

Igen? Altaïr eltűnődött ezen. Valóban úgy tűnt, hogy a templomosok minden lépésüket ismerik. De ezt talán nem a jósdának köszönhetik – sokkal inkább annak, hogy az Ellenállás tele van templomos kémekkel.

– Érdekes feltételezés – mondta, arra gyanakodva, hogy Markosz talán szándékosan akarja félrevezetni. – De azt hiszem, Barnabás értesíthette őket.

– Barnabás? Az lehetetlen. Az Ellenállás vezetőjét, Barnabást érkezésed előtt egy nappal végezték ki.

Hát persze. Altaïr átkozta magát. Valóban *volt* egy az Ellenálláshoz hű Barnabás, de a templomosok kicserélték őt saját emberükkel – egy hamis Barnabással. Altaïrnak Jónás jutott az eszébe, akivel a kém parancsára végzett. Abban bízott, egy napon majd jóváteheti ezt a hibáját. Jónás nem érdemelt halált.

Altaïr a kikötő felé vette az irányt, ahol az Ellenállás rabul ejtett tagjait tartották fogva. Az örök mellett ellopakodva egy tömött, mocskos tömlőben találta őket.

– Köszönöm, uram, az Isten áldjon meg – hálálkodott egyikük, amikor Altaïr kinyitotta az ajtót, és szabadon engedte őt. Egyformán hálás kifejezést látott az ő és a többiek arcán is. Altaïr belegondolni sem mert, mit terveztek velük a templomosok.

A börtönben azonban nem lelte Mariát...

– Volt veletek egy nő is, amikor elhurcoltak benneteket?

– Egy nő? Igen, de a Bika fia, Sálím láncra verve vitte magával. Micsoda patáliát csapott!

Hm, gondolta Altaïr, ez valóban Mariára vallott. De ki volt ez a Sálím? Vajon ő vette át a hatalmat a Bika halála után?

Nem sokkal később már a buffaventói erődítmény falán mászott Altaïr. Miután bejutott a várba, levetette magát a sötét,

dohos mélységbe, ahol a kövezet feketén csillogott, ahol a fáklyák pislákoló fénye alig hatolt át a mindent elfedő sötétségen, ahol minden lépés visszhangzott, és a folytonos csepegés hangja töltötte be a teret. Itt volt hát a templomosok híres orákuluma? Ebben bízott. Annyit tudott csupán, hogy egy lépéssel előtte jártak. Bármilyen is járt a fejükben, biztos volt benne, hogy nem lenne ínyére. Nem tetszett neki az archívum lehetősége, amiről folyton beszéltek, de az sem, hogy mindig olyan közel jártak az Ellenállás elpusztításához. Mindent meg kellett tennie annak érdekében, hogy akadályozza munkájukat. Ha pedig emiatt boszorkányokra kellett vadászni, hát üsse kő!

A vár mélyén húzódó folyosókon araszolva úgy hitte, egyre közelebb kerül a várbörtönhöz. Az útja közben kivégzett két őrt átvágott torkú holttestét gondosan elrejtette. Éppúgy, ahogy Molok várában, lopakodva és néhány őrral végezve sikerült eljutnia az épület szívébe. Hangokat hallott, és az egyiket azonnal felismerte. Bouchart volt az.

Egy rozsdátté acélkapu másik oldalán beszélgetett valakivel.

– Szóval a lány megint kiszabadult? – dühöngött a templomos.

A másik férfi fényűző, prémekkel szegélyezett köpenyt viselt.

– Az egyik pillanatban még ki volt láncolva, a másikon pedig csak hűlt helyét leltük...

– Sértő, hogy azt hiszed, nem látok át a hazugságodon, Sálím. Mindenki tudja, hogy túlságosan is vonzódsz a nőkhöz. Figyelmetlen voltál, így szökhett meg.

– Megtalálom, Nagymester. Esküszöm.

Meglelte hát Sálímot. Altaïr alaposan szemügyre vette, közben halványan elmosolyodott. Semmi az égvilágon – sem a külseje, sem a testfelépítése, különösképpen pedig az öltözete nem hasonlított rajta az apjáéra, Molokéra.

– Gyors légy! – förmedt rá újra Bouchart. – Még azelőtt kapd el, hogy egyenesen az archívumhoz vezeti az orgyilkost.

Sálím indulni készült, de Bouchart megállította.

– És Sálím, vidd el ezt Alexandrosznak Limasszolba.

Egy zsákocskát nyújtott át Sálimnak, amelyet az bólogatva átvett. Altaïr összeszorította állkapcsát. Szóval Alexandrosz is a templomosoknak dolgozott. Úgy tűnt, az ellenfél mindenhová betette a lábát.

A két férfi elindult, és Altaïr folytatta útját az orákulum zárkája felé. Mivel a kapukon nem juthatott át, felkapaszkodott egy erkélyre, és az erődítmény külső falán haladt tovább. Amikor elérte a várbörtönt, leereszkedett. További örökkel végzett. Tudta, hogy nemsokára felfedezik a holttesteket, és akkor riasztják az egész várat. Sietnie kellett.

Úgy tűnt azonban, hogy az öröknek épp elég dolguk van. Sikolyokat és zavaros fecsegést hallott, amikor megközelítette azt a helyet, amelyet a várbörtönnek vélt. Ahogy a börtönhöz vezető alagút végére ért, rájött, hová is indult az előbb Bouchart, hiszen itt volt, és egy örrel beszélgetett. Egy sor cellaajtót megelőző vasrács másik felén álltak.

No, gondolta Altaïr, legalább rátalált a tömlöcökre. Az alagút falának egyik bemélyedésében leguggolt, hogy észre ne vegyék. A háttérzajként szolgáló éles sikítások ellenére is tisztán hallotta Bouchart-t.

– Mi történik?

– Az örült nő az, uram – válaszolt az ör. Hangosan beszélt, hogy a lárma ellenére is hallani lehessen. – Örjöng. Két ör is megsérült.

– Hadd játsszék csak – mosolygott Bouchart. – Már betöltötte célját.

Altaïr újfent képtelen volt Bouchart közelébe jutni. Boldogan végzett volna vele, még úgy is, hogy egy ör is jelen

van – úgy gondolkodott, hogy először a katonát vágná le, és csak aztán végezne Bouchart-ral. De ez lehetetlen volt. Helyette arra kényszerült, hogy idegesen kövesse szemével Bouchart-t és az őrt, akik távoztával a folyosó üres maradt. Elhagyta búvóhelyét, és a rácshoz lépve egy zárt ajtót fedezett fel. Ügyes ujjával kinyitotta a zárat, aztán az orákulum cellája felé vette az irányt. Sikoltozása hangosabb és nyugtalanítóbb volt, mint eddig. Altaïr nyelt *egyet*. Nem létezett olyan emberfia, akitől tartott volna, de ez nem lehetett ember, csak valami egészen más. Miközben a cella zárat próbálta kinyitni, megpróbálta magát megnyugtatni. Az ajtó végül kitárult, és a rozsdás sarokvasak éles hangot hallattak. Szíve vadul vert.

A nő cellája hatalmas volt – inkább egyfajta díszteremre hasonlított. Olyan díszteremre, amelyre a halál és pusztulás leple terült, és amelyre fodrozódó köd szállt. Az oszlopok között mintha indák tekeregtek volna, ami olyan érzést keltett, hogy a külvilág még ide is betört, hogy egy napon az egész termet magának követelje.

Ahogy szeme hozzászokott a félhomályhoz, a nőt kutatva körbenézett, de semmit sem látott, csak pokolbeli visítását hallotta. A szőr is felállt tőle a karján, és ahogy beljebb lépett, a hideg futkosott a hátán.

Nem is cella volt ez, inkább a nő barlangja.

Hirtelen csend lett. Érzékei kiélesedtek. Kardját egyik kezéből a másikba dobálta, szemével pedig a sötét, gyengén megvilágított helyiséget fürkészte.

– Pogány vér – mondta egy hang. Reszelős kántálás volt ez inkább, amelyet az ember csak rémálmaiban hall. Óvatosan a hang irányába lépett, de amikor újra megszólalt, mintha máshonnan hallotta volna. – Tudom ám a neved, te bűnös szerzet – gágogta. – Tudom, miért jöttél. Isten vezeti karmaimat. Isten ad erőt, hogy porrá zúzzam csontjaidat.

Karmok? Vajon tényleg vannak?... – a nő dervisként pörögve bukkant elő a sötétségből. Fekete haja csapkodott körülötte, és újra visításba fogott. Karomnak azért nem lehetett nevezni hosszú, éles körmeit, de legalább annyira halálosnak tűntek. Hallotta a levegő sívítását, ahogy arca felé kapott velük. Hátraugrott, mire a nő macskaként guggolt le. Ránézett, és vicsorgott. Altaïr meglepődött – egy öreg boszorkára számított, de ez a nő... volt benne valami nemes. Hát persze! Barnabás róla mesélt neki: a nő, aki valamikor a várban élt. Korábban fiatal és vonzó volt, de a templomosok rémtettei és a börtön az örületbe kergette. Erre akkor jött rá, amikor a nő elvigyorodott, és felfedte rothadó – kevésbé nemesi – fogsorát, és kinyújtotta a nyelvét. Kuncogva támadt újra az orgyilkosra.

Küzdelembe bonyolódtak. Az orákulum vakon csapkodott körmeivel, és el is találta néhányszor Altaïrt. Karmai nyomán vér serkent. Az orgyilkos tartotta a távolságot, és ellentámadásba lendült, míg végül sikerült legyűrnie és egy oszlopnak szorítania. Kétségbeesetten próbálta ott tartani – jobb belátásra akarta bírni –, de az vadállatként vonaglott még akkor is, amikor a földre lökte, és ráült, pengéjét pedig a torkához szorította.

– Az Isten dicsőségére! Én csupán eszköz vagyok az ő kezében. Az Úristen hóhéra vagyok. Sem a fájdalmat, sem a halált nem félem.

– Valaha ciprióta voltál – mondta neki Altaïr, miközben próbálta leszorítani. – Megbecsült nemesasszony. Micsoda titkokat árultál el ezeknek az ördögfattyaknak?

Tudta vajon, hogy ha a templomosoknak segít, saját népe ellen tör? Vajon felfogta ezt még?

– Nem cél nélkül hozok kint az emberek közé – csikorogta, miközben hirtelen mozdulatlaná vált. – Isten parancsát szolgálom. Eszköz vagyok az ő kezében.

Nem, gondolta. Nem foghatta fel, hiszen teljesen elment az esze.

– Bármit is tettek veled a templomosok, hölgyem, nagy szenvedést okoztak. Bocsáss meg.

Kegyelemből tette. Végzett vele, aztán elmenekült erről a szörnyű helyről.

Később, visszatérve a búvóhelyre, naplójába a következőket írta:

Miért vehetnek ösztöneink mindig erőszakhoz? Tanulmányoztam a különbözőfajok viselkedését, amikor találkoznak egymással, és arra jutottam, hogy a velük született túlélési ösztön szükségszerűen a másik faj elpusztításának vágyát idézi elő. Miért ne élhetnének kéz a kézben? Oly sokan gondolják, hogy a világot isteni erő teremtette – de én csak egy örült keze nyomát látom, aki örömét leli a halálban, pusztulásban és szenvedésben.

Papírra vetett néhány gondolatot az Almáról is:

Kik voltak azok, akik előttünk jártak? Miért jöttek ide? És miért mentek el innen? Mik lehetnek ezek az ereklyék? Palackba rejtett üzenetek? Eszközök, melyeket azért hagytak hátra, hogy segítsenek és vezessenek bennünket? Vagy csupán a hulladékaikért harcolunk, és isteni jelentőséget tulajdonítunk elhajított játékaiknak?

44.

Altaïr úgy döntött, követi Sálimot. Mindketten Mariát keresték, és Altaïr mindenképp jelen akart lenni, ha esetleg Sálím találna rá hamarabb.

Nem mintha Sálím túl nagy falatnak látszott volna. Markosz megmondta Altaïrnek, hogy Sálím mindössze annyiban hasonlított apjára, hogy ő is a templomosokat szolgálta, és maga is hirtelen haragú volt. Vallásos buzgalom helyett azonban inkább az itallal és örömlányokkal foglalkozott. A férfit követve Altaïr szemtanúja lehetett, ahogy mindkettőt kiélvezi. Biztonságos távolságra maradt le Sálím és két testőre mögött, akik kényúrként jártak-keltek Kerínia utcáin. Dühöngve szidták a polgárokat és a kereskedőket, ócsárolták őket, miközben portékákat és pénzt gyűjtöttek be tőlük, hogy legyen miből dorbézolni az úti céljukat elérve.

Úgy tűnt, bordélyházba tartanak. Altaïr látta, ahogy Sálím és emberei egy ajtóhoz lépnek, amely mellett egy részeg taperolt egy helyi szajhát. A férfi vagy túl ostoba volt, vagy túl részeg, de nem tűnt fel neki, hogy Sálím nincs jó hangulatban, mert üdvözlésül bőrflaskáját emelte a magasba:

– Koccintsunk, Sálím!

Sálím nem lassított. Tenyerével a részeg arcába csapott. A férfi fejét a falba verte, és tompa puffanás hallatszott. A bőrflaska a földre hullott, a férfi pedig lehanyatlott fejével lassan ülő helyzetbe csúszott. Haja csupa vér volt. Ugyanezzel a mozdulattal Sálím megragadta az örömlány karját.

A nő ellenállt.

– Sálím, ne! Kérlek!

De amaz már ráncigálta is, és válla felett odaszólt kel társának.

– Szórakozzatok ki magatokat, fiúk! És nekem is szerezzetek pár nőt, mire visszajövök.

Altaïr eleget látott. Sálím nem kutatott Maria után, ennyi bizonyos volt, és azt is tudta, hogy maga sem fog nyomára bukkanni, ha továbbra is követi őt és szajháját – akár saját ágyába, akár egy fogadó felé veszik az irányt.

Ehelyett visszatért a piactér környékére, ahol Markosz céltalanul bókászott a bódék körül. Kezét háta mögött egymásba fűzve várta Altaïr híreit.

– Közel kell kerülnöm Sálímhoz – mondta Markosznak az árnyékba húzódva. Senki sem különböztette volna meg őket két kereskedőtől, akik a forróság elől az árnyat nyújtó fal tövébe menekültek. – Ha olyan ostoba, mint amilyen vakmerő, talán kiszedhetek belőle valamit.

– Beszélj a székesegyház közelében az egyik szerzetessel – kuncogott Markosz. – Sálím kicsapongó életvitele gyakori gyónást kíván.

Így aztán Altaïr a székesegyházhoz ment, és letelepedett egy a szélről csapkodó vászontető alatti padra. Nézte a sürgés-forgást, és várta, hogy egy magányos fehér csuhás szerzetes haladjon el előtte, és ráköszönjön.

Altaïr viszonzta a gesztust, aztán halkán, hogy csak a szerzetes hallja, megszólította:

– Nem találod aggasztónak, testvér, hogy olyan hitvány alak bűnei miatt kell szenvednünk, mint Sálím?

A szerzetes megtorpant. Körbenézett, aztán Altaïrra vetette tekintetét.

– Dehogynem – suttogetta –, de ha felszólalnék ellene, halállal lakolnék. Túl sok minden forog itt kockán a templomosok

számára.

– Az archívumra gondolsz? Tudod, merre találok?

Talán az archívum a kulcs a templomosok tevékenységének megértéséhez. De a szerzetes megrázta a fejét, és jobbnak látta továbbállni, mivel hirtelen valamiféle mozgolódás támadt a téren. Ezt Sálím okozta, akit Altaïr rövidesen megpillantott. A férfi épp a téren felállított szónoki emelvényre lépett. Az örömlány már nem volt vele, és úgy tűnt, ki is józanodott.

– Ciprus férfijai és asszonyai! – kiáltotta, ahogy kisebb csődület gyűlt köré. – Armand Bouchart áldását küldi, de szigorúan meghagyta, hogy mindazokat, akik elősegítik a rendbontást azzal, hogy támogatják az Ellenállást, el kell kapnunk, és meg kell büntetnünk. Azokra, akik rendre és békére törekszenek, és jó munkát végezve tisztelettel adóznak az Úrnak, Bouchart is jóindulattal tekint. Most pedig mint testvérek működjünk együtt, hogy újjáépítsük mindazt, amit a gyűlölet és harag lerombolt.

Milyen szokatlan, gondolta Altaïr. Sálím kipihentnek és frissnek tűnt; tekintettel életvitelére, erre nem számított. Az a Sálím olyan embernek látszott, aki egész életét italozással és ringyókkal kívánja tölteni, de most mintha kicserélték volna – nemcsak külseje, de stílusa, testtartása és beszéde alapján egész lénye mást sugárzott. Test őrei sem voltak mellette. Ezúttal könnyen elbánhatna vele, talán Kerínia egyik sikátorában.

Amikor Sálím lelépett az emelvényről, és a székesegyházat háta mögött hagyva útnak indult az aranyszín utcákon, Altaïr szorosan követte.

Nem tudta pontosan, mennyi ideig sétáltak, amikor elérték az előttük meredező Szent Hiláriusz-kastélyt. Látta, hogy Sálím az épületbe tart. Valóban, a vár hatalmas kapujához érve belépett egy azon nyíló kisebb ajtón, és eltűnt a szeme elől.

Altaïr szitkozódott. Elvesztette a célpontját. A kastély viszont nyüzsgő hely volt, és egymásnak adták a kilincset az érkezők. Mindkét kapu kinyílt, és egy gyaloghintó jelent meg, amelyet négy ember cipelt. Nyilvánvalóan üres volt – meglehetősen gyorsan szaladtak vele –, és Altaïr követte őket a napsütötte kikötőbe, ahol letették terhüket, és karjukat összefonva várakoztak.

Altaïr is kivárt. Egy alacsony kikötői falra ült, és térdére könyökölt, miközben a várakozó szolgákat és a gyaloghintót, a kereskedőket és halászokat, a lágyan ringatózó gyönyörű hajókat és a partfalnak verődő hullámokat figyelte. Egy hatalmas hálóval küszködő maroknyi halászt pillantott meg, akik széles vigyorral az arcukon hirtelen félbehagyták a munkát. Altaïr követte tekintetüket, és látta, hogy néhány nő jelent meg, akik valódi selymet és a kurtizánok díszes ruháját viselték. Öntudatos, kecses léptekkel vágtak át a kikötőn. A halászok sokatmondóan sandítottak rájuk, a mosónők pedig legyintettek a fejüket magasan tartó kurtizánok láttán, akik pontosan tisztában voltak vele, mennyire magukra vonták a bámészkodók figyelmét. Altaïr is őket nézte.

Maria is köztük volt.

Kurtizánnak öltözött. Szíve hevesen dobogni kezdett. De mit keres itt? Csak azért szabadult ki Sálím karmai közül, hogy újra veszélybe sodorja magát. Legalábbis így tűnt. Ő és a többi nő a gyaloghintóra szállt. A szolgák kivárták, amíg mindannyian elhelyezkednek, aztán megfordultak a hintóval. Jóval lassabban haladtak, mint az előbb, mindannyian megfeszültek a tehertől. Elhagyták a kikötőt, és ha Altaïr nem tévedett, a Szent Hiláriusz-kastély felé vették az irányt, ahol Sálím minden bizonnyal várakozásteljesen dörzsölgeti a kezét.

Altaïr elindult a nyomukban. Felmászott a legközelebbi épület falán, aztán a tetőkön ugrálva követte a gyaloghintót,

amely éppen alatta haladt. Ahogy közeledett a várkapuhoz, az orgyilkos leguggolt, és kivárt. Amikor eljött az idő, leugrott – pontosan a tetejére.

Puff!

A gyaloghintó megbillent, ahogy az azt cipelő férfiak a megnövekedett súlyhoz igazították lépteiket. Altaïr abban bízott, annyira be vannak fenyítve, hogy fel sem néznek majd, és várakozása beigazolódott. Egyszerűen hozzászórtak a pluszsúlyhoz, és továbbhaladtak. És ha a kurtizánok észrevették is a dolgot, egy szót sem szóltak, így a hintó biztonságban haladt át a vár küszöbén, be az udvarra. Altaïr körbenézett – az erődfalakon íjászokat pillantott meg. Bármikor kiszúrhatták. Leugrott, és egy alacsony fal mellett rejtőzött el, miközben látta, hogy

Mariát kiszállítják a hordozóeszközből, és egy kisebb ajtón át elvezetik az udvarról.

Egy melléképület tetejére mászott. A hosszabbik úton kellett megközelíteni a kastély belsejét. De abban biztos volt, hogy most, amikor végre megtalálta, nem hagyja, hogy újból eltűnjön.

45.

Egy széles, a rávetülő napsugaraktól felforrósodott erkélyre vezették Mariát, ahol megismerhette a Szent Hiláriusz-kastély urát. Legalábbis az egyiket. Noha Altaïr nem tudta, Sálimnak volt egy ikertestvére is, Sáhár. Ő volt az, aki azt a bizonyos beszédet tartotta. Ez meg is magyarázta volna az orgyilkos arra vonatkozó kérdéseit, hogy miként képes egy ember az egész éjszakát tivornyázással és szajhákkal tölteni, aztán másnap ilyen frissen megjelenni a tömeg előtt.

Maria viszont jól ismerte az ikertestvéreket, és noha egyformák voltak, meg tudta különböztetni őket. Sálim sötét szemű volt, és külsején is meglátszott életvitele. Sáhár tűnt fiatalabbnak kettejük közül. Ő állt előtte. A férfi felé fordult, és mosoly ült ki arcára, miközben a nő átvágott az erkélyen. Ragyogóan nézett ki a kurtizánok hagyományos ruhájában, minden férfi szeme megakadt volna rajta.

– Nem számítottam rá, hogy még látlak valaha – kacsintott a férfi. – Miben segíthetek, kis rókám?

A férfi elsétált mellette, vissza a terembe.

– Nem azért jöttem, hogy hízelegj – csattant fel ingerülten Maria. Külseje egészen elütött ettől a hangnemtől.

– Válaszokat várok.

Továbbra is a férfi sarkában volt, és amikor elérték a termet, az szembefordult vele – elbűvölten, mégis kéjvágyóan nézett rá. Maria nem vett tudomást a tekintetéről. Saját fülével akarta hallani, amiről korábban Altaïr mesélt neki.

– Vagy úgy?

– Igaz, amit hallottam? – erősködött a nő. – Hogy a templomosok gonosz tettekre kívánják használni az Almát, az Éden-darabot? Nem arra, hogy világosságot hozzanak az emberek elméjébe, hanem arra, hogy leigázzák őket?

A férfi elnézően mosolygott, mintha csak egy elragadó, de egyszerű gyermeknek kellene magyaráznia.

– Az emberek zavarodottak, Maria. Bárányok ők, akiket vezetni kell. És épp ezt kínáljuk nekik: egyszerű életet, amelyben nincs okuk aggodalomra.

– De a rendet azért alapították, hogy megóvjuk az embereket, és nem azért, hogy elvegyük szabadságukat.

Sáhár ajka lebiggyedt.

– A templomosokat nem érdekli a szabadság, Maria. Rendet kívánunk teremteni, semmi mást.

Maria felé lépett, de az hátrálni kezdett.

– Rendet? Vagy elnyomást?

Sáhár komor hangon folytatta.

– Hívhatod bárminek, kedvesem...

A lány felé nyúlt, és szándékát – túlságosan is egyértelmű szándékát – csak az szakította félbe, hogy Altaïr ebben a pillanatban rontott be a szobába. Sáhár megpördülve felüvöltött: – *Orgyilkos!* –, megragadta Maria vállát, és a földre lökte. A nő fájdalmasan terült el a padlón. Ezért még megfizet, gondolta Altaïr.

– Sajnálom, Sálím, hogy nem kopogtam.

Sáhár elvigyorodott.

– Szóval Sálímot keresed? Testvérem minden bizonnyal örömmel csatlakozik hozzám.

Felülről zajt hallottak, és a karzatra pillantva Altaïr kiszúrta a mosolyogva közeledő Sálímot. A nyitott ajtón keresztül két őr is megérkezett, akik készen álltak rá, hogy megragadják Mariát, és elhurcolják magukkal. A nő azonban

feltápászkodott, megpördült, kikapta az egyik őr kardját a hüvelyéből, és beledöfte azt.

A férfi sikoltva esett össze. Maria a másik felé pördült, letérdelt, és belévágta a kardot. Ugyanebben a pillanatban ugrott le Sálím a karzatról, éppen testvére mellé, a terem közepére. Altaïr egy pillanatra egymás mellett láthatta a két férfit, és lenyűgözte a hasonlóság. Mellette a hevesen ziháló Maria állt, akinek újonnan szerzett kardjáról vér csepegett. Ketten voltak az ikerpárral szemben. Altaïr részben büszkeséget, részben pedig olyasmit érzett, amit jobbnak látott nem megnevezni.

– Ők ketten – mondta –, és mi is ketten.

Maria azonban újabb meglepetéssel szolgált. Ahelyett, hogy az oldalán harcolt volna, prüszkölve adott hangot megvetésének, és az örök mögött nyitva hagyott ajtón keresztül kiszaladt a szobából. Altaïr egy pillanatra eltűnődött, hogy kövesse-e, de a testvérek rárontottak, és az életéért kellett küzdenie a két képzett kardforgatóval szemben.

Az összecsapás sokáig tartott, és könnyörtelen volt. Az ikrek magabiztosan kezdtek a harcnak, biztosak voltak benne, hogy gyorsan végeznek az orgyilkossal. Elvégre ketten voltak, és egyikük sem bánt ügyetlenül a pengévei. Joggal gondolhatták, hogy sikerül kifárasztaniuk. De Altaïr méregből és csalódottságból küzdött. Már nem tudta, ki barát, és ki ellenség. Elárulták – barátoknak hitt férfiakra derült ki, hogy ellenségei. Azok pedig, akikről azt gondolta, barátai lehetnek – vagy talán annál is többek –, gorombán elutasították baráti jobbját. Csak azt tudta, hogy a csatában, amelyet vívott, több forgott kockán, mint amivel tisztában volt, olyan erők és ideológiák, amelyeket egyelőre nem értett. Küzdenie kellett, érezte, sosem adhatja fel.

Amikor végre levágta az ikerpárt – karjuk és lábuk

kifacsarva, lehetetlen szögben állt, szemük pedig tágra meredt haláltusájukban –, nem érzett örömet vagy elégtételt győzelmében. Egyszerűen lerázta a vért a kardjáról, visszacsúsztatta hüvelyébe, és elindult az erkély felé. A mellvédre érve hallotta, hogy örök érkeznek a szobába. Karját kitarva egy alatta álló szekérre ugrott, aztán eltűnt a város forgatagában.

Később, amikor visszatért a rejtékhelyre, ott találta Markoszt, aki türelmetlenül hallgatta a testvérek pusztulásának történetét. Körülöttük az Ellenállás tagjai egymást átölelve ugráltak az örömteli hírek hallatán. Végre az Ellenállás rátehetette a kezét Keríniára. És ha Kerínia az övék lehetett, biztosan volt még remény az egész sziget számára is.

Markosz ragyogó arccal nézett rá.

– Hát elkezdődött, Altaïr. A templomosok hajói elhagyják a kikötőt. Kerínia szabad lesz. Talán egész Ciprus is.

Altaïr mosolygott, reményt keltett szívében a Markosz szemében látott boldogság.

– Azért légy óvatos – tanácsolta neki.

Eszébe jutott, hogy még mindig nem jutott közelebb az archívumhoz. A templomosok távozása sokatmondó volt.

– Nem hagynák védtelenül a gyűjteményüket, tehát nem lehet a városban.

Markosz elgondolkodott.

– A legtöbb hajó Limasszol felé vette az irányt. Lehet, hogy ott van?

Altaïr bólintott.

– Köszönöm, Markosz. Jól szolgáltad a hazádat.

–Jó utat, Altaïr.

Később Altaïr egy Limasszolba tartó hajóra lopózott. Bízott benne, hogy ott majd kideríti a templomosok valós szándékát, és megtudhatja az igazat Alexandroszról is.

Ezen tűnődött az út során, naplójába pedig a következőket jegyezte le:

Emlékszem arra a pillanatra, amikor elgyengültem. Amikor az önbizalmamat megrengették Al Mualim szavai. Olyan volt ő nekem, mint egy atya, de kiderült róla, hogy legnagyobb ellenségem. Csupán egy pillanatnyi kétségre volt szüksége ahhoz, hogy elmémbe férkőzzön eszközével. De legyőztem a jelenéseket, visszanyertem önbizalmamat, és a másvilágra küldtem őt.

46.

Limasszol mit sem változott; utcáin csak úgy nyüzsögtek a templomosok és a helyiek, akik elégedetlen arckifejezéssel végezték mindennapos teendőiket.

Altaïr rögtön felkereste az Ellenállás búvóhelyeként szolgáló használaton kívüli raktárt, majd belépett, hogy szembesítse Alexandroszt azzal, amit Bouchart és Sálím beszélgetéséből megtudott. Azonban Alexandroszé volt az első szó.

– Ne gyere közelebb, áruló. Elárultad az Ellenállást, eladtad a becsületedet. Az elejétől fogva Bouchart bérence vagy?

Altaïr kész volt az Alexandrosszal való konfrontációra, még arra is, hogy esetleg harcra kerül sor. Azonban a másik viselkedésének láttán megnyugodott, és arra gondolt, talán csak félreértett valamit. Mindenesetre óvatos maradt.

– Ezt én is kérdezhetném tőled, Alexandrosz. Kihallgattam Bouchart egy beszélgetését, és a nevedet említette. Csomagot is küldött neked, nemde?

Alexandrosz összeszűkülő szemmel bólintott. A rejtékhelyen csak néhány bútor volt, és az egyik alacsony asztal felé biccentett. Az apró csomag, amelyet Sálimnak adott Bouchart Keríniában, azon pihent.

– Igen, szegény Barnabás fejét egy vászonzsákban – mondta Alexandrosz.

Altaïr odasétált, kibontotta a csomagot, és ahogy megpillantotta a levágott fejet, meglepődött...

– Nem ő az, akivel Keríniában találkoztam – mondta Altaïr,

és szomorúan nézett a fejre, amely már elszíneződött, és erős, kellemetlen szagot árasztott. A szem félig le volt csukódva, és a nyitott szájon át látni lehetett a nyelvet is.

– Micsoda? – kérdezte Alexandrosz.

– Az igazi Barnabást még megérkezésem előtt megölték, és egy templomos ügynök vette át a helyét, aki, mielőtt eltűnt volna, sok bajt hozott a fejünkre.

– Jesszusom! A templomosok éppoly kegyetlen munkát végeztek itt is, mint másutt. Orcsapatok járták a piacteret, a kikötőket és a székesegyház előtt elterülő teret is, és bárkit letartóztattak, ha úgy hozta kedvük.

– Ne csüggedj. Kerínia már megszabadult a templomosoktól, és Limasszolból is kiűzzük őket.

– Légy óvatos. A templomosok propagandája néhány emberemet ellened fordította, és mások is elbizonytalanodtak eltökéltségemben.

– Köszönöm, hogy figyelmeztettél.

Altaïr sikertelenül kutatott Bouchart után a városban, ám amikor visszatért a búvóhelyre, hogy Alexandrosznak is beszámoljon a rossz hírről, csak egy az asztalon heverő cetlit talált. Alexandrosz találkozni akart vele a kastély udvarában. Legalábbis a cetlin ez állt.

Altaïrban felmerült, hogy látta-e valaha Alexandrosz kézírását. Valószínűleg nem, gondolta. Persze ha akarták, kényszeríthették is az üzenet megírására.

Ahogy közeledett a találkozó helyéhez, ösztöne szünet nélkül azt súgta, hogy csapdába sétál. Az udvarra érve összeszoruló szívvel látta, hogy a tér közepén egy hulla fekszik.

Nem lehet, gondolta.

Rögvest körbetekintett, azonban az udvart körbezáró várfalak üresen bámultak rá vissza. Sőt a környék csöndesebb

volt, mint amire számított. Letérdelt a holttesthez, és félelmei beigazolódtak – Alexandrosz élettelen szemekkel feküdt előtte.

Hangot hallott maga fölött, mire felegyenesedett, és megpördült. Egy ember körvonalait pillantotta meg a várfalon, azonban a naptól nem tudta kivenni az arcvonásait, hiába takarta ki kezével a fényt. Lehetséges, hogy Bouchart az? Akárki is volt, a keresztesek vörös keresztjét viselte, és kis terpeszben, csípőre tett kézzel állt, akár egy ízig-vérig győzedelmes hős.

A lovag Alexandrosz holttestére mutatott.

– A barátod? – kérdezte gúnyosan.

Altaïr remélte, hogy nemsokára megbosszulhatja a lovag szemtelenségét. Most, hogy az kissé arrébb mozdult, Altaïr ki tudta venni, ki az. A kém volt, aki Keríniában Barnabásnak adta ki magát – valószínűleg ő végzett az igazi Barnabással is. Egy újabb jó ember halt meg. Altaïr remélte, hogy ezt is megbosszulhatja. Ökölbe szorult a keze, és érezte, hogy állkapcsa is megfeszül. Pillanatnyilag a kém volt jobb pozícióban.

– Te ott! – kiáltotta neki. – Nem hallottam a nevedet.

– Mit is mondtam Keríniában? – nevetett a lovag. – Barnabás, nemde?

Hirtelen kiabálás hallatszott, és egy csapat polgár csörtetett be az udvarra. Csőbe húzták, a kém rossz hírért keltette, és most őt fogják vádolni Alexandrosz meggyilkolásával, így a dühös csöcselék érkezése is a kellő pillanatban történt. Csapda volt, és ő egyenesen belesétált, noha zsigereiben érezte, hogy mit kellett volna tennie.

Önmagát átkozva nézett körül. A homokkőből készült falak felette magasodtak. A pártázatra egy lépcső vezetett, azonban a tetején a kém állt, aki fülig érő szájjal élvezte a kezdődő műsort. A polgárok feltüzelve szaladtak Altaïr felé – a bosszú

és az igazságszolgáltatás iránti vágy égett a szemükben.

– Ott az áruló!

– Kötélre vele!

– Ezért megfizetsz!

Altaïr nem hátrált meg; elsőre kardjához kapott, de végül rájött, nem végezhet ezekkel az egyszerű emberekkel. Ezzel elpusztítaná az Ellenállásba és az orgyilkosokba vetett hitüket. Az egyetlen lehetősége az volt, hogy kitarthatja saját ártatlansága mellett, azonban tudta, képtelenség ebben a helyzetben meggyőzni a csöcseléket. Kétségbeesetten kutatott valamiféle megoldás után.

És megtalálta.

Az Alma.

Mintha hallotta is volna hívogató szavát, hirtelen ráébredt, hogy a hátára vetett batyuban van. Elővette, és a kezében tartva megállt a tömeggel szemben.

Sejtelve sem volt, mit akar vele kezdeni, vagy mi fog történni. Úgy érezte, az Alma engedelmeskedni fog neki, hogy megérti majd a szándékát. De ez csak egy érzés volt. Talán ösztön.

És úgy is lett. Az Alma lüktetett a kezében. Felizzott, majd furcsa, áttetsző fényt bocsátott ki magából, amely körbevette a tömeget. Arcukra hirtelen nyugodt kifejezés ült, és lecsillapodtak. Altaïr látta, hogy a templomos kém hátrahőköl meglepetésében. Egy rövid ideig mindenhatónak érezte magát. Ebben a pillanatban ráébredt, hogy az Alma nemcsak elcsábítja használóját, és isteni erő érzetét kelti benne, de szörnyű veszélyt is jelenthet, ha rossz kezekbe kerül. Még az ő kezében is veszedelmes volt. Még ő sem tudott ellenállni a csábításnak. Habár most használta, megfogadta, hogy soha többet nem teszi, legalábbis ilyen célra nem.

Ekkor a gyülekezet felé fordult.

– Armand Bouchart a felelős szenvedéseitekért! Ő bérelte fel ezt az embert, hogy keltsen belső feszültséget az Ellenállás soraiban. Menjetez innen, és gyűjtsétek magatok mellé az embereiteket. Ciprus újra a tietek lesz.

Egy pillanatra eltűnődött, hogy vajon működik-e az eszköz, vagy sem. Ha leengedi az Almát, vajon a tömeg újra rárontana? De végül mégis leengedte, és a csőcselék nem vetette rá magát. A szavai hatással voltak a polgárookra, és meggyőzték őket. Egyszerűen sarkon fordultak, és csendben elhagyták az udvart. Majdhogynem bűnbánónak tűntek.

Az udvar ismét üresen állt, és Altaïr lenézett a kezében pihenő Almára; látta, ahogy az kialszik, és áhítattal bámulta. Félt tőle, de egyben vonzotta is. Visszarakta a zsákjába, majd a kém hangját hallotta:

– Tetszetős kis játékszer. Nem bánod, ha kölcsönkérem, ugye?

Altaïr egyvalamiben biztos volt: a templomosnak a halott ujjai közül kell kifeszítenie az Almát, ha meg akarja szerezni. Harcra készen vonta ki kardját, a lovag pedig mosolyogva mászni kezdett. Mielőtt azonban összeceptak volna...

Megtorpant.

A mosolya szertefoszlott.

A mellkasából hirtelen egy penge hegye állt ki. A vér vörösre festette fehér tunikáját, majd egybeolvadt a ruháján viselt kereszttel. Zavarodottan lepillantott, mintha azon tűnődne, ki vághatta bele a fegyvert. Altaïr ugyanezen törte a fejét. A templomos megbillent, és Altaïr végre meglátta, ki áll mögötte. Ismerős alak volt: Maria.

Elmosolyodott, majd előretaszította a kémet, és hagyta, hogy az egy nagy puffanással a földre zuhanjon. A vértől csöpögő pengével kezében álló lány Altaïrra vigyorgott, majd lerázta a vért a kardról, és visszacsúsztatta a hüvelyébe.

– Tehát mindvégig nálad volt az Alma.

Altaïr bólintott.

– És most láhattad, miféle fegyverré válhat ez a rossz kezekben.

– Nem vagyok benne biztos, hogy a te kezében annyival jobb helyen van.

– Igazad van, nincsen. Elpusztítom... vagy elrejttem. Amíg nem találom meg az archívumot, nem tudom eldönteni, mit tegyek.

– Akkor nem kell tovább kutatnod – mondta Maria. – Rajta állsz.

Ekkor a bejárat felől kiáltás hallatszott, és templomos katonák egy csoportja rontott be a belső udvarra. Maria lekiáltott:

– Erre, siess! – Azzal megfordult, és a várfal mentén egy ajtóhoz szaladt. Altaïrra három katona támadt, mielőtt követhette volna Mariát. Szitkozódva fordult feléjük, így megint szem elől tévesztve a lányt.

Ellenfelei gyakorlottak és edzetek voltak – erről bikanyakuk is tanúskodott –, de még hárman együtt sem jelentettek méltó ellenfelet egy orgyilkosnak, aki jóval fürgébb volt náluk. Csakhamar mindhármat sikerült levágnia.

Felpillantott, ám a pártázat üres volt. Csak a templomos kém hullája hevert a lépcső tetején, de Mariának nyoma veszett. A lépcsőn felszökellve csak egy pillanatra torpant meg, hogy vessen egy pillantást a holttestre. Ha egy kém feladata az, hogy ellehetetlenítse az ellenség törekvéseit, akkor ez itt nagyon jó munkát végzett Majdnem sikerült neki szembefordítania a népet az Ellenállással. Ha sikerrel jár, kiszolgáltatta volna a várost a templomosoknak, ők pedig nem a bölcsességet szerették volna terjeszteni, hanem leigázni a lakosságot, hogy aztán átvehessék az irányítást felettük.

Altaïr továbbhaladt. Elérte az ajtót, amely ezek szerint az archívumot rejtő épület bejárata volt. Belépett, az ajtó pedig becsapódott mögötte. A járda egy mélyen tátongó akna fala mellett futott lefelé. A fal tartókban égő fáklyák szegényes fényt nyújtottak, de táncoló árnyakat vetettek a templomoskeresztekkel díszített falra. Csend honolt.

Vagy mégsem?

Valahonnan, a mélyből kiabálást hallott. Riadót fújó örök talán? Vajon meglátták Mariát? Egy ilyen szabad szellemű nő sosem tudna azonosulni a templomosok eszméivel. Árulónak számított, átállt az orgyilkosokhoz; megölt egy templomost, és megmutatta egy orgyilkosnak az archívum helyét. Ha megtalálják, végeznek vele. Persze volt alkalma megbizonyosodni Maria kardforgatói képességéről, szóval tudta, nem lesz könnyű dolga a templomosoknak.

Altaïr futva indult lefelé. Átugrotta az omladozó kövezetben tátongó lyukakat, és végül elérte a homokos padlójú helyiséget. Itt három őr várt rá. Az egyikkel Altaïr dobótőre végzett; a másodikat egy testesellel összezavarta, majd kardját a nyakába döfte. A haldokló testét a harmadikra taszította, aki így elesett, és miközben megpróbált felkecmeregni, Altaïr megadta neki a kegyelemdöfést. Ahogy továbbhaladt, vízcsobogást hallott, és egy hídon találta magát, amely két vízesést kötött össze. A lezúduló víz hangja elnyomta Altaïr érkezését, így a híd túloldalán strázsáló két őr nem hallotta meg őt. Két pengesuhintás, és már végük is volt.

Othagyta őket, és továbbhaladt a... könyvtár szíve felé. Egész szobákat megtöltő könyvespolcokat látott. Megérkezett végre! Nem tudta, mire számíthat, de mindenesetre kevesebb könyv és kézirat volt, mint várta.

Tényleg ennyi lett volna az a híres archívum, amelyről annyit hallott?

Nem volt ideje megállni és vizsgálódni. Hangokat hallott, kardcsattogást, és a két küzdő közül az egyik biztosan egy nő volt.

Egy hatalmas boltívet pillantott meg, amelynek csúcsát a templomosok keresztje díszítette. Altaïr erre indult tovább, és egy óriási terembe ért, amelynek a közepén egy tekervényes oszlopokkal körülvett, szertartásokra használatos terület volt. Mariát és Bouchart-t pillantotta meg. A nő visszaverte a templomosok vezérének támadásait, de nem volt könnyű helyzetben, és Altaïr beléptekor meg is sérült. Fájdalmas kiáltással zuhant a padlóra.

Bouchart közömbösen nézett rá, majd – noha Altaïr lopakodva lépett be a terembe – az orgyilkos felé fordult.

– Ah, Híagyú Komnénosz császár – emlegette fel a templomos a hajdani ciprusi uralkodót. – Idióta volt ugyan, de legalább a *mi* idiótánk. Majd egy évtizedig mi irányítottuk a szigetet. Az archívumunk titka biztonságban volt Cipruson. Ám sajnálatos módon Iszaakiosz ostobasága még legravaszabb terveinket is veszélybe sodorta.

Majd egy évtizedig, gondolta Altaïr. De hiszen akkor. .. Tett egy lépést előre, tekintete Bouchart-ról Mariára vándorolt.

– Felbosszantotta Richárd királyt, és az angolok talán a kelleténél kicsit jobban érdeklődni kezdtek. Erről van szó?

Amikor látta, hogy Bouchart nem akadályozza meg, Mariához lépett, és odahajolt hozzá. Megtapintotta az arcát, életjelek után kutatva.

Bouchart, aki láthatólag élvezte saját hangját, folytatta.

– Szerencsére meg tudtuk győzni Richárdot, hogy adja el nekünk a szigetet. Csak így tudtuk elterelni a figyelmét.

Maria felnyögött, és megrebbent a szeme. *Életben volt.* Altaïr megkönnyebbült sóhajjal fektette vissza fejét a köre, és felegyenesedett, hogy szembenézzen Bouchartrral, aki

engedékeny mosollyal figyelte őket.

– Megvettétek, amit már amúgy is irányítottatok... – mondta Altaïr. Most már értette. A templomosok azért vásárolták meg Richárd királytól Ciprust, hogy ne fedezhesse fel más az archívumukat. Így nem csoda, hogy olyan elszántan üldözték Altaïrt, amikor megérkezett a szigetre.

Bouchart megerősítette gyanúját.

– És nézd meg, hová jutottunk. Érkezéseddel és kérdezősködéseddel veszélybe sodortad a gyűjteményt.

– Bár mondhatnám, hogy sajnálom. De általában megszerzem, amit akarok – felelte Altaïr, aki, habár magabiztosnak hangzott, érezte, hogy nincs minden rendben.

Bouchart elvigyorodott:

– Attól tartok, ezúttal nem így lesz, orgyilkos. Most nem. A keríniai kis kitérőnknek hála épp volt elég időnk, hogy áthelyezzük az archívumot.

Hát persze. Nem egy szegényes gyűjteményt látott az előbb. Hanem csupán egy haszontalan *maradékot*. A keríniai kalanddal elterelték a figyelmét, és az alkalmat kihasználva elszállították az értékeket.

– A hajók nem Ciprusra hozták a műalkotásokat, hanem *elvitték* őket innen – mondta Altaïr, amikor végre minden világossá vált számára.

– Pontosan – bólogatott Bouchart. – De nem kell mindent magunkkal vinnünk. Téged például akár itt is hagyhatunk.

Előreszökkenve döfött egyet a kardjával, de Altaïr hárította a támadást. Bouchart felkészült, maga is hárított, aztán újra támadásba lendült. Altaïrnek egyfolytában hátrálnia kellett, és számtalan vágás és döfés elől kellett kitérnie. Bouchart gyakorlott vívó volt, annyi bizonyos. Férge volt, és inkább kecsességére és lábmunkájára hagyatkozott, eltérően a többi kereszttestől, akik általában a nyers erő hívei voltak. Gyors

győzelemre számított, és emiatt mindenre elszántan támadott, ez pedig hamar kifárasztotta őt. Altaïr hibátlanul védekezett – hagyta, hadd támadja őt ellenfele, hárította csapásait, és időről időre maga is visszavágott. Egy apró vágás itt, egy sebhely ott. Vér csörgedezett Bouchart páncélinge alól, amely vállaira nehezedett.

A harc közben Altaïr Mariára gondolt, és mindazokra, akiket a templomosok parancsára öltek meg. Ám nem engedte, hogy ezek az emlékek a bosszú vágyával töltsék meg elméjét, inkább elszántságot merített belőlük. Bouchart arcáról eltűnt a mosoly, és míg Altaïr csöndben vívott, addig a templomos nagymester folyton nyögött az erőfeszítéstől és a csalódottságtól. Mozdulatai egyre pontatlanabbak lettek, és célt tévesztettek. Izzadtság és vér szivárgott a testéből, miközben vicsorogva sújtott le újra és újra.

Altaïr még több sebet ejtett rajta, még a homlokát is sikerült megvágnia. A vér így egyenesen a szemébe csörgött, és ő a páncélkesztyűjével próbálta kidörzsölni azt belőle, hogy lásson valamit. Bouchart ekkorra már alig tudta felemelni a kardját. Előregörnyedt, lába elgyengült, a válla pedig hullámozott, ahogy levegőért küzdött, és a vérfüggönyön keresztül kereste az orgyilkost, de csak árnyékokat és homályos formákat látott. Legyőzték, és tisztában volt vele, hogy ez a végét jelenti.

Altaïr nem játszadozott vele, csupán megvárta, amíg annyira kifárasztja magát, hogy nem jelent már rá veszélyt. Amíg biztosan tudta, hogy a templomos nem csak megjátssza a gyengeséget.

Aztán megrohamozta.

Bouchart a földre zuhant, és Altaïr letérdelt mellé. A templomos felnézett rá, és Altaïr tiszteletet látott a szemében.

– Krédód büszkesé... büszkesége vagy – zihálta.

– És te letértél a sajátod ösvényéről.

– Nem letértem... kiterjesztettem azt. A világ összetettebb, mint amit a legtöbben el mernek fogadni. És te, orgyilkos... ha nem csak a gyilkoláshoz értenél, magad is felfognád ezt.

Altaïr összeráncolta a homlokát.

– Tartsd meg az erényről alkotott elképzeléseidet magadnak. És halj meg abban a tudatban, hogy soha nem fogom hagyni, hogy az Alma, az Éden-darab bárki más birtokába jusson.

Ahogy az Almáról beszélt, érezte melegét a hátán, mintha csak felébredt volna.

Bouchart gúnyosan mosolygott.

– Tartsd közel magadhoz, Altaïr. Te is ugyanarra a következtetésre fogsz jutni, mint mi... Csak idő kell hozzá.

Meghalt. Altaïr odanyúlt, hogy lezárja a szemét, ám az épület megremegett, és Altaïrra törmelék zuhant. Agyútűz. A templomosok tüzet nyitottak az archívumot rejtő épületre, ami ésszerű lépés volt. Semmit sem akartak hátrahagyni.

Mariához sietett, és talpra segítette. Egy pillanatra egymás szemébe néztek, és kimondatlanul is érezni lehetett, milyen érzelmek kavarnak bennük. Aztán Maria karon ragadta, és kivezette a teremből, amint az újra és újra megremegett a lövésektől. Altaïr hátrafordulva még látta, amint két gyönyörű oszlop darabjaira hullik, a hatalmas kődarabok a földbe csapódtak. Aztán követte az előtte futó Mariát. Kettesével szedte a lépcsőfokokat, amint felfelé tartottak az aknában, és a gyűjteményt rejtő teremnél bukkantak ki. Újabb robbanás rázta meg a falakat, és faldarabok zuhantak a padlóra. Ők csak futottak tovább, és a kijáratig kerülgették az akadályokat.

A lépcső darabokra hullott, így Altaïrnek másznia kellett, miközben maga után húzta Mariát is egy platformra. A napfényre értek, de egyre gyakrabban dördültek el az ágyúk, és az épület az összeomlás határára került. Ugraniuk kellett. Amikor végre biztonságban voltak, megálltak egy pillanatra.

Erősen ziháltak, de örültek, hogy életben maradtak.

Később, miközben az utolsó értékes könyveket szállító templomos hajók elvitorláztak, Altaïr és Maria a naplementében a limasszoli kikötőben sétáltak, mélyen gondolataikba feledkezve.

– Már semmit sem akarok abból, amiért a Szentföldön dolgoztam – szakította meg a csendet Maria. – És ha arra gondolok, mi mindent adtam fel azért, hogy csatlakozhassam a templomosokhoz...

– Visszatérsz Angliába?

– Nem... már olyan messze vagyok az otthonomtól, hogy inkább kelet felé indulok. Esetleg Indiába megyek. Vagy amíg el nem érem a világ szélét. És te?

Altaïr elgondolkozott, kiélvezve a nő közelségét.

– Az Al Mualim szolgálatában töltött esztendőik alatt azt hittem, életem elérte a korlátait, és hogy az egyedüli kötelességem az, hogy megmutassam másoknak is a mélységet, amit felfedeztem.

– Én is éreztem így – bólogatott Maria.

Altaïr elővette az Almát a táskájából, és felemelte, hogy közelebbről is szemügyre vegye.

– Akármilyen borzalmas is ez a tárgy, csodákat rejt magában. .. Szeretném megérteni, amennyire csak tőlem telik.

– Vékony jégen táncolsz, Altaïr.

Altaïr kimerően bólintott.

– Tudom. De a kíváncsiság áldozata lettem, Maria. Találkozni akarok a legkiválóbb elmékkel, felfedezni a világ könyvtárait, és a természet és az univerzum minden titkát meg akarom ismerni.

– Egy emberöltőnyi idő se lenne elég ehhez. Nagyra törő tervek...

Altaïr felnevetett.

– Ki tudja? Lehet, hogy egy élet pont elég lesz hozzá.

– Lehet. És hova indulsz először?

A férfi mosolyogva nézett Mariára, és már tudta, hogy bármerre is megy, maga mellett akarja tudni Mariát.

– Keletnek... – felelte.

Negyedik rész

48.

1257. július 15.

Maffeónak szokásává vált, hogy időnként furán méreget. Azt vettem észre rajta, hogy talán úgy hiszi, nem minden lényeges információt fedek fel előtte. Elég gyakran megesett ez, miközben meséltem neki a történetet. Akár Maszjaf forgalmas piacterén üldögtünk, vagy a fellegrvár alatt húzódo katakombák hűvös levegőjét élveztük, akár az erőd falain sétálgattunk, vagy a sebesen szálló és zuhanó madarakat csodáltuk, időnként úgy nézett rám, mintha azt mondaná: – De mi az, amit *eltitkolsz* előlem, Niccoló?

Nos, a válasz természetesen az volt, hogy semmit. Azon kívül persze, hogy már egy ideje gyanítottam, hogy a történetnek magunk is részesei leszünk – hogy nem ok nélkül mesélték el nekem sem. Vajon az Alma is megjelenik majd benne? És a naplóí? Vagy a kódex, amely a Nagymester a legfontosabb felfedezéseit tartalmazta?

Maffeo mindenesetre megint *azzal* a tekintettel pillantott rám.

– És?

– És mi, testvér?

– Altaïr és Maria végül keletre indult?

– Maffeo, Maria Dárim anyja, azé a Dárimé, aki idehívott bennünket.

Láttam, ahogy Maffeo fejét a nap felé fordítja, becsukja szemét, és hagyja, hogy az melengesse arcát, miközben

feldolgozta ezt az új értesülést. Biztos vagyok benne, azt próbálta felfogni, hogy az általunk ismert Dárimnak, aki mélyen barázdált arcú, hatvanas férfi volt, volt anyja is – méghozzá olyan anyja, mint Maria.

Hagytam őt merengeni, és elnézően elmosolyodtam. Éppúgy, ahogy Maffeo engem zaklatott kérdésekkel, magam is hasonlóképp gyötörtem a Nagymestert, igaz, jóval nagyobb tiszteletet tanúsítva iránta.

– Hol van most az Alma? – kérdeztem őt egyszer. Ha őszinte akarok lenni, titkon azt reméltem, egyszer majd megmutatja. Végül is olyan tisztelettel beszélt róla, néha mégis úgy tűnt, tart tőle. Természetesen magam is abban bíztam, láthatom. Talán hogy megértsem varázserejét.

Sajnos azonban ez elmaradt. Kérdéseimre sértődötten felelt. Ne törődjek én az Almával, figyelmeztetett, miközben ujjával megdorgált. Sokkal inkább a kódexszel kellene foglalkoznom. Mert az Alma titkait azokon az oldalakon is megtalálom, mondta, de közben az ereklje nem jelenthet rám veszélyt.

A kódex. Igen. Ekkor jöttem rá, hogy a kódex még jelentős hatással lesz a jövőre. *Saját* jövőmre is.

De visszakanyarodva a jelenbe, néztem Maffeót, amint azon rágódott, hogy Dárim Altaïr és Maria fia, hogy az ellenséges kezdetek utána a két ember érzelmei végül tiszteletté finomodtak, aztán vonzalommá, barátsággá, szerelemmé és...

– Házassággá? – kérdezte hirtelen Maffeo. – Összeházasodtak Altaïrral?

– Bizony ám. Úgy két évvel a történetem befejezése után egybekeltek Limasszolban. Az ünnepséget azért ott tartották, hogy tisztelettel adózzanak a cipriótáknak, akik felajánlották az orgyilkosoknak, hogy szigetükön építsék ki új központjukat, így fontos erődítménye lett a Rendnek. Úgy hiszem, Markosz tiszteletbeli vendég volt, és egy némiképp ironikus

pohárköszöntőt is mondtak a kalózok tiszteletére, akik ha véletlenül is, de megismertették őt Altaírral és Mariával. Röviddel az esküvő után az orgyilkos és mátkája visszatért Maszjafba, ahol megszületett fiuk, Dárim.

– Az egyetlen fiuk?

– Nem. Két évvel Dárim születése után Maria újabb fiúgyermeknek adott életet, Szeftnek.

– És vele mi történt?

– Mindennek eljön az ideje, testvérem. Mindennek eljön az ideje. Legyen elég annyi, hogy ez egy békés és gyümölcsöző időszak volt a Nagymester számára. Keveset beszél ugyan róla, mintha túl értékesnek tartaná ahhoz, hogy elmesélje bárkinek is, de a legnagyobb része megtalálható a kódexében. Újabb és újabb dolgokat fedezett fel, és szünni nem akaró látomásai voltak.

– Mint például?

– Naplójában ír róluk. Nemcsak új mérgek receptjeit találod meg benne, de orvosságokét is. Későbbi korok felfedezéseiről és szerencsétlenségeiről ír, de egyaránt megtalálod benne új páncéltervek és rejtett pengék leírását, például azét, amely lövedékeket okád magából. Sokat töprengett a hit mibenlétéről és az emberiség korai időszakáról, amely a káoszból keletkezett. Úgy írja, a Rendet nem felsőbb hatalom, hanem az ember maga teremtette.

Maffeo megdöbbsent.

– A káoszból keletkezett, és a Rendet pedig nem felsőbb hatalom...

– Az orgyilkos minden vallásos hitet megkérdőjelez – mondtam némileg fellengzősen. – Még a sajátját is.

– Hogyan?

– Nos, a Nagymester sokat írt arról, hogy milyen ellentmondások között élnek az orgyilkosok. Erőszakkal

kívánnak békét teremteni, és fegyvert ragadnak, hogy elérjék céljukat. Fel szeretnék nyitni az emberek szemét, mégis szigorú engedelmisséget követelnek tőlük. Azt tanítják, hogy vakon hinni valamiben veszélyes, ugyanakkor megkövetelik a Rend tagjaitól, hogy kérdések nélkül kövessék a Krédót.

– Írt az Elsőkről, aki előttünk jártak, az első civilizációról, akik hátrahagyták azokat az ereklyéket, amelyekre aztán a templomosok és az orgyilkosok is vadásztak.

– Amelyek egyike az Alma is?

– Pontosan. Mérhetetlen erő lappang benne, amire a templomosok is fenik a fogukat. A Cipruson történtek egyértelművé tették számára, hogy a templomosok helyett, hogy a megszokott eszközökkel próbálnák kicsikarni a győzelmet, fortéllyal szeretnének diadalmaskodni. Altaïr azt a következtetést vonta le, hogy az orgyilkosoknak is hasonló eszközzel kellene élniük.

– Úgy határozott, hogy a Rend ettől fogva nem hatalmas erődökben húzza meg magát, és nem is végez pazarlóan fényűző szertartásokat. Úgy érezte, nem ezek teszik az orgyilkost orgyilkossá, sokkal inkább a Krédóhoz való ragaszkodás. Nem kevésbé ironikus az, hogy eredetileg Al Mualim is ezt a megközelítést vallotta magáénak. Egy ideológia, amely minden létező doktrínát megkérdőjelez. Egy ideológia, amely követőit arra ösztönzi, hogy azok feszegessék képességeik határait, és elérhetővé tegyék a lehetetlent. Ezeket az alapelveket fejlesztette tovább Altaïr, és tartotta is magát hozzájuk a Szentföldön töltött évek során, miközben megszilárdította a Rendet, és belenevelte követőibe az orgyilkosként tanult értékeket. Egyedül Konstantinápolyban akadtak nehézségei az új nézetek elfogadtatásával. A konstantinápolyiak ugyanis 1204-ben felkeltek Alexiosz bizánci császárral szemben. Ez nem sokkal azután történt, hogy

a keresztések áttörték a védvonalakat, és kifosztották a várost. A kavarodás közepette Altaïrnek nem sikerült véghezvinni terveit, és visszavonult. Ez egyike volt kevés kudarcának ebben az időben.

– Érdekes, amikor ezt mesélte, furán nézett rám.

– Mert a mi otthonunk is Konstantinápolyban van?

– Lehet, hogy ezért. Egyelőre nem tudom, de még eltöprengek ezen. Előfordulhat, hogy pontosan azért hívatott minket ide Konstantinápolyból, hogy a céhekkel kapcsolatos terveit megvalósítsuk.

– Szóval azt mondod, ez volt az egyetlen kudarca?

– Bizony ám! Ezenkívül Altaïr többet tett a Rend érdekében, mint bármely más vezető őelőtte. És csak Dzsingisz kán hatalomra jutása akadályozta meg abban, hogy folytassa a megkezdett munkát.

– Hogy érted?

– Úgy negyven évvel ezelőtt írt róla Altaïr a kódexében, hogy sötét hullámok gyülekeznek keleten. Olyan hatalmas sereg, amely a világ összes népének lelkében félelmet kelt.

– A Mongol Birodalomról írt? Dzsingisz kán hatalomra jutásáról?

– Bizony. Dárim húszas évei elején járt, és már elismert íjász volt, ezért Altaïr vele és Mariával együtt elhagyta Maszjafot.

– Hogy szembeszálljon a kánnal?

– Altaïr gyanította, hogy Dzsingisz kán sikereinek kulcsa egy másik, az Almához hasonló ereklje lehet. Talán a Kard. Meg kellett bizonyosodnia róla, hogy ez áll a dolgok hátterében, és valahogy meg kellett fékeznie a kán feltartóztathatatlan seregeit.

– És mi lett Maszjaffal?

– Altaïr Malikra bízta a várost, és Szeftet is hátrahagyta,

hogy segítsen neki. Szeft már házaseber volt akkor. Két kislánya született. Dárim azonban nem nősült meg, és tudta, hogy hosszú évekre lesznek távol.

– Hosszú évekre?

– *Tíz évig* színüket se látták, testvérem, és mire visszatért Maszjafba, minden megváltozott. És soha nem is lett újra olyan, mint korábban. Akarod hallani, mi történt?

– Folytasd a történetet.

49.

Távolról úgy tűnt, minden a legnagyobb rendjén van Maszjafban. Sem Altaïr, sem Maria, sem Dárim nem sejtette, mi vár rájuk.

Altaïr és Maria előrelovagolt – egymás mellett, ahogy mindig tették, hiszen örömmel töltötte el őket minden együtt töltött perc. Boldogok voltak, hogy végre hazatértek. Testükkel követték lovuk hátának lassú hullámmozgását. A hosszú, fáradságos út ellenére büszke testtartással kihúzták magukat a nyeregben. Nem voltak már fiatalok – mindketten a hatvanas éveik közepén jártak –, de ez nem látszott megjelenésükön. Mindenesetre lassan haladtak. Erős és kitartó hátasokat választottak, nem gyorsakat, és a nyergekhez egy-egy jól megpakolt málhás szamarat is odakötöztek.

Dárim követte őket. A fiú anyja világos, csillogó szemét és apja arcszínét, felépítését örökölte, illetve megvolt benne a mindkettőjükre jellemző ösztönösség. Szeretett volna előreszaladni, és a falu emelkedőin átvágva elsőként a fellelgvárba vágatni, hogy bejelentsen hazatértüket, de ehelyett békésen ügetett mögöttük, tiszteletben tartva apja azon kívánságát, hogy szép csendben érkezzenek meg. Ostornyelével időnként elhessegetett egy-egy az arca elé szálló bátrabb legyet, és arra gondolt, hogy ha vágatna, sokkal kevesebb gondja lenne velük. Azon tűnődött, vajon megpillantották-e már őket a fellelgvár csúcsos tornyaiból vagy a bástyákról.

Elhaladtak az istálló mellett, aztán átvágtak a fából készült

kapun, és belovagoltak a piactérre. Minden változatlanul tűnt. A faluban most is édességért könyörgő gyermekek szaladgáltak körbe, de ezek a gyermekek túl fiatalok voltak ahhoz, hogy felismerjék a Nagymestert. Az idősebbek azonban rögtön megismerték Altaïrt, akinek feltűnt, hogy aggódva méregetik a kis csapatot. Nem örömet, inkább óvatosságot látott tükröződni szemükben. A falusiak inkább elfordították arcukat, amikor a szemükbe nézett. Aggodalom töltötte el a szívét.

Egy ismerős alak jelent meg előttük a fellegrvár dombjának aljában. Szvámi volt az. Szvámi egyike volt azon újoncnak, akik túlságosan is szerettek küzdeni, de a tanuláshoz már nem fűlt a foguk. A tíz év alatt összeszedett valahonnan egy sebhelyet, amely mosolygáskor összeráncolódott, így széles vigyor látszatát kölcsönözte az arcának, persze a szeme kivételével. Talán arra gondolt, hogy most, Altaïr hazatérével, mennyi prédikációt kell majd végighallgatnia.

De bizony el kell viselnie majd, gondolta Altaïr, miközben Szvámiról a várra emelte pillantását, ahol egy hatalmas zászló lengett a gyenge szellőben, amelyet az orgyilkosok szimbóluma díszített. Korábban azt parancsolta, hogy távolítsák el a zászlót, mert szükségesnek látta, hogy megszabaduljanak az ilyen üres jelképektől. Malik nyilvánvalóan máshogy gondolta. Nos, hozzá is lesz egy-két szava.

– Altaïr – mondta Szvámi, miközben biccentett. Altaïr úgy döntött, nem hánytorgatja fel az orgyilkosnak, hogy az nem a megfelelő titulust használta. Legalábbis most nem. – Milyen örömteli meglepetés! Utad bizonyára eredményekben gazdag volt.

– Küldtem üzeneteket – felelte Altaïr, miközben előrehajolt a nyeregben. Dárim mellé húzódott, így már hárman voltak egymás mellett. Mindnyájan Szvámira szegezték tekintetüket.

– A Rend nem szerzett tudomást eredményeimről?

Szvámi hajbókolva mosolygott.

– Dehogynem! Dehogynem! Csupán udvariasságból kérdeztem.

– Arra számítottam, Rauf üdvözlő elsőként – mondta Altaïr.

– Ő tudja a legjobban, mire van szükségem egy ilyen hosszú utazás után.

– Ah, szegény Rauf. – Szvámi lehajtotta a fejét.

– Valami baj történt?

– Raufot láz vitte el néhány éve.

– Miért nem értesítettetek erről?

Szvámi csak a vállát vonogatta. Micsoda szemtelenség! Mintha nem tudta volna a választ, vagy egyszerűen csak nem lett volna kedve felelni.

Altaïr összeszorította száját. Valaki magyarázattal tartozik ugyan, de nem ez a korcs lesz az.

– Rendben, engedj hát utunkra. Remélem, legalább szállásunkat előkészítettétek.

Szvámi újra a porba bámult.

– Attól tartok, nem, Altaïr. Arra kértek, hogy amíg szállásod előkészítéséről gondoskodunk, kísérjelek téged abba a lakrészbe, amely az erőd nyugati szárnyában található.

Altaïr először a szemöldökét ráncoló Dárimra pillantott, aztán Mariára, aki pillantásával *óvatosságra* intette. Valami nem volt rendben.

– Rendben – mondta Altaïr bizalmatlanul, és leszálltak lovukról. Szvámi intett néhány szolgálonak, akik átvették tőlük a kantárt. A négyes elindult a fellegvár kapujához. Érkeztükre az örök azonnal fejet hajtottak, és éppúgy, mint a falusiak, örültek, hogy elkerülhetik Altaïr pillantását. Ahelyett, hogy az őrtoronyba vezette volna őket, Szvámi a belső bástyakör külső oldalán indult el. Altaïr felpillantott a fellegvár felettük

magasló falára. Nagy vágyat érzett rá, hogy végre viszontláthassa a vár szívét, és dühbe gurult. Ösztöneire hallgatva azonban úgy döntött, kivár. Szállásuk egy kőbe vájt, alacsony épületben helyezkedett el. Kis, boltíves ajtaja volt, és lefelé tartó lépcső vezetett az előcsarnokba. A bútorzat szegényes volt, és szolgák sem szaladtak elébük. Altaïr hozzászokott, sőt meg is követelte a szerény körülményeket, de az orgyilkosok Nagymestereként Maszjafban elvárta, hogy a Nagymester tornyában vagy ahhoz hasonló rangú helyen szállásolják el.

Arcán dühödött kifejezéssel fordult meg, hogy kifejezze aggályait a szállással kapcsolatban az előszobában álló Szváminak, akinek még mindig ugyanaz a szolgai mosoly terült el az arcán, mint korábban. Maria azonban megragadta Altaïr karját, és megállította.

– Hol van Sze? – fordult Maria Szvámi felé. Kedvesen mosolygott, noha Altaïr tudta, ki nem állja a férfit. Hihetetlen gyűlöletet érzett iránta. – Kérlek, azonnal küldess Szeft.

Szvámi fájdalmas arcot vágott.

– Sajnálom, de Sze nincs itt. Alamutba ment.

– A családja?

– Vele van.

Maria aggódva nézett Altaïrra.

– Mi dolga van öcsémnek Alamutban? – csattant fel Dárim, akit a szerény szállás még szüleinél is jobban felháborított.

– Sajnos azt nem tudhatom – felelte szomorúan Szvámi.

Altaïr nagy levegőt vett, és Szvámihoz lépett. A sebhely gyűrődése okozta ráncok a hízelgő mosollyal együtt tűntek el a küldönc arcáról. Talán végre felfogta, hogy Altaïrral, a Nagymesterrel beszél, akinek fegyverforgató képességével csak tanítás közben érzett indulatossága ér fel.

– *Azonnal* szólj Maliknak, hogy látni kívánom – vicsorgott

Altaïr. – Mondd meg neki, hogy némi magyarázatra lesz szükségem.

Szvámi nyelt egyet, és kicsit színpadiasan megszorította a kezét.

– Malik tömlőben van, Nagymester.

Altaïr összerezzen.

– *Tömlőben? Miért?*

– Nem áll módomban felfedni az okát, Nagymester. A tanács holnap ülészik.

– A micsoda?

– Mivel Malikot bebörtönözték, egy tanács látja el a Rend vezetését, ahogyan azt a Testvériség alapszabálya is kimondja.

Ez valóban így volt, de Altaïr ennek ellenére elkomorodott.

– És *ki* vezeti a tanácsot?

– Abbász – válaszolta Szvámi.

Altaïr az egyre nyugtalanabb Mariára pillantott. A nő a Nagymester karjáért nyúlt.

– És mikor találkozhatok a tanáccsal? – kérdezte Altaïr olyan nyugodt hangon, amely rácáfolt a gyomrában érzett idegességre.

– A tanács holnap szeretné hallani utad történetét, és ők is beszámolnak neked a Rendben történt változásokról.

– Ezután a tanácsot feloszlatom. Tudasd velük, hogy napkeltekor találkozunk. Olvassák át az alapszabályzatot. A Nagymester visszatért, és vissza kívánja venni a vezetést.

Szvámi meghajolt, és elhagyta a szobát.

A család megvárta, amíg távozik, aztán szabadjára engedték érzéseiket. Altaïr Dárim felé fordult, és sürgető hanggal megszólalt.

– Menj Alamutba. Hozd vissza Szefet. Szükségünk van rá.

50.

Másnap Altaïr és Maria elhagyták szállásukat, és a központi torony felé indultak. Útközben Szvámi lepte meg őket, aki ragaszkodott hozzá, hogy maga vezesse keresztül őket a barbakánon. Ahogy a fal tövében haladtak, Altaïr azon tűnődött, miért nem hallja a kardvívás és edzés megszokott zaját a túloldalról. Amint az udvarra léptek, megkapta a választ.

Azért, mert *se nem vívtak, se nem edzettek* az udvaron. A fellegrvár belső részeiben korábban emberek nyüzsögtek, az udvar pedig kardcsapások zörejétől, üvöltésektől és az oktatók káromkodásaitól volt hangos. Most teljesen üresen állt. Körülnézve látta, hogy a felettük magasodó tornyok ablakai el vannak sötétítve. A várfalakon strázsáló őrk szenvtelen arccal bámulták őket. A tanulás és edzés helyszíne – az orgyilkosok olvasztótégelye, melyet hátrahagyott – eltűnt. Altaïr még inkább elszomorodott, amikor a központi torony felé akarta venni az irányt, de Szvámi az előtérbe vezető lépcsőkre lépett, aztán pedig a nagyterembe vezette őket.

A tanács itt gyűlt össze. Az asztal két oldalán öt-öt ember ült, a főhelyen pedig Abbászt pillantotta meg. Altaïrnek és Mariának magas támlájú, fából készült székeket készítettek oda. Leültek, és a szobába léptük óta először Altaïr régi ellenfelére, Abbászra nézett. Már nemcsak gyengeséget és sértődöttséget látott benne. Riválissá vált. Ahmad halálának éjjele óta először nem érzett szánalmat Abbász iránt.

Altaïr körbepillantott. Ahogy sejtette, a Rend legostobább és

legerkölcstelenebb tagjai ültek a tanács asztala körül. Azok, akiket Altaïr szíve szerint kivetett volna a Testvériségből. Mindannyian csatlakoztak a tanácshoz, vagy lehet, hogy Abbász kérte fel őket erre a szerepre. Az egyik legjellegzetesebb alak Szvámi apja, Fárim volt, aki ráncos szemhéja mögül leste a mozdulataikat. Tokája hatalmasra nőtt mellkasát verdeste. Jól meghíztak, gondolta Altaïr megvetően.

– Isten hozott, Altaïr – mondta Abbász. – Mindnyájunk nevében beszélek, amikor azt mondom, hogy izgalommal várom a keletre tett utadról szóló beszámolót.

Maria előrehajolt, hogy megszólítsa.

– Mielőtt beszámolnánk utazásainkról, magunk is válaszokat szeretnénk hallani, Abbász. Mindent elrendezve hagytuk itt Maszjafot, de úgy tűnik, hogy a Rend szabályait némiképp elhanyagoltátok.

– Mindent elrendezve hagytátok itt Maszjafot? – kérdezett vissza Abbász mosolyogva. Nem nézett Mariára, nem vette le tekintetét Altaïrról. Ellenséges érzelmüket nem rejtve véka alá méregették egymást az asztal két végéről. – Úgy rémlik, egyetlen Nagymesterünk volt, amikor elhagytátok a Testvériséget. Most meg kettő lenne?

– Válogasd meg a szavaidat, nehogy drágán fizess meg arcátlanságodért, Abbász – figyelmeztette őt Maria.

– Az *én* arcátlanságomért? – nevetett Abbász. – Altaïr, kérlek, közöld ezzel a hitetlennel, hogy csak akkor szólalhat fel, ha az egyik tanácstag közvetlenül hozzá beszél.

Altaïr mérges üvöltést hallatva pattant fel székéből, amely a padlóra borult. Fegyvere markolatához kapott, de két ór lépett felé kivont karddal.

– Örök, vegyétek el a fegyverét – parancsolta Abbász.

– Kényelmesebb lesz ez anélkül, Altaïr. A pengéd is nálad van?

Altaïr széttárta karját, miközben az örök odaléptek hozzá, hogy elvegyék kardját. Ruhaujja felhúzódott, így láthatták, nincs nála rejtett pengéje.

– Kezdhetjük hát – mondta Abbász. – Kérlek, ne pocsékolj az időnket. Számolj be küldetésedről, melynek célja az volt, hogy megsemmisítse a kán hatalmát.

– Csak azután, hogy elárulod végre, mi történt Malikkal – vicsorgott Altaïr.

Abbász megrántotta a vállát, és összevonta szemöldökét, mintha csak azt sugározta volna, zsákutcába jutottak. És valóban feloldhatatlannak tűnt a helyzet, hiszen egyik férfi sem volt hajlandó engedni a negyvennyolcból. Végül Altaïr ingerülten felmordult, és ahelyett, hogy tovább nyújtotta volna a patthelyzetet, belekezdett a történetbe. Beszámolt a Perzsiába és Indiába tett útjairól, valamint mongóliai utazásukról is, ahol ő, Maria és Dárim kapcsolatba lépett egy helyi orgyilkossal, Kulán Gállal. Elmesélte emellett a mongol hadsereg által ostromolt, Hszingking melletti Hia tartományba tett útjuk történetét is, és a kán birodalmának kielégíthetetlen éhségét sem hagyta ki a leírásából. Altaïr és Kulán Gál azt tervezte, hogy behatolnak a mongol táborba, hiszen azt beszélték, a kán maga is ott van.

– Dárim talált egy kedvező helyet a tábortól nem messze, ahonnan ijával hátán figyelhetett bennünket, ahogy átvágtunk a sátortáboron. Komoly őrséget állítottak, és csak abban bízhattunk, hogy ő majd végez azokkal az örökkel, akik felfigyeltek jöttünkre, és akik riadót fújhatnának. – Altaïr kihívóan nézett át az asztal túloldalára.

– Feladatát kiválóan látta el.

– Apja fia – mondta Abbász megvető gúnnyal hangjában.

– Talán nem – felelt Altaïr változatlan hangnemben. – Mert csaknem magam hibáztam, és hívtam fel magunkra a mongol

őrség figyelmét.

– Ó – gúnyolódott tovább Abbász –, még ő sem tévedhetetlen.

– Senki sem az, Abbász. Legkevésbé én. Hagytam, hogy egy ellenséges katona a közelbe jusson. Sikerült megsebesítenie, mielőtt Kulán Gál odaért, és végzett vele.

– Öregszünk, Altaïr, öregszünk?

– Mindenki öregszik, Abbász. Már halott lennék, ha Kulán Gálnak nem sikerül kimenekítenie a táborból, és biztonságos helyre vinnie. Megmentette az életemet. – Abbász arcát kutatva pillantott ellenfelére. – Kulán Gál aztán visszatért a táborba. Először Dárimmal tervet eszeltek ki, hogy valahogy rábírák a kánt, az hagyja el a sátrát. A veszedelem hírére a kán lóháton próbált menekülni, de Kulán Gálnak sikerült leterítenie, Dárim pedig egy nyilvánsszóval végzett vele.

– Csodás íjász, ahhoz nem férhet kétség – mosolygott Abbász. – Úgy hallom, elküldted valahová. Talán Alamutba?

Altaïr pislantott egyet. Úgy tűnt, Abbász mindent tud.

– Valóban parancsot adtam neki, hogy hagyja el a fellegrárat. Hogy Alamut felé vette-e az irányt, nem árulhatom el.

– Talán hogy találkozzon Szeffél Alamutban? – erősködött Abbász. Szvámi felé fordult. – Azt mondtad nekik, hogy Alamutba ment, igaz?

– Ahogy parancsoltad, Nagymester–válaszolta Szvámi.

Altaïr már nem is aggodalmat érzett zsigereiben.

Talán félelmet? Érezte, hogy Mariában is ugyanez játszódik le, fáradt és aggodalmaskodó kifejezést ült ki az arcára.

– Mesélj hát, Abbász.

– Vagy mi történik, Altaïr?

– Vagy abban a pillanatban, hogy visszaveszem a vezetést, tömlöcbe vettetek.

- Talán Malik mellé?
- Kétlem, hogy Malik ott maradna – csattant fel Altaïr.
- Mivel vádoljátok?
- Gyilkossággal – felelte Abbász, önelégülten mosolyogva.

Szavai mintha tompa puffanással csapódtak volna az asztalra.

- Kinek a meggyilkolásával? – kérdezte Maria.

Úgy tűnt, mintha a válasz nagyon, nagyon messziről érkezett volna.

- Szefével. Malik megölte a fiatokat.

Maria kezébe temette arcát.

– Nem! – hallott egy hangot Altaïr, aztán rádöbrent, hogy ő maga kiáltott fel.

– Sajnálom, Altaïr – mondta Abbász. Úgy hangzott, mintha emlékezetéből kellene felidéznie ezeket a szavakat. – Sajnálom, hogy ilyen szörnyű hírekre kell visszatérned, és hiszem, hogy az összes itt egybegyűlt nevében fejezhetem ki részvétünket. De amíg bizonyos problémák megoldatlanok, nem vezetheted a Rendet.

Altaïr próbálta figyelmen kívül hagyni a fejében kavargó érzéseket, de a mellette zokogó Mariát látva felkiáltott:

- Micsoda? – mondta. Aztán újra, hangosabban: – *Micsoda?*

– Jelen pillanatban magad is rossz hírbe keveredtél, ezért úgy döntöttem, hogy a továbbiakban is a tanács látja el a Rend vezetését.

Altaïr remegett a dühtől.

– *Én* vagyok a Rend Nagymestere, Abbász. Követelem, hogy a Testvériség alapszabálya értelmében add át a Rend vezetését. Az alapszabály *elrendeli*, hogy átadd a hatalmat. – Már ordított.

- Tévedsz – mosolygott Abbász. – Már nem rendeli el.

51.

Később Altaïr és Maria összeölelkezve, csendben ült egy kőpadon félhomályba borult szállásukon. Éjszakáikat évekig a sivatagban töltötték, de sosem érezték még annyira elszigetelve és egyedül magukat, mint ebben a pillanatban. Bántotta őket, hogy ilyen helyzetbe kerültek, és bántotta őket az is, hogy Maszjaiban ilyen állapotok uralkodtak el távollétük alatt. Persze aggódtak Szeif családjáért és Dárimért is.

De leginkább Szeif elvesztése miatt szomorkodtak.

Úgy tájékoztatták őket, hogy az ágyában végeztek vele, mindössze két hete. Ledöfték. Nem volt rá elég idő, hogy hírt küldjenek Altaïrnak. A kést Malik szállásán találták meg. Szeif halála napján látták, hogy veszekszik későbbi áldozatával. Altaïr egyelőre nem tudta, ki volt a tanú, de bárki is volt az, azt állította, Szeif és Malik a Rend vezetésével kapcsolatban vitáztak, és Malik állítólag Altaïr visszatérte után is meg akarta tartani a hatalmat.

– Úgy tűnik, a hazatértekről szóló hírek hallatán tört ki közöttük a nézeteltérés. – Abbász kárörvendően nézte őket. Mulattatta őt Altaïr halottsápadt arca és a csendesen szipogó Maria.

Szeif azzal fenyegetőzött, hogy felfedi Malik terveit Altaïr előtt, így az ideiglenes vezető végzett vele. Legalábbis ezt feltételezték.

Maria a férfi mellkasához szorította arcát, és felhúzta lábát. Csendben zokogott. Altaïr kisimította haját, és addig ringatta, amíg végül elcsendesedett. Aztán a lángok árnyjátékát figyelte,

ahogy pislákolnak és táncolnak a sárga kőfalon. Hallgatta a tücskök ciripelését és az örök léptei alatt ropogó homokot.

Nem sokkal később Maria felriadt. Maga is összerезzent, hiszen a pattogó lángokat nézve végre elnyomta az álom. A nő felült. Még mindig reszketett, és a takarót szorosan maga köré csavarta.

– Mi lesz most, szerelmem? – kérdezte.

– Malik – jött az egyszerű válasz. A falat bámulta bambán, és olyan volt, mintha nem is hallotta volna a kérdést.

– Mi van vele?

– Még fiatalokunkban... A templom-hegyi megbízatásunk. Amit ott tettem, sok fájdalmat okozott neki.

– De tanultál belőle. És ezt Malik is tudta. Egy új Altaïr született aznap, aki a Rendet ily naggyá tette.

Altaïr hitetlenkedő hangot hallatott.

– Naggyá? Tényleg?

– Nem *most*, drágám – magyarázta Maria. – Talán nem most, de még visszaállíthatod korábbi nagyságát. Egyedül te vagy képes rá, nem Abbász. – Közben kimondta a nevét, olyan arcot vágott, mintha csak citromba harapott volna. – Egy *tanács* nem lehet képes rá. Csak te, Altaïr. Az az Altaïr, aki már több mint harminc éve szolgálja a Rendet. Az az Altaïr, aki azon a napon született.

– Malik elvesztette a bátyját miattam, és a karját is.

– Megbocsátott neked, és hű jobbkezedként szolgált alattad Al Mualim legyőzése óta.

– És ha csak tettette hűségét? – kérdezte halkán Altaïr. Közben saját sötét, vészjósló árnyékát figyelte a falon.

Maria arrébb húzódott.

– Miről beszélsz?

– Talán Malik mindig is bosszút forralt ellenem. Talán Malik titokban sóvárgott a vezetés után, és Szef rájött erre.

– Igen, én meg talán szárnyakat növeszték éjjel, és elrepülök. Ki az, aki *valójában* bosszút forralt ellened, Altaïr? Nem Malik, hanem Abbász.

– A kést Malik ágyában találták meg.

– Hát persze. Odarejtették, hogy gyanúba keverjék. Vagy Abbász, vagy egy szolgája tette oda. Nem lepne meg, ha kiderülne, hogy Szvámi volt ezért a felelős. És ki is hallgatta ki Malik és Szeif vitáját? Őt mikor állítják elő? Amikor megtaláljuk végre, szerinted nem fog kiderülni róla, hogy ő is Abbász szövetségese? Talán egy másik tanácstag fia? És mi történt szegény Rauffal? Vajon tényleg láz vitte el? Szégyen, hogy egyáltalán kételkedsz Malik ártatlanságában, amikor *messziről* bűzlik, hogy ez Abbász keze munkája.

– Szégyen? – kiabált a nőre, aki elhúzódott tőle. A tücskök elhallgattak, mintha csak meghallották volna, hogy vitatkoznak. – Szégyen, hogy kételkedem Malikban? Talán nem tapasztaltam már elégszer, hogy szerettem ellenem fordulnak? Még ha jóval kevesebb okuk is van rá, mint Maliknak. Abbászt testvéremként szerettem, és segíteni próbáltam neki. Al Mualim az egész Rendet elárulta, de engem választott fiául. Szégyen hát, hogy gyanakvó vagyok? Másokba vetett bizalmam lesz a vesztém. Hogy a rossz emberekben bízom meg.

Szigorúan nézett a nőre, mire az összehúzta a szemét.

– El kell pusztítanod az Almát, Altaïr. Örületbe kerget. Mindig ki kell tárnod az elméd, ez igaz, de nem tárhatod ki annyira, hogy a madarak is belepiszkíthassanak.

Az orgyilkos a nő felé fordult.

– Talán ezt másképp fogalmaztam volna meg – mondta, és egy apró, szomorú mosoly jelent meg arcán.

– Talán igen, de mindegy is.

– Utána kell járnom, Maria. Biztosra kell mennem.

Tudta, hogy figyelik őket, de orgyilkos volt, és mindenkinél jobban ismerte Maszjafot. Nem volt hát nehéz anélkül elhagynia a szállást, hogy észrevegyék. Felmászott a belső bástyakör falán, és elrejtőzött a pártázaton járőröző orgyilkosok elől. Ura volt légzésének. Még mindig gyorsan és fürgén mozgott. Még mindig fel tudott mászni a falakon. De...

Talán nem ment már minden olyan könnyen, mint korábban. Erre emlékeztetnie kellett magát. A Dzsingisz kán táborában szerzett sérülése is lelassította. Ostobaság lenne túlbecsülnie képességeit, könnyen bajba kerülhetne. Elképzelte, hogy rosszul számít ki egy ugrást, elterül a földön, és haldokló csótányként rángatózva hallgatja a közeledő örök lépéseit. Megpihent egy picit, mielőtt folytatta volna útját a várfalon, a fellegvár nyugati szárnyából a déli toronyépület-együttesbe. Sikerült elkerülnie az öröket. Elérte a tornyot, aztán lemászott a földszintre. A gabonaraktárnál észrevett egy kőlépcsőt, amely egy sor boltozatos alagúthoz vezetett le.

Ott megállt, és hátát a falnak vetve hallgatózni kezdett. Hallotta, hogy az alagutakban egy apró patak csörgedezik. A várbörtön nem volt már messze. Olyannyira ritkán bőrtönöztek be bárkit is, hogy ha nem lett volna dohos, raktárnak is használhatták volna. Altaïr biztos volt benne, hogy egyedül Malikot találja ott.

Előreosont, amíg egy őrt nem pillantott meg. A cellatömb oldalfalának vetett háttal ült, feje mellkasára borulva lassan járt fel s alá álmában. A celláktól távolabb helyezkedett el, és nem is láthatott rájuk, így nehezen lehetett volna megmondani, mit is őriz. Altaïr egyszerre gurult dühbe és örült meg a férfi hanyagsága láttán. Ellopakodva mellette hamar rádöbrent, miért is ül ilyen távol a celláktól.

Az a bűz! A három cella közül csak a középső ajtaja volt bezárva, így Altaïr ahhoz lépett oda. Fogalma sem volt róla,

mire számíthat a rácsok túloldalán, de abban biztos volt, hogy minék a szagát érzi. Befogta az orrát.

Malik összekuporodva feküdt a gyékénypadlón, amelynek tetején szépen megült a vizelet. Ruhái cafatokban lógtak róla, úgy nézett ki, mint egy koldus. Olyannyira lesoványodott, hogy rongyain keresztül Altaïr a bordáit is látta. Kiugró pofacsontja volt, haja megnőtt, szakála pedig elburjánzott.

Jóval régebb óta sínylődött ebben a cellában, mint egy hónap. Ebben egészen biztos volt.

Ahogy Malikot méregette, Altaïr keze ökölbe szorult. Úgy tervezte, kikérdezi régi bajtársát, hogy megtudja az igazságot, de az igazságra, kiugró bordáit és rongyos ruháit látva, magától is rájött. Mióta tarthatták fogva? Elég régóta ahhoz, hogy hírnököt küldjenek Altaïr és Maria után. Mikor halhatott meg Szeif? Altaïr jobbnak látta, ha bele sem gondol. Viszont azt tudta, hogy Malikot egy másodpercnél tovább sem hagyhatja ezen a helyen.

Amikor az őr végre kinyitotta szemét, Altaïr állt előtte. Aztán kialudtak a fények, és legközelebb csak a húgytól bűzlő cellában tért magához. Mindhiába üvöltözött segítségért, Malik és Altaïr már rég eltűnt.

– Lábra tudsz állni, barátom? – kérdezte Altaïr.

Malik homályos tekintettel pillantott rá. Szemében a világ összes fájdalma tükröződött. Amikor végre sikerült felismernie megmentőjét, hálás és megkönnyebbült kifejezés ült ki az arcára, ami olyannyira őszinte volt, hogy ha egy szemernyi kétsége is maradt volna Altaïrnak, azt is porrá oszlatta.

– A kedvedért lábra tudok állni – mondta Malik, és halvány mosolyt próbált meg arcára erőszakolni.

De ahogy az alagúton haladtak visszafelé, hamar rá kellett jönniük, hogy Malikban bizony nincs elég erő a gyalogláshoz. Ehelyett Altaïr megfogta megmaradt karját, saját válla köré

helyezte, és a torony létrájához cipelte régi barátját. Átkeltek a várfalon, és leereszkedtek a fellegvár nyugati oldalán. Szerencsésen sikerült végig elkerülniük az őröket. Végül megérkeztek Altaïr szállásához. A Nagymester figyelmesen körbelesett, mielőtt kinyitotta volna az ajtót.

Malikot egy szalmazsákra fektették. Maria mellételepedett, és kortyonként itatta egy bögréből.

– Köszönöm – zihálta a férfi. Szeme kissé kitisztult. Felült az ágyban, úgy tűnt, kellemetlenül érzi magát Maria közelségétől. Mintha csak a gondolat is szégyenteljes lett volna, hogy a nő ápolja őt.

– Mi történt Szeffel? – kérdezte Altaïr. Így, hogy már hárman voltak, a szoba szűknek tűnt, de ebben a pillanatban Altaïr még kisebbnek érezte.

– Megölték. Abbász puccsot hajtott végre két évvel ezelőtt. Megölte Szeffet, aztán a szobámban rejtette el a gyilkos fegyvert. Egy másik orgyilkos megesküdt, hogy hallott minket veszekedni aznap, és Abbász meggyőzte a Rendet, hogy én gyilkoltam meg Szeffet.

Altaïr és Maria egymásra néztek. Fiuk már két éve halott volt. Altaïr érezte, hogy a düh egyre csak fokozódik belül, és minden erejével azon volt, hogy visszanyerje az irányítást – hogy elfojtsa szándékát, hogy megforduljon, felmenjen az erődbe, levágja Abbászt, és végignézze, ahogy kegyelemért könyörögve elvérez.

Maria kezét karjára tette, ezzel is jelezve, hogy osztozik fájdalmában.

– Sajnálom – mondta Malik. – Nem üzenhettem, amíg a börtönben voltam. Abbász pedig amúgy is minden üzenetet elolvasott. Bizonyára az összes rendeletet módosította börtönéveim alatt, hogy jobban megfeleljenek céljainak.

– Úgy tett – mondta Altaïr. – Úgy tűnik, támogatókra is lelt a tanácsban.

– Sajnálom, Altaïr. Tudnom kellett volna, mit tervez Abbász. Távozásod után évekig azon munkálkodott, hogy aláassa a vezetésemet, mégsem voltam vele tisztában, hogy milyen mértékű támogatottságra tett szert. Egy erősebb vezetővel ez nem történhetett volna meg. Veled soha nem történt volna meg ilyesmi.

– Ne fáradj. Pihenj csak, barátom – nyugtatta Altaïr, aztán intett Mariának.

A másik szobában ültek le: Maria a kőpadra, Altaïr pedig egy magas támlájú székre.

– Tudod, mit kell tenned? – kérdezte Maria.

– Végeznem kell Abbással.

– De nem bosszúból, drágám – erősködött a nő, miközben mélyen a férfi szemébe nézett. – A Rendért. A Testvériség érdekében. Hogy újra magadhoz ragadd a vezetést, és naggyá tedd a Rendet. Ha erre képes vagy, és ha a bosszú helyett erre tudsz összpontosítani, az orgyilkosok olyan atyaként fognak szeretni, aki megmutatta nekik a helyes utat. Ha hagyod, hogy elvakítsanak érzelmeid, a düh, amit érzel, hogyan is várhatnád el, hogy figyeljenek rád, amikor épp az ellenkezőjét teszed annak, amit prédikálsz?

– Igazad van – válaszolta elgondolkodva Altaïr. – Akkor hogyan tovább?

– Szembe kell szállnunk Abbással. El kell oszlatnunk fiunk meggyilkolásának vádját Malik feje fölül. Ha a Rend ezt elfogadja, Abbásznak magyarázattal kell szolgálnia.

– Malik tanúvallomását állítjuk szembe Abbászéval és emberével, bárki is legyen az.

– Egy ilyen sunyi féregét, mint Abbász? Gondolom, a bérence még rajta is túltesz. A Testvériség hinni fog neked,

szerelmem. Mert hinni *akarnak* majd neked. Te vagy a nagy Altaïr. Ha ellen tudsz állni a bosszú vágyának, ha tisztességes és nem mocskos eszközökkel tudod visszaszerezni a Rendet, a lefektetett alapok még erősebbek lesznek.

– Meglátogatom hát – mondta Altaïr, miközben felállt.

Ellenőrizték, hogy Malikot elnyomta-e az álom, aztán fáklyát gyújtottak, és elindultak. A kavargó hajnali ködtől az orruk hegyéig sem látva gyorsan megkerülték a belső bástyakört, és a főkapuhoz siettek. A dombos Maszjaf mögöttük terült el, a falu üres és csendes volt, még nem tért magához álmából. Egy álmos őr mellett suhantak el, akinek közönye irritálta Altaïr't. A Nagymester azon kapta magát, hogy el kell fojtania dühét, de elhaladtak mellette, és a főtérre mentek.

Harangszót hallottak.

Altaïr nem ismerte ezt a jelet. Felemelte fáklyáját, és körbenézett. A harang még mindig szólt. Aztán a térre néző toronyban mozgásra lett figyelmes. Maria sürgetően intett, hogy haladjanak tovább, és nemsokára el is érték a Nagymester tornya előtti emelvényhez vezető lépcsőt. Altaïr megfordult, és látta, hogy a harangszó hatására fáklyás, fehér köpenyes orgyilkosok lepik el az udvart. A harang hirtelen elhallgatott.

– Abbásszal kívánok beszélni – mondta Altaïr a torony kapuját őrző katonának. Szavai hangosan szóltak ugyan a baljós csendben, de hangja egyben nyugalmat is sugárzott. Maria hátranézett, és meglepetésében visszahőkölt. Altaïr is hátrafordult, és elakadt a lélegzete. Orgyilkosok gyülekeztek mögöttük, és mindnyájan őt és Mariát figyelték. Egy pillanatra eltűnődött, hogy talán valaki átvette elméjük felett az irányítást, de ez lehetetlen volt. Az Almát ő birtokolta, sértetlenül elrejtve a köpenyében, és szunnyadt. A mögöttük álló férfiak egyszerűen csak várakoztak.

De mire? Altaïr arra számított, hogy nemsokára kiderül.

A toronykapu kitárult, és Abbász lépett eléjük.

Altaïr megérezte az Almat – olyan volt, mintha valaki hátba bökte volna. Talán emlékeztette őt a jelenlétére.

Abbász az emelvényre lépett.

– Megmagyaráznád, miért törtél be a Rend börtönébe?

Legalább annyira beszélt a tömegnek, mint Altaïrnak és Mariának. Altaïr hátrapillantott, és látta, hogy az udvar megtelt. Az orgyilkosok fáklyái tűzgolyóknak tűntek a sötétségben.

Szóval Abbász célja az volt, hogy hiteltelenné tegye őt a Rend előtt. De Mariának igaza lehetett – nem volt elég ügyes hozzá. Abbász csak saját bukását gyorsította meg.

– Ki akartam deríteni az igazságot a fiamról – válaszolta Altaïr.

– Valóban? – mosolygott Abbász. – Biztos vagy benne, hogy nem bosszút akartál állni?

Ekkor érkezett meg Szvámi az emelvényre. Kezében durva vászonból készült zsákot tartott, amit átnyújtott Abbásznak. Az utóbbi bólintott. Altaïr szemügyre vette a zsákot, szíve hevesen vert. Mariáé is.

Abbász szétnyitotta a zsák száját, és tettetett aggodalom jelent meg az arcán a zsák tartalma láttán. Aztán színpadiasan belenyúlt, és egy pillanatra szünetet tartott, hogy kiélvezze a tömegén végigfutó várakozó borzongást.

– Szerencsétlen Malik – mondta, és egy levágott fejet húzott elő a zsákból. A nyakát borító bőrt durván vágták át, és még friss vér csepegett belőle, szeme fennakadt, nyelve pedig kissé kilógott.

– *Ne!* – Altaïr előrevetette magát, Abbász pedig intett az öröknek, akik megragadták őket. Altaïr fegyvereit elvették, kezét pedig hátraszorították.

Abbász visszahelyezte a fejet a zsákba, és félrehajította azt.

– Szvámi hallotta, ahogy a hitetlennel Malik megöléséről beszélgettek. Szörnyű, hogy nem értünk előbb oda, hogy megóvhassuk Malikot.

– *Nem!* – ordította Altaïr. – Hazudsz! Soha nem öltem volna meg Malikot. – Az őt lefogó öröket rángatva Szvámi felé fordult. – Hazudik.

– A börtönőr is? – kérdezte Abbász. – Aki látta, ahogy elrángatod Malikot a cellájából? Miért nem végeztél vele ott rögtön, Altaïr? Meg akartad kínozni? Angol nejed maga is késsel akart bosszút állni rajta?

Altaïr még mindig őreivel viaskodott.

– Mert nem én öltem meg! – kiáltotta. – Viszont megtudtam tőle, hogy *te* adtad ki a parancsot Szeff megölésére.

És hirtelen rádöbrent. A megvető arckifejezésű Szvámira pillantott, és rájött, hogy ő végzett Szeffel. Hátában érezte, az Alma újra felizzik. Azzal mindenkit elpusztíthatna az udvaron. Minden egyes áruló kutyával végezhetne. *Mindnyájan* éreznék a dühét.

De nem. Ígéretet tett rá, hogy soha nem használja dühből. Megígérte Mariának, nem hagyja, hogy elméjét a bosszú árnyékolja be.

– Te szegted meg a Krédó tanait, Altaïr – mondta Abbász. – Nem én. Nem vagy méltó a nagymesteri rangra. Mostantól magam vezetem a Rendet.

– Ezt nem teheted – csúfolódott Altaïr.

– Dehogynem. – Abbász lesétált az emelvény lépcsőjén, Mariához lépett, és magához rántotta a nőt. Ugyanezzel a mozdulattal egy kést húzott elő övéből, és a nő torkához nyomta. Maria vergődni kezdett, és ezerszer is elátkozta a férfit. Egészen addig küzdött ellene, amíg az kissé a nyakába nem mélyítette a pengét, hogy vér serkenjen nyomában. Maria továbbra is egyenesen Altaïr szemébe nézett, és tekintetével

üzent neki. Tudta, hogy az Alma beszél férjéhez, és maga is rájött, hogy bizonyára Szvámi végzett Szeffel. Ugyanannyira égette a bosszú vágya, mint Altaïr, tekintetével mégis arra kérte, hogy maradjon nyugton.

– Hol az Alma, Altaïr? Áru! el, vagy új száját nyitok a hitetlen nyakán.

– Halljátok ezt? – kiáltott Altaïr válla fölött, az orgyilkosok felé fordulva. – Halljátok, miként kívánja átvenni a vezetést? Az Almát akarja! Nem az a célja, hogy kitágítsa elméteket, hanem az, hogy átvegye az irányítást felettetek.

Az Alma szinte égette a hátát.

– Ki vele, Altaïr! – erősködött Abbász. Keze megfeszült, és a tör erősebben vágott Maria nyakába. Altaïr csak ekkor ismerte fel a pengét. Abbász apjái volt. Ahmad ezzel a törrel vágta át saját torkát egy örökkévalósággal ezelőtt. És most Maria torkához szorították ugyanazt a kést.

Nehezére esett visszafognia magát. Abbász végigrángatta Mariát az emelvényen, és a tömeg felé fordult:

– Altaïrra kellene bízunk az Éden-darabot? – kérdezte őket. Semmitmondó morajlás volt a válasz. – Altaïrra, akiből az indulatai beszélnek a józan ész helyett? Nem kellene *kötelességének* éreznie, hogy ilyen színjáték nélkül is átadja az ereklét?

Altaïr nyakát nyújtogatva nézett hátra válla fölött. Az orgyilkosok kelletlenül mozgolódtak és zúgolódtak, még mindig megbotránkozva az események miatt. Altaïr a zsákra nézett, aztán Szvámira. Feltűnt neki, hogy az orgyilkos köpenyén vörös cseppek látszanak, mintha csak vér spriccelt volna rá: Malik vére. Szvámi vigyorgott, és sebhelye újra összeráncolódott. Altaïr azon tűnődött, hogy vajon akkor is vigyorgott-e, amikor Szeffel végzett.

– A tiéd lehet – mondta Altaïr. – Tiéd lehet az Alma.

– Ne, Altaïr! – kiáltott fel Maria.

– Hol van? – kérdezte Abbász. Továbbra is az emelvény szélén állt.

– Nálam van – válaszolta Altaïr.

Abbász nyugtalannak tűnt. Közelebb húzta magához Mariát, pajzsként használta. A nyakához szorított penge nyomán újra vér serkent. Abbász biccentett az öröknek, akik elengedték Altaïrt. A Nagymester elővette az Almát a köpenye alól.

Szvámi érte nyúlt, és rátette a kezét.

Aztán olyan halkán, hogy csak Altaïr hallja, azt suttogta:

– Szefnek azt mondtam, hogy te rendelted el a megölését. Úgy halt meg, hogy azt hitte, saját apja árulta el.

Az Alma felizzott a kezében, és Altaïrnek nem sikerült visszafognia magát. Szvámi, akinek a keze még mindig az Almán volt, hirtelen megfeszült, szeme pedig tágra nyílt.

Feje oldalra billent, teste pedig vonaglni kezdett, mintha csak valami belső erő irányította volna. Szája kinyílt, de nem jött ki hang a torkán. Szájürege aranyszínnel világított, nyelve pedig vad táncba kezdett. Aztán, ahogy az Alma átvette felette az irányítást, arrébb lépett, és a tömeg megdöbbenésére kezét az arcához emelte, és elkezdte lefejteni róla a húst. Körmeivel mély árkokat vájt a bőrébe. Vér folyt le a felhántott arcán, de csak nem hagyta abba a marcangolást. Olyan volt, mintha nyers tésztát tépkedett volna. Megragadta a bőrt az állán, és egy hosszú cafatot tépett le belőle, aztán az egyik fülét szakította le, amely utána az arca mellett fityegett.

Altaïr érezte, ahogy átszalad rajta az energia, mintha csak az Almából egyenesen belé áramlott volna, és mint valami kór lepné el a testét. Úgy tűnt, gyűlöletéből és bosszúszomjából táplálkozik az ereklje. Az energia aztán az Almából Szváimba áramlott. Altaïr gyönyörűség és fájdalom keverékét érezte, ami azzal fenyegetett, hogy leveri a lábáról. Mintha a feje addig

tágulna, amíg szétrobban. Az érzés egyszerre volt csodálatos és szörnyű.

Olyannyira csodálatos és szörnyű, hogy nem is hallotta Maria kiáltását.

Azt se látta, ahogy a nő kiszabadul Abbász szorításából, és a lépcsőn leszáguldva felé rohan.

Szvámi ekkor húzta elő törét, és maga ellen fordította. Vadul vagdosni kezdte magát, és széles sebeket ejtett arcán és testén egyaránt. Maria odaért hozzájuk, és megpróbálta megakadályozni, hogy Altaïr visszaéljen az Alma erejével. Férje felfogta ugyan egy pillanatra, hogy mi történik körülötte, de megakadályozni már képtelen volt, ami ekkor következett. Látta, ahogy Szvámi magasra emeli vadul csillogó törét, és lecsap Mariára. Felesége megpördült, nyakából vér lövellt, és karját széttárva a földre zuhant. Miközben a vérfolt egyre csak terjedt körülötte, válla megrázkódott, mély, hörgő lélegzetet vett, egyik keze pedig görcsbe rándult, és az emelvény egyik facölöpébe ütközött.

Ugyanekkor Szvámi is eldőlt, kése pedig nagy csörömpöléssel hullott a földre. Az Alma még egyszer felvillant, aztán elhalványodott. Altaïr térdre zuhant Maria mellett, megragadta vállát, és megfordította.

A nő ránézett, szemhéja vadul rebegett.

– Légy erős – suttogetta, és meghalt.

Az udvar csendbe borult, csak Altaïr zokogása hallatszott. Az összetört férfi magához ölelte Mariát.

Hallotta, ahogy Abbász azt kiabálja:

– *Örök, ragadjátok meg!*

Felállt. Könnybe lábadt szemmel látta, ahogy orgyilkosok szaladnak az emelvény felé, félelemmel arcukon. Még mindig a kezében tartotta az Almat, a tömegben pedig zűrzavar támadt. Legtöbben előhúzták a kardjukat, noha tudták, hogy az

hasztalan lenne az erekljével szemben, de úgy gondolták, még mindig jobb, mint ha menekülőre fognák. Hirtelen erős, ellenállhatatlan késztetést érzett, hogy az Alma hatalmát felhasználva mindent elpusztítson, amit csak lát. Magával is szívesen végzett volna, hiszen Maria, az egyetlen, akiért igazán élni akart, holtan feküdt karjai között. Egyetlen pillanatba telt csupán, a düh egyetlen pillanatra vakította csak el, és elpusztította azt, ami a legkedvesebb volt számára.

Az orgyilkosok megtorpantak. Vajon újra az Almához folyamodna Altaïr? Látta a kérdést szemükben.

– Kapjátok el! – visította Abbász, és azok óvatosan közeledni kezdtek.

Az Altaïr körül gyülekező orgyilkosok bizonytalannak tündek. Képtelenek voltak eldönteni, hogy megtámadják-e, vagy sem, így ő egyszerűen futásnak eredt.

– Íjászok! – kiáltotta Abbász, és az íjászok nyilazni kezdtek a menekülő Altaïr után. Nyílvesszők záporoztak felé, az egyik fel is hasította a lábát. Balról és jobbról is újabb orgyilkosok érkeztek. Köpenyük lobogott körülöttük, kardjukat a magasba tartották. Talán rájöttek, hogy Altaïr nem fog újra élni az Alma erejével, így a falakról is leugrottak az örök, és csatlakoztak az üldözőkhöz. A menekülő Altaïr egy eltorlaszolt boltívhez ért. Megpördült, viisszaszaladt, és áttört két üldöző között. Egyikük pengéjével sebet ejtett karján. Felordított fájdalmában, de szaladt tovább. Tudta, ha megáll, vége a versenyfutásnak. Meglepte őket, és túlságosan tartottak tőle – vagy csak vonakodtak nekirontani.

Újra irányt váltott, ezúttal az őrtorony felé indult. Látta, hogy benn íjászok veszik célba, és tudta, ők a legjobbak, hiszen a legjobb képezte ki őket. Sosem vétették el a célt. Főleg akkor nem, amikor ennyi idejük volt célozni.

De ő tudta, mikor lőnek majd. Tudta, hogy egyetlen pillanat

alatt megtalálják célpontjukat, még egy pillanat, amíg rákészenlnek a lövésre, aztán pedig...

Lőnek.

Írányt váltott, és tigrisbukfencezett egyet. Csak úgy záporoztak a nyilak arra a pontra, ahonnan éppen csak elugrott. Egyetlen nyílvessző találta csupán el. Az egyik íjász ügyesen rántotta arrébb az íját, és nyílvesszője végigszántotta Altaïr orcáját. Vér csurgott le az arcán. Közben elérte a létrát, és felkapaszkodott az első szintre, ahol egy meglepett íjász épp azon gondolkodott, hogy előrántsa-e kardját. Altaïr lerángatta őt kakasülőjéről, és lehajította a földszintre. Túléli.

Altaïr ezután a második létrára ugrott. Fájdalma nőttön-nőtt, és erősen vérzett. Elérte a torony legfelső szintjét, ahonnan egy örökkévalósággal ezelőtt már egyszer megpróbálta levenni magát. Akkor is éppen olyan szégyent érzett, mint most. A tető széléhez bicegett, és miközben egyre többen értek fel a torony legfelső szintjére, kitérte karját.

A mélybe vetette magát.

53.

1257. augusztus 10.

Altaïr azt szeretné, hogy *mi* terjesszük az orgyilkosok igéjét. Ez a terve. És nemcsak az ígét kell terjesztenünk, de a Rend nyugati szárnyát is meg kell alapítanunk.

Szégyen, hogy csak most jöttem rá, de legalább már mindent értek: ránk (pontosabban, úgy tűnik, *rám*) bízta a Testvériség szellemiségének megőrzését. Nekünk adja át a lángot.

Úgy hallottuk, hogy a harcias mongolok egyre közelednek a faluhoz, és szerinte még azelőtt távoznunk kellene, hogy a csata elkezdődik. Maffeót persze a gondolat, hogy közelről is nyomon követhet egy ostromot, izgatottá tette, és úgy érzem, szívesebben maradna. Korábbi mehetnékje pedig... talán lecsillapodott. Úgy látszik, szerepet cseréltünk, és ezúttal én vagyok az, aki inkább távozna. Előfordulhat, hogy gyávább vagyok nála, de az is lehet, hogy egyszerűen csak jobban ismerem a háborúskodás zord valóságát. Ezúttal egyetérttek Altaïrral. Az ostromolt Maszjaf nem az a hely, ahol ebben a pillanatban tartózkodni szeretnék.

Mindenképp távozem, akár megérkeznek a fosztogató mongol hordák, akár nem. Hazavágyódom – ó, azok a forró éjszakák! Hiányzik a család is, feleségem és fiam,

Marco. Néhány hónap múlva már hároméves lesz, és fájdalmas még belegondolnom is, hogy milyen kevés időt töltöttem vele első éveiben. Nem voltam ott, amikor megtette

első lépéseit, és első szavait sem hallottam.

Dióhéjban, lassan úgy érzem, elegendő időt töltöttünk Maszjafban. Egyébiránt a Nagymester értünk küldetett. Azt mondja, van valami, amit oda szeretne nekünk adni, még hozzá más orgyilkosok jelenlétében. Olyasvalami az, mondja, amire mindig vigyáznunk kell, ami soha nem juthat ellenségeink, a mongolok vagy a templomosok kezébe. Most jövök csak rá, hogy ezért fedte fel előttem történetét, és sejtem, miféle tárgyról lehet szó. Hamarosan kiderül.

Most, hogy olyan közel járunk a történet végéhez, Maffeo egyre türelmetlenebbül noszogat, hogy fejezzem be az elbeszélést. Savanyú arcot vágott, amikor megmondtam neki, hogy ugrunk egyet az időben, és nem onnan folytatom, hogy a megszegyenített és összetört Altaïr levetette magát a fellegvár faláról, hanem úgy húsz évvel későbből. Nem is Maszjafban, hanem úgy kétnapi járóföldre onnan, egy sivatagi pihenőhelynél.

A végtelen síkságon járunk hát. Szürkület van. Sehol senki, csak egy lovon ülő alak bontakozik ki a messzeségben. Másik, kancsókkal és takarókkal megrakott hátasát kantárszáron vezeti.

Távolról úgy tűnik, a lovas valamiféle kereskedő lehet, aki portékájával járja a sivatagot. Ahogy közelebb ér, ez az érzés beigazolódik. A nehéz turbánja alatt izzadó férfi egy kimerült, pocakos kereskedő, Muklisz.

Amikor tehát Muklisz egy kis oázist pillantott meg a távolban, érezte, itt az ideje, hogy ledőljön, és kipihenje magát. Remélte, hogy pihenő nélkül is hazaérhet, de nem volt más választása, teljesen kimerült. Útja során a ló hullámozó mozgása számtalan alkalommal álomba ringatta, és érezte, hogy álla mellkasának ütődik, szeme pedig le-lecsukódik. Egyre

nehezebben tudott ellenállni az álom hívogató szavának. Minden alkalommal, amikor közel járt az elalváshoz, szíve és elméje újra összecsapott. Kiszáradt a torka, nehéz köpenye pedig lehúzta a vállát. Teste összes csontjában és izmában fáradtságot érzett. A gondolat, hogy megnedvesítheti ajkát, és *disdásáját* maga köré húzva ledőlhet néhány órácskára, ami aztán elegendő lehet rá, hogy felfrissüljön, és folytathassa hazaútját Maszjafba – nos, már a gondolat is majdhogynem túl sok volt neki.

Azért habozott csak, azért félt a megállástól, mert sok pletykát hallott azokról a sivatagot szélében-hosszában bejáró banditákról, rablókról, akik csak a magafajta kereskedőkre várnak, hogy aztán elvegyék portékáikat, és elvágják torkukat. Sokat hallott egy bandáról, amelyet egy Fahád nevű briganti vezetett. Az ő kegyetlenségéhez, mondták, csakis fia, Bajhász állatiassága mérhető.

Bajhászáról azt suttozták, hogy először lábuknál fogva felakasztja áldozatait, nyaktól gyomorig felhasítja őket, hogy lassan pusztuljanak el, miközben hagyja, hogy a vadkutyák kilógó belsőségükből lakmározzanak. A hírek szerint Bajhász mindezt nevetve nézi végig.

Muklisz jobban szerette zsigereit bőre alatt tudni, és ahhoz sem fűlt a foga, hogy földi javait banditák kezére kelljen adnia. Nem volt könnyű Maszjafban, és a helyzet csak romlott. A falusiakat sújtó sarcok, amelyeket a várbelieknek kellett fizetniük, egyre csak nőttek. Azt mondták nekik, egyre drágább megfelelő védelmet biztosítani a falunak. A Nagymester könyörtelenül beszedette az adókat, és sokszor csapatnyi orgyilkost küldött a nem fizetők nyakára, hogy jobb belátásra bírja őket. Azokat, akik nem voltak hajlandók fizetni, megverték, aztán a kapukon kívülre száműzték, ahol addig vándorolhattak, amíg olyan települést nem találtak, amely

befogadta őket. Máskülönben ki voltak szolgáltatva a Maszjafot körülvevő köves síkságon portyázó banditáknak, akik egyre szemtelenebbül csaptak le az utazókra. Korábban az orgyilkosok, vagy legalábbis a félelem, amelyet a rablóknak keltettek, biztonságban tartották a kereskedő-útvonalakat. Úgy tűnt, ez megváltozott.

Szóval ha vagyonát elveszítve érkezne haza, és nem tudná kifizetni az Abbász által a helyi kereskedőkre kiszabott tizedet és a falusiakra nézve kötelező adókat, lehet, hogy elhajtánák őt és családját – feleségét, Áliát és lányukat, Nadát.

Az oázishoz közeledve ezen tűnődött, és még mindig nem döntötte el, lepihenjen-e.

Az oázis felett egy nagy fügefa lombja terpeszkedett, amely hús árnyékot és biztonságot nyújtva hívogatta az utazókat. A fa alatt egy ló legelészett. Nem volt kikötve, de a hátára dobott takaróból arra következtetett, hogy lovasa is a közelben tartózkodik – valószínűleg maga is megállt, hogy igyon egy keveset, újratöltse kulacsát, vagy talán, mint Muklisz maga is tervezte, lefeküdjék, és kipihenje magát. Muklisz mindenesetre aggodalommal szívében közelített az apró oázishoz. Lova érezte a víz közelségét, és meglelégedéssel prüszkölt. Szorosabbra húzta a gyeplőt, hogy a ló ne kezdjen ügetésbe. A kút mellett egy összekuporodva alvó alakot látott. Fejét csomagjára helyezte, köpenyét pedig maga köré vonta. Kámzsáját arcába húzta, karját pedig összefonta. Csak kevés látszott az arcából, de Muklisz ki tudta venni barnás, viharvert bőrét, amely ráncos és sebhelyes volt. Öregember volt, hetvenes évei végén vagy nyolcvanas évei elején járhatott. Miközben Muklisz érdeklődve figyelte az alvó ember arcát, annak szeme hirtelen felpattant.

Muklisz ijedten hőkölt hátra. Az öregember tekintete tiszta és éber volt. Mozdulatlan maradt, és Muklisz rájött, hogy noha

jóval fiatalabb a másiknál, az idegen egyáltalán nem tartott tőle.

– Elnézést, hogy megzavartalak – mondta Muklisz. Feje oldalra billent, hangja pedig megremegett. Az idegen nem válaszolt, csak nézte, amint Muklisz leszáll, aztán a kúthoz vezeti lovát, és magához veszi bőrkulacsát, hogy maga is igyék. A csendet először csak az törte meg, ahogyan a vödört felfelé húzva az a kút falának ütődött, aztán a ló elkezdett szürcsölni. Muklisz maga is ivott. Kortyolt, aztán nagyokat nyelt, és szakálla is egészen nedves lett. Megtörölte arcát, megtöltötte kulacsát, és vitt vizet a másik lónak is, aztán kikötötte mindkettőt. Amikor újra az idegenre nézett, látta, hogy az újból elaludt. Annyi változott csak, hogy már nem fonta ölbe maga előtt karját. Ehelyett feje mellé tette kezét, rá a párnaként használt csomagjára. Muklisz elővett egy takarót saját málhájából, keresett egy helyet a kút másik oldalán, és lefeküdt aludni.

Nem tudta, mennyi idő telhetett el, de mozgolódásra ébredt. Fátyolos szemén keresztül egy fekete alakot pillantott meg. A férfit a reggeli nap első sugarai világították meg. Fekete haja és szakálla bozontos és torzonborz volt. Egyik fülében arany fülbevalót viselt, arcára pedig széles, gonosz vigyor ült ki. Muklisz megpróbált talpra ugrani, de a férfi melléhuppant, és csillogó törét Muklisz nyakához szorította. A kereskedő rémületében megbénult, és nyüszíteni kezdett.

– Bajhász vagyok – mondta a férfi mosolyogva. – És az én arcom lesz az utolsó, amit valaha látsz.

– Ne! – bögött Muklisz, de Bajhász talpra is rántotta. Muklisz látta, hogy két társával együtt érkezett, akik közben megszabadították lovaikat az értékektől, és saját állataikra rakták át.

Az alvó öregembert kereste tekintetével, de az már nem volt

ott, csak a lova. Már végeztek volna vele? Elvágott torokkal fekszik valahol?

– Kötelet! – kiáltott Bajhász. Törét még mindig Muklisz torkához szorította, miközben egyik társa egy tekercs kötelet dobott neki. Bajhászhoz hasonlóan ő is fekete ruhában volt, szakálla pedig éppolyan borzosnak tűnt, mint az előbbié. Haját *kefijjével* takarta. Hátán hosszú íj lógott. A harmadik férfinak hosszú haja volt, arcát pedig nem borította szőrzet. Övén széles handzsárt hordott, és szorgosan kutató Muklisz csomagjában, azokat a tárgyakat, amelyekre nem volt szüksége, egyszerűen a homokba vágta.

– Ne! – kiáltott Muklisz, amikor egy festett kődarab is a porban kötött ki. A szerencsetalizmánt még lánya adta neki elutazása napján. Nem bírta elviselni a látványt, ahogy a rabló egyszerűen elhajítja a számára kedves tárgyat. Kirántotta magát Bajhász szorításából, és Hosszúhajúhoz szaladt, aki mosolyogva fordult felé, és a torkába boksolt. Muklisz összeesett. A három bandita harsogó nevetésben tört ki a porban vonagló és fuldokló kereskedő láttán.

– Mi az? – gúnyolódott Hosszúhajú, miközben felé hajolt. Látta, hova néz Muklisz, így felvette a kődarabot, és felolvasta a Nada által ráfestett szavakat. – „Sok szerencsét, papa!” Ez az? Ettől jött meg a bátorságod olyan hirtelen, papa?

Muklisz kétségbeesetten kapott a kő után, de Hosszúhajú egy megvető pillantás kíséretében ütötte arrébb a kezét, aztán ülepéhez dörzsölte a követ. Muklisz dühödt üvöltése csak hangosabb kacagást váltott ki a banditákból. Hosszúhajú végül a kútba hajította a talizmánt.

– Loccs – csúfolódott.

– Te... – kezdte Muklisz. – Te...

– Kössétek össze a lábát – hallotta maga mögül. Bajhász odahajította a kötelet Hosszúhajúhoz, odalépett, a földre

huppan, és a kés hegyét Muklisz szeméhez közelítette.

– Merre tartottál, papa? – kérdezte.

– Damaszkuszba – hazudott Muklisz.

Bajhász megvágta arcát késével, mire a kereskedő fájdalomában felsikoltott.

– Hova tartottál? – kérdezte újra.

– A ruháit Maszjafban szerezte be – mondta Hosszúhajú, aki Muklisz lábát kötözte éppen.

– Maszjafban, he? Egykor még számíthattál volna az orgyilkosok támogatására, de azok az idők már elmúltak. Talán oda is el kellene látogatnunk. Talán találunk ott egy gyászoló özvegyet, aki némi vigasztalásra vágyik. Mit szólnsz hozzá, papa? Már persze csak akkor, ha végeztünk veled.

Hosszúhajú felállt, a kötél végét átlendítette a fügefa egyik ágán, és húzni kezdte felfelé Mukliszt. A világ a feje tetejére állt. Miközben Hosszúhajú a kötelet a kút csigájához kötözte, Muklisz nyöszörögni kezdett. Bajhász kinyúlt, és megpörgette. Ahogy körbe-körbe forgott, látta néhány méternyire az íjászt, aki hangosan hahotázott. Bajhász és Hosszúhajú vele együtt kacagott. Bajhász közelebb hajolt hozzá.

Ahogy pörgött, látta a kút káváját, aztán a három banditát, Hosszúhajút, Bajhászt és a harmadikat, és...

Egy újabb pár láb jelent meg a három ember mögötti fánál.

De Muklisz tovább forgott, és újra a kút falát látta. A forgás lelassult, és újból a három rabló jelent meg előtte. A banditák nem tudták, hogy egy másik alak áll mögöttük. A férfi, akinek arcát szinte teljesen eltakarta köpenyének kámzsája. Fejét kissé megdöntötte, karját széttárta, mintha csak könyörgött volna. Az öregember.

– Elég! – mondta az öreg. Arcához hasonlóan hangján is érződött a kora.

A három rabló idegesen fordult meg. Készen álltak rá, hogy

levágják a betolakodót.

Aztán kuncogni kezdtek.

– Hát ezt meg mire véljem? – gúnyolódott Bajhász.

– Egy aggastyán zavar meg a mókában? Mi a terved, öreg? Halálra untatsz a fiatalkori történeteiddel? Esetleg ránk fingsasz?

Két társa hangosan nevetett.

– Vágjátok el a kötelet – mondta az öreg, miközben a himbálózó kötélén fejfelé lógó Muklisz felé mutatott. – Most azonnal!

– És miért tennék én olyat? – kérdezte Bajhász.

– Mert azt mondtam – válaszolta recsegve az aggastyán.

– És ki vagy te, hogy követelőzz?

Az öreg alig látható mozdulatot tett az ujjaival.

Katt!

54.

Az íjász elő akarta kapni íját, de Altaïr két nagy lépéssel odaért hozzá, és lesújtott pengéjével – nemcsak a férfi nyakát nyitotta meg, de még íját és fejkendőjét is kettévágta. Ahogy a rabló fegyvere a földre esett, halk koppanást hallottak, melyet a test puffanása követett.

Altaïr, aki már két évtizede nem harcolt, hevesen zihált. Láta, ahogy Bajhász és Hosszúhajú arcáról eltűnik a gúnyos vigyor, és elkomorodnak. A lábánál fekvő fickó rángatózni kezdett, vére pirosra festette a homokot. Anélkül, hogy levette volna tekintetét Bajhásról és Hosszúhajúról, Altaïr térdre ereszkedett, és belevágta a pengéjét. Az íjász végre elcsendesedett. Tudta, a félelem volt a legnagyobb fegyvere. Ellenfelei mellett fiatalságuk és gyorsaságuk szólt. Vadak és kegyetlenek voltak, hozzászoktak a halálhoz. Altaïr viszont tapasztalt volt. Remélte, ez elég lesz.

Hosszúhajú és Bajhász egymásra nézett. Már egyáltalán nem voltak mosolygós kedvükben. Egy pillanatra csak a fűgefáról lógó kötel halk ropogása hallatszott az oázisban. Muklisz mindent fejfelé látott. Sikerült kiszabadítania kezét, és azon tűnődött, vajon jó ötlet-e megpróbálni kiszabadítani magát, de úgy ítélte meg, jobb, ha nem vonja magára a figyelmet.

A két bandita szétvált, hogy oldalról támadhassanak Altaïrra, aki figyelte, ahogy eltávolodnak egymástól, és megpillantotta a fejfelé lógó kereskedőt is. Hosszúhajú két keze között váltogatta handzsárját, és minden alkalommal,

ahogy a kemény markolat tenyerébe ütközött, halk puffanás hallatszott. Bajhász a száját harapdálta.

Hosszúhajú előrelépett, és döfött egyet handzsárjával. A levegő csak úgy vibrált körülöttük. Az acélpengék hangosan csattantak össze, ahogy Altaïr háritotta a csapást, és félrelökte a handzsárt. Érezte, ahogy izmai felsikoltanak. Ha a gazfickók gyors támadásokat indítanak ellene, nem bírja sokáig. Öreg volt már. A hozzá hasonló aggastyánok kertjüket gondozzák, vagy egész délutánokat töltenek olvasgatva dolgozószobájukban, miközben régi szeretteiken és a vidám időkön tűnődnek – meglehetősen ritkán bocsátkoznak kardpárbajba. Különösen akkor nem, ha fiatalabb ellenfeleik még túlerőben is vannak. Bajhász felé döfött, hogy megállítsa az oldalról közelítő vezért, és terve működött. Bajhász azonban elég közel járt ahhoz, hogy még felhasítsa Altaïr mellkasát, amelyen seb nyílt. Ők vitték be hát az első komoly találatot. Altaïr visszatámadott, és ütésváltásba bonyolódtak, így Hosszúhajú közbe tudott lépni, Altaïr pedig nem védhette csapását. A férfi vadul sújtott le pengéjével, és súlyos vágást ejtett Altaïr lábán.

Súlyosat és mélyet. Vér bugyogott fel a sebből, és Altaïr csaknem megbotlott. Oldalra bicegett, próbált a kút mellé kerülni, hogy legalább csak szemből számíthasson támadásra. Sikerült elvánszorognia a kútig, így oldalról a kút védte, mögötte pedig a fáról lógó kereskedő.

– Ne add fel – hallotta a kereskedő halk szavait –, és tudd, bárhogy is lesz, hálával tartozom akár ebben, akár a következő életünkben.

Altaïr bólintott, de nem fordult meg. Az előtte álló két banditát nézte. Látva, hogy Altaïr vérzik, felbátorodtak, és újra meg újra felé döftek. Altaïr három támadásukat is visszaverte, de újabb sebeket kapott, és egyre jobban vérzett. Erőtlennek és

kimerültnek érezte magát. Már a félelem sem állt az ő oldalán, elvesztette szinte minden előnyét. Csupán berozsdásodott képességeire és ösztönére támaszkodhatott. Visszagondolt legnagyobb csatáira: arra, amikor Talal emberein kerekedett felül, a Molok felett aratott győzelmére, és a jeruzsálemi temetőben legyőzött templomos lovagokra. Az az ifjú harcos pillanatok alatt feldarabolta volna a két banditát.

De az a harcos nem létezett többé, csupán a megöregedett mása. A bánat és a magány meggyengítette. Hús év gyógyolta már Mariát, és az Alma megszállottjává vált. Akármilyen kiváló harcos is volt egykor, képességei elsovadtak, és úgy tűnt, talán végleg ki is múltak.

Érezte a csizmájába csurgó vért, keze pedig egyenesen vérben úszott. Vadul vagdalkozott a pengéjével. Nem is annyira védekezett, inkább csak megpróbálta elhessegetni támadóit. A csomagjára gondolt, amit a fűgefában rejtett el, és benne az Almára. Ha megszerezné, győzelmet arathatna, de túl messze volt, és amúgy is megesküdött, hogy soha többé nem használja. Éppen ezért is hagyta a fában, hogy ne is engedhessen a kísértésnek. De az igazság az volt, hogy ha elérné, már használta volna – inkább, mint hogy így hulljon el, és hogy a kereskedőt is kiszolgáltassa ezeknek a vadállatoknak, akik aztán Altaïr tettei nyomán még jobban megkínózzák majd.

Igen, használta volna az Almát, mert elveszett. Rádöbrent, újfent hagyta ellenfeleinek, hogy oldalról ronthassanak rá. A szeme sarkából látta, hogy Hosszúhajú rátámad, mire ő üvöltve próbálta hárítani a csapást. Hosszúhajú minden szúrását kiparírozta – egy, két, há' -, míg aztán ellenfele rést talált Altaïr védelmében, és újabb sebet ejtett az oldalán, egy mély vágást, amely azonnal hevesen vérezni kezdett. Altaïr megtántorodott, és a fájdalomtól levegő után kapkodott. Jobb így meghalni, gondolta, mint ha megadná magát. Jobb csata közben elveszni.

Hosszúhajú előrelépett, és pengéik újra egymásnak csapódtak. Ezúttal sem sikerült hárítani a támadást – most Altaïr lábán nyílt újabb seb. Térdre zuhant, karját leengedte, haszontalan pengéje pedig már csak a homokba vághatott barázdákat.

Hosszúhajú előrelépett, de Bajhász megállította.

– Hagyd meg nekem – parancsolta.

Újabb homályos emlékkép tolult elméjébe. Egy örökkévalósággal ezelőtt történt, hogy egy másik ellenfele is ugyanezt mondta, és akkor a lovag drágán megfizetett gögijéért. Tudta, ezúttal nem vehet majd ily módon elégtételt. Bajhász már oda is lépett a tönkrevert Altaïrhoz, aki inogva térdelt a homokban. Feje mellkasára horgadt. Megpróbált parancsolni lábának, és talpra ugrani, de az nem engedelmeskedett neki. Megpróbálta felemelni pengéjét, de azt sem tudta már. Láta, ahogy közeledik felé a tör, de csak annyira volt képes felemelni a fejét, hogy megpillanthassa Bajhász vicsorgó arcát, és a hajnali napfényben megcsillanó arany fülbevalót...

Eközben a fejfelé lógó kereskedő kilengett, és hátulról átölelte Bajhászt. Sikerült megállítania egy pillanatra. Minden erejét összeszedve, egy utolsó csatakiáltással – nem is tudta, honnan gyűjtötte az erőt hozzá – Altaïr felfelé dőlt pengéjével, éppen Bajhász gyomrába. A függőleges, tátongó seb egészen torkáig ért. Muklisznak sikerült elkapnia a Bajhász elgyengült ujjai közül kieső tört, fölkapaszkodott, és elvágta az őt tartó kötelet. A földre zuhant, és csúnyán beverte oldalát a kút kávájába, de sikerült talpra vergődnie. Megmentője mellé állt.

Altaïr kétrét görnyedt. Talpon állva haldoklott. De felemelte pengéjét, és az összehúzott szemű Hosszúhajúra bámult, aki hirtelen azon kapta magát, hogy ellenfelei túlerőbe kerültek. Elvesztette hidegvérét. Ahelyett, hogy előrerontott volna,

lovához hátrált. Anélkül, hogy levette volna tekintetét Altai'rról és Mukliszról, felszállt a hátrasra. Mereven nézte őket, és ők is a banditát. Utóbbi aztán lassan elhúzta egyik ujját a torka előtt, és elvágatott.

– Köszönöm – zihálta Muklisz Altaïrnek, de az orgyilkos nem válaszolt. Ájultan zuhant a homokba.

Egy hét múlva küldönc érkezett a banditák vezérétől. Az emberek látták, ahogy végiglovagol a falun, és átvág a fellegvárba vezető utat körülvevő dombok között. Fahád egyik embere volt, mondták, és a bölcsőbbek azt is sejtették, hogy mi járatban keresheti fel az erődöt. Két nappal korábban Fahád emberei lovagoltak be a faluba, és jutalmat ajánlottak fel annak, aki azonosítani tudja Fahád fiának, Bajhásznak a gyilkosát. Egy maszjafi kereskedő segítette, mondták, de azt nem bántják, ha előadja a gyáva kutyát, aki végzett a bandavezér szeretett fiával. A falusiak fejüket rázták, és dolgukra eredtek, a férfiak pedig üres kézzel és visszatérésüket ígérgetve távoztak.

Ennyi történt, pletykálták, legalábbis ez állt a dolog hátterében. Még Fahád maga sem merné embereit a faluba küldeni, amíg azt az orgyilkosok védik – a Nagymester engedélyét kell kérnie. És még Fahád maga sem kért volna engedélyt erre Altaírtól vagy Al Mualimtól, de Abbász más tészta volt. Ő gyenge és megvásárolható ember hírében állt.

Szóval ezért érkezett a küldönc. Amikor az erőd felé tartott, még komoly, megvető arcot vágott, amikor a falusiak követték őt tekintetükkel, de most önelégülten mosolygott, és elhúzta torka előtt az ujját.

– Úgy tűnik, a Nagymester engedélyt adott Fahádnak, hogy az ellátogasson a faluba – mondta Muklisz később aznap éjjel, amikor a gyertyák leégtek. Az idegen ágya mellett ült, és inkább magában beszélt, semmint a másikhöz, aki az oázisnál

folytatott csata óta nem nyerte vissza eszméletét. Később aztán Muklisz egymaga emelte a férfit málhás lova nyergébe. Visszavitte magával Maszjaiba, hogy gondját viselje. Ália és Nada is segített az ápolásban, de három napig azt sem tudták, megmarad-e. A nagy vérvesztéstől halásápadt volt. Ália és Muklisz közös ágyukat adták át a sérültnek. Békésnek tűnt, akárcsak egy holttest, olyan volt, mintha bármelyik pillanatban távozhatna az élők sorából. A harmadik napon azonban élni kezdett arcszíne. Ália közölte ezt Muklisszal, aki a piacról visszatérve elfoglalta szokott helyét megmentője ágya mellett, és abban bízva, hogy így életre keltheti, beszélni kezdett hozzá. Szokásává vált minden napjáról beszámolni. Néha jelentősebb dolgokról beszélt, mert abban bízott, azokkal felpiszkálhatja a beteg tudatalattiját, aki ettől talán magához tér.

– Úgy tűnik, Abbásznak is megvan az ára – mondta most. Oldalról nézett az idegenre, aki a hátán feküdt. A sebe szépen gyógyult, és egyre erősebb volt. – Altaïr nagymester inkább meghalt volna, semmint hogy ilyenre engedélyt adjon – tette hozzá.

Előredőlt, és közről is szemügyre vette az ágyban fekvő alakot.

– A Nagymester, Altaïr Ibn-La’Ahad.

Ez volt az első alkalom azóta, hogy hazahozta az idegent, hogy annak kinyílt a szeme.

Noha éppen ebben bízott, Mukliszt is meglepte a dolog. Figyelte, ahogy a beteg zavaros szemébe lassan visszatér a fény.

– Te vagy az, igaz? – suttogta Muklisz, amikor az idegen pislogott, és felé fordult. – Te vagy az, nemde? Te vagy Altaïr.

Altaïr bólintott. Könnyek szöktek Muklisz szemébe, és a kereskedő a köpadlóra vetette magát. Két keze közé vette

Altaïr egyik kezét.

– Visszatértél hozzánk – mondta zokogva. – Eljöttél, hogy megments minket. – Elhallgatott egy pillanatra. – *Ugye* azért jöttél?

– Meg kell menteni benneteket? – kérdezett vissza Altaïr.

– Igen. Épp Maszjafba tartottál, amikor találkoztunk?

Altaïr elgondolkodott.

– Amikor elhagytam Alamutot, tudtam, hogy visszajövök ide. Csak az volt a kérdés, mikor.

– Alamutban voltál?

– Úgy az elmúlt húsz évben.

– Azt beszélték, meghaltál. Hogy Maria halála után levetetted magad a fellegvár tornyából.

– Valóban leugrottam a toronyból – mosolygott Altaïr komoran –, de túléltem. Sikerült eljutnom a falu melletti folyóhoz, és véletlenül Dárim is arra járt. Alamutból tért vissza épp, ahol megtalálta Szeif feleségét és gyermekeit. Életet leheltem belém, és elvitt hozzájuk.

– Azt mondták, meghaltál – ismételte magát Muklisz.

– Kik?

Muklisz legyintett egyet, és a fellegvár felé mutatott.

– Az orgyilkosok.

– Ez volt a legegyszerűbb számukra, de tudták, hogy még életben vagyok.

Kiszabadította kezét Muklisz szorításából, ülő helyzetbe húzta magát, és kilendítette lábát az ágyból. Lenézett a végtagjait borító ráncos, öreg bőrre. Teste minden apró porcikája fáj, de valahogy mégis... jobban érezte magát. Köpenyét kimosták, és újra ráadták. A kámzsát arcába húzta. Szerette ezt az érzést, beszívni a friss ruha illatát.

Kezét az arcához emelte, és érezte, hogy szakállát is levágták. A csizmája nem volt messze, és az ágya melletti

asztalon megpillantotta a pengéjét rejtő szerkezetet is – új volt, leírását az Almából leste el. Hihetetlenül fejlett eszköz. Más tervek is eszébe jutottak. A tárgyak elkészítéséhez szüksége volt egy kovácsra is, de először...

– A csomagom? – kérdezte Muklisztól, aki maga is feltápászkodott. – Hol van a csomagom?

Muklisz szódanul az ágy fejéhez mutatott. A csomag a padlón feküdt, és Altaïr felismerte ismerős alakját.

– Belenézted? – kérdezte.

Muklisz határozottan rázta meg a fejét, és Altaïr az arcát fürkészte. Miután megbizonyosodott róla, hogy hihet neki, megnyugodott, és csizmájáért nyúlt. A fájdalomtól szinte remegve húzta fel.

– Hálás vagyok érte, hogy gondomat viselted. Ha nem lettél volna ott, végeznék velem azok a banditák.

Muklisz mosolyogva ült vissza.

– A feleségem és a leányom ápolt, és valójában *én* tartozom köszönettel. A rablók kegyetlen halált szántak volna nekem, ha nem mentesz meg. – Előrehajolt. – Csakis a legendás Altaïr Ibn-La Ahad lehetett olyan bátor, hogy azt tegye, amit te az oázisban. Mindenkinek meséltem rólad.

– Az emberek tudják, hogy itt vagyok?

Muklisz széttárta karját.

– Hogyne tudnák?! Az egész falu ismeri a hős történetét, aki a halál torkából ragadott ki. Mindenki úgy hiszi, te vagy az.

– És miből gondolják? – kérdezte Altaïr.

Muklisz nem válaszolt. Helyette állával a kisasztal felé bökött, amelyen Altaïr tompa fényű, veszedelmes, olajozott pengéje feküdt.

Altaïr elgondolkodott.

– Beszéltél nekik a pengéről?

Muklisz eltűnődött.

- Nos, igen. Hogyne beszéltem volna? Miért?
  - A hír eljut a fellegvárba is. Utánam jönnek majd.
  - Nem lesznek egyedül – tette hozzá Muklisz szomorúan.
  - Hogy érted?
  - Nemrég küldönc érkezett az erődbe. Annak a férfinak az apja küldte, akivel az oázisban végeztél.
  - És kit öltem meg?
  - Egy elvetemült gyilkost, Bajhászt.
  - És ki az apja?
  - Fahád, a sivatagban portyázó brigantik vezetője. Azt beszélik, két-három napnyi útra van a táboruk, és állítólag arra kérte a Nagymestert, engedje meg neki, hogy átkutassa a falut, és előkerítse a gyilkost.
  - A Nagymestert? – kérdezte Altaïr metszőn. – Abbász?
- Muklisz bólintott.
- Jutalmat ígértek a gyilkosért, de a falusiak elzavarták őket. Úgy tűnik, Abbász nem volt ilyen állhatatos.
  - Akkor az emberek jóérzésűek, de vezetőik nem büszkélkedhetnek ezzel.
  - Sosem szóltak még igazabb szavakat – értett egyet Muklisz. – Elveszi a pénzünket, és semmit sem kapunk érte. Míg korábban a fellegvár tulajdonképpen a falu központja volt, ahonnan erőt és útmutatást kaptunk...
  - És védelmet – tette hozzá Altaïr egy félmosoly kíséretében.
  - Azt is – ismerte el Muklisz. – De ezek veled együtt elvesztek, Altaïr, rothadás és téboly vette át helyüket. Azt mondják, Abbásznak egy lázadást is le kellett vernie távoztadkor, mert a hozzád és Malikhoz hű orgyilkosok felkeltek ellene. Úgy tartják, a főkolomposokat kivégeztette, hogy sose ismétlődhessék meg hasonló. Ellenségeitől való félelmében ki sem mozdul a tornyából, és összeesküvéseket

képzelt be magának, aztán pedig kivégezteti azokat, akiket felelősnek tart. A Rend tantételei éppoly gyorsan porladnak szét körülötte, mint ahogy a fellegvár omladozik. Azt beszélik, van egy visszatérő álma – hogy Altaïr Ibn-La’Ahad visszatér alamuti száműzetéséből egy... – Egy pillanatnyi szünetet tartott, és szeme sarkából először Altaïrra, aztán a csomagra pillantott. – ...egy ereklyével, amellyel legyőzheti őt... Valóban rendelkezél ilyesmivel? Valóban végzel majd vele?

– Ha rendelkeznék is ilyesmivel, az ereklye maga nem győzheti le Abbászt. A hit, a magunkba és a Krédóba vetett hit az, amivel véget vethetünk rémuralmának.

– Kinek a hite, Altaïr?

Altaïr körbemutatott.

– A tiéd. Az embereké és az orgyilkosoké.

– És hogyan állítod majd vissza a hitet? – kérdezte Muklisz.

– Példamutatással – válaszolta Altaïr. – Apránként.

Másnap Altaïr a faluba ment, ahol nemcsak prédikált az orgyilkosok útjáról, de példát is mutatott az embereknek.

56.

Előfordult korábban is, hogy Altaïr tanácsát kérték a falusiak különböző vitás ügyekben – kereskedők nézeteltérései alkalmával, amikor az ő megfontoltságára volt szükség, vagy szomszédok földekről folyó disputáiban, de ezek mind eltörpültek ahhoz képest, amikor két nő veszett össze egy férfin. A kérdéses férfi, Áron egy árnyas pádon ült, és összehúzta magát, miközben a két nő vitatkozott. Muklisz, aki Altaïrral együtt járta a falut, próbált közbeavatkozni, de Altaïr távolabb állt meg, és karba tett kézzel, békésen várta, hogy véget érjen viszálykodás, hogy aztán beszélhessen velük. Már el is döntötte, mit mond: akár tetszik neki, akár nem, Áronnak magának kell döntenie. Altaïr sokkal inkább a lázas fiú miatt aggódott, akinek egy gyógyítalt írt fel, amelynek receptjét természetesen az Almából leste el.

Vagy a kosárfonó miatt, aki új eszközöket készített saját magának az Altaïr adta leírás alapján, amelyeket az Almából olvasott ki.

Vagy a kovács miatt, aki vetett egy pillantást Altaïr rajzaira, aztán ide-oda forgatva, hunyorogva nézte őket egy darabig. Végül kiterítette a terveket az asztalra, hogy Altaïr megmutathassa neki, pontosan mire is van szüksége. Az orgyilkos nemsokára új felszereléshez jut, új fegyverekhez, olyanokhoz, amilyet még sosem láttak.

Vagy a férfi miatt, aki az utóbbi napokban figyelte és árnyékként követte őt. Azt hitte, mindig sikerült látótávolságon kívül maradnia, de Altaïr persze felfigyelt rá. Testtartásából azt

is kiolvasta, hogy orgyilkos.

Így kellett lennie. Tudta, hogy Abbász ügynököket küld a faluba, hogy többet is megtudjon az orgyilkosok titkos pengéjével küzdő idegenről. Abbász minden biztonnyal arra következtetett, Altaïr tért vissza, hogy újra magához ragadja a Rend vezetését. Talán abban bízott, hogy majd a banditák végeznek Altaïrral, talán maga is küld embereket, hogy kivégezzék őt. Talán az őt követő alak pont az ő meggyilkolásával megbízott orgyilkos.

Az asszonyok vitája nem csillapodott. Muklisz halkán azt suttopta:

– Nagymester, úgy tűnik, tévedtem. Ezek az asszonyok nem azon veszekszenek, *kié* lesz az a szerencsétlen Áron, hanem azon, hogy kinek kell *magával* vinnie.

Altaïr felnevetett.

– Az ítéletem nem változik – mondta, és a szórákozottan a körmeit rágó Áronra nézett. – A fiatalembernek kell döntenie saját sorsa felől. – Az őt követő alakra pillantott, aki a fák árnyékában húzódott meg, és szorosan maga köré húzta sárszínű köpenyét. Bárki más azt hitte volna, csak egy szundikáló falusi.

Muklisz felé fordulva azt mondta:

– Mindjárt visszatérek. Megszomjaztam a fecsegésüktől.

Elfordult a kis gyülekezettől. Páran követni akarták, de Muklisz lopva intett nekik, hogy maradjanak.

Altaïr nem látta, inkább csak érezte, hogy az őt követő férfi is feláll, és végig a nyomában van, ahogy egy közeli tér közepén álló szökőkúthoz siet. Ott lehajolt, ivott, aztán felállt, és úgy tett, mintha az alatta elterülő falu látványában gyönyörködne. Aztán...

– Semmi gond – mondta a férfinak, akiről tudta, mögötte áll.

– Ha végezni akartál volna velem, már megtetted volna.

– Hagytad volna, hogy megtegyem?

Altaïr felkuncogott.

– Nem azért jártam a harcos útját egész életemben, hogy hagyjam, egy kölyök végezzen velem egy szökőkút mellett.

– Hallottál?

– Már hogyan hallottalak volna. Legalább annyira jól lopakodsz, mint egy elefánt. Még azt is hallottam, hogy balkezes vagy. Ha megtámadtál volna, jobbra mozdulok, hogy a gyengébbik oldaladon legyek.

– És én erre nem számítanék?

– Hát az a célponttól függ. Bizonyára mindig utánajársz áldozatodnak, és azt is kideríted róla, milyen fegyverforgató.

– Tudom, hogy a célpontom a világon a legjobb, Altaïr Ibn-La’Ahad.

– Valóban? Gyermekek lehettél még, amikor utoljára magaménak tekinthettem Maszjafót.

Altaïr ekkor szembefordult az idegennel, aki lehúzta kámzsáját. Fiatal, úgy húszéves férfi lehetett sötét szakállal. Altaïr ismerősnek találta állkapcsát és szemét.

– Az voltam – válaszolt a fiú. – Újszülött még.

– És nem sikerült beléd oltaniuk, hogy gyűlölj? – kérdezte Altaïr, miközben a felettük magasló hegyen álló fellegvár felé biccentett. Úgy terpeszkedett ott, mintha csak őket figyelné.

– Van olyan, akit nehezebb beoltani. Sokan maradtak hűségesek a régi úthoz, és ez a szám csak gyarapszik, amióta megmutatkoznak az új utak veszedelmes hatásai. De nekem még több okom van rá, hogy hűséges legyek.

A két orgyilkos egymással szemben állt a szökőkút mellett, és Altaïr úgy érezte, mintha a világ kimozdulna a helyéből. Csaknem elájult.

– Hogy hívnak? – kérdezte, de hangja szinte nem is az övé volt.

– Két nevem van – válaszolta a fiú. – A Rend többsége Tázimként ismer, de van egy másik keresztnévem is, melyet anyám adott apám emlékére. Még csecsemő voltam, amikor apám meghalt. Abbász végeztette ki. Úgy hívták...

– Malik – mondta Altaïr elakadó hangon. Könnyes szemmel lépett előre, miközben átölelte a fiú vállát. – Gyermekem! – kiáltott fel. – Tudnom kellett volna. A szemed az apádé. – Felnevetett. – Hogy olyan jól is lopózol-e... abban nem vagyok biztos, de a szelleme benned él. Nem tudtam... nem tudtam, hogy fia született.

– Anyámat elküldték, miután apámat bebörtönözték, de én fiatalemberként visszatértem, hogy újra csatlakozzam a Rendhez.

– Hogy bosszút állj?

– Idővel talán. Emlékéhez méltón akartam cselekedni. Most, hogy eljöttél, már látom, mit kell tennem.

Altaïr átölelte a fiút, elvezette a szökőkúttól, és hevesen beszélgetve vágta át a téren.

– Hogy megy a fegyverforgatás? – kérdezte az ifjú Malikot.

– Abbász vezetése alatt az ilyesmire nem fektetnek nagy hangsúlyt, de én sokat edzettem. Az orgyilkosok tudása azonban, úgy tűnik, az elmúlt húsz évben nemigen bővült.

Altaïr elmosolyodott.

– Talán nem Maszjafban, de itt igen – mondta, miközben megkocogtatta a fejét. – *Itt* tízszeresére nőtt a tudásunk. És mindent átadok a Rendnek. Terveket, hadicseleket, új fegyverek terveit. A falu kovácsa épp ezen munkálkodik.

A tisztelettudó falusiak kitérték útjukból. Már mindnyájan ismerték Altaïrt, és itt, az erődhegy lábánál immár újra őt tekintették Nagymesternek.

– Azt mondd, vannak mások is, akik hűségesek hozzám? – kérdezte Altaïr.

– Legalább annyian utálják Abbászt, mint ahányan szolgálják őt. És most, hogy majd jelentem nekik, mit láttam a faluban, egyre többen lesznek. A nagy Altaïr visszatértének híre lassan, de biztosan terjed.

– Jól van. Gondolod, hogy össze lehetne gyűjteni támogatóimat, hogy együtt vegyük be a kastélyt?

Az ifjú Malik megtorpant, és Altaïrra nézett. Hunyorgott, mintha csak azt fürkészné, az öregember viccel-e. Aztán elvigyorodott.

– Szóval megteszed. Tényleg megteszed. Mikor?

– Fahád, a rablóvezér nemsokára megérkezik embereivel. Még azelőtt át kell vennünk az irányítást, hogy ez megtörténik.

Másnap hajnalhasadtakor Muklisz, Ália és Nada házról házra járt, és mindenkinek elmondta, hogy a Nagymester a domb bevételeére készül. Az emberek nagy várakozással gyűltek össze a piactéren. Csapatokban álldogáltak vagy telepedtek le az alacsony falak tövében. Altaïr kis idő elteltével csatlakozott hozzájuk. Fehér köpenyét széles övvel fogta át. Akik közelről is szemügyre vették, láthatták a csuklószerkezethez tartozó gyűrűt is. A tér közepére lépdelt, Muklisz mint jobbkeze pedig mellette várakozott.

Altaïr azon tűnődött, vajon mit mondana neki most Maria. Az ifjú Malikban Altaïr azonnal megbízott. Olyannyira bízott benne, hogy ha az hűtlennek bizonyul, Altaïrnak esélye sem lett volna ellenségeivel szemben, a Rend vezetésének visszanyerésével kapcsolatos terve pedig csupán egy öregember örült fantáziálása lenne. Eszébe jutottak azok, akikben korábban megbízott, és akik elárulták őt. Vajon Maria óvatosságra intette volna? Megdorgálta volna, amiért ostoba módon hisz valakinek ilyen gyér bizonyíték alapján? Vagy azt mondta volna, amit egykor: „Bízz az ösztöneidben, Altaïr. Al Mualim talán bölcsességre nevelt, de árulásakor léptél az érette válás útjára.”

És most mennyivel bölcsőbb vagyok, drágám, suttogetta annak az emlékképnek, amelyet feleségéről őrzött az elméjében.

Tudta, felesége is helyeselte volna azt, ahogyan az Almat felhasználta. Hogy évekig facsarta ki a levét, hogy tanult

belőle. Azzal nem értett volna egyet, hogy haláláért magát okolja, és szégyent érez amiatt, hogy az indulat vezérelte tetteit. Nem, ezt nem helyeselte volna. De akkor hogyan vélekedett volna? Mindig azt mondogatta: „Uralkodj magadon!”

Csaknem felnevetett, amikor ez eszébe jutott. *Uralkodj magadon!* Végül persze sikerült is neki, de évekbe telt, amíg megtanulta. Hosszú évekig érzett gyűlöletet az Almával szemben. Rá sem bírt nézni, de még a gondolatát sem állta. Megvetette a békésen szunnyadó gonosz erőt, amely a kortalan, sima mozaikhéj alatt lappangott. Szokásává vált órákig merengeni felette, és újra átélni a fájdalmat, amit az hozott rá.

Szef elhanyagolt felesége és két lánya, akik nem bírták tovább Altaïr szenvedését, elhagyták a várost, és később úgy értesült, Alexandriába költöztek. Egy év múltán aztán Dárimot is elüldözte apja bűntudata és az Alma iránti megszállottsága. Franciaországba és Angliába is ellátogatott, hogy figyelmeztesse az országok vezetőit a közelgő mongol veszedelemre. A magányos Altaïr egyre jobban szenvedett. Hosszú éjszakákat töltött azzal, hogy az Almát bámulta, mintha csak ellenségek lennének, akik nemsokára összecsapnak. Mintha csak elszunnyadásakor, vagy ha levenné róla a szemét, a kis tárgy rávetné magát.

Végül az a bizonyos éjszaka jutott eszébe, a maszjafi kert, és mentorának, Al Mualimnak a márványpadlón kiterült teste, no meg a háttérben zúgó vízesés. Emlékezett rá, hogy akkor fogta először kezében az Almát, és nem gonosztságot, hanem jószágot érzett. Visszaidézte az akkor látott képeket, furcsa, jövőbeli víziókat olyan civilizációkról, amelyek nemcsak térben, de időben is távol voltak tőle, túl az ő tudásán. Aznap éjjel, a kertben ösztönösen megértette, hogy jóra is lehet használni. Azóta csak gonosz oldalát mutatta, de hatalmas bölcsességet

rejtett magában. Meg kellett keresni, és elő kellett belőle csalogatni. Kiengedéséhez azonban szükség volt egy köztes erőre, és Altaïrnek már sikerült korábban kordában tartania az erejét.

Akkor elfogta őt az Al Mualim miatt érzett gyász, most pedig családját gyászolta. Talán az Alma először elvett valamit, és csak azután adott.

Bármi is volt a válasz, kutatni kezdett, és számtalan naplót töltött meg jegyzeteivel. Oldalak százai teltek meg különböző bölcsességekkel, világnézetek leírásával, tervekkel, rajzokkal, vázlatokkal és emlékekkel. Számlálatlanul égtek a gyertyák, miközben lázasan jegyzetelt, és csak akkor tartott szünetet, ha vizelnie kellett. Napokig csak írt, aztán napokra felállt asztalától, és elhagyta Alamutot, hogy az Alma útmutatásait követve alapanyagokat gyűjtsön, és készleteket halmozzon fel. Egyszer az Alma ereklyék helyét mutatta meg neki, amelyeket megkeresett és elrejtett, és senkinek sem árult el semmit természetükről vagy rejtekhelyükről.

Persze gyászát sosem feledte. Még mindig magát okolta Maria halála miatt, de tanult belőle. Tisztább formáját érezte a fájdalomnak. Hiányzott neki Maria és Szeif, és a fájdalom sosem szűnt meg, de míg egyik nap a fájdalom olyan éles volt, mintha ezernyi apró sebet ejtenének szívéen, másnap csak émelyítő, üres érzés fogta el, mintha egy beteg madár tollászkodott volna a gyomrában.

Előfordult, hogy elmosolyodott, hiszen úgy gondolta, Maria elégedett lenne azzal, hogy ily módon gyászolja őt. Tetszett volna ez Maria azon részének, amelyik még mindig egy elkényeztetett angol nemes hölgy volt, aki éppoly gögösen tudott végigmérni egy férfit, mint amilyen ügyesen forgatta fegyverét, és amelyik nemcsak pengéjével, de szavaival is meg tudott semmisíteni bárkit. Persze örömmel látta volna azt is,

hogy végre sikerül uralkodnia magán, de leginkább azzal értett volna egyet, amit most tett: összeszedte tudását és minden tapasztalatát, hogy azt a Rend szolgálatába állítsa. Vajon száműzetése végetért-e tudta, hogy ezért indul Maszjaf felé? Nem volt benne biztos. Csak annyit tudott, hogy most, hogy itt volt, már nem maradt más választása. Ellátogatott arra a helyre, ahol eltemették feleségét. Malik sírköve sem volt messze, ezt az ifjú Malik gondozta is serényen. Altaïr rádöbrent, hogy örökre elvesztette Mariát, Szefet, Malikot, anyját, apját, de még Al Mualimot is. A Testvériséget azonban még visszaszerezte.

Bízott benne, hogy az ifjú Malik tartja a szavát. Amint ott állt, s teherként érezte a tömeg izgalmát és várakozását, Muklisz pedig mellette téblábolt, eltűnődött. Szemét a fellegrárra vetette – arra várt, hogy kitarják a kapukat, és megjelenjenek emberei. Malik azt ígérte, legalább húszán érkeznek majd, és mindnyájan legalább annyira buzgón támogatják, mint ő maga. Altaïr úgy vélte, húsz harcos a falusiakkal együtt elegendő lehet, hogy felülkerekedjenek az Abbászhoz hű harminc-negyven orgyilkoson.

Azon gondolkozott, hogy Abbász ott ül-e a Nagymester tornyában, próbálva kideríteni, mi zajlik itt, a hegy aljában. Remélte, hogy így van.

Altaïr soha nem lelte örömet mások halálában, de Abbász? Noha szánalmat érzett iránta, Szef, Malik és Maria halála is eszébe jutott, és persze nem feledkezhetett meg arról sem, hogy Abbász volt a felelős a Rend tönkretételéért. Altaïr megfogadta, hogy ő maga nem leli majd örömét Abbász halálában, de még csak nem is érez megelégedettséget miatta.

Abbász hiánya azonban örömmel tölti el majd a szívét. Ennyit megengedhetett magának.

De csak akkor, ha kinyílnak a kapuk, és megérkeznek

szövetségesei. A körülötte összegyűlt tömeg nyugtalankodni kezdett. Érezte, ahogy a reggel érzett önbizalma és magabiztossága lassan elpárolog.

Észrevéve a falusiak izgatott zsongását, a vár még mindig zárva tartott kapujáról a térre emelte tekintetét. Egy fehér ruhás férfi emelkedett ki a tömegből. Az alak lehajtott fejjel közelített Altaïrhoz, aztán levette kámzsáját, és rávigyorgott. Az ifjú Malik volt az. Őt pedig társai követték. Mindnyájan a tömegből tűntek elő, mintha eddig láthatatlanok lettek volna. A mellette álló Muklisznak elállt a lélegzete. A tér hirtelen megtelt fehér köpenyes emberekkel, Altaïr pedig nevetésben tört ki. A meglepetés, a megkönnyebbülés és az öröm ütközött ki így rajta, miközben a férfiak tiszteletteljesen meghajtották előtte fejüket, és megmutatták neki pengéjüket, íjukat vagy dobókésüket. így biztosították őt hűségükről.

Altaïr átkarolta az ifjú Malikot, szeme pedig ragyogott.

– Visszavonom, amit mondtam – kiáltotta. – Te és az embereid... a lopódzás mesterei vagytok. Ti vagytok a legjobbak, akikkel valaha találkoztam.

Malik vigyorogva hajtotta meg a fejét.

– Nagymester, azonnal indulnunk kell. Abbász nemsokára értesül távollétünkről.

– Legyen hát – mondta Altaïr, és arrébb tessékelve a segítségére siető Mukliszt, felmászott a szökőkút alacsony kávájára. A tömeghez fordult. – A mi dombon épült erődítményünk túlságosan régóta ilyen sötét és vészjósló. Abban bízom, hogy ma újra fényességes világítótoronnyá válhat, de ezt csakis a ti segítségetekkel érhetem el. – A tömeg egyetértően mormogott, de Altaïr csendre intette őket. – Amit azonban *nem* teszünk, az a következő: nem köszöntjük az új kezdetet orgyilkosok vérének ontásával. Az Abbászhoz hű orgyilkosok ma ellenségeink, de holnap társaink lesznek. Csak

akkor nyerhetjük meg őket magunknak, ha győzelmünk során könyörületet gyakorlunk. *Csak* akkor öljetek, ha az elkerülhetetlen. Békét hozunk Maszjaiba, és nem halált.

Ezzel lelépett a szökőkút kávjáról, és elhagyta a teret. Az orgyilkosok és a falusiak szorosan mögötte haladtak. Az előbbieket mélyen arcukba húzták kámzsájukat. Fenyegetőnek és eltökéltnak tűntek. Az izgatott, nyugtalan, bátortalan tömeg mögöttük gyülekezett. Oly sok minden múlt az események kimenetelén!

Altaïr felfelé baktatott azon az emelkedőn, amelyen gyermekként még Abbással együtt szaladgáltak. Orgyilkosként is számtalanszor tette meg ezt a távolságot – olykor edzett, olykor a Nagymester parancsára, amikor küldetést teljesített, vagy épp hazatért egyről. Csontjaiban és izmaiban érezte az eltelt éveket, miközben felfelé kapaszkodott, de nem torpant meg.

A dombon egy kisebb, Abbászhoz hű csapatba futottak. Egy felderítőcsapat volt, amelyet azért küldtek, hogy próbára tegyék elszántságukat. Altaïr emberei először vonakodtak nekik rontani, hiszen mégiscsak a társaik voltak, akikkel együtt éltek és edzettek. Barátok néztek szembe egymással, és ha a harc folytatódik, tudták, akár családtagok is egymásnak feszülhetnek. A felderítőcsapat és Altaïr számbeli fölényrel rendelkező csapata egy ideig csak állt egymással szemben. Az előbbi előnyére szolgált, hogy magasabban voltak, de egyébiránt csupán mészárszékre küldött bárányok lehettek.

Altaïr a Nagymester tornya felé fordult, éppen csak a csúcsát vehette ki. Abbász már bizonyára látja őt és az őt körülvevő embereket is, akikkel együtt hágnak fel a dombra. Altaïr tekintetét a fellegről a felderítőkre emelte, akiket romlott gazdájuk nevében küldtek harcba.

– Senkit sem ölünk meg – ismételte magát Altaïr emberei

felé fordulva, és Malik bólintott.

Az egyik felderítő gonoszul elvigyorodott.

– Akkor nem jutsz messzire, öreg. – Kardját lóbálva vetette előre magát. Altaïrral akart végezni, abban bízva, hogy a felkelést így még a csírájában pusztíthatja el. Ha Altaïrnek vége, a lázadók leteszik a fegyvert.

Az orgyilkos a kolibri szárnyverésének gyorsaságával fordult ki a támadás elől, húzta elő kardját, majd támadója testének lendületét kihasználva mögé lépett, és megragadta.

A felderítő a földre ejtette kardját, amint torkán érezte Altaïr pengéjének hidegét, és szűkölni kezdett.

– *Ennek* az öregembernek a nevében senkivel sem végzünk – suttogta Altaïr a felderítő fülébe, és Malik felé penderítette, aki elkapta, és a földre lökte. A többi felderítő már kevésbé volt lelkes, nem volt inyükre összezsapni a velük szemben állókkal. Szinte hagyták, hogy foglyul ejtsék őket. Pillanatokba telt csak, és mindnyájukat megkötözték vagy leütötték.

Altaïr végignézte a gyors összezsapást. A kezére pillantva észrevette, hogy a felderítő kardja megsebesítette. Lopva letörölte a vért. Lassú vagy – gondolta –, legközelebb hagyd a fiatalokra a harcot.

Mindazonáltal bízott benne, hogy Abbász tanúja volt a történeteknek. Ellenfele emberei már a várfalon gyülekeztek. Remélte, az ő figyelmüket sem kerülte el, milyen könyörületesen bántak a felderítőcsapattal.

Továbbhaladtak az emelkedőn, és éppen akkor értek a hegyre, amikor kitérték a várkaput. Üvöltő, harcra kész orgyilkosok rohantak ki rajta.

Hallotta, hogy az őt követő falusiak visítózva szélednek szét, noha Muklisz maradásra ösztökéli őket. Altaïr megfordulva látta, hogy bizalmasa széttárja karját. Nem hibáztatta az embereket az elszántság hiányáért; mindnyájan

ismerték az orgyilkosok irtózatosságot brutáliságát. Soha nem láttak még korábban olyan összecsapást, amelynek során mindkét oldalon orgyilkosok álltak, és nem is igazán vágytak a látványra. Csak a vadul üvöltő orgyilkosok jelentek meg szemük előtt, akik kezükben fényes kardjukat suhogtatva, vicsorogva áramlottak ki a kapun, és csak a fűvön dobogó csizmájuk hangja jutott el fülükig. Látták, ahogy Altaïr emberei térdüket berogyasztva, feszülten készülnek az összecsapásra. A tömeg fedezékbe vonult, néhányan az őrtornyok mögött bújtak el, míg mások a domb lába felé vették az irányt. Harsány csatakiáltás és az összeütköző acélpengék hangja hallatszott, amint a két fél összecsapott. Altaïrra Malik vigyázott. A csata alatt a Nagymester a várfalat fürkészte, ahol úgy tíz íjász állt. Ha nyílzáport zúdítanak rájuk, akkor nincs esélye a lázadóknak.

Aztán meglátta Abbászt.

És Abbász is meglátta őt.

A két parancsnok egy darabig méregette egymást. Abbász a várfalról nézte, ahogy Altaïr a csata forgatagában egy kőszikla szilárdságával és nyugalommal áll. Legjobb gyerekkori barátokból lettek megkeseredett ellenségek. Aztán a pillanat elmúlt, és Abbász kiadta a tűzparancsot. Altaïr kétséget látott az íjászok szemében, miközben löni készültek.

– Senkinek sem kell meghalnia! – kiáltotta Altaïr saját embereinek. Tudta, hogy csak példamutatással nyerheti meg magának az íjászokat. Abbász kész volt feláldozni embereit, de Altaïr nem küldte volna mészárszékre orgyilkosait. Csak abban bízott, hogy az íjászok igazak voltak szívükben. Imádkozott, hogy támogatói önuralmat gyakorolnak, és nem adnak okot rá, hogy az íjászok tüzet nyissanak. Látta, amint egyik embere átvágott torokkal zuhan a földre, gyilkosa pedig rögtön egy másik célpontot keres.

– Őt – utasította Malikot, miközben az ellenséges orgyilkosra mutatott. – Őt kapd el, Malik, de kérve kérlek, légy könyörületes.

Malik csatlakozott a csata forgatagához, és először meglökte ellenfelét, aztán kisöpörte a lábát. Amikor az a földre hullott, Malik ráült, de ahelyett, hogy végzett volna vele, kardjának markolatával leütötte.

Altaïr újra felpillantott a várfalra. Két íjász fejét csóválva engedte le az íját. Láta, ahogy Abbász előhúzza apjától örökölt törét, és azzal fenyegeti embereit. Azok azonban csak fejüket rázták, kezüket pedig kardjuk markolatára tették. Abbász megpördült, és a mögötte álló íjászokra parancsolt, hogy végezzenek az árulókkal. De emezek is letették íjukat, Altaïr szíve pedig nagyot dobbant örömeiben. Embereit már a kapu felé parancsolta. Noha a csata folytatódott, az Abbászhoz hű orgyilkosok lassan rádöbbsen, mi folyik a várfalon. A harc közben is bizonytalan pillantásokat váltottak, és egyenként visszavonultak. Leejtették kardjukat, és kezüket a magasba tartva megadták magukat. Altaïr csapata végre bejuthatott a várba.

Embereit a kapuhoz vezette, és öklével az ajtóra csapott. Az orgyilkosok mögötte gyülekeztek, és a falusiak is visszatértek, így a dombtető megtelt emberekkel. A várkapu másik oldalán szokatlan csend honolt. Némaság ült Altaïr követőire is, a levegő pedig megtelt izgalommal. Végül elhúzták a reteszeket, és a hatalmas várkapu szélesre tárult. A kaput kinyitó örök a földre hajították fegyverüket, és lehajtott fejjel adtak tiszteletet Altaïrnek.

Viszonzásul bólintott, és átlépett a kapun, át a boltív alatt, és az udvaron átvágva a Nagymester tornya felé vette az irányt. Emberei követték, szétszéledtek, és lassan megtöltötték az udvart. A várfalakról leereszkedő íjászok csatlakoztak

hozzájuk, a családtagok és szolgák pedig a tornyoknak az udvarra néző ablakaiban gyülekeztek. Mindenki látni akarta Altaïr visszatérését, és azt, hogyan csap össze Abbással.

Felhágott az emelvény lépcsőin, aztán a torony előterébe ért. Abbász a lépcsőn várakozott. Arca komor és nyüzött volt, mintha csak a kétségbeesés és a vereség láza emésztette volna belülről.

– Vége van, Abbász! – kiáltotta Altaïr. – Parancsolt meg a még mindig hozzád hű öröknek, hogy adják meg magukat.

Abbász kinevette.

– Soha! – Ebben a pillanatban kinyíltak a környező ajtók, és a kisebb szobákból Abbász utolsó hívei is megjelentek: úgy egy tucat orgyilkos és szolga. Néhánynak aggodalmat, félelmet lehetett kiolvasni a szeméből, míg mások dühösek és eltökéltek voltak. A csata még nem ért véget.

– Mondd meg nekik, hogy tegyék le a fegyvert! – parancsolta Altaïr. Félig hátrafordulva az udvar felé intett, ahol a tömeg összegyűlt. – Nem győzhetsz.

– Megvédem a felleget, Altaïr. Az utolsó emberig harcolunk. Talán te nem ezt tennéd?

– Én a *Rendet* védtem volna, Abbász – morogta fogcsikorgatva Altaïr. – Te viszont feláldoztál mindent, ami kedves számunkra. A feleségemet és fiamat is feláldoztad kicsinyes gyűlöleted oltárán, csak azért, mert képtelen voltál elfogadni az igazságot.

– Atyámra gondolsz? A hazugságaidra?

– Talán nem azért állunk most itt? Talán nem az volt minden gyűlöleted forrása, ami aztán az évek során mindnyájunkat megméltelyezett?

Abbász remegett. Ököibe szorított keze elfehéredett, miközben az erkély mellvédjét szorongatta.

– Atyám elhagyta a *Rendet*. Soha nem végzett volna

magával.

– Dehogynem tette, Abbász. Éppen azzal a törrel végzett magával, amit most köpenyed alatt rejtegetsz. Azért ölte meg magát, mert olyan becsületes volt, amilyen te sosem leszel. Nem hagyta, hogy szánakozzanak rajta. Nem akarta, hogy úgy szánják őt, mint ahogy téged fognak, miközben a fellegvár tömlöcében rohadsz meg.

– *Soha!* – üvöltötte Abbász. Remegő ujjával Altaïrra mutatott. – Azt állítod, anélkül szerzed vissza a Rend vezetését, hogy akár egyetlen orgyilkossal is végeznél. Próbáld csak meg. *Öljétek meg!*

Maradék hívei hirtelen előrevetették magukat, aztán...

A dörrenés hangja mindenkit elcsendesített – az udvaron összegyűlő tömeget, az orgyilkosokat és Abbász embereit egyaránt. Mindnyájan döbbenten néztek Altaïrra, aki kezét a magasba tartva Abbászra mutatott, mintha csak pengéjét akarná kiereszteni a lépcső irányába. De a penge helyett csak egy apró füstgomolyag jelent meg csuklójánál.

A lépcsőről egy rövid, elfojtott kiáltás hallatszott. Abbász a mellkasához kapott, ahol egy apró, de egyre terjedő vérfolt jelent meg. Szeme tágra nyílt a döbbenettől. Úgy tűnt, mondani akar valamit, de nem jött ki hang a torkán.

Abbász hívei megtorpantak. Nyitott szájjal bámultak Altaïrra, aki rájuk mutatott, hogy maguk is lássák, miféle szerkezetet erősített csuklójára.

Egyetlen lőszer volt csak benne, és azt elhasználta, de ezt ellenfelei nem tudhatták. Egyikőjük sem látott még ilyen fegyvert, és csak kevesen tudtak róla, hogy egyáltalán létezik. Észlelve, hogy a Nagymester rájuk tartja a fegyvert, összehúzták magukat. Leengedték a kardjukat. Elsétáltak Altaïr mellett, és a toronyból kilépve csatlakoztak a gyülekezethez. Karjukat mindvégig megadólag a magasba tartották. Időközben

Abbász előredőlt, és a lépcsőn legurulva egy hangos puffanással landolt az aljában.

Altaïr melléguggolt. Abbász hevesen zihált. Egyik keze furcsa szögben állt, talán eltört a zuhanástól. Köpenye elülső részét vér áztatta. Nem maradt már neki sok hátra.

– Azt akarod, hogy könyörögjek? – kérdezte Altaïrtól. Elvigyorodva halálfejszerű ábrázatot öltött. – Bocsánatot kérjek, hogy végeztem feleségeddel és fiaddal?

– Abbász, legalább utolsó szavaid ne a gyűlölet szavai legyenek.

Abbász megvetően felhorkant.

– Még most is az erény lovagja. – Kissé felemelte a fejét. – Az első csapást te vitted be, Altaïr. Megöltem ugyan a feleségedet és a fiadat, de csak azután, hogy hazugságaiddal olyan sok mindent ragadtál el tőlem.

– Nem hazudtam neked – felelte szárazon Altaïr. – Sosem kételkedtél az igazadban?

Abbász arca a fájdalomtól összerándult, szemét pedig összeszorította. Egy pillanatnyi szünet után válaszolt.

– Gondolkoztál már azon, hogy van-e túlvilág, Altaïr? Én nemsokára megkapom a választ. És ha lesz, találkozom atyámmal, aztán pedig veled is, ha eljön a te időd. Akkor, és csak akkor oszlik el minden kétely.

Köhögni és öklendezni kezdett, szája körül pedig véres buborék jelent meg. Altaïr a szemébe nézett, de már sehol sem látta azt az árva fiút, akit egykor ismert. A legjobb barátja már elveszett. Csak egy torz teremtményt látott, aki annyi kint okozott neki.

Miközben Abbász meghalt, Altaïr rájött, hogy már sem gyűlöletet, sem szánalmat nem érez iránta. Nem voltak benne érzések, egyszerűen csak megnyugvással töltötte el a tudat, hogy Abbász nincs többé.

Két nappal később Fahád, a haramia lovagolt be a faluba. Hét embere kísérte, a faluba érve azonban egy csapatnyi orgyilkosba futottak, akiket Altaïr vezetett.

A piac szélén álló fehér köpenyes férfiakkal szemben megállították lovaikat. Néhányan keresztbe fonták karjukat, míg mások ijukra vagy kardjuk markolatára tették kezüket.

– Szóval igaz. Újra a hatalmas Altaïr Ibn-La’Ahad vezeti Maszjafot – mondta Fahád kimerülten.

Altaïr biccentett.

Fahád lassan bólintott, mintha csak eltöprengett volna ezen a változáson.

– Elődöddel egyezséget kötöttem – mondta végül.

– Szép summát fizettem neki azért, hogy cserébe beléphessek Maszjafba.

– Amit megtettél – válaszolta mosolyogva Altaïr.

– Ah, valóban, de attól tartok, utamnak kifejezett célja lett volna – mondta Fahád, miközben komoran mosolygott. Kicsit megemelkedett a nyeregben. – Azért jöttem, hogy megtaláljam fiam gyilkosát.

– Amit megtettél – ismételte Altaïr, éppoly kedvesen mosolyogva.

A komor mosoly eltűnt Fahád arcáról.

– Értem – mondta, és előredőlt. – Ki volt az? – Tekintetét végigfuttatta az orgyilkosokon.

– Nincs tanúd, aki azonosíthatná fiad gyilkosát? Mutasson rá ő a tettesre.

– Volt tanúm – sóhajtotta szomorúan Fahád –, de fiam anyja kiszúratta a szemét.

– Ó. Ami igaz, az igaz, gyáva egy alak volt. Vigaszt lelhetsz benne, hogy nem tett sokat fiad megóvása érdekében, de még csak meg sem próbálta megbosszulni a halálát. Amikor már két öregemberrel állt szemben, megfordult, és felhúzta a nyúlcipőt.

Fahád arca elkomorodott.

– Te?

Altaïr bólintott.

– Fiaid úgy halt meg, ahogy élt, Fahád. Szeretett fájdalmat okozni.

– Anyjától örökölte ezt a hajlamát.

– Hm.

– És mellékesen ő az, aki ragaszkodik ahhoz, hogy bosszút álljunk a nevében.

– Akkor nincs mit mondanom. Hacsak nem támadsz ebben a pillanatban, gondolom, nemsokára visszatérsz seregeddel.

Fahád bizalmatlanul nézett rá.

– Hagyod, hogy elmenjek? Nem állíttatsz meg íjászaiddal, noha tudod, visszatérek, hogy porrá zúzzam a seregedet?

– Ha végeznék veled, feleséged haragjával találnám szemben magam – mosolygott Altaïr. – Emellett pedig úgy sejtem, mire visszatérsz a táborodba, meggondolod magad Maszjaf ostromával kapcsolatban.

– És miért tennék így?

Altaïr csak mosolygott.

– Fahád, ha összeapsnánk, egyikőnk sem hátrálna meg. Mindketten többet veszíthetnénk, mint amennyit ez a sérelem ér. Népem elpusztulna, talán helyrehozhatatlan lenne a kár, de a tiéd is.

Úgy tűnt, Fahád elgondolkodik.

– Magamnak kell eldöntenem, hogy mennyit ér ez a sérelem.

– Magam is nemrég vesztettem el a fiamat, és majdnem népemet is elvesztettem emiatt. Megtanultam, hogy ez még a fiamért is túl nagy ár. Ha fegyvert ragadsz, az életükkel lakolhatsz. Biztos vagyok benne, hogy néped értékei nagyban különböznek az enyémtől, de az is bizonyos, hogy éppen

annyira becsületek, mint amilyen nehezen adjátok fel.

Fahád bólintott.

– Bölcsőbb vagy, mint elődöd, Altaïr. Van értelme annak, amit mondasz, és megfontolom szavaidat visszautamon. Megpróbálom majd feleségemnek is megmagyarázni. – Megragadta a kantárszárat, és megfordította a lovát. – Sok szerencsét, orgyilkos!

– Nekem úgy hangzott, inkább neked lesz szükséged szerencsére.

A bandita arcára újabb ferde, komor mosoly ült ki, aztán ellovagolt. Altaïr felnevetett, aztán a hegyen elterülő fellegvár felé vette az irányt.

Sok teendő várta.

58.

1257. augusztus 12.

Túl sokáig vártunk, és már nem menekülhetünk el Maszjafból a mongolok megérkezése előtt, mert már *itt is vannak*. Órákon belül útnak indulunk Konstantinápolyba, és miközben segítőink minden értékünket szekerekre hordják, papírra vetem ezeket a sorokat. Ha pedig Maffeo azt hiszi, hogy a szűrös pillantások, amelyeket időnként rám vet, elégségesek ahhoz, hogy letegyem a tollat, és segítsék a pakolásban, téved. Tisztában vagyok vele, hogy soraim életbevágóan fontosak lesznek a jövő orgyilkosai számára, ezért nem késlekedhetem.

Azt beszélik, egy kisebb portyázó csapat érkezett csupán meg, de a sereg nagyja sincs már távol. Úgy tűnik, a portyázók azzal szeretnének hírnevet kivívni maguknak, hogy rövid, de vad támadásokat indítanak. Felmásznak a falut körülvevő falakra, és mielőtt visszavonulnának, ott vívnak meg a helyiekkel. Istennek hála, nem tudok sokat a háborúskodásról, de úgy sejtem, ezekkel a támadásokkal erőnket vagy annak hiányát szeretnék felmérni. Azon tűnődöm, a Nagymester vajon megbánta-e, hogy az orgyilkosok feloszlásával meggyengítette a fellegvár őrségét. Két éve még semmiféle portyázó banda nem lett volna képes még csak a vár közelébe sem jutni, mert az íjászok nyilai vagy a védők pengéi végeztek volna velük.

Amikor visszavette a Rend vezetését Abbásztól, Altaïr első dolga volt, hogy visszaszerezze naplóit. Ezek az írások

játszották a legfontosabb szerepet a Rend újjáépítésében, és elengedhetetlenek voltak ahhoz, hogy megakadályozzák Maszjaf pusztulását. Abbász romlott uralma alatt az orgyilkosok fegyverforgató képessége és elméleti tudása egyaránt megcsappant, a Testvériség csak nevében maradt hű az orgyilkosok Rendjéhez. Altaïr első feladata az volt, hogy helyreállítsa a fegyelmet. Az udvar újra kardcsörgéstől, harci kiáltásoktól és az oktatók káromkodásától volt hangos. Egy mongol sem merte volna megtámadni az erődöt.

De éppen hogy csak sikerült helyreállítania a Testvériség nevét és jó hírét, Altaïr úgy döntött, megszünteti a maszjafi erődítményt, és bevonatta az orgyilkosok zászlaját a zászlórúdról. Az volt az álma, hogy az orgyilkosok szétszélednek a világban, mondta. Az emberek között kell tevékenykedniük, és nem felettük. Amikor Altaïr fia, Dárim visszatért Maszjafba, csupán néhány orgyilkost talált ott, akik többnyire a Nagymester könyvtárának építésével foglalatostkodtak. Amikor elkészült, Dárim Konstantinápoly felé vette az iránt, hogy megkeressen bennünket.

És ezzel vissza is kanyarodunk a történet elejére, úgy nyolcvan évvel ezelőttre.

– De úgy érzem, még nincs vége – mondta Maffeo, aki rám várt. A Nagymesterrel az udvaron kellett találkozunk. Tudtuk, hogy ez lesz az utolsó alkalom. Altaïr hűséges szolgájának, Muklisznak a vezetésével átvágtunk hát az erődítményen, egészen ki az udvarra.

Odaérkezvén eltűnődtem, miket tudna mesélni ez az udvar. Itt látta meg Altaïr először Abbászt, az éj közepén, miközben az apja után sírt. Itt csaptak össze és váltak ellenségekké, itt alázta meg Al Mualim Altaïrt az egész Rend előtt, és itt halt meg Maria és Abbász is.

Altaïr maga sem felelte ezeket. A Nagymester maga köré

gyűjtötte az orgyilkosokat, hogy közölje velük céljait. Az íját mindig hátán hordó Dárim és Muklisz is köztük volt. Utóbbi a torony előtti emelvényen állt, közvetlenül a Nagymester mellett. Az elfogódottságtól idegesen álltam, és azon kaptam magam, hogy zihálva veszem a levegőt, miközben megpróbálok nyugodt arckifejezést erőltetni magamra. A háttérben vívott csata zaja örületbe kergetett. Úgy tűnt, a mongolok pont most támadtak a várbeliekre, talán tudták, hogy az épület védelme ideiglenesen meggyengült.

– Testvéreim! – kezdte az előttünk álló Altaïr. – Tudom, nem töltöttünk együtt sok időt, de hiszek benne, hogy e kódexben minden kérdésekre választ találtok.

Elvettem a papírköteget, és félelemmel vegyes tisztelettel nézegetve forgatni kezdtem. A Nagymester legfontosabb gondolatait tartalmazta, amelyeket az Alma tanulmányozásával töltött évtizedek során gyűjtött.

– Altaïr – nyögtem ki nagy nehezen –, ez az ajándék... felbecsülhetetlen értékű. *Grazie*.

Altaïr intett, mire Muklisz előrelépett, és egy kisebb zsákot nyújtott át a Nagymesternek.

– Merre veszitek az irányt? – kérdezte Altaïr.

– Egy ideig Konstantinápolyban szállunk meg. Mielőtt visszatérnénk Velencébe, ott szeretnénk céhet alapítani.

Elmosolyodott.

– Fiad, Marco boldog lesz, hogy hallhatja apja izgalmas történeteit.

– Kissé talán fiatal az ilyen történetekhez, de egy napon majd biztosan, *sí*. – Elvigyorodtam magam is.

Átadta a zsákot, és éreztem, hogy számos nehéz tárgyat rejt.

– Egy utolsó szívességet kérnék, Niccoló. Vidd ezeket magaddal, és őrizd meg őket. Rejtsd el, ha szükséges.

Összevontam a szemöldökömet, és némán engedélyt kértem

rá, hogy kinyissam a zsákot, mire ő bólintott. Belelestem, aztán a zsákba tettem a kezem, és egy követ húztam elő belőle. Egyet az öt közül. Az összes közepén lyuk volt.

– Ereklýék? – kérdeztem. Azon tűnődtem, vajon ezeket találta-e alamuti száműzetése alatt.

– Olyasmi – válaszolta a Nagymester. – Kulcsok, és mindegyik üzenetet rejt.

– Üzenetet? Kitől?

– Bárcsak tudnám – felelte Altaïr.

Egy orgyilkos sietett az udvarra, és Dárim fülébe suttogott valamit, aki aztán hozzánk lépett.

– Atyám! Egy mongol előőrsnek sikerült áttörnie a védelmünkön. Lerohanták a falut.

Altaïr bólintott.

– Niccoló, Maffeo, fiam segít nektek átjutni a csata forgatagán. Ha eléritek a völgyet, csak kövessétek az utat, amíg egy apró falura nem bukkantok. Ott lovakkal és élelemmel várnak rátok. Sok szerencsét, és legyetek óvatosak!

– Ugyanezt kívánom, Nagymester. Vigyázz magadra!

Elmosolyodott.

– Megfontolom a tanácsodat.

Ezzel Altaïr elfordult, és máris parancsokat vakkantott orgyilkosainak. Eltűnődtem, hogy vajon látom-e még valaha, miközben a vállamra vettem a furcsa kövekkel teli zsákot, és szorosan magamhoz öleltem a felbecsülhetetlen értékű kódexet. Szállásunkra siettünk. Útközben mindenfelé testek heverték, és csak a csata zaját – kiabálást, kardcsörgést – lehetett hallani. Leültem ide a sarokba, hogy ezeket a szavakat még papírra vessem, miközben a csata alattunk tombol. De indulnunk kell. Csak imádkozhatom azért, hogy élve kijussunk.

Úgy érzem, ki fogunk. Bízom az orgyilkosokban. Remélem, hogy méltó vagyok Altaïr belém vetett hitére. Ez azonban csak az idő előrehaladtával fog kiderülni.

1258. január 1.

Az új év első napja van, és vegyes érzelmekkel szívemben törlöm most le a port naplóm fedőlapjáról. Új lapot kezdek, de nem vagyok benne biztos, hogy a bejegyzés új kezdetet jelent-e, vagy csupán a megelőző történet végszava lehet. Talán ezt az olvasónak tiszte eldönteni.

Az első hírt nehéz szívvel kell megosztanom. Elvesztettük a kódexet. A kódexet, amelyet Altaïr távozásunk napján adott át, és melynek őrzésével megbízott minket. Az ellenfél kezébe került. Életem végéig gyötörni fog az emlék – véresen és zokogva fekszem a porban, miközben csak a mongol portyázók lovainak patadobogását hallom, és az egyik lovas felkapja a bőrzacskót, amelyben a kódexet tartom. Két nappal azelőtt hagytuk el Maszjafot, és akkor csaptak le ránk, amikor már biztonságban éreztük magunkat.

Maffeo és jómagam éppen csak megmenekültünk, és némi enyhülést találtunk a gondolatban, hogy ugyan a Nagymesterrel töltött idő alatt a kódexben leírtakat nem tanultuk meg, de rájöttünk, hogyan kereshetjük és értelmezhetjük a tudást magunk.

Eldöntöttük, hogy nemsokára felkerekedünk, és keletre indulva visszaszerezzük az értékes kincset. Így persze Velencébe való visszatérésem is kitolódik, és még később láthatom viszont szeretett fiamat, Marcót. Konstantinápolyban is van elég teendők. Legalább kétévnyi munka vár ránk,

amely így, hogy elvesztettük a kódexben rejlő bölcsességeket, még megerőltetőbb lesz. Ennek ellenére úgy döntöttünk, hogy noha elvesztettük a könyvet, de elménkben és szívünkben orgyilkosok voltunk, és frissen szerzett tapasztalatunkat és tudásunkat fogjuk felhasználni. Már ki is szemeltünk egy helyet, ahol felállítjuk kereskedelmi állomásunkat – a Hagia Szophiától északnyugatra található, de nem messze fekszik tőle. Itt majd a legjobb minőségű portékákat (mi más?!) fogjuk árulni. Időközben persze eskünk szerint megkezdjük az orgyilkosok Krédójának terjesztését is.

Miközben megalapítjuk az új céhet, megfelelő rejtekhelyet kell találnunk az Altaïr által ránk bízott öt kőnek, kulcsnak is. Azt az instrukciót adta, őrizzük meg vagy rejtjük el őket. Okulva a mongolokkal való találkozásunkból, úgy döntöttük, jobb lesz, ha eldugjuk a köveket, így Konstantinápoly körül keresünk nekik rejtekhelyeket. Az utolsót épp ma rejtjük el, szóval mire ezt olvasod, mind az öt követ biztonságos helyre tettük, ahol nem férhetnek hozzá a templomosok. Majd talán egy orgyilkos a jövőben.

Bárki is lesz az.

Epilógus

A fedélzetről izgatott hangok ütötték meg az orgyilkos fülét. A lábak dobogásának ismerős zaja, amely a kikötés előtti pillanatokot előzi meg. A legénység tagjai posztjukról a hajóorrba szaladtak, és lassan behúzták a vitorlákat, leakasztották a köteleket. A szemüket árnyékolva figyelték az egyre közeledő kikötőt, az eljövendő kalandokat várva.

Az orgyilkos maga is kalandok elé nézett. Persze ezek merőben eltérnek majd a legénység álmaiban szereplő izgalmaktól, amelyek között elsősorban kocsmák és ringyók meglátogatása szerepelt. Az orgyilkos csaknem irigyelte őket életük egyszerűségéért. Az ő feladata ennél jóval összetettebb lesz.

Összecsukta Niccoló naplóját, és arrébb tolta, miközben ujjait végigfuttatta az elhasznált borítón. Az olvasottakon töprengett, és tudta, hogy újonnan szerzett tudásának teljes jelentőségét csak később értheti meg. Mély lélegzetet véve felállt, felkapta köpenyét, csuklójára csatolta a pengéjét rejtő szerkezetet, és arcába húzta kámzsáját. Aztán kinyitotta a kabin csapóajtaját, és a fedélzetre lépett, ahol szemét a nap elől árnyékolva a kikötőre pillantott. A hajó egyenletesen szelte a habokat, a kikötőben pedig már emberek gyülekeztek, hogy köszöntsék az érkezőket.

Ezio végre megérkezett Konstantinápoly hatalmas városába.

Előkészületben

ASSASSIN'S CREED

4. kötet

Szereplők

Niccoló Polo, a narrátor
Maffeo Polo

Az orgyilkosok

Altaïr Ibn-La’Ahad
Maria, a felesége (született Thorpe)
Dárim és Szeif, fiaik
Al Mualim, a Nagymester
Fahim al-Szajf
Umár Ibn-La’Ahad, Altaïr apja
Abbász Szofjan
Ahmad Szofjan, Abbász apja
Malik al-Szajf
Tázim, Malik fia (Malikként is ismert)
Kadar, Malik testvére
Rauf
Dzsabal
Labib
Szvámi
Fárim

Maszjafi falusiak

Muklisz
Ália, Muklisz felesége
Nada, Muklisz lánya

A keresztesek

I. (Oroszlánszívű) Richárd, Anglia királya
Szaladin, a szaracénok szultánja
Sihab al-Dín, a nagybátyja

Altair kilenc áldozata

Tamír, a feketekereskedő
Abu'l Nukúd, Damaszkusz kereskedőkirálya
Nábluszi Garnier, az ispotályosok nagymestere
Tala, a rabszolga-kereskedő
Madzsd Addin, Jeruzsálem helytartója
Montferrati Vilmos, Akkó ura
Sibrand, a német lovagrend nagymestere
Dzsubair al-Hakim, Damaszkusz vezető tudósa
Robert de Sable, a templomos lovagok nagymestere

A ciprusi szereplők

Oszmán, a limasszoli fellegvár parancsnoka
Vörös Frigyes, a legmagasabb rangú limasszoli templomos
lovag
Armand Bouchart, Robert de Sable utódja
Markosz, a felkelő
Barnabás, a felkelő
Barnabás, a szélhámos
Jónás, a kereskedő
Molok, a Bika
Sálím és Sáhár, Molok fiai

A rablók

Fahád
Bajhász
Hosszúhajú

Köszönetnyilvánítás

Külön köszönet a következőknek

Yves Guillemot
Jean Guesdon
Corey May
Darby McDevitt
Jeffrey Yohalem
Matt Turner

Köszönet illeti még az alábbi személyeket

Alain Corre
Laurent Detoc
Sébastien Puel
Geoffroy Sardin
Xavier Guilbert
Tommy Francois
Cecile Russeil
Christele Jalady
a Ubisoft jogi ügyekkel foglalkozó osztálya
Charlie Patterson
Chris Marcus
Etienne Allonier
Maria Loreto
Alex Clarke
Alice Shepherd
Andrew Holmes
Clémence Deleuze
Guillaume Carmona

MARCO ATYJA, NICCOLÒ POLO VÉGRE ELMESÉLI A TÖRTÉNETET, AMELYET EGÉSZ ÉLETE SORÁN TITOKBAN TARTOTT – ALTAÏRNAK, A TESTVÉRISÉG EGYIK LEGKIVÁLÓBB ORGYILKOSÁNAK ÉLETTÖRTÉNETÉT.

Altaïr kalandos útja során nemcsak a Szentföldet járja be keresztül-kasul, de az Orgyilkosok krédójának valódi értelme is megvilágosodik előtte. Hogy elkötelezettségét bizonyítsa, a rend kilenc halálos ellenségével kell végeznie, beleértve a templomosok nagymesterét, Robert de Sable-ot is.

Altaïr életének története most először olvasható a maga teljességében: a történelem menetét megváltoztató küldetése, véget nem érő küzdelme a templomosok összeesküvése ellen, családja tragikus és egyben megrendítő sorsa, és egy régi jó barát végzetes árulása.

A Ubisoft nagy sikerű videojátéka alapján.

ASSASSIN'S
CREED

UBISOFT

3790 Ft

Történelmi kaland

Keresd kiadónkat a Facebookon!

ISBN 978-963-9861-38-1

9 789639 861381